

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

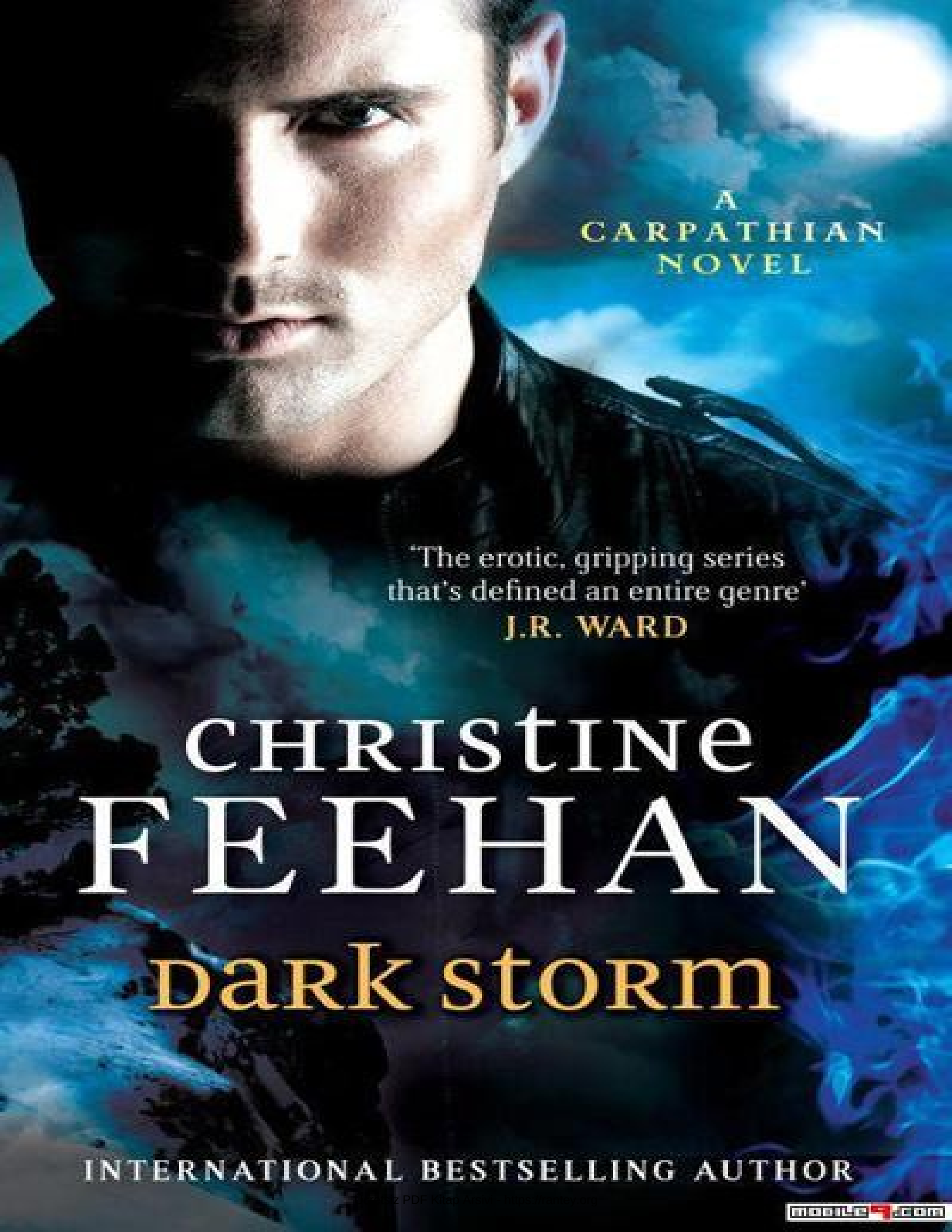
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A
CARPATHIAN
NOVEL

"The erotic, gripping series
that's defined an entire genre"

J.R. WARD

CHRISTINE
FEEHAN
dark storm

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

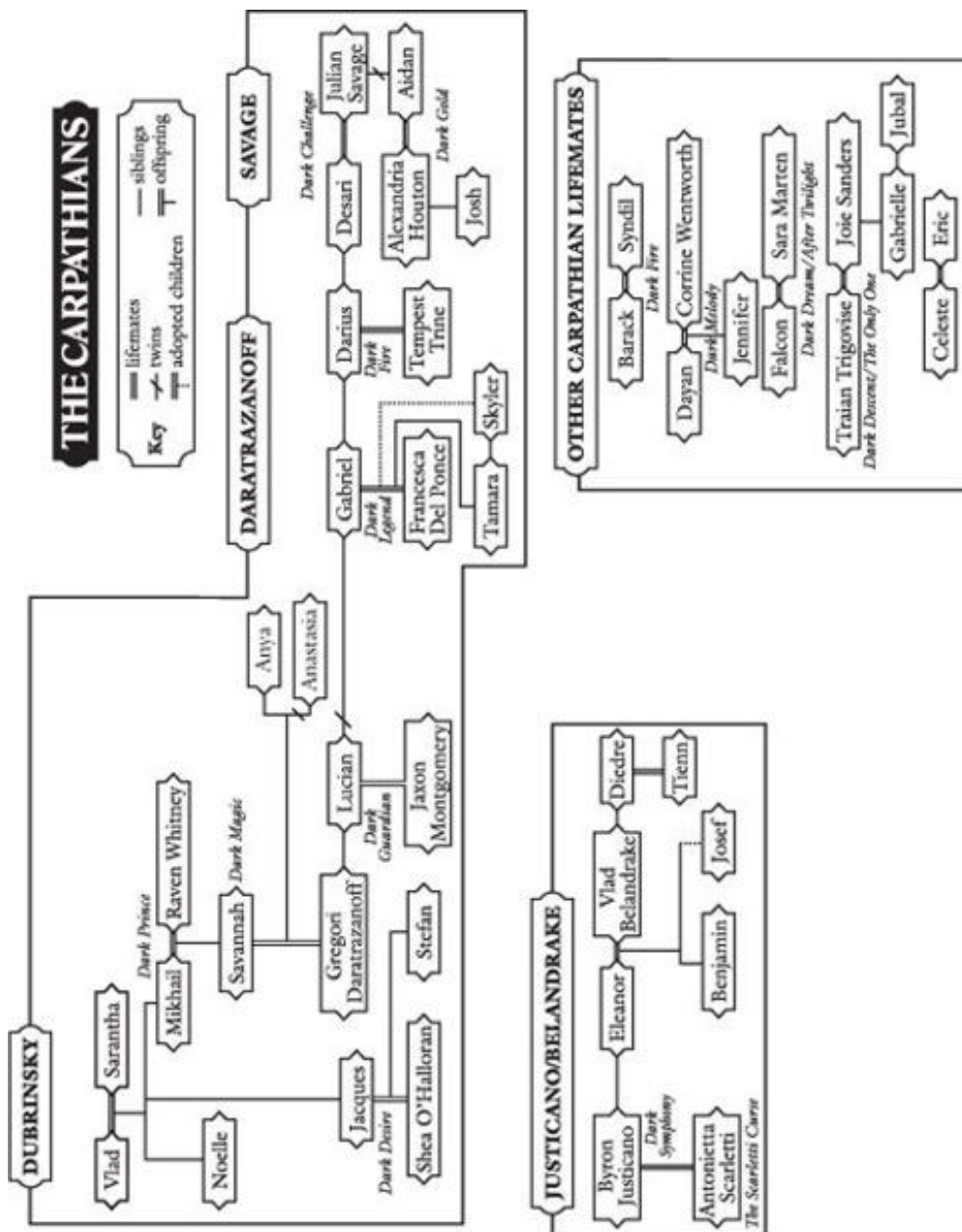
Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

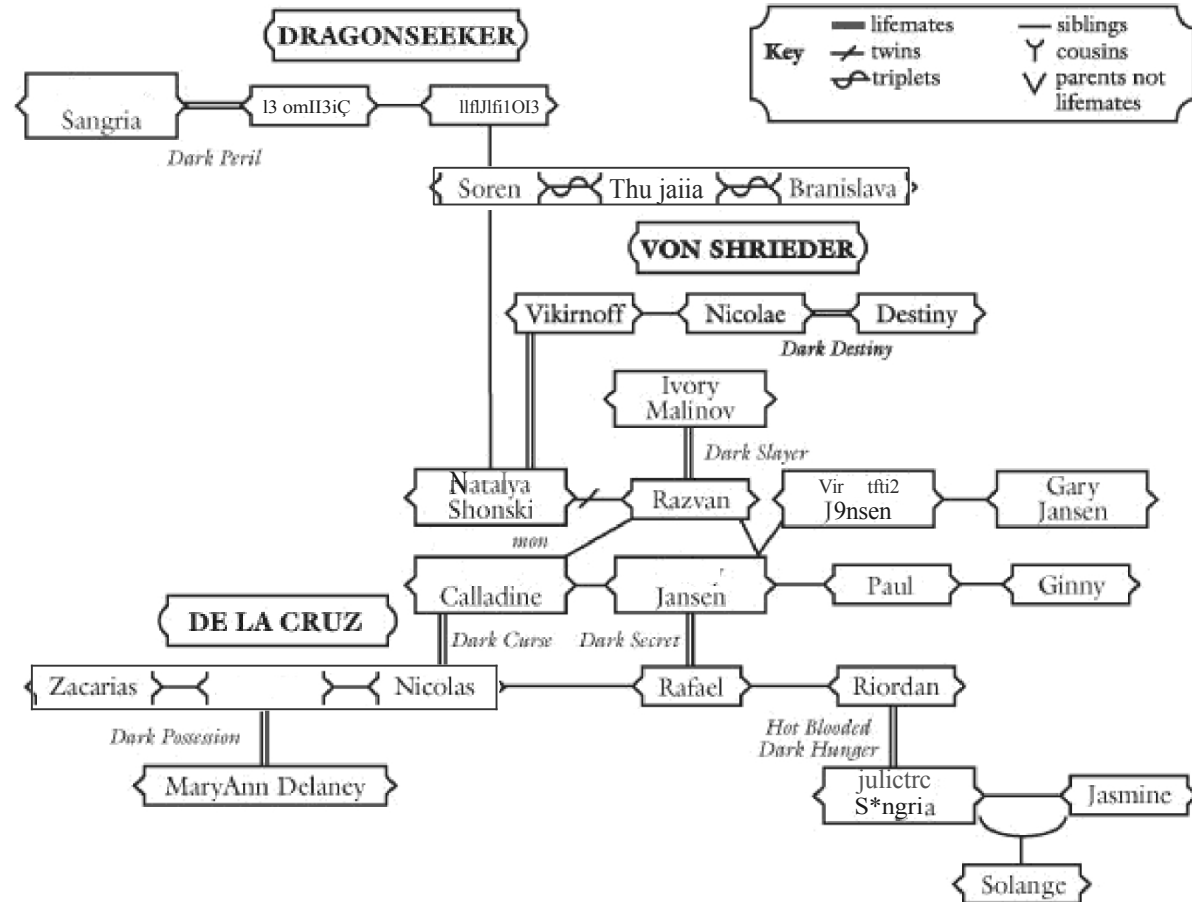
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Üç harika insan için
En çok ihtiyacım olduğunda yanımda oldular:
Brian Feehan, Domini Stottsberry ve
Cheryl Wilson-
Sevgilerimle ve teşekkürlerimle.

RTTHC

NS

1

"[Yedi uzun gün boyunca mahremiyeti olmayan küçük bir teknede olmaya, güneşin beni istakoz kızına çevirmesine ve sivrisineklerin bana ziyafet çekmesine dayanabilirim, gerçekten **d a y a n a b i l i r i m**," diye annesine bilgi verdi Riley Parker. "Ama sana yemin ederim, eğer Bay Ben Çok Seksiyim-Her Kadın Bana Boyun Eğmeli'den bir şikayet ya da iğrenç cinsel ima daha duyarsam, o salağı denize atacağım. Sürekli dudaklarını yalaması ve anne-kız fikrinden hoşlandığını söylemesi beni ürpertiyor."

Riley söz konusu sinir bozucu aptal Don Weston'a nefret dolu bir bakış fırlattı. Dilbilim doktorasını yaparken pek çok narsist domuzla tanışmıştı ve şimdi ders verdiği Berkeley'deki Kaliforniya Üniversitesi'nin öğretim üyeleri arasında da birkaç tane daha vardı ama bu adam en iyisiydi. Geniş omuzları, fıçı gibi göğsü ve Riley'nin sinirini bozan üstünlük taslayan tavırlarıyla iri yarı bir adamdı. Zaten bu kadar gergin olmasaydı bile, bu korkunç adamın varlığı onu daha da gerginleştirirdi. Daha da kötüsü, annesi şu anda çok kırılıyordu ve Riley'yi ona karşı son derece korumacı yapıyordu ve adamın annesinin yanında sürekli cinsel imalarda bulunması ve iğrenç şakalar yapması Riley'de onu denize atma isteği uyandırıyor.

Brezilya'da o r m a n s ı z l a ş m a nedeniyle yok olan binlerce dönümlük yağmur ormanını yeniden tesis etme çabalarıyla tanınan ünlü bahçecilik uzmanı Annabel Parker, kızına baktı.

kahverengi gözleri parıltıyor ve ağzı seğiriyor, belli ki gülümsemek için can atıyor. "Ne yazık ki tatlım, piranha bölgesindeyiz."

"Mesele de bu zaten anne." Riley Weston'a doğru bir bakış daha fırlattı.

Korkunç adamın varlığının tek faydası, onun ölümünü planlamanın, vücuduna yavaşça yayılan ve ensesindeki tüyleri diken diken eden ürpertiden başka bir şeye odaklanmasını sağlamasıydı.

O ve annesi her beş yılda bir Amazon'a aynı yolculuğu yapıyorlardı ama bu yıl köye vardıklarında her zamanki rehberlerini hasta buldukları andan itibaren Riley yolculuğun üzerinde kara bir bulut varmış gibi hissetmişti. Şu anda bile garip bir ağırlık, bir tehlike havası onları nehir boyunca takip ediyor gibiydi. Omuz silkmek için çok çabalamıştı ama uğursuzluk hissi devam ediyordu; üzerine çöken bir ağırlık, omurgasından aşağı süzülen ürpertiler ve geceleri onu uyutmayan çirkin şüpheler.

"Belki de denize girerken kazara elini kesebilirim..." diye devam etti karanlık bir gülümsemeyle. Öğrencileri, o böyle gülümsediğinde adamı dikkatli olması konusunda uyarabilirdi. Bu hiçbir zaman iyiye işaret değildi. Yine de bulanık suya bakıp teknenin etrafında çalkalanan gümüş balıkları gördüğünde gülümsemesi biraz soldu. Gözleri ona oyun mu oynuyordu? Sanki piranalar tekneyi takip ediyormuş gibi görünüyordu. Ama piranalar tekneleri takip etmezdi. Onlar kendi işlerine bakarlardı.

İki hamala, Raul ve Capa'ya mırıldanan rehberine bir bakış attı; onları genellikle nehrin yukarısına götüren tanıdık köylüden çok farklıydı. Üçü de sürekli olarak suyu incelerken çok tedirgin görünüyorlardı. Onlar da et yiyen bir balık sürüsü tarafından kuşatıldıkları için normalden biraz daha endişeli görünüyorlardı. Aptalca davranıyordu. Aynı yolculuğa daha önce de defalarca çıkmış ve yerel vahşi yaşamdan hiç korkmamıştı. Hayal gücü fazla mesai yapıyordu. Yine de... piranalar teknelerinin her yerinde görünüyordu ama tek bir piranha bile göremiyordu.

Önlerinde ilerleyen tekneyi çevreleyen sularda gümüş rengi bir parıltı.

Annabel küçük bir kahkaha atarak, "Acımasız çocuk," diye azarladı ve Riley'nin dikkatini tekrar Don Weston'ın sinir bozucu varlığına çekti.

"Bize öyle bakıyor ki," diye söylendi Riley. Nem o kadar fazlaydı ki Riley'nin giydiği her gömlek ona ikinci bir deri gibi yapışıyordu. Dolgun kıvrımları vardı ve onları saklamak mümkün değildi. Kalın örgülü saçlarını ensesinden kaldırmak için ellerini kaldırmaya cesaret edemiyordu yoksa Riley onu kasten baştan çıkardığını düşünebilirdi. "Gerçekten, gerçekten, o sersemi tokatlamak istiyorum. Göğüslerime hiç görmemiş gibi bakıyor, ki bu yeterince kötü, ama seninkilere baktığı zaman..." "Belki de hiç göğüs görmemiştir canım," dedi Annabel

Yumuşakça.

Riley bir kahkahayı bastırmaya çalıştı. Annesi espri anlayışıyla mükemmel bir deliliği mahvedebilirdi. "Eğer yapmadıysa, bunun iyi bir nedeni var. O iğrenç biri."

Arkalarında, Don Weston ensesini tokatladı ve yavaş, öfkeli bir nefes tısladı. "Lanet böcekler. Mack, böcek spreyi nerede?"

Riley göz devirmesini bastırdı. Ona göre Don Weston ve yanındaki diğer iki mühendis yalancıydı.

-En azından üçünden ikisi öyleydi. Ormanda ne yaptıklarını bildiklerini iddia ediyorlardı ama ne Weston'ın ne de sürekli yoldaşı Mack Shelton'ın hiçbir fikri olmadığı açıktı. O ve annesi Weston ve arkadaşlarına değerli böcek spreylerinin hiçbir işe yaramayacağını anlatmaya çalışmışlardı. Adamlar bolca terliyordu, bu da böcek kovucuyu uygulayabildikleri kadar hızlı bir şekilde yıkıyor ve kendilerini yapış yapış ve kaşıntılı hissetmelerine neden oluyordu. Kaşımak sadece kaşıntıyı arttırıyor ve enfeksiyona davetiye çıkarıyordu. Yağmur ormanlarında en küçük bir yara bile hızla enfeksiyon kapabilirdi.

Yanık maun rengi teni ve dalgalanan kaslarıyla ufak tefek bir adam olan Shelton, önce kendi boynunu sonra da

küfürler mırıldanıyordu. "Sonuncusunu kullandıktan sonra onu denize attın, seni koca piç."

Shelton diğer iki mühendisten biraz daha arkadaş canlısıydı ve Weston kadar iğrenç değildi ama Riley'nin kendini daha güvende hissetmesini sağlamak yerine, onun yakınlığı aslında teninin karıncalanmasına neden oluyordu. Belki de bunun nedeni gülümsemesinin asla gözlerine ulaşmamasıydı. Ve gemideki her şeyi ve herkesi izlediği içindi. Riley, Weston'ın diğer adamı fazlasıyla hafife aldığı hissine kapılmıştı. Açıkça görülüyordu ki Weston bu maden arama işinin sorumlusunun kendisi olduğunu düşünüyordu ama kimse Shelton'a patronluk taslamıyordu.

Riley sesini alçaltarak annesine, "Onlara asla katılmamalıydık," diye mırıldandı. Normalde Riley ve annesi yanardağa yalnız giderlerdi ama köye vardıklarında her zamanki rehberlerinin seyahat edemeyecek kadar hasta olduğunu görmüşlerdi. Amazon'un ortasında tek başlarına, gidecekleri yere kadar onlara eşlik edecek bir rehberleri olmadan, Riley ve annesi nehrin yukarısına doğru seyahat eden diğer üç grupla bir araya gelmeye karar verdiler.

Weston ve iki maden mühendisi arkadaşı, çalıştıkları şirket için potansiyel yeni madenler aramak üzere Peru'daki And Dağları'nın eteklerine bir gezi hazırlığı için köydeydiler. Nesli tükendiği varsayılan bir bitkiyi araştıran iki adam da Avrupa'dan And Dağları'ndaki bir dağa çıkmak için rehber aramaya gelmişti. Bir arkeolog ve iki yüksek lisans öğrencisi de Bulut Halkı Chachapoyas'ın söylentilere göre kayıp şehrini aramak üzere And Dağları'na gidiyordu. Hepsi kaynaklarını birleştirmeye ve nehrin yukarısına birlikte seyahat etmeye karar vermişti. Bu fikir o zamanlar mantıklı görünmüştü ama şimdi, yolculuktan bir hafta sonra, Riley bu kararından dolayı içten içe pişmanlık duyuyordu.

Rehberlerden ikisi, arkeolog ve öğrencileri ile üç hamal, malzemelerin büyük bir kısmıyla birlikte hemen önlerindeki teknedeydi. Annabel, Riley, araştırmacılar ve üç maden mühendisi, rehberlerinden biri olan Pedro ve iki hamal Capa ve Raul ile birlikte ikinci teknedeydi.

Sekiz yabancıyla birlikte teknede mahsur kalan Riley kendini güvende hissetmiyordu. Keşke dağın yarısına gelmiş olsalardı, planlarına göre her biri kendi rehberiyle ayrı yollara gidecekti.

Annabel omuz silkti. "İkinci kez düşünmek için artık çok geç. Birlikte seyahat etme kararı aldık ve bu insanlarla baş başa kaldık. Elimizden gelenin en iyisini yapacağız."

Annesi böyleydi, yaklaşan fırtına karşısında her zaman sakindi. Riley medyum değildi ama belanın yaklaştığını tahmin etmek için medyum olmaya gerek yoktu. Bu his her geçen saat daha da artıyordu. Annesine şöyle bir baktı. Her zamanki gibi sakin görünüyordu. Riley, Annabel'in aklında bu kadar çok başka şey varken endişelendiğini söylemenin biraz aptalca olduğunu hissetti.

Hâlâ atılan böcek ilacı hakkında tartışan Weston, Shelton'a parmağını çevirdi. "Kutu boştu. Daha fazlası olmalı."

"Boş değildi," diye düzeltti Shelton, sesinde tiksinti vardı. "Sen sadece o kayman balığına bir şey fırlatmak istedin."

Üçüncü mühendis Ben Charger, "Nişancılığın da ağzın kadar kötüydü," diye araya girdi.

Ben grubun en sessiziydi. Huzursuz gözlerle etrafına bakmaktan hiç vazgeçmiyordu. Riley onun hakkında kararını tam olarak verememişti. Üç mühendis arasında en sıradan görünümlü olan oydu. Ortalama boyda, ortalama kiloda, kimsenin fark etmeyeceği bir yüze sahipti. Birbirine karışmıştı ve belki de bu onu rahatsız ediyordu. Onunla ilgili hiçbir şey göze çarpmıyordu. Sessizce hareket ediyor, birdenbire ortaya çıkmış gibi görünüyor ve sanki bir bela bekliyormuş gibi her şeyi ve herkesi izliyordu. Onun Weston ve Shelton ile ortak olduğuna inanmıyordu. Diğer ikisi birbirlerinden ayrılmıyordu ve belli ki birbirlerini bir süredir tanıyorlardı. Charger yalnız biri gibi görünüyordu. Riley onun diğer iki adamdan hoşlandığından bile emin değildi.

Gözü sol kıyıda, hızla hareket eden, bazen yanardöner, bazen inci gibi beyaz bir buluta takıldı.

Bulut birbirine dolanarak canlı böceklerden bir örtü oluştururken renkleniyordu.

"Siktir git Charger," diye tersledi Weston.

"Ağzından çıkana dikkat et," diye öğüt verdi Charger, sesi çok kısıktı.

Weston gerçekten de geri adım attı, yüzü biraz soldu. Teknenin etrafına göz gezdirdi, bakışları kendisine baktığını fark ettiği Riley'ye takıldı. "Neden buraya gelmiyorsun ya da daha iyisi, annen buraya gelip üzerimdeki teri yalamıyor? Belki faydası olur." Muhtemelen seksi görünmeyi umarak dilini ona doğru uzattı ama ağzı böcek doldu ve sonunda öksürüp küfretti.

Annesine "Anne" diye hitap edip iğrenç önerisini yaptığında, Riley korkunç bir an için kendini ona fırlatıp onu gerçekten denize itebileceğini düşündü. Ama sonra annesinin küçük kıkırdamasıyla öfkesi geçti, talihsiz mizah anlayışı devreye girdi. Bir kahkaha patlattı. "Ciddi misin? Bir maymunun terini yalamayı tercih edeceğimi bilmeyecek kadar küstah mısın? Çok iğrençsin."

Göz ucuyla, inci gibi böcek bulutunun yaklaştığını ve suyun üzerinde hareket ettikçe genişlediğini gördü. Midesi korkudan küçük bir takla attı. Ciğerlerinden zorla hava çekti. Kolay korkan biri değildi, çocukken bile öyle değildi.

Weston ona baktı. "Bir kadının beni ne zaman istediğini anlayabiliyorum ve bebeğim, gözlerini benden alamıyorsun. Şu kıyafetlerine bak! Benim için gösteriş yapıyorsun." Dilini bir kez daha kıza doğru savurdu, bir yılan gibi bakıyordu.

"Onu rahat bırak, Weston," diye tersledi Jubal Sanders, sesini sabırsızlık kaplamıştı. "Sesini duymaktan hiç sıkılmıyor musun?"

Bitkileri araştıran iki adamdan biri olan Jubal, laboratuarda çok fazla zaman geçiren bir adam gibi görünmüyordu. Son derece formda görünüyordu ve engebeli, açık hava yaşamına alışkın bir adam olduğuna şüphe yoktu. Kendini çok iyi taşıyordu.

mutlak bir güven ve kendini idare edebilen bir adam gibi hareket etti.

Yol arkadaşı Gary Jansen daha çok bir laboratuvar faresine benziyordu, kısa boylu ve ince yapıydı ama Riley'nin gözlemlerine göre oldukça kaslıydı. Çok güçlüydü. Siyah çerçeveli okuma gözlükleri takıyordu ama açık havada en az Jubal kadar becerikli görünüyordu. Yolculuğun başlarında ikisi de birbirlerinden uzak durmuşlardı ama dördüncü gün civarında Jubal kadınlara karşı biraz korumacı davranmaya başlamış, mühendisler ne zaman yanlarında olsa onlara yakın durmaya başlamıştı. Çok az konuşuyordu ama hiçbir şeyi kaçırmıyordu.

Başka bir kadın onun korumacılığından gurur duysa da Riley hayatını bir laboratuvarda geçirdiği sanılan ama bir savaşçının akıcı zarafetiyle hareket eden bir adama güvenecek değildi. Hem o hem de Gary açıkça silah taşıyordu. Bir şeylerin peşindeydiler ve bu her neyse, Riley ve annesinin başkalarınınkine karışmalarına gerek kalmadan kendi başlarına yeterince dertleri vardı.

"Kahramanlık yapma," diye tersledi Weston Jubal'a, "bu sana kızı getirmeyecek." Riley'ye göz kırptı. "O gerçek bir erkek arıyor."

Riley küçük bir öfke dalgasının daha üzerine çöktüğünü hissetti ve Weston'a ters ters bakmak için arkasını döndü ama annesi bileğine nazik ve dizginleyici bir el koydu ve başını yaklaştırarak fısıldadı. "Zahmet etme tatlım. Burada kendini sudan çıkmış balık gibi hissediyor."

Riley nefes aldı. Bu saatten sonra, adam ne kadar göt olursa olsun cinsel taciz yüzünden şiddete başvurmayacaktı. Yolları ayrılana kadar Don Weston'ı görmezden gelebilirdi.

"Çok deneyimli olduğumu sanıyordum," diye cevap verdi Riley annesine, sesi de aynı derecede yumuşaktı. "And Dağları'na sayısız kez seyahat etmiş maden mühendisleri olduklarını iddia ediyorlar ama bahse girerim zirvelerin üzerinden uçup yağmur ormanına girdiklerini söylüyorlardır. Muhtemelen madencilikle hiçbir ilgileri yoktur."

Annesi başını hızlıca sallayarak onayladı ama yine de gözlerinde sıcaklık vardı. "Bunun kötü olduğunu düşünüyorlarsa, ormana girene kadar beklesinler. Hamaklarından düşecekler ve her sabah botlarına giren zehirli böcekleri kontrol etmeyi unutacaklar."

Riley bu düşünce karşısında gülümsemekten kendini alamadı. Üç mühendisin mineral zengini And Dağları'nda maden arayan özel bir şirketten olduğu sanılıyordu. İçlerinden hiçbirinin yağmur ormanı konusunda çok bilgili olduğunu göremiyordu ve rehberlerine de pek saygı göstermedikleri kesindi. Üçü de şikâyetçiydi ama Weston en kötüsüydü ve sürekli cinsel imalarda bulunarak en saldırgan olanıydı. Şikâyet etmediği ya da ona ve annesine sarkıntılık etmediği zamanlarda rehberleri ve hamalları sanki hizmetçilermiş gibi tersleyerek zamanının çoğunu geçiriyordu.

"Seni buradan uzakta yetiştirdim Riley. Bazı ülkelerdeki erkeklerin kadınlara karşı farklı bir felsefesi var. Bizi eşit görmüyorlar. Belli ki kadınların birer nesne olduğuna inanacak şekilde yetiştirilmiş ve buraya tek başımıza, bir düzine aile üyesi tarafından refakat edilmeden geldiğimiz için de kolay lokma oluyoruz." Annabel omuz silkti, ama belli belirsiz esprisi kayboldu ve koyu renk gözleri kasvetli bir hal aldı. "O hançeri yakınında tut tatlım, ne olur ne olmaz. Kendini nasıl idare edeceğini biliyorsun."

Riley ürperdi. Annabel de ilk kez bir şeylerin ters gittiğini düşündüğünü belirtmişti. Bu, Riley'nin hayali düşüncelerini gülünç olmaktan çıkarıp gerçeklik alanına sokmuştu. Annesi her zaman sakin, her zaman pratik biriydi. Eğer bir şeylerin yanlış olduğunu düşünüyorsa, öyledir.

Nehir kıyısındaki ormanda bir kuş sesi duyuldu, ses açık suda net bir şekilde ilerliyordu. Riley, annesinin aniden ortaya çıkan sıkıntılı ruh halini hafifletmek için ellerini ağzına götürdü ve sesi tekrarladı. Beklediği sevinçli kahkahayı alamadı ama annesi gülümsedi ve elini okşadı.

"Bunu yapabiliyor olman çok acayip." Don Weston böcekleri tokatlamayı bırakmıştı ve şimdi ona bir karnaval gösterisiymiş gibi bakıyordu. "Herhangi bir şeyi taklit edebilir misin?"

Riley adamdan hoşlanmamasına rağmen omuz silkti. "Çoğu şeyi. Bazı insanların gördükleri ya da okudukları her şeyi hatırlamalarını sağlayan fotoğrafik hafızaları vardır. Ben sahip olduğum şeye 'fonografik' hafıza diyorum. Neredeyse duyduğum her sesi hatırlayabilir ve tekrar edebilirim. Dilbilim okumamın nedenlerinden biri de bu."

Gary Jansen, "Bu büyük bir yetenek," dedi.

"Öyle değil mi?" Annabel bir kolunu Riley'nin beline doladı. "Küçükken evin içinde cırcır böceklerinin cıvıltısını taklit ederdi, sırf benim onları bulmaya çalışırken delirmemi izlemek için. Ve eğer babasının dili sürçerse ve onun önünde kullanmaması gereken bir dil kullanırsa Tanrı yardımcısı olsun. Sesinin tonuna kadar mükemmel bir şekilde tekrarlayabilirdi."

Riley'nin kalbi annesinin ses tonundaki hüznün ve sevgiye kapıldı. Küçük bir kahkaha atmak zorunda kaldı. "Özellikle sevmediğim öğretmenlerimi taklit etmekte de iyiydim," diye gönüllü oldu küçük, muzip bir sırıtışla. "Okuldan arayıp anneme ne kadar harika bir öğrenci olduğumu söyleyebiliyordum." Şimdi annesi gülüyordu ve bu ses Riley'nin içini rahatlattı.

Riley'ye göre Annabel çok güzeldi. Orta boylu, ince yapılı, koyu dalgalı saçları ve koyu renk gözleri, kusursuz İspanyol teni ve etrafındaki herkeste gülümseme isteği uyandıran bir gülümsemesi vardı. Riley çok daha uzun boyluydu, kaç kez kestirirse kestirsin neredeyse bir gecede uzayan kemik gibi düz mavi-siyah saçları vardı. Çok kıvrımlıydı, yüksek elmacık kemikleri ve soluk, neredeyse yarı saydam bir teni vardı. Gözleri iriydi ve renklerini tanımlamak neredeyse imkânsızdı - yeşil, kahverengi, Floransa altını. Annesi her zaman onun uzun zaman önce ölmüş bir atadan kalma olduğunu söylerdi.

Bildiği kadarıyla annesi hayatı boyunca bir gün bile hasta olmamıştı. Hiç kırıksıklığı yoktu ve Riley daha önce hiç

tek bir gri saçı bile yoktu. Ama şimdi, Riley ilk kez annesinin gözlerinde kırılğanlık görüyordu ve bu, yaklaşan fırtınanın habercisi olan havadaki çatırtı kadar tedirgin ediciydi. Riley'nin babası sadece iki hafta önce ölmüştü ve ailelerinde karı koca birbirleri olmadan çok nadiren uzun süre yaşarlardı. Riley annesine yakın durmaya kararlıydı. Annabel'in uzaklaştığını, gün geçtikçe daha da umutsuzluğa kapıldığını hissedebiliyordu ama Riley onu kaybetmemeye kararlıydı. Ne kedere ne de bu yolculukta onları avlayan her neyse ona.

Sabahın erken saatlerinde ana nehrin son suları da çekilmişti; iki tekne şimdi bir yan kolda hedeflerine doğru ilerliyordu. Sazlarla kaplı sularda, her zaman var olan böcekler her an daha da kötüleşiyordu. Böcek bulutları sürekli olarak onlara saldırıyordu. Sanki taze kan kokusu almış gibi daha fazlası tekneye doğru koşuyordu. Weston ve Shelton, her ikisi de bir ağız dolusu böcek yedikten sonra ağızlarını sıkıca kapalı tutmayı hatırlamalarına rağmen, küfür etme ve açıkta kalan derilerini tokatlama çılgınlığına kapıldılar. Ben Charger ve iki araştırmacı, rehberleri ve hamallar tarafından belirlenen örneği izleyerek böceklere metanetle katlandılar.

Gruplarındaki yerliler, inci bulutu topluca inerken böceklere tokat atma zahmetine bile katlanmamıştı. Riley önlerindeki tekneyi görebiliyordu ve kıyıya daha da yaklaşmışlardı ama görebildiği kadarıyla böcekler teknedeki kimseye saldırmamıştı. Arkasından Annabel yumuşak, ürkek bir çığlık attı. Riley arkasını döndüğünde annesinin böcek bulutuyla tamamen sarılmış olduğunu gördü. Diğer herkesi terk etmişlerdi ve Annabel'in vücudunun her santimi hareket eden kar tanelerine benzeyen şeylerle kaplıydı.

La Manta Blanca. Minik tatarcıklar. Bazıları küçük sivrisinekler de diyordu. Riley onları hiç araştırmamıştı ama ısırıklarını kesinlikle hissetmişti. Ateş gibi parlıyorlardı ve sonrasında kaşıntı insanı çıldırtıyordu. Bir kez çizilip açıldığında, küçük ısırıklar enfeksiyona davetiye çıkarıyordu. Düz tahta koltuktan bir battaniye aldı ve annesinin üzerine attı.

Annesini teknenin zeminine götürürken küçük böcekleri parçaladı, sanki bir yangını söndürüyormuş gibi onu yuvarladı.

Gary Jansen, "Çıkarın şunu üstünden," diye seslendi. "Hepsini bu şekilde alamazsın."

Annabel'in yanına çömeldi ve battaniyeyi çekiştirdi. Annabel ileri geri yuvarlandı, elleriyle yüzünü kapattı, böcekler açıkta kalan her deri parçasına yapışmış, saçlarına ve giysilerine yapışmıştı. Riley'nin çabaları yüzünden birçoğu parçalanmıştı. Annesini daha fazla ısırıktan kurtarmaya çalışarak onları tokatlamaya devam etti.

Jubal bir kova su kaptı ve Annabel'in üzerine atarak böcekleri üzerinden uzaklaştırmak için fırçaladı. Gary, Jubal ve Riley battaniyeyle Annabel'in üzerindeki ıslanmış böcekleri kazırken, hamallar hemen bir kova su daha ekleyerek Annabel'i tekrar tekrar ıslattılar. Ben sonunda onun yanına çömeldi ve böcekleri derisinden toplamasına yardım etti.

Annabel şiddetle ürperdi ama sesini çıkarmadı. Cildi kıpkırmızı kesilmiş, binlerce küçük ısırik kabarcıklara dönüşmüştü. Gary taşıdığı çantayı karıştırdı ve küçük bir şişe çıkardı. Berrak sıvıyı ısırikların üzerine sürmeye başladı. Çok fazla olduğu için küçük bir iş değildi. Jubal Annabel'in kollarını tutuyordu, böylece vücuduna dalga dalga yayılan çıldırtıcı kaşıntıyı kaşıyamıyordu.

Riley annesinin elini sıkıca tutmuş, saçma sapan şeyler mırıldanıyordu. Önceki şüpheleri yeniden canlanmıştı. Minik tatarcıklar doğruca annesine gitmişti. Yağmur ormanına Annabel'den daha iyi uyum sağlamış kimse yoktu. Bitkiler onun etrafında bol ve gür büyüyordu. Onlara fısıldadı ve onlar da sanki Toprak Ana'ymış gibi onu kucaklayarak karşılık verdiler. Annesi Kaliforniya'daki evlerinin arka bahçesinde yürüdüğünde, Riley onun hemen önünde büyüyen bitkileri görebildiğinden oldukça emindi. Ormanın ona saldırmaya başlaması için bir şeylerin çok yanlış gitmesi gerekiyordu.

İki araştırmacı onu ayağa kaldırıp ince iplere asılı çarşaf ve ağlarla özel hale getirilmiş uyk u alanlarına geri dönmesine yardım ederken Annabel Riley'nin elini sıkıca kavradı.

Riley iki adama, "Teşekkür ederim," dedi. Güvertedeki şaşkın sessizliğin fazlasıyla farkındaydı. Beyaz böceklerin ilk sürülerinden sonra annesine ve başka kimseye saldırmadığını fark eden tek kişi o değildi. Vücudundan atılanlar bile ayağa kalkmaya çalışmış ve sanki bunu yapmaya programlanmış gibi ona doğru srnmşlerdi.

Gary Jansen, "Bunu ısırıkların üzerinde kullan," dedi. "Eğer biterse ormana vardığımızda biraz daha hazırlayabilirim. Gerginliği azaltacaktır."

Riley şişeyi ondan aldı. İki adam başının üzerinden birbirlerine baktı ve kalbi yerinden fırladı. Bir şey biliyorlardı. Bu bakış anlamlıydı. Derin. Ağzında korkunun tadını aldı ve başını sallayarak hızla başka tarafa baktı.

İki adam gitmek için dönerken Annabel yarım ağzla gülümsemeye çalıştı ve teşekkürlerini mırıldandı, kadınlara giysilerinin altındaki ısırıkları bulmaları için mahremiyet verdi.

"Anne, iyi misin?" Riley yalnız kaldıkları anda sordu.

Annabel onun elini sıkıca kavradı. "Beni dinle Riley. Soru sorma. Ne olursa olsun, bana bir şey olsa bile, dağa gitmeli ve ayini tamamlamalısın. Her kelimeyi, her hareketi biliyorsun. Ayini tam olarak sana öğretildiği gibi yap. Dünyanın senin içinde hareket ettiğini hissedeceksin ve ..."

"Sana hiçbir şey olmayacak anne," diye karşı ıktı Riley. Korku yerini dehşete bırakıyordu. Annesinin gözleri içsel bir kargaşayı, Riley'nin bilmediği bir tehlikeye dair doğuştan gelen bir bilgiyi, daha doğrusu daha önce hiç olmayan korkunç bir kırılğanlığı yansıtıyordu. Ailelerindeki evli çiftlerden hiçbiri eşini kaybettikten sonra uzun süre hayatta kalamamıştı ama Riley annesinin bunu atlatacağından emindi.

istisna. Babası Daniel Parker geçirdiği kalp krizinin ardından hastanede öldüğünden beri annesini bir şahin gibi izliyordu. Annabel yas tutuyordu ama şu ana kadar umutsuz ya da kaderci görünmüyordu. "Böyle konuşmayı kes, beni korkutuyorsun."

Annabel zorlukla oturur pozisyona geçti. "Sana gerekli bilgileri veriyorum Riley. Tıpkı annemin bana verdiği gibi. Ve ondan önce onun annesinin verdiği gibi. Eğer ben dağa ulaşamazsam, bu yük senin omuzlarına biner. Sen kadim bir soyun parçasısın ve bize yüzyıllardır anneden kıza geçen bir görev verildi. Annem beni bu dağa götürdü, tıpkı annesinin onu götürdüğü gibi. Ben de seni götürdüm. Sen de bulut ormanının bir çocuğusun Riley, benim gibi orada doğdun. İlk nefesini o dağda aldın. Onu ve onunla birlikte ormanı ve yaşayan, büyüyen şeylerle birlikte gelen her şeyi ciğerlerine çektin."

Annabel tekrar ürperdi ve Riley'nin tuttuğu şişeye uzandı. Titreyen elleriyle tişörtünü yukarı çekerek karnına yapışan minik tatarcıkları ortaya çıkardı ve titreyen parmaklarıyla onları fırçalayarak çıkardı. Riley şişeyi aldı ve yatıştırıcı jeli ısıklıkların üzerine sürmeye başladı.

"Annem bana bunları anlattığında dramatik davrandığını düşündüm ve onunla alay ettim," diye devam etti Annabel. "Yüzüne karşı değil elbette, ama onun çok yaşlı ve batıl inançlı olduğunu düşündüm. Dağlarla ilgili hikayeler duymuştum. Peru'da yaşıyorduk ve köyümüzdeki bazı yaşlı insanlar hala İnkalar'dan önce gelen ve en vahşi savaşçıları tarafından bile uzaklaştırılamayan büyük kötülük hakkında fısıldıyorlardı. Hikayeler. Nesiller boyu aktarılan korkunç, ürkütücü hikayeler. Hikâyelerin daha çok çocukları korkutmak ve köyün korumasından fazla uzaklaşmalarını engellemek için aktarıldığını sanıyordum ama annem öldükten sonra daha iyi öğrendim. Orada bir şey var Riley, dağda. Kötü bir şey ve onu kontrol altına almak bizim işimiz."

Riley annesinin acıdan sayıkladığına inanmak istiyordu ama gözleri sabitti, hatta daha da korkmuştu. Annabel

söylediği her kelimeye inanıyordu ve annesinin hayallere kapıldığı pek söylenemezdi. Riley bir dağın içine hapsolmuş şeytani bir varlık hakkındaki saçmalıklara gerçekten inandığından çok annesini rahatlatmak için başını salladı.

"İyi olacaksın," diye güvence verdi. "Daha önceki gezilerimizde Manta Blanca tarafından ısırılmıştık. Zehirli değiller. Sana hiçbir şey olmayacak anne." Bu sözleri yüksek sesle söylemek zorundaydı, doğru olmalarına ihtiyacı vardı. "Bu sadece tuhaf bir olaydı. Yağmur ormanlarında her şeyin olabileceğini biliyoruz..."

"Hayır, Riley." Annabel kızının elini yakaladı ve sıkıca tuttu. "Tüm gecikmeler... geldiğimizden beri yaşanan tüm sorunlar

... bir şeyler oluyor. Dağdaki şeytan kasten beni yavaşlatmaya çalışıyor. Yüzeye yakın ve kazaları ve hastalıkları düzenliyor. Gerçekçi olmalıyız Riley." Vücudu yeniden ürperdi.

Riley çantasını karıştırdı ve bir paket hap buldu. "Antihistaminikler anne, bunlardan birkaç tane al. Muhtemelen uyuyacaksın ama en azından kaşıntının bir süreliğine duracak."

Annabel başını salladı ve hapları yutup ardından su içti. "Kimseye güvenme Riley. Bu insanlardan herhangi biri düşmanımız olabilir. Mümkün olduğunca çabuk kendi yolumuza gitmeliyiz."

Riley dudağını ısırarak bir şey söylemekten kaçındı. Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Yirmi beş yaşındaydı ve bulut ormanında doğduğu zaman hariç And Dağları'na dört kez gitmişti. Bu hatırladığı beşinci seyahatiydi. Yağmur ormanında yürüyüş yapmak yorucuydu ama kendini hiç şimdiki kadar korkmuş hissetmemişti. Geri dönmek için çok geçti ve annesinin söylediklerine göre bu bir seçenek değildi. Annesinin dinlenmesine izin vermeliydi ve sonra konuşmaları gerekiyordu. And Dağları'na yolculuğun nedeni hakkında daha çok şey öğrenmesi gerekiyordu.

Annesi kendinden geçer gibi olur olmaz çarşafı yerine bıraktı ve güverteye çıktı. Raul,

Kapıcı ona bir göz attı ve iki kadının varlığından rahatsız olduğu belli olan gözlerini hızla kaçırdı. Kollarında tüyler diken diken oldu. Onları ovuşturarak uzaklaştırdı ve diğer yolcularla arasına biraz mesafe koymak için korkuluk boyunca yürümeye başladı. Sadece biraz boşluğa ihtiyacı vardı.

Teknede sessiz bir köşe bulmak için yeterli yer yoktu. Jubal ve Gary, iki araştırmacı, birkaç تنها noktadan birinde birlikte oturuyorlardı ve yüzlerindeki ifadeye bakılırsa pek de mutlu değillerdi. Onlardan uzak durdu ama bunu yaparken de üçüncü mühendis olan ve hakkında tam olarak karar veremediği Ben Charger'ın yanına oturdu. Her iki kadına karşı da her zaman nazikti ve Jubal ve Gary gibi, onlara karşı koruyucu bir tavır geliştiriyor gibiydi.

Ben başıyla onu onayladı. "Annen iyi mi?"

Riley ona belli belirsiz bir gülümseme fırlattı. "Sanırım öyle. Ona bir antihistaminik verdim. Umarım bu ve Gary'nin bize verdiği jel sayesinde kaşıntı onu delirtmez. Bunlar iğrenç küçük böcekler."

"Onları cezbedecek bir şey sürmüş olmalı," diye cüret etti Ben, yarı belirtirken yarı sorarak. "Belki bir parfüm?"

Riley annesinin asla parfüm kullanmadığını biliyordu ama bu iyi bir açıklamaydı. Yavaşça başını salladı. "Bunu hiç düşünmemiştim. Saldırı çok tuhaftı."

Ben dikkatle kızın yüzünü inceledi, gözleri öylesine dikkatliydi ki kız onun bakışlarını rahatsız edici buldu. "Annenle buraya daha önce geldiğinizi duydum. Hiç böyle bir şey oldu mu?"

Riley gerçeği söyleyebildiği için minnettar bir ifadeyle başını salladı. "Asla."

"Neden annenle birlikte böyle tehlikeli bir yere geliyorsunuz?" Ben merakla sordu. Yine gözlerini kırpmadı ya da gözlerini onun yüzünden ayırmadı. Bir sorgulayıcının gözleriyle ona baktı. "Anladığım kadarıyla rehberler bile

bu dağa seyahat etmemişler. Köydeki diğer birkaç kişiden bilgi almak zorunda kalmışlar. İki kadın için çok garip bir yer gibi görünüyor. Dağda hiç köy yok, yani dilbilim için burada değilsiniz."

Riley ona belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Annemin bahçıvanlık ve yağmur ormanlarının korunması için yaptığı çalışmalar bizi pek çok yere götürüyor. Ama buraya gelmemizin bir nedeni de Bulut Halkı'nın soyundan gelmemiz ve annemin bu halkın unutulmaması için mümkün olduğunca çok şey öğrenmemizi istemesi." Dudaklarını birbirine bastırdı ve savunma amaçlı elini boğazına götürdü. "Kulağa kötü geliyor. Yağmur ormanlarını seviyorum ve annemle yaptığım gezilerden keyif alıyorum. Aslında bulut ormanında doğdum, bu yüzden sanırım annem birkaç yılda bir gelmenin iyi bir gelenek olacağını düşündü." Rehber doğru baktı ve sesini alçalttı. "Bu adamların gerçekten yolu bildiklerinden emin değildik, bu yüzden hepinizle birlikte seyahat etmenin daha güvenli olacağını düşündük."

"Hiç gitmedim," diye itiraf etti Ben. "Birçok yağmur ormanını dolaştım ama bu dağa hiç gitmedim. Don neden hepimizin buraya daha önce geldiğini söyledi bilmiyorum. Her şey hakkında her şeyi bildiğini düşünmeyi seviyor. Orman herkesin söylediği kadar tehlikeli mi?"

Riley başını salladı. "Çok az insan bu zirveye seyahat etmiştir. Burası bir yanardağ ve beş yüz yıldan uzun bir süredir patlamamış olmasına rağmen, bazen uyandığından şüpheleniyorum ama bunun sebebi daha çok yerel halkın burası hakkında konuşma şekli. Bu dağ hakkında çeşitli yerel kabilelerden aktarılan bazı hikayeler var, bu yüzden çoğu ondan kaçınıyor. Oraya seyahat etmek isteyen bir rehber bulmak gerçekten zor." Kaşlarını çatı. "Gerçekten de itici bir hissi var. Tırmandıkça kendinizi huzursuz hissediyorsunuz."

Ben sanki heyecanlanmış gibi iki elini saçlarında gezdirdi. "Yağmur ormanının bu tarafı efsaneler ve mitlerle dolu gibi görünüyor. Kimse onlar hakkında konuşmak istemiyor.

Yabancılar ve hepsi de yaşayanların canını ve kanını yiyen bazı yaratıkları içeriyor gibi görünüyor."

Riley omuz silktili. "Bu anlaşılabilir bir şey. Yağmur ormanlarındaki neredeyse her şey kanınıza susamış durumda. Söylentileri duydum elbette ve rehberimiz bize Bulut İnsanlarını yok edenin İnkalar ya da İspanyollar olmadığını söyledi. Yerliler ve onların soyundan gelenler, geceleri cinayet işleyen, hayatlarını emen ve aileleri birbirine düşüren büyük bir kötülükten bahsediyorlar. Bulut İnsanları savaşta sert, ev hayatlarında ise naziktiler ama sözde birer birer yenik düştüler ya da köyden İnkalara kaçtılar. İnkalar orman insanlarını fethetmeye geldiklerinde, görünüşe göre savaşçıların çoğu çoktan ölmüştü. Rivayete göre burada yaşayan İnkalar da yağmacı kötülük tarafından öldürülenlerle aynı kaderi paylaşmışlar. Önce en cesur savaşçıları ölmüş."

"Bu tarih kitaplarında yazmıyor," dedi Ben.

Yine de, bu fısıltılı versiyonu duyduğuna şaşırmadığını hissetti. Elbette her biri diğerinden daha korkutucu olan daha pek çok hikâye vardı. Kanser kurbanların hikâyeleri ve öldürülmeden önce katlandıkları işkenceler ve dehşetler.

"Vampirlerden mi bahsediyorsun?"

Gözlerini kırıştırdı. Bu soruyu o kadar gelişigüzel sormuştu ki. Fazla gelişigüzel. Ben Charger'ın pek keşfedilmemiş bu bölgeye seyahat etmek için madencilikten daha derin bir amacı vardı. Eski efsaneler mi? Yazmak istiyor olabilir miydi? Sebepleri her ne olursa olsun Riley bunların madencilikle bir ilgisi olmadığından emindi. Kaşlarını çatı ve düşünmeye başladı. Hakkında fısıldanan şeytani varlık bir vampir olabilir miydi? Vampir efsanesi her eski kültürde var olmuş gibi görünüyordu.

"Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok. Varlığa vampir dendiğini hiç duymadım, ama diller yıllar içinde o kadar çok değişti ki, çeviride epey bir şey kayboluyor. Sanırım bu mümkün. Vampir yarasalar İnkaların kültüründe ve Chachapoyalar arasında da önemli bir rol oynar. En azından

Annemin bana anlattıklarına ve kendi başıma öğrenebildiklerime dayanarak. Devam edecek pek bir şey yok."

"Büyüleyici," dedi Ben. "Eğer fırsatımız olursa, daha fazlasını duymak isterim. Kùltürleri ilginç bulurum ve burada, yağmur ormanlarının bu kısmında, kabileler ve hikâyeler gizemle örtölmüş gibi görünüyor, bu da beni daha çok ilgilendiriyor. Ben biraz amatör bir yazarım ve yeni bir bölgeyi keşfederken eski efsaneler hakkında öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmek için her fırsatı değerlendiriyorum. Nereye gidersem gideyim, bazı efsanevi yaratıkların dünyanın her yerindeki kùltürlere sızmış olduğunu görüyorum. Bu ilgi çekici."

Hafif bir sesle Riley döndüğünde annesinin ona yakın durduğunu gördü. Annabel bir an için savunmasızdı, yüzü ısırtıklarla şişmişti, gözleri tetikteydi ve Ben'den şüpheleniyordu. Riley şaşkınlıkla ona baktı. Annesi Riley'nin şimdiye kadar yanında olduğu en açık, en nazik kadındı. Vücudunda kötü niyetli, şüpheci bir kemik bile yoktu. Kural olarak bilgi paylaşır, herkesle rahatça konuşur ve çoğu insan ona yönelirdi. Riley annesine karşı her zaman korumacı hissetmişti çünkü Riley'nin güvenmediği konularda o çok güveniyordu.

Annabel gözlerini kırptırdı ve yüzündeki şüphe ifadesi kayboldu, annesi sadece Ben'e bakıyordu. Riley sanki dünyası dönüyormuş gibi hissetti. Hiçbir şey, hiç kimse - annesi bile- tanıdık gelmiyordu. "Dinlenmelisin anne. Bu kadar çok ısırtık seni hasta edebilir."

Annabel başını salladı. "Ben iyiyim. Gary'nin bana verdiği jel çok rahatlatıcı. Kaşıntıyı aldı ve ısırtıkların zehirli olmadığını biliyorsun. Gary ve arkadaşı bitkilerin özellikleri konusunda çok iyi çalışıyor olmalılar çünkü jel gerçekten işe yarıyor."

Ben iki adama şöyle bir baktı. Her ikisi de açıkça Amerikalı olmalarına rağmen, Gary ve Jubal Avrupa'nın bir yerlerinden, yükseklerde yetiştiği varsayılan olağanüstü iyileştirici özelliklere sahip efsanevi bir bitkiyi aramak için gelmişlerdi.

And Dağları'nda. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, her iki adamın da biraz deli olduğunu düşünüyordu.

Annabel Riley'nin elini tuttu ve Ben'e başlarıyla selam verip teknenin küpeştesine, yalnız oldukları ortaya doğru ilerlediler.

Nehir daha da daraldı, öyle ki yer yer kıyı boyunca uzanan ağaçların devasa kök sistemleri neredeyse tekneyi sıyırıyordu. Ağaçların tepesinde sallanan yarasa sıraları ürkütücü bir manzaraydı. Büyüktüler, kalın gölgelikte baş aşağı asılı duruyorlardı. Riley bu manzarayı çocukken de görmüştü ama garip bir nedenden ötürü bu kez rahatsız ediciydi; sanki yarasalar hareketsiz bir şekilde pusuya yatmış, karanlığın çökmesini bekliyorlardı -bu kez insan avı için. Kendi dramatik fantezisinden biraz ürperdi.

Yakın hapsin gerginliğinin onu etkilemesine izin veriyordu. O daha iyi biliyordu. Yarasalar iriydi ve kesinlikle vampir yarasalardı -sıcak kanla besleniyorlardı- ama açlıklarının kişisel olduğundan şüpheliydi ve kesinlikle masum bir tekne dolusu insanın gelmesini beklemiyorlardı.

Gözlerin üzerinde olduğunu hissetti ve Don Weston'ın kendisine baktığını görmek için döndü. Sırıttı ve hareketsiz yaratıklara hayali bir tüfekte ateş ediyormuş gibi yaptı. Riley arkasını döndü. Weston'ın her an ilgi odağı olma ihtiyacı onu iğrendiriyordu. Ama yarasalara verdiği tepki onun hissettiklerine biraz fazla yakındı ve bu adamla ortak hiçbir şey hissetmek istemiyordu.

Dikkatini tekrar annesine çevirdi, onun elini tuttu ve sıkıca kavradı. Bu sabah ana nehirden ayrılmışlar ve Peru'nun en uzak bölgelerinden birine doğru yola çıkmışlardı. Orman etraflarını sarmış, zaman zaman nehirde ilerleyen iki teknenin kenarlarına neredeyse sürtünüyordu. Orman sürekli hareket halindeydi, sanki hayvanlar onları takip ediyordu. Maymunlar kocaman yuvarlak gözleriyle bakıyorlardı. Rengârenk papağanlar başlarının üzerinde kanat çırpıyor, ağaç gölgeliklerine girip çıkıyorlardı.

Kesinlikle yağmur ormanlarının dünyasına giriyorlardı, her geçen saniye daha da derinleşen ve daha tehlikeli hale gelen gizemli yemyeşil ormana. Nehir daraldı ve hava derin yağmur ormanının koyu keskin kokularıyla durgunlaştı. İşaretleri fark etmişti. Yakında nehirde yol almak imkânsız hale gelecekti. Tekneleri terk etmek ve ormanda yaya olarak ilerlemek zorunda kalacaklardı. Yağmur ormanlarında yürümenin kolay olduğu pek çok yerin aksine, çünkü çok fazla ışık olmadan orman zemininde çok az canlı yaşayabilirdi, bu bölge sıkı. Çok seyahat etmişti ama buranın kokusu ve durgunluğu dünyanın başka hiçbir yerinde bulamadığı bir şeydi. Önceki ziyaretlerinden farklı olarak bu sefer Riley kendini biraz klostrofobik hissediyordu.

"Hey, Mack," diye seslendi Don diğer mühendise. "Neler oluyor şimdi? Yemin ederim orman canlı." Tekne geçerken dalların aşağıya doğru eğilip onlara doğru uzanmasının tuhaflığını işaret ederken gergin bir kahkaha attı.

Büyük yeşil bir dalga onları takip ederek yükselirken herkes dönüp kendilerine en yakın kıyıya baktı. Her dal titriyor, yapraklar açılıyor ve nehirdeki ilerleyişlerini durdurmak istercesine suyun üzerinde uzanıyordu. İlk tekne zarar görmeden geçmişti ama ikinci tekne kıyıya yaklaştığı anda yapraklar onlara doğru uzandı. Kıpırdanma ürkütücüydü, sanki orman Don'un dediği gibi gerçekten canlanmıştı.

Riley'nin kalbi durdu. Bu fenomeni daha önce birçok kez görmüştü. Annesi gittiği her yerde bitkileri kendine çekerdi. Bundan kaçış yoktu. İçindeki miknatısın gücü hiç bu kadar kuvvetli olmamıştı ama her iki kıyı boyunca uzanan sık yapraklar onu kollarını açarak karşılamış, hatta ona dokunmaya çalışmak için birkaç santim uzamışlardı. Yağmur ormanlarında, batıl inançları olan rehberlerin ve hamalların arasında fazla dikkat çekmek asla iyi bir şey değildi. Riley annesini korumak için derin bir ihtiyaç hissediyordu. Bir adım attı

Annesi ile banka arasında, iki eliyle korkuluğu kavırıyor ve geniş, şok olmuş gözlerle ortaya çıkan bitkilere bakıyordu.

"Vay canına," diye ekledi ani konuşma mırıltısına. "Bu inanılmaz."

"Ürkütücü," dedi Mack, parmaklıklardan uzaklaşarak.

Hamallar ve rehber uzanan bitkilere ve ağaçlara baktılar ve sonra dönüp doğrudan Annabel'e baktılar. Birbirlerine fısıldadılar. Riley başka gözlerin de üzerlerinde olduğunu hissetti. Hem Gary hem de Jubal da annesine bakıyordu. Sadece üç mühendis etraflarını saran yağmur ormanına bakıyordu.

İki tekne akıntıya karşı ilerleyerek dağa yaklaştı. Geçmişin dev dinozorları olan siyah kaymanlar, kıyılarda güneşleniyor ve alanlarını işgal eden küçük tekneleri aç gözlerle izliyorlardı. Büyük siyah böcek bulutları açıkta kalan her santim deriyi ısıtıyor, saçlara ve hatta dişlere takılıyordu; bu kez sivrisinekler ve diğer kan emici böcekler. Buna katlanmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Altlarındaki karanlık sular sığılaştı, ilerlemeyi yavaşlattı ve iki kez tekne durdu ve motorun ve pervanenin altını sarmak için açgözlülükle uzanan karışık sazlardan kesilerek kurtarılması gerekti. Her seferinde bu beklenmedik yalpalama teknedeki herkesin güvertede yayılmasına neden oldu.

Weston bir yeminle kendini toparladı ve suya tükürmek için teknenin yanına doğru sendeledi. "Bu çok saçma. Başka bir yol bulamadınız mı?" diye sordu rehberleri Pedro'ya.

Rehber ona gergin bir bakış fırlattı. "Gitmek istediğiniz bu yere giden kolay bir yol yok."

Weston rehberle parmağını uzatırken poposunu korkuluklara dayadı. "Bence sadece daha fazla para kazanmaya çalışıyorsun ve bu olmayacak dostum."

Pedro iki hamala kendi dilinde bir şeyler mırıldandı.

Bunu orman yiyebilir, diye yorumladı Riley. Onları suçlamadı.

Rehber ve hamallar kıs kıs güldüler.

Weston bir sigara yaktı ve gözlerini karanlık suya dikti. Tekne tekrar sendeledi ve sonra, hepsi umutsuzca ayaklarının üzerinde durmaya çalışırken, büyük bir yalpa yaptı. Weston öne doğru düştü ve kalbi duracakmış gibi bir an küpeşteye asılı kaldı. Kolları aşağıda, suya daha yakın, tehlikeli bir şekilde asılı dururken herkes ona yardım etmek için sıçradı.

Riley onun kemer tokasını yakalarken Annabel de kollarını tutmak için yan tarafa uzandı. Annabel eğilip kollarını Weston'ın kollarına sardığı anda su canlandı, bir kazan gibi kaynıyor, gümüş rengi parlıyor ve kırmızı çamurlu lekeler oluşuyordu.

"Anne!" Riley hâlâ Weston'ı tutan annesine doğru uzanarak ağladı. Onun ağırlığı hepsini ileri doğru çekiyordu.

Annabel karanlık, sazlarla kaplı ve şimdi çılgın piranalarla kaynayan suya doğru kayarken diğerleri yardıma koştu. Suda kan yoktu, bu yüzden kargaşanın hiçbir anlamı yoktu. Riley'yi dehşete düşüren balıklar sudan sıçramaya başladı, yüzlercesi, dar gövdeleri ve küt kafaları nehirden roket gibi fırlıyor, jilet gibi keskin dişleri olan üçgen şeklindeki çeneleri korkunç sesler çıkararak açılıp kapanıyordu.

Pirana çılgınlıklarıyla ilgili hikâyeler çok olsa da Riley insanlara saldırmalarının oldukça nadir olduğunu biliyordu. Birkaç kez onlarla birlikte suda yüzmüştü. Bu tuhaf davranış sıradışıydı, La Manta Blanca saldırısı kadar doğal değildi ve tedirgin ediciydi. Ve tıpkı Manta Blancalar'da olduğu gibi, piranaların Don Weston'a değil annesine ulaşmaya çalıştıkları açıktı.

Jubal Annabel'i yakalayıp küpeşteden uzaklaştırdı ve neredeyse Gary'nin içine fırlattı. Sonra Weston'ı yakaladı ve onu da güverteye çekti. Makinist minnettar olmak yerine Jubal'ın ellerini tokatladı, küfretti ve güvertede oturmak için aşağı kayd.

Nefes nefese kalmıştı. Pedro'ya ve iki hamala, sanki üç adam onu kasten öldürmeye çalışmış gibi ters ters baktı.

Rehber ve hamalların ikisi de Annabel'e öyle bir baktı ki Riley keşke elinin altında gizli bir silah olsaydı diye düşündü. Kimse konuşmadan tekne neredeyse karaya oturdu ve iki yerli işlerine geri döndü. Tepedeki alçak bir dal eğildi ve bir yılan tam Don Weston'ın çizmelerine doğru bir gümbürtüyle güverteye düştü.

Yılan mühendise bakarken Jubal, "Kimse kımıldamasın," diye tısladı. "Bu engerek son derece zehirlidir."

Rehber Pedro geri döndü ve her zaman yakınında olan palayı yakaladı. O bir adım bile atamadan engerek ani bir dönüş yaptı ve kendini Riley'nin üzerine fırlattı. Tökezleyerek annesinin yanına döndü. Yılan bacaklarının arasından geçerek doğruca annesine doğru ilerledi. Gary Jansen Annabel'i ayaklarından çekip etrafında dönerek havada tutarken Jubal Riley'i kenara itti ve eli havada rehberle bağardı.

Pedro palayı fırlattı ve Jubal tek bir yumuşak hareketle keskin bıçağı engereğın boynuna geçirerek kafasını kopardı. Gary Annabel'i güverteye indirip düşmemesi için sabit tutarken bir an sessizlik oldu.

Riley her iki araştırmacıya da yumuşak bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi.

Çok sarsılmış olduğı gerçeğini saklamaya çalışmadı.

Annesi donuk gözlerle ona baktı. Riley'nin dünyası yıkıldı. Çapa, Raul ve Pedro annesine engereğı ilk gördüklerinde yüzlerinde beliren ifadeyle bakıyorlardı. Rehberler ve hamallar onlara düşmanca davranırsa başları gerçekten belaya girecekti. Annesinin eline uzandı ve sıkıca tuttu.

2

NOrmanda geceler cehennem gibiydi. Tam gün batımında vızıltılar başlamıştı. Böcekler sessiz değildi - sürekli, sabit bir vızıltı çıkarıyorlardı- ama Riley sesi uzaklaştırabiliyordu.

Bu tamamen farklı bir şeydi; yumuşak, ısrarcı bir ses, vücuttaki her siniri titreten düşük bir frekans. Bu garip gürültüyle uyandığında

yağmur ormanına girdikleri ilk gece.

Garip bir şekilde Riley bu alçak, rahatsız edici vızıltıyı tanımlayamıyor, dışarıdan mı yoksa kafasının içinden mi geldiğini anlayamıyordu. Annesi de dahil olmak üzere birkaç kişinin başları ağrıyormuş gibi şakaklarını ovuşturduğunu gözlemlemişti ve tam olarak yakalayamadığı aynı düşük frekanstaki fısıltıların sinsice istila ederek yolculuklarının tehlikesini artırdığından korkuyordu. Gün boyunca fısıltılar kayboldu ama etkileri devam etti.

Yağmur ormanına girdiğinden beri duyuları alev alev yanıyor ve fazla mesai yapıyor gibiydi. Annesine yönelen her şüpheli bakışı fark ediyordu. Jubal Sanders ve Gary Jansen tepeden tırnağa silahlıydı ve onların silahlarını çok kıskanıyordu. İkili sessizlik içinde hareket ediyor, kendi başlarına kalıyor ve herkesi izliyorlardı. Olup bitenler hakkında söylediklerinden çok daha fazla şey bildikleri sonucuna vardı.

Don Weston ve arkadaşı Mack Shelton görebildiği kadarıyla bir çift aptaldı. İkisi de daha önce

Bir yağmur ormanına doğru yürüyüşe çıkmışlardı ve belli ki her şeyden korkuyorlardı. Riley'ye sarkıntılık etmedikleri ya da gezginler arasında yaygın olan güvensizliği beslemedikleri zamanlarda hamallara ve rehberlere bağırp çağırıyor, şikayet ediyor ve zorbalık yapıyorlardı.

Ben Charger yağmur ormanı ve ormanda yaşayan kabileler hakkında çok daha bilgili görünüyordu. Kapsamlı bir araştırma yapmış ve hazırlıklı gelmişti. Weston'ı da Shelton'ı da sevmiyordu ama onlarla çalışmak zorundaydı ve bu durumdan memnun olmadığı belliydi. Rehberlerle ve hamallarla konuşarak, sorular sorarak ve onlardan bir şeyler öğrenmeye çalışarak çok zaman geçirmişti. Riley onu hiçbir şey için suçlayamazdı. Belki de bu noktada sadece herkes hakkında gergindi.

Arkeolog ve öğrencileri çok heyecanlıydı ve kamptaki gerginlikten tamamen habersiz görünüyorlardı, ancak geceleri ateşe yakın otururken tedirgin olduklarını fark etti. Azimli, dostane ve görevlerine odaklanmış görünüyorlardı. Dr. Henry Patton ve iki öğrencisi Todd Dillon ve Marty Shepherd, yanlarındaki bir kadının yolculara uğursuzluk getirip getirmediğiyle ilgilenmekten çok, duydukları harabeler konusunda heyecanlıydılar. Genç ve naif görünüyorlardı, ellili yaşlarının sonundaki profesör bile. Tüm dünyası akademi etrafında dönüyordu.

Riley üç arkeolog için de bu kadar bilgisiz oldukları için biraz üzüldü ve çalışmalarını ölü diller yerine modern diller üzerine yoğunlaştırmayı seçtiği için her zamankinden daha fazla minnettar oldu. Seyahat etmekten, insanlarla konuşmaktan ve hayatı yaşamaktan, fildişi bir kuleye kapanıp tozlu kitaplara bakamayacak kadar keyif alıyordu. Elbette eski dilleri de incelemişti, ama öncelikle dillerin evrimine ve çeşitli kültürler üzerindeki etkilerine açılan bir pencere olarak.

Riley nehrin yukarısına gelirken tekneyi onlarla paylaşan iki hamala, Raul ve Capa'ya baktı. Fısıldaşmalarından ve Annabel'in uyuduğu hamağa doğru kaçamak bakışlar göndermelerinden hoşlanmamıştı. Belki de o korkunç

Kafasının içindeki uğultu onu da herkes kadar paranoyak yapıyordu ama ne olursa olsun uyumak yoktu. Sadece kamptaki erkekler için endişelenmek zorunda değildi; böcekler, yarasalar ve diğer tüm gece yaratıkları da annesini takip ediyor gibiydi.

Annesine göz kulak olmak için dört geceyi uykusuz geçirmişti ve bu durum sinirlerini yıpratmaya başlamıştı, öyle ki Weston'ın küçümseyici, alaycı varlığına tahammül etmek neredeyse imkânsızdı. Ona karşı çirkinleşerek sorunlarına yenilerini eklemek istemiyordu ama kesinlikle o noktadaydı. Ateş pırıl pırıl parlıyordu. Ateş çemberinin hemen dışında bir jaguar öksürdü. Onları takip ediyor gibiydi ama rehberler sabah kontrol etmek için dışarı çıktıklarında iz bulamadılar. O kesik kesik, hırıltılı öksürükten etkilenmemek mümkün değildi.

Annabel'in başının üzerinde kanatların yavaşça çırpınışını duyabiliyordu. Vampir yarasalar ağaçlara konuyor, yaprakları fırçalıyor ve dalları dolduruyordu, ta ki ağaç bu kadar çok yarasanın ağırlığını taşımaya çalışarak inleyene kadar. Riley zorlukla yutkundu ve başını yavaşça sıçrayan ateşe doğru çevirdi. Hamallar ve rehberler asılı yarasalarla dolu ağaca bakıyordu. Yaratıklar üst üste dördüncü gecede de birkaç saniye içinde ilginçlikten uğursuzluğa dönüşmüştü.

Rehber Pedro ile teknesindeki iki hamal Raul ve Capa biraz gölgeye doğru ilerlediler. Üçü de palalarını kavıyordu. Titreyen alevler yüz ifadelerini ortaya çıkarırken yüzlerindeki ifadeler onu korkuttu. Kalbini durduran bir an için adamlar da en az yarasalar kadar tehditkâr görünmüştü. Riley yavaşça doğruldu. Annesini koruyacağını bildiği için botlarını çıkarmamıştı.

Annabel huzursuzca uyuyor, zaman zaman inliyordu. Annesi her zaman çok iyi duyardı, uykusunda bile. Yerde yürüyen bir kedi onu uyandırırды ama yağmur ormanına girdiğinden beri bitkin ve halsiz görünüyordu. Geceleri hamağında dönüp duruyor, bazen ellerini başına bastırarak usulca ağlıyordu. Hatta ne zaman

yarasalar yeryüzüne inip etrafını sardılar, kanatlarını kullanarak onları sık bitki örtüsü içinde ilerlettiler, Annabel gözlerini hiç açmadı.

Riley savunmasını dikkatlice hazırlamış, kolayca yakabileceği meşaleler kullanmış, hatta annesinin uyuduğu alanın etrafına küçük, dairesel bir ateş duvarı inşa edecek kadar ileri gitmişti. Ağını çözerken Raul'un kendisine doğru sürünerek yaklaştığını gördü. Alçakta ve gölgelerde duruyordu ama onu seçebiliyordu, karanlık bir yerden diğerine kayıyor, avını takip ediyordu. Riley uyuyan annesine baktı. Annabel'in hamalın hedeflediği av olmasından korkuyordu.

Kalbi küt küt atan, ağzında korkunun tadını alan Riley hamağından sıyrıldı ve bıçağını çekti. Bir palaya, özellikle de düzenli olarak pala kullanan bir adama karşı koymak delilikti ama annesine ulaşmak için tıpkı vampir yarasaların yapmak zorunda kalacağı gibi onun da içinden geçmesi gerekecekti. Ve eğer annesine gelirse sadece onun bıçağı olmayacaktı. Riley bir meşale aldı ve daha önce yarasalara karşı savunma olarak hazırladığı kısık ateşe tuttu.

Gerekirse onu öldürebilirdi. Bu fikir onu hasta etti ama kendini çelikleştirdi, kafasında her hareketi gözden geçirdi. Pratik yapıyordu. Öfkesi yükseldi ama kararlıydı. Hiç kimse -hiçbir şey annesine zarar veremezdi. Kararını vermişti ve hiçbir şey onu durduramazdı, yapmak üzere olduğu şeyin önceden planlanmış bir cinayet olarak değerlendirilebileceği fikri bile.

Raul yaklaştı. Riley onun ter kokusunu alabiliyordu. Kokusu ona tamamen "yanlış" geliyordu. Derin bir nefes aldı ve bıraktı, annesinin hamağına doğru ilerledi, ayaklarını dikkatlice yerine koydu. Altındaki zeminin, her adımını karşılamak için neredeyse yükseldiğini hissedebiliyordu. Dünyanın kalp atışlarının hiç bu kadar farkında olmamıştı. Bir yaprak bile hışırdamadı. Hiçbir dal kırılmadı. Ayakları ses çıkarmamak, bileğini burkmamak ya da engebeli zeminde düşmemek için tam olarak nereye basması gerektiğini biliyor gibiydi.

Kendini annesinin hamağının önünde konumlandırdı ve herhangi bir saldırıyı ondan uzak tutmaya çalışmak için kolayca hareket edebileceği bir yer seçti. Yakınlarındaki bir hareket nabzını hızlandırdı. Bir adamın gölgesi hamağın üzerinde belirdi, ateş çukurundaki alevler aniden gökyüzüne doğru sıçradı. Başka türlü onu asla göremezdi. Jubal Sanders o kadar sessizdi. Onunla yüzleşmek için hızla döndü ama adam Annabel'in hamağının başında pozisyon almak için yanından geçmişti. Annesini öldürmek isteseydi çoktan ölmüş olurdu -Riley'nin haberi olmadan o kadar yaklaştı.

Gary Jansen'in annesinin hamağının dibinde olduğunu neredeyse başını çevirmesine bile gerek kalmadan biliyordu. Son dört gününü mümkün olan en zorlu ormanda yürüyüş yaparak geçirmişti ve onun nasıl hareket ettiğini biliyordu -Engabeli arazide sessiz ve rahattı ama yine de onu şaşırtmıştı. Sanki laboratuvar önlüğü giyse, dalgın bir profesör olsa daha çok yakışacakmış gibi görünüyordu. Çok zeki olduğu açıktı. Onunla konuşup da son derece zeki olduğunu anlamamak mümkün değildi ama ormanda en az Jubal kadar kolay hareket ediyordu ve muhtemelen onun kadar iyi silahlanmıştı. Annabel'i korumasına yardım etmeyi seçtikleri için memnundu.

Başındaki korkunç uğultu o kadar arttı ki, bir an için başı patlayacakmış gibi hissetti. Parmaklarını sıkıca şakağına bastırdı. Acı kafatasında patlayıp dişlerini takırdattığında doğrudan Gary'ye bakıyordu. Aynı anda başını kavradı ve salladı. Dudakları kıpırdadı ama hiç ses çıkmadı. Jubal'a baktı. O da başındaki ağrıyı hissediyordu.

Kelimeler yabancıydı. Karmakarışık, neredeyse bir ilahi gibi, ama kesinlikle kelimeler. Modern diller kadar eski ve ölü dilleri de çok iyi öğrenmişti ama kelimelerin ritmini bile bilmiyordu ama Jubal ve Gary'nin bildiği açıktı. Yüzlerindeki ifadeyi, gözlerindeki alarm değişimini gördü.

Ben Charger sendeleyerek Annabel'in hamağının diğer tarafına geçti ve ellerini kulaklarına bastırdı. "Bir terslik var," diye tısladı. "Bu onunla ilgili. Şeytani bir şey onun ölmesini istiyor."

Jubal ve Gary başlarıyla onayladılar. Tepelerindeki yarasalar kıpırdandı. Riley'nin kalbi diğerlerinin duyabileceğinden korktuğu kadar sert çarpıyordu. Bıçağını ve meşalesini daha iyi kavradı ve Annabel inleyip kıvrılırken karanlıkta bekledi, sanki onu kovalayan, rüyalarına dadanan korkunç bir şeyden kaçıyormuş gibi.

Raul gölgelerin arasından çıktı, elinde palası, aynı cümleyi tekrar tekrar mırıldanıyordu. "Hän kalma, emni hän ku köd alte. Tappatak naman. Tappatak naman."

Riley hamalın tekrar tekrar söylediği kelimeleri net bir şekilde duydu. Yağmur ormanlarının bu bölümünde konuşulan kabilelerin lehçelerinin çoğunu biliyordu. İspanyolca ve Portekizce biliyordu. Avrupa dillerini, hatta Rusça ve Latinceyi de biliyordu ama bu daha önce hiç duymadığı bir şeydi. Latince kökenli değildi. Bildiği ölü dillerden biri de değildi ama sözcükler hamal ve -Jubal ile Gary'ye baktı- iki araştırmacı için bir anlam ifade ediyordu.

Raul gırtlaktan gelen, hipnotik bir sesle cümleleri tekrar tekrar söyledi. Gözleri donuklaşmıştı. Alıcıları transa sokan törenler görmüştü ve hamal kesinlikle transa girmiş gibi görünüyordu, bu da onu iki kat daha tehlikeli yapıyordu. Vücudundan akan ter, şimdi binlerce karıncayla kaynayan yaprakların üzerine koyu renkte sıçramak üzere ondan damlıyordu. Kafasındaki sesle savaşıyormuş gibi sürekli başını sallıyor, birkaç adım geriye doğru tökezliyor ve sonra durmaksızın tekrar ilerliyordu.

Tepesindeki yarasalar alçalmaya, tehditkâr yırtıcı kuşlar gibi yere inmeye ve bitki örtüsünün arasından sürünerek geçmeye başlayınca ağzı kurudu. Kanatlarını bacakları gibi kullanarak Annabel'e bakan boncuk gibi gözler

kendilerini avlarına doğru yönelttiler. Raul ayaklarını sürüyerek yaklaştı, hareketleri normal rahat hareketlerinden çok farklıydı, mırıldandığı ilahinin sesi her adımda daha da artıyor ve şiddetleniyordu. Şimdi daha da yaklaşan jaguar bir başka unutulmaz, hırıltılı öksürük daha çıkardı. Riley olanlara inanamıyordu. Sanki yağmur ormanındaki düşmanca her şey annesini öldürmeye çalışıyordu.

Riley meşalesini yaktı, vücudundan uzakta tuttu ve hızla annesinin etrafına yerleştirdiği meşaleleri yakmaya başladı. Meşaleler alevlenerek Annabel'in etrafında alçak bir ışık ve ateş duvarı oluşturdu.

Raul umutsuzca kendini durdurmaya çalışmasına rağmen gelmeye devam etti. Annabel'den uzaklaşarak geriye doğru hareket etmeyi her başardığında, vücudu yeniden ileri doğru hareket etmeye başlıyordu. Hızlı değil. Yavaş da değil. Programlanmış bir robot, aynı cümleyi tekrar tekrar yüksek sesle söylüyordu. Şimdi bir komut. Bir talep. "Hän kalma, emni hän ku köd alte. Tappatak naman. Tappatak naman."

Kapıcı rahatsız edici kanat çırpışlarıyla ürkütücü yaraları görmemiş gibiydi. Buğulu gözleri Annabel'e sabitlenmişti, yaklaşırken elindeki palayı iki eliyle kavıyordu.

"Riley," dedi Jubal. "Işık çemberinin içine gir ve meşalenle yaraları uzak tut. Bırak Raul'u ben halledeyim."

Rahatlamamaya çalıştı. Annesini korumak onun göreviydi ama hamalın delice, fanatik bir gayretkeşlikle dolu şeytani maskesi gerçekten dehşet vericiydi. Tekrar ateş çemberine girerek annesine yaklaştı.

Jubal Sanders sesini yükseltirken silahını kaldırdı. "Pedro, Miguel, Alejandro," diye seslendi üç rehber. "Ben vurmada durdurun onu. Ve ateş edeceğim. Raul'un ölmesini istemiyorsanız, onu zapt etseniz iyi olur. Yaklaşık yedi saniyesi daha var ve sonra tetiği çekeceğim."

Jubal'ın hamalı vurmaya tamamen hazır olduğuna şüphe yoktu. Sesi, alçak ve sert bir tonda olmasına rağmen, emir verir gibi yankılanıyordu. Zaman yavaşladı. Tünele girdi.

Riley her şeyi sanki uzak bir rüyadaymış gibi görüyordu. Kafaların kaçınılmaz dönüşü, korku ve şok ifadeleri. Yarasaların ilerleyişini. Hamal bir adım daha yaklaştı. Jubal, sakın, elinde silah.

Hepsi de erkek kardeş olan Miguel, Pedro ve Alejandro Raul'a doğru koşarken, diğerleri kararsız bir şekilde, hamalın bir kadını öldürmeye yönelik açık niyeti karşısında şok geçirmiş gibi duruyordu. Dr. Patton ve iki öğrencisi ilk kez bir şeylerin ters gittiğini fark etmiş gibiydi. Üçü de hızla ayağa kalktı ve dehşet içinde ortaya çıkan sahneye baktı. Ana ateş çukurundan ürkütücü bir şekilde alevler yükseliyor ve sanki aniden bir rüzgâr esmiş gibi yere yerleştirilmiş meşalelerden akıyordu, ancak hava durgundu.

"Hän kalma, emni hän ku köd alte. Tappatak naman. Tappatak naman." Raul bu yabancı cümleyi tekrar tekrar söylemeye devam etti.

Riley artık kelimeleri net bir şekilde duyabiliyordu. Kulağında uğuldayan garip ritmi fark etti, sanki aynı nakarat, onun için uzak olsa da, zihnine besleniyordu -Hepsinin zihnine. Yağmur ormanında rehberlerin, hamalların, muhtemelen araştırmacıların ve gruptaki herhangi birinin bilebileceği düzinelerce halüsinojen vardı. Annesine yapılan bu saldırılardan herhangi biri sorumlu olabilirdi. Weston bu batıl inancı besliyordu, ancak hem kendisi hem de Shelton hamaklarında huzursuzca uyuyor ve yaşanan dramdan habersiz görünüyorlardı.

Zaman yavaş saniyeler içinde akıp gidiyordu. Raul inatla ilerlemeye devam etti. Jubal gözünü bile kırpmadı. Taştan oyulmuş olabilirdi. Yarasalar Riley'ye doğru sürünerek yaklaştı, yanan meşalelere ve Annabel'in etrafındaki ışık çemberine yaklaştılar.

"Hän kalma, emni hän ku köd alte. Tappatak n a m a n . Tappatak naman."

Kalbi, hamalın şeytani ilahilerindeki aynı tehditkâr ritimle çarpıyordu. Yarasaların bile Annabel'e doğru aynı hızla sürüklendiklerini hemen fark etti.

Etrafındaki her şey, ağaçların tuhaf sallanışından alevlerin rüzgârın durgunluğuna rağmen dans edişine kadar, hamalın ilahisine ayak uyduruyordu. Bu ilahi onların kafalarının içinden yayılıyordu. Kamptaki biri Annabel'i hedef alıyor, halüsinojenler kullanıyor ve onun üzerinde şüphe uyandırıyor olmalıydı. Bitkilerin ve ağaçların ona tepki vermesi sadece batıl inançları besliyordu. Hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Miguel ve Pedro Raul'un bir tarafına yaklaştı. Kardeşleri Alejandro da diğer taraftan hızla geldi. Üçü de konsantrasyon içinde kaşlarını çatmış, hamalı Jubal'ın silahından kurtarmaya çalışırken o kötü ilahiyi akıllarından çıkarmak için kafalarını sallıyorlardı. Riley bir şekilde onlarla akraba olduğunu hatırlıyordu ama köylülerin çoğu akrabaydı. Ona duydukları sevgi neyse ki Raul'un kapana kısılmış gibi görüldüğü korkunç halüsinasyonun üstesinden gelmişti.

Etrafını sararak palayı oyuna sokmamak için elini tuttuklarında, hamal kendisine tutunan üç rehberle aldırmadan ilerlemeye çalışmayı sürdürdü. Korkunç ilahisini söylemeye devam etti. Riley, Raul'un ağzından çıkan garip, gırtlaktan gelen seslerin anlamını çözmeye çalışırken bile, yarasaların ilk sırası annesine çok yaklaştığında el fenerini yerde gezdirdi.

Yanık et kokusu havaya yayıldı. Elindeki meşaleyi yere doğru alçak bir daire çizerek tekrar salladığında yarasalar geri çekildi ve yaratıkları annesinin hamağından uzaklaştırdı. İki tanesi ağacın gövdesine tırmanmaya başlamıştı bile. Meşalenin sivri ucuyla ikisine de vurdu ve alev aldıklarında onları yere devirdi, Annabel'den uzaklaştırmak için ateş toplarına tekme attı.

Arkasındaki bitki örtüsünü sürükleyen kanat seslerini duydu ve yarasaların hamağın diğer tarafına doğru döndüğünü görmek için döndü. Ben Charger bir meşale yakalamış, alevler yüzünü keskin bir şekilde ortaya çıkarmıştı. Yüzünü kesen derin çizgiler onu

manyakça. Gözleri bir tür öfkeyle parlıyordu. Bir an için annesi için korktu ama adam meşaleyi aldı ve yaklaşan vampir yaralarının üzerinde gezdirerek onları geri püskürttü, ısrarcı olanları ateşe verdi.

Gary hamağın kendi tarafında daha çok mücadele etti. Jubal'ın arkasından dolandı ve el fenerini o yönden hamağın altına doğru gizlice ilerleyen yaralarının üzerine tuttu. Koku korkunçtu ve etraflarında siyah duman yükselirken öksürmekten kendini alamadı. Üç adam Riley'nin onu korumasına yardım ederken Annabel hiç uyanmadı ama hamağında kıvranıp durdu.

Miguel ve Pedro, Raul ayakta durmayı ve geri çekilmeyi reddedip silah tehdidine rağmen umutsuzca ilerlemeye çalışırken onu sık bitki örtüsünün içinden sürükleyerek götürdüler. Hamal aynı cümleyi defalarca tekrarlamaya devam etti. Diğerleri ona homurdanarak komutlar veriyordu ama o duymuyordu, halüsinasyonuna o kadar dalmıştı ki. Alejandro palayı aldı ve Raul'un onu arayan ellerinden uzak tuttu.

Onu kampın uzak tarafına sürüklediler ve orada esir tuttular. Arkeolog ve öğrencileri, ölü ve ölmekte olan yaralarının oluşturduğu karmaşayı incelemek ve diğerlerinin hamağı saran alevlerden geri çekilişini izlemek için tereddütle toprağın üzerine çıktılar.

"İyi misin?" Dr. Patton sordu. "Bu çok tuhaf. O adam cidden birinizi palayla öldürmeye mi çalıştı?"

Sanki bir sersemlikten uyanıyormuş gibiydi. O kadar şaşırılmış görünüyordu ki Riley beklenmedik bir gülme isteği duydu. Dört uzun gün boyunca onlarla birlikte yağmur ormanını arşınlamıştı. Yılan ve pirana saldırılarıyla ilgili hikâyeleri, başka hiçbir şey hakkında konuşamıyor gibi görünen Weston sayesinde defalarca dinlemişti ama yine de arkeolog ilk kez bir şeylerin ters gittiğini fark etmiş gibiydi.

Gözlerini kırıştırdı ve Jubal'ın hâlâ elinde tuttuğu silahı fark etti. "Burada bir şeyler dönüyor."

Durduramadan boğazından bir ses kaçtı. Histerik bir kahkaha belki de. "Seni uyaran pala mıydı, cehennemden gelen şeytani ilahi mi yoksa sürünen vampir yarasalar sürüsü mü?" Riley elini ağzına kapattı. Bu şekilde cevap verdiği için histerik olduğuna şüphe yoktu. Ama gerçekten mi? Bir şeyler mi oluyordu? İlk ipucu neydi? Dalgın profesör rolünü biraz fazla abartıyordu.

"Sakin ol," diye fısıldadı Jubal. "O artık güvende. Sanırım bu gecelik bu kadar."

Riley karşılık vermemek için dudağını ısırıldı. Yağmur ormanı her şekil ve boyutta yırtıcı hayvanla doluydu ve hepsi de Annabel'e saldırmaya niyetli görünüyordu. Annesi bundan nasıl korunacaktı? Daha önceki ziyaretlerinde her zaman yaşadıkları hoş geldin, eve dönüş duygusu tamamen yoktu. Bu kez yağmur ormanı vahşi ve tehlikeli, hatta kötü niyetli görünüyordu.

Dikkatini tekrar kalan yarasalara yöneltti. Neyse ki ışıktan ve kızarmış arkadaşlarının pis kokusundan uzaklaşıyorlardı. Annesinin üstündeki ağaç gövdesini ve dalları incelerken midesindeki düğüm biraz hafifledi. Böcekler de geri çekiliyordu.

"Sana yardım etmeliydim," dedi Dr. Henry Patton. "Neden yapmadığımı bilmiyorum."

İki öğrencisi onu çok daha yavaş bir tempoda takip ediyordu ve en az öğretmenleri kadar şaşkın görünüyorlardı.

Riley öfkeli bir suçlamayı geri püskürttü. Bunların hiçbiri arkeoloğun suçu değildi. Belki halüsinojenik bir bitkinin ve tüm keşif gezisinin özelliklerini anlayacak araçlara ve bilgiye sahipti ama amacı ne olabilirdi? Onların herhangi birinin amacı ne olabilirdi ki?

Yorgun bir elini saçlarında gezdirdi, bitkin düşmüştü. Yağmur ormanına girdiğinden beri, son dört gecedir uyumaya cesaret edememişti. O korkunç fısıltı başladığından beri. Bitmek bilmeyen vızıltı, akli başında her insanı

Adam delirmişti ve belli ki grup içinde en az etkilenen oydu.

Üç rehber ve diğer hamallar Raul'un etrafını sarmış, onu bir tür bağla zapt etmişlerdi. Raul, bazen mırıldanarak, bazen bağırarak o gırtlaktan gelen, yabancı dili söylemeye devam etti ve Annabel'in hamağına doğru ilerlemeye çalıştı. Kuzenleri, Annabel'e tekrar saldırmasını önlemek için onu ağaçlardan birine bağlamak zorunda kaldılar. Eli hâlâ palanın sapını tutuyormuş gibi yumruk şeklinde sıkılmıştı. Rahatsız edici bir pandomimle kolunu havada ileri geri sallıyordu.

"Raul ne diyor?" Riley, heyecan dindikten ve herkes hamaklarına döndükten sonra Jubal'a sordu. Ağaca bağlı hamalı başıyla işaret etti ve Gary'nin yüz ifadesini izledi. "İkinizin de dili tanıdığını görebiliyorum." Jubal'ın gözlerinin içine baktı. "Bunu inkâr etmeyin. Birbirinize attığınız bakışları görüyorum. Ne dediğini bildiğinize hiç şüphe yok."

Jubal ve Gary neredeyse aynı anda dönüp omuzlarının üzerinden Ben Charger'a baktılar. Başka kimsenin önünde konuşmak istemedikleri belliydi.

Gary, "Şu yaraları temizlemenize yardım edeyim," dedi.

Riley annesinin etrafını saran ölü ve ölmek üzere olan yaraları kasıtlı olarak taramaya başladı. Çirkin ve mide bulandırıcı bir işti. Jubal ve Gary de işe katıldı, ki bu iyi bir şeydi çünkü Riley bir açıklama için onları hamaklarına kadar takip edebilirdi.

Ben birkaç dakika onlarla birlikte çalıştı, kavrulmuş cesetleri Annabel'in hamağından uzaklaştırdı, ancak Gary hepsini toplu bir mezara atmak için bitki örtüsünü kazmaya başlayınca mühendis işi bıraktı.

"Bu gece bana daha fazla ihtiyacın olacağını sanmıyorum. İşler yoluna giriyor gibi görünüyor."

Riley ancak o zaman kafasındaki korkunç uğultunun azaldığını fark etti. Artık duyamıyor olsa da

diğerlerinin kızarmış gözlerinden ve yüzlerindeki çatık kaşlardan tamamen durmadığını anlayabiliyordu. "Yardımlarınız için çok teşekkür ederim. Siz olmasaydınız hepsini yakalayamazdım. Hızlı hareket ettiniz."

Ben omuz silkti. "Ona doğru gittiler. Öylece durup onun yaralanmasına izin veremezdim. Uykum hafiftir. Bir daha bir şey olursa seslen, koşarak gelirim."

Riley kısa bir gülümsemeye zorladı. "Tekrar teşekkür ederim."

Ben şakaklarını ovuşturdu, kaşlarını çatarak ondan uzaklaştı. Riley yaralarının kalıntılarının Gary'nin kazdığı çukura itilmesine yardım etti ve Jubal'a dönmeden önce Ben'in duyamayacağı bir yere gelmesini bekledi.

"Tamam," dedi, "o gitti. Şimdi bana Raul'un ne söylediğini söyle. Ve hangi dili konuşuyordu? Bu ülkeye ya da Amazon'daki herhangi bir kabileye özgü olmadığı kesin."

Jubal silahını bol ceketinin altındaki bir tür koşum takımına yerleştirdi. Riley, Ben gidene kadar silahı yerine koymamış olmasını ilginç buldu.

"Bu dil çok eski bir dil," dedi Jubal. "Kökeni Karpat Dağları'na dayanıyor ama bugün hâlâ bu dili konuşan ya da anlayan çok az kişi var."

Kadın kaşlarını çattı. "Karpat Dağları mı? Amazon'un ücra bir köyünden gelen eğitimsiz bir hamal benim bile hiç duymadığım eski bir Avrupa dilini nasıl bilebilir ve konuşabilir? Neyse, boş ver. Bunu daha sonra konuşabiliriz. Şimdilik ne dediğini bilmek istiyorum."

Jubal başının üzerinden Gary'ye baktı.

"Yapma bunu. Bana bak, ona değil. Ne dediğini anladığını biliyorum," diye ısrar etti Riley. "O adam annemi öldürmeye çalışıyordu. Ve sürekli 'Hän kalma, emni hän ku köd alte' diyordu. Tappatak naman. Tappatak naman.'" Cümleyi mükemmel bir ses tonu ve tonlamayla, tıpkı Raul gibi tekrarlardı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmek istiyorum."

Jubal başını salladı. "Bunun cevabını bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum Riley. Dil konusunda Gary kadar iyi değilim ve bir hata yapmak istemiyorum. Sanırım söylemeye çalıştığı şeyin özünü anladım ama yanlış tercüme edip seni telaşlandırırsam..."

"Adam annemin peşinden palayla geldi. Bundan daha endişe verici bir şey olacağını sanmıyorum," diye tersledi Riley ve hemen kendinden utandı. Bu adamın yardımına ihtiyacı vardı. Gary, Ben ve Jubal'ın sadece annesinin değil, muhtemelen kendisinin de hayatını kurtardıklarına şüphe yoktu. "Özür dilerim. Annemi korumama yardım ettiniz ve bunu takdir ediyorum. Ama onun için korkuyorum ve neyle karşı karşıya olduğumu bilmem gerekiyor."

Gary, Riley'nin önünde durmak için Annabel'in hamağının etrafından dolandı. "Bunun ikinizin de başına gelmesine üzüldüm. Çok korkmuş olmalısınız. Bana öyle geldi ki, bu gevşek bir çeviri, 'Lanetli kadına ölüm' diye bağıırıyordu. Öldürün onu. Öldürün onu.' Anca bu kadarını anlayabildim." Jubal'a baktı. "Sen de aynı şeyi anladın mı?"

Riley onun iyileşmesine zaman tanımak için dikkatini Jubal'a verdiğini biliyordu. Çevirinin tehdit edici bir şey olacağından şüphelenmişti ama yine de sanki biri karnına yumruk atmış ve ciğerlerindeki tüm havayı çekip çıkarmış gibi hissetti. Puslu yapraklardan oluşan gölgelikten gece gökyüzüne bakarken nefes almak için kendini zorladı. Annabel'i kim hedef alabilirdi ki? O inanılmaz, nazik bir kadındı. Tanıştığı herkes onu severdi. Saldırı hiç mantıklı gelmiyordu.

"Raul kesinlikle tüm hayatını burada, yağmur ormanlarında geçirmiş. Gerçekten de dışarıdan gelenlerle çok fazla teması yok, köylülerin hiçbirisiyle yok. Neredeyse soyu tükenmiş, açıkça yabancı bir dili nasıl öğrenebilir ki?" Riley sesindeki meydan okumayı bastırmaya çalışıyordu.

Hiç şüphesiz bu adam onun hayatını kurtarmıştı ama Jubal Sanders ve Gary Jansen bitkileri araştırıyordu. İkisi de And Dağları'na bir bitki aramak için geldiklerini itiraf ettiler.

başka her yerde tükenmiş olduğu ve bitkinin Avrupa'daki Karpat Dağları'na özgü olduğu varsayıliyordu. Eğer bu dil de aynı bölgede ortaya çıktıysa, bitkinin ve dilin Güney Amerika'da ne işi vardı? Ve her iki adamın da anladığı bu kadim dilin etrafında, seyahat grubundaki herkesin aynı halüsinasyonu yaşamaması nasıl bir tesadüftü?

Jubal başını salladı. "Bir açıklamam yok."

Yalan söylüyordu. Onun gözlerinin içine baktı. İfadesi değişmedi, yakışıklı yüzü endişe çizgileriyle oyulmuştu, çenesi ve ağzı sıkıydı ama yalan söylüyordu.

"Oh, evet, biliyorsun," diye karşılık verdi. "Ve bana bunun ne olduğunu hemen şimdi söyleyeceksin."

Gary iç çekti. "Sadece söyle ona, Jubal. En kötü ihtimalle bizim de hamal kadar deli olduğumuzu düşünecektir."

"Dürüst olmak gerekirse, neler olduğunu tam olarak bilmiyoruz ama şüphelerimiz var. Daha önce dünyanın başka yerlerinde de böyle şeyler olduğunu gördük." Jubal tereddüt etti. "Kötülüğün varlığına inanıyor musunuz?"

"Şeytan gibi mi demek istiyorsun?"

"Sayılır, ama ben Tanrı ve meleklerden bahsetmiyorum."

Riley ilk tepkisini bastırdı. Amazon'da garip şeyler oluyordu. Ve annesinin kesinlikle açıklanamayan yetenekleri vardı. Her beş yılda bir And Dağları'na yapılan yolculuk ve dağda gerçekleştirilen ayin vardı. Bir de söylentiler vardı, büyük bir kötülüğün Bulut İnsanlarını ve ardından İnkaları yok ettiğine dair efsaneler ve mitler. Elbette kimse buna inanmıyordu ama ya doğruysa?

"Evet," diye itiraf etti, "kötülüğe inanıyorum."

Jubal yine tereddüt etti. "Burada çok eski bir şey olduğundan şüpheleniyorum, böceklerle hükmetme ve zihinlerimizi avlama gücüne sahip, bizi doğru olmayan şeylere inandırmak için kandıran şeytani bir varlık."

Riley anında annesinin dağda hapsedilmiş kötülükle ilgili telaşlı konuşmalarını hatırladı. İkisi de

yanardağın patlamasını önlemek için dağı yeniden mühürlemeye gidiyorlardı ve Annabel geç kalmaktan endişeleniyordu. Riley nesillerdir kadınların bu dağa geldiğini biliyordu ve bu yolculuk geçmişte çok daha zorlu ve tehlikeli olmuştu ama yine de aynı noktaya gitmeye ve aynı ritüeli gerçekleştirmeye devam etmişlerdi.

Peki bu doğru olabilir miydi? O dağda gerçekten de şeytani bir şey mi vardı? Ailesinin kadınlarının yüzlerce, hatta muhtemelen binlerce yıldır sakladığı bir şey? Riley titreyerek elini düğümlenen midesine bastırdı.

"Bu şeytani şey neden annemi hedef alsın ki?"

Gary, "Belli ki anneni bir şekilde kendisi için bir tehdit olarak görüyor," dedi.

"Bir şeyler oluyor. Dağdaki şeytan kasıtlı olarak beni yavaşlatmaya çalışıyor. Yüzeye çok yakın ve kazaları ve hastalıkları düzenliyor." Riley annesinin korku dolu uyarılarını hatırlayarak ürperdi. Annesi onları şoka bağlı saçmalıklar olarak geçiştirmişti ama Riley şimdi o kadar emin değildi. Bu doğru olabilir miydi?

Jubal annesinin hamağına doğru yaklaştı. Riley neredeyse üzerine atlayacaktı ama beden dilinden korunduğu anlaşılıyordu. Yüzü ormana dönüktü, vücudu tetikteydi. O anda sessizliğin farkına vardı. Böceklerin bitmek bilmeyen uğultusu kaybolmuş, yerini ürkütücü bir sessizliğe bırakmıştı.

Riley içgüdüsel olarak annesine yaklaştı. Annabel kıvrandı. İnledi. Vücudunda boncuk boncuk ter vardı. Ellerini kaldırdı ve karmaşık bir hareket örüntüsüne başladı, parmaklarını ve ellerini büyüleyici bir şekilde büküyordu, bir senfoninin orkestra şefi gibiydi, yine de her bir akıcı hareket kesin ve güzeldi. Riley bu hareketleri birkaç kez görmüştü. Sanki hafızası zihninden ziyade kemiklerine işlemiş gibi kendi elleri de otomatik olarak bu hareketleri takip ediyordu. Kollarını aşağıda tutmak için çaba harcadı ama parmaklarının ve bileklerinin annesininkilerle birlikte bükülmesine ya da zarif hareketlerin çırpınışına engel olamadı.

Annesinin bedeni doğuya doğru döndü ve Riley kendini aynı yöne bakarken buldu. Ayak tabanlarının altından yükselen toprak akışını hissedebiliyor, ağaçların özsuyu gibi içinden geçiyordu. Toprağın derinliklerinde bir kalp çarpıyordu. Nabzının bu sabit davul ritmiyle senkronize olduğunu hissedebiliyordu. Topraklandığını hissetti, kökleri toprağın derinliklerindeki o çağıran yaşam gücünü bulmak için altına yayıldı.

Her biri kendi karakterine ve kişiliğine sahip bitkileri tek tek hissetti. Bazıları zehir, bazıları panzehir. Onları kız ve erkek kardeşleri olarak tanıdı. Onların içinde kök saldığını, damarlarına, iç organlarına yayıldığını ve damarları yağmur ormanının can suyuyla şarkı söyleyene kadar kemiklerini sardığını hissetti.

Çevresindeki her canlı ağacın, çalının ve bitkinin farkındalığı kesinlikle akut olana kadar yükseldi. Kalbi ve ruhu onlara uzandı, onlar da ona uzandı, cesaretini ve direncini besledi, toprak onun annesiydi ve her fırsatta ona yardım etmeye hazırdı. Bir hedef arayan kötülük lekesinin toprağın içine doğru yayıldığını hissetti. Ama orada başka bir şey de vardı; güçlü ve cesur bir şey. Yırtıcı. Koruyucu. Onun. Aniden kendini geri çekti.

Görünüşe göre Jubal ve Gary durumla ilgili değerlendirmelerinde pek de haksız sayılmazlardı. Bu toplu bir halüsinasyon değil, annesine saldırmak, dağa gidişini geciktirmek ve yüzyıllardır süregelen ritüeli gerçekleştirmesini engellemek için dikkatle düzenlenmiş bir komploydu. Riley bunun nedenini ya da dağda ne olduğunu söyleyemiyordu. Sadece dışarı çıkmak, hayatta kalmak için çaresiz olduğunu ve bunu yapmak için annesini öldürmek de dahil olmak üzere her yolu deneyeceğini anlayabiliyordu.

Demek annesinin bitkilerle bu kadar içli dışlı olmasının nedeni buydu. Onları hissediyor, onlarla bağlantı kuruyordu ve bunu küçük bir şekilde yapmıyordu. Riley bu bağlantıyı daha önce hiç hissetmemişti ve aklına bir çeşit farkındalık ve gücün kendisine aktarıldığı geldi. Bu olasılık onu daha da endişelendiriyordu. Annesi istemeden de olsa bir şeyler mi yapıyordu?

Atalarının her neslinin ölmeden önce yaptığını söylediği gibi, bilgisini kızına aktarmak için mi uyuyordu?

"O ne yapıyor?" Jubal merak dolu bir sesle sordu.

Merak ve başka bir şey. Tanıma, belki?

Riley aslında etrafındaki sayısız bitkiye ve neredeyse dönüşmüş olma hissine kendini o kadar kaptırmış ve kaptırmıştı ki, etrafındaki bu yoğun yaşamın varlığıyla büyülenmiş, annesinin dağda yaptığı ritüel hareketlerin tanıkları olduğunu neredeyse unutmuştu. Hem Jubal hem de Gary ona çok fazla bilgiyle bakıyordu.

Riley omuz silkti, annesini kimseye açıklamak istemiyordu ama iki adamın bir açıklamayı hak ettiğini düşünüyordu, sadece yeterli bir açıklaması yoktu.

"Bu hareketleri daha önce gördün mü?" Jubal sordu. "Ellerini hareket ettirme şekli neredeyse ritüelistik."

"Evet." Riley olabildiğince dürüst davranmıştı ve onların da öyle davrandığını hissediyordu. İkisi de birbirlerinin etrafından dolaşarak, geri alamayacakları bir şey söylemek istemiyorlardı.

"Karpat Dağları'nda da benzer hareketler görmüştüm," diye itiraf etti Jubal. "Dağların ücra köşelerinde çalıştığımız zamanlarda. Annen daha önce oraya gitti mi? Romanya'yla ya da sıradağların geçtiği herhangi bir ülkeyle bir bağı var mı?"

Riley kararlılıkla başını salladı. "Avrupa'ya bir kez gittik ama Karpat Dağları'nın yakınına bile gitmedik. Çoğunlukla Güney Amerika'da kalıyoruz. Annem buraya birçok kez geldi. Annem de dahil olmak üzere ailemdeki kadınların çoğu burada doğdu. Hem Bulut İnsanlarının hem de İnkaların soyundan geliyoruz, dolayısıyla ailemin dünyanın bu bölgesine her zaman büyük bir ilgisi oldu. Annem burada büyümüş ve Amerika'ya ancak babamla tanışıp evlendikten sonra gitmiş. Babam da oralıydı."

"Evlatlık mısın?" Jubal sordu. "Annene hiç benzemiyorsun."

Riley dudaklarını birbirine bastırdı. Bunu hayatı boyunca duymuştu. Uzun boylu ve kıvrımlıydı, yarı saydam bir teni ve iri, çok farklı oval gözleri vardı. Saçları bir tahta kadar düz ve gece yarısı kadar siyahtı. Annesi ince yapılı, orta boylu, harika zeytin rengi tenli ve kıvrırcık saçlıydı.

"Ben evlatlık değilim. Büyük büyük büyükannelerimden birine benziyorum. Daha uzun boyluydu ve siyah saçlıydı, en azından çizimlerine inanılabilirse. Annem bir keresinde ortaokulda herkesten uzun olduğum için çok üzüldüğümde bunları bana göstermişti."

Bazen üzgün olduğunda yaptığı gibi çok hızlı ve çok fazla konuşuyordu. Çok fazla kişisel soru soruyorlardı. Annesine benzememesinin ne önemi vardı? Neden bu kadar ilgilidiler? Sadece annesini kapıp kaçmak istiyordu. Ormanın kendisinin onlara saldırmaya niyetli olduğu gerçeği olmasaydı, tam da bunu yapabilirdi. Konu dağa geldiğinde annesinin inanılmaz bir yön duygusu vardı. İki kez bu yolculuğa çıktıklarında ve rehberleri kaybolduğunda, yolu bulan annesi olmuştu.

Ama şimdi, Annabel hastayken ve ona yönelik saldırılar giderek şiddetlenirken, Riley gruptan ayrılmaya cesaret edemiyordu. Jubal ve Gary, Riley'nin göz ardı edemeyeceği düzeyde bir koruma sağlıyordu.

"Yardımlarınız için ikinize de çok teşekkür ederim. Bu gece biraz uyumam gerek. Ormanın neden sessizliğe büründüğünü bilmiyorum ama yakın bir tehdit hissetmiyorum. Annemin bunu hemen öğrenmesini istemiyorum. Ona kendim söylemek ve bu saldırıların neden gerçekleştiğine dair bir fikri olup olmadığını görmek istiyorum."

Annesiyle yalnız kalmaya ihtiyacı vardı ve etrafları çeşitli yolcularla çevriliyken bu neredeyse imkânsızdı. Rehberler ve hamallar artık onlara şüpheyle bakıyordu ve bu da mahremiyeti daha da zorlaştıracaktı.

"Sen git uyu," dedi Gary. "Biz her şeye göz kulak olacağız."

3

Far yüzeyinin altında, And Dağları'nın sıcak, zengin, volkanik toprağının derinliklerine gömülü olan Danutdaxton, kafasında sürekli bir çarpma ve çevresinde yükselen sıcaklıkla uyandı. Gözleri tanıdık karanlığa açıldı, burnuna kükürt kokusu geldi ve kan için duyduğu açlık onu bıçak gibi kesiyordu

taştan yumruklarla.

Dax'ın elleri odanın her tarafındaki güvenlik önlemlerini kontrol ederken esnedi. Yalnız değildi. Bir başka şiddetli basınç dalgası ona çarptı. Acıya rağmen, bu saldırı onu acımasız bir hayranlıkla gülümsetti.

"Terbiyeli ol, eski dostum," diye mırıldandı.

Mitro Daratrazanoff, Dax'ın bir avcı olduğu kadar amansız bir düşmandı. Bu volkana hapsolmadan önce sayısız yüzyıllar boyunca birbirlerini takip etmişlerdi ve gömülmelerinden bu yana geçen sayısız yüzyılda da savaşlarına devam etmişler, asla pes etmemişler, her biri sürekli olarak yararlanacakları bir zayıflık anı aramıştı. Bu mücadele onların tüm varlığı haline gelmişti. Avcı ve av, avcı ve av: rolleri sürekli değişiyordu, ama o kadar iyi eşleşiyorlardı ki hiçbiri uzun süre üstünlük sağlayamadı.

Dax bir nefes aldı ve sıcaklığın, acının ve karanlığın üzerine çökmesine izin verdi. Bedeni sakinleşti. Volkanın ısı ve gücü etine işleyip onu enerjisiyle, gücüyle besledikçe açlık hissi azaldı. O çekti

Tıpkı bir Karpatyalı'nın insan avının damarlarından beslendiği gibi, topraktan besleniyordu.

Bir zamanlar, sadece kan onun açlığını yatıştırabilirdi. Bir zamanlar sadece kan ona güç verebilirdi. Ama son beş yüz yıldır bir volkanın kalbindeki sıcaklık ve basınçta kilitli kalmak onu değiştirmişti. Artık "sadece" bir Karpatyalı değildi. Farklı bir şey olmuştu, bir şey... daha fazlası.

Et ve kemik daha yoğun, daha sert ve yaralanmaya karşı daha az duyarlı hale gelmişti. Isıya ve ateşe karşı çok daha yüksek bir toleransı vardı. Muhtemelen bir şenlik ateşinin ortasında en ufak bir su toplaması olmadan durabilirdi. Bir zamanlar çoğu Karpatlı'nın giydiği gibi uzun ve kalın olan saçları kafa derisine yakın bir yerde yanmış ve geriye kısa, kalın bir post kalmıştı ve gözleri en ufak ışığı bile güçlendirebiliyor, neredeyse zifiri karanlık koşullarda bile net bir şekilde görebiliyordu. Ve en küçük bir ışık kırıntısının bile parlamadığı mağaralarda, başka yollarla görme yeteneğini geliştirmişti. Isı izleri onun için açıkça görülebiliyordu ve en soğuk, en karanlık mağaralarda ve tünellerde bile, kayadaki ve havadaki enerji titreşimlerini ayırt edebiliyor ve böylece çevresini "görebiliyordu".

İyileştirici uykusundan tamamen uyandığında bu titreşimler teninde fısıldadı, vücudu ısınmış toprakta kayıyor ve geriliyordu. Bir el hareketiyle toprağı yararak dinlendiği yerden yukarıdaki boş magma odasına doğru yükseldi. Sertleşmiş siyah kayadaki çatlaklar, aşağıdaki havuzlarda huzursuzca köpüren ve odayı loş turuncu bir ışıkla aydınlatan parlayan turuncu lavları ortaya çıkardı.

Ayaklarının altındaki toprak gümbürdedi ve yer, neredeyse dengesini bozacak ani bir yalpalama yaptı. Odanın zeminindeki parlayan turuncu çatlaklardan buhar çıktı ve bununla birlikte kötülüğün tanıdık, çürüyen kokusu geldi.

Dax'ın kasları sıkıştı. Yıllar boyunca yanardağın gürültüsüne ve hareketine alışmıştı ama bu farklıydı. Volkan uyanıyordu. Ve onu uyandıran Mitro'ydu.

Bir başka basınç dalgası ona çarparak dizlerinin üzerine çökmesine neden oldu. Zemin kaymış ve yuvarlanmıştı. Dax kendini dengeledi ve kadim düşmanının yerini tespit etmek için toprağın içine hislerini gönderdi. Ancak vampirin çürümesinin yapışkan, yağlı miazması volkanın içindeki her şeyi doyurmuş, Dax'ın kötülüğü kaynağına kadar takip etmesini imkânsız hale getirmişti. Mitro buradaydı, bağlarından kurtulmaya çalışıyor ve kendini kurtarmak için volkanın patlayıcı gücünü kullanıyordu.

Mitro Daratrazanoff uzun yıllar boyunca hapishanesinden kaçmak için savaşıyordu. Dax onu volkanın dehlizlerinde ve tünellerinde takip etmiş, avlamış, izlemiş ve yok etmek için savaşıyordu. Ve aynı yıllar boyunca Mitro önce hayat arkadaşı Arabejila'yı, sonra da her beş yılda bir yanardağa gelerek Mitro'nun hapishanesinin bağlarını güçlendiren ve Dax nihayet onu öldürene kadar onu zapt eden onun soyundan gelenleri reddetti. Dax onu sürekli avlayıp onunla savaşıyor ve Arabejila ile onun soyundan gelenler Mitro'nun hapishane bağlarının gücünü sürekli yenilemeseydi, vampir çoktan kaçıp dünyaya akıl almaz kötülüklerini saçmış olurdu.

Ne yazık ki, son birkaç on yıldır Arabejila'nın soyundan gelenlerin ördüğü güç giderek zayıflıyordu. Yenileme ayinleri artık bağlara eskisi kadar sağlam bir güç vermiyordu. Ve zayıflayan bağlarla birlikte Mitro'nun kaçma girişimleri başarıya giderek daha fazla yaklaşıyordu. Son üç seferde Arabejila'nın soyundan gelen kişi tam zamanında yetişmiş, Mitro'nun kaçmasından sadece birkaç gün, hatta birkaç saat önce bağları yenilemişti.

Endişe Dax'ın omurgasından aşağı süzüldü. Volkanın artan türbülansına bakılırsa, Mitro dış dünya üzerindeki etkisini göstermek için hapishane duvarlarında yeterince gedik bulmuştu bile. Bu pek hayra alamet değildi. Mitro bu kez Dax'tan çok daha önce uyanmış olmalıydı. Güçlenmişti, çok güçlenmişti.

Endişelenen Dax duyularını dışarı göndererek, başka bir Karpatyalı'nın varlığına dair onu uyaran o farkındalık titreşimini aradı. Bu farkındalığı yıllar boyunca Arabejila ve onun soyundan gelenler dağa geldiklerinde onların ilerleyişini izlemek için kullanabilmişti. Duyuları yükseldi, kayadan, topraktan, volkanın üzerindeki gökyüzüne, sonra da yoğun, tropik ormanın içinden geçti.

Birkaç dakika süren aramadan sonra onu buldu. Arabejila'nın torununu. Son kim bilir kaç yüzyıldır her beş yılda bir yaptığı gibi dağa yaklaşıyordu ama hâlâ saatler uzaktaydı. Buraya zamanında varamayacaktı. Kadın çok uzaktaydı ve Mitro çok güçlenmişti.

Dax tüm Karpat ırkının en büyük avcısı olarak kabul ediliyordu ama yine de, dövüş üstüne dövüş, Mitro onu atlatmıştı. Onları ayakta tutacak kan olmadan bu kadar uzun süre toprakta kilitli kalmak ikisini de zayıflatmış, hatta muhtemelen öldürmüş olmalıydı. Ama tıpkı Dax gibi Mitro da hayatta kalmanın ve güçlenmenin bir yolunu bulmuştu. Yanardağın yoğun basıncı, ısı ve sert ortamı ikisini de değiştirmişti. Mitro şimdi kaçarsa, onu durduracak kadar güçlü hiçbir şey, hiç kimse olmayacaktı.

Dax kaçmasına izin veremezdi.

Fısıltılar daha da güçlendi, talepkâr, aralıksız. Aylardır, uyurken bile, sesler kulaklarına fısıldıyordu, hiç bitmeyen bir koro. Onu yanardağın kalbine yakın mağarayı ziyaret etmeye çağırıyorlardı. Oradaki ısı ve basınç çok yoğundu, volkanın ana magma odasına o kadar yakındı ki Dax bir seferde birkaç saniyeden fazla kalamamıştı. Ama orada bir şey vardı. Güçlü ve vahşi bir şey. Normalde rahatsız edilmekten hoşlanmayan bir şey.

Dünyanın Dax'ın ihtiyacı olduğuna inandığı bir şeydi bu, çünkü yüzyıllar boyunca onu tekrar tekrar o odaya geri götürmüştü.

Bu itiş şimdi her zamankinden daha güçlüydü. Her parçası yanardağın kalbinin derinliklerindeki o odaya doğru hem itildiğini hem de çekildiğini hissediyordu. Orada yatan şey onu bekliyordu ve daha fazla erteleyemezdi. İhtiyacı olan güç oradaydı ve ona sunulmuştu, yeter ki onu talep edecek iradeye sahip olsun.

Dinlenme yerini çevreleyen koşulları dağıttı ve berrak bir sise dönüşerek lav tüpleri ve kayadaki yarıklar boyunca hızla ilerledi, aşırı ısınmış odaya ulaşana kadar toprağın derinliklerine indi. Odanın uzak tarafındaki zeminin küçük bir bölümü çatlamıştı ve bitişikteki magma odasından gelen erimiş kaya, kalın ve turuncu renkte parlayarak odanın içine dökülüyordu. Havuz hızla yükseliyordu. Tüm odanın tamamen dolması uzun sürmeyecekti.

Odanın ortasında, arka ayaklarının yarısı derinleşen magmaya batmış halde, bir ejderhanın taşlaşmış kalıntıları yatıyordu. Muazzam ve nefes kesici yaratık, kanatları sırtına doğru kıvrılmış, kuyruğu vücudunun etrafında kıvrılmış, başı elmas pençeli ön ayaklarına dayanmış bir şekilde sıkıca kıvrılmış yatıyordu. Ejderhanın tamamı kristalleşmiş, vücudu yanardağın yoğun ısı ve basıncı altında yakut ve elmasa dönüşmüştü. Ejderhanın göğsü parçalanmış, ezilmişti. Taşlaşmış cesedin etrafına büyük kristal parçaları saçılmıştı.

Magmadan yükselen ısı ejderhanın etrafındaki havayı dalgalandırarak Dax'ın görüşünü bozdu, ta ki tüm kristalleşmiş gövde titriyor ve hareket ediyor gibi görünene kadar.

Al şunu. Kalanı al. Teklif edileni al.

Fısıltılar Dax'ın kafasını doldurdu ve başını döndürdü. Önünde, magma havuzundan yükselen ısı dalgaları parıltıyor ve yarı saydam ateş kırmızısı bir renk alıyor gibiydi, ama parıltı ... ejderha şeklinde miydi?

Dax başını salladı, gözlerini ovuşturdu ve tekrar baktı. Görüntü hâlâ oradaydı... puslu, yarı saydam, aslı olmayan kırmızı sisten oluşmuş bir ejderha. Duyularını genişletti ama yoğun bir kötülük kokusu algılayamadı.

Yaşlı Olan size gücünü sunuyor. Daha önce hazır değildiniz ama biz sizi hazır hale getirdik. Sunulanı kabul et. O olmadan düşmanınızı yenemezsiniz. Al onu. Çabuk, volkanda kaybolmadan önce. Toprak ona fısıldamaya devam etti, ölümüyle sonuçlanabilecek bir risk alması için onu zorladı.

Dax yaklaştı. Magmanın ısısı o kadar yoğunlu ki her an alevler içinde kalmayı bekliyordu ama yanık teninde kabarma bile olmadı. Bir adım daha atınca ejderhanın kafasına yaklaştı ve genişleyen magma havuzundan sadece bir metre uzaklaştı. Artık kristalleşmiş ejderhadan yayılan gücü hissedebiliyordu. Bu güç nereden gelmişti? Bu odaya daha önce de gelmişti. Kristalleşmiş ejderhayı bulmuştu, yarısı ezilmişti ama yine de müthiş bir keşifti, ama bu titreşen enerjiyi hiç hissetmemişti. Neredeyse canlı gibiydi.

Daha da yaklaşan Dax parıldayan enerji perdesine uzandı. Ona dokunduğu anda, ham, vahşi bir vahşet kükreyerek karşılık verdi. Güç ona demir bir yumruk gibi çarptı ve ayaklarını yerden kesecek kadar güçlü bir şekilde üzerine düştü. Sert bir şekilde yere düştü ve darbeden nasibini alan sırtı ve çenesi acı içinde kaldı.

Gücü alın. Teklif edileni kabul edin.

"Bu bir teklif miydi?" Dax ayağa kalktı, tozunu aldı ve ağrıyan çenesini ovuşturdu. "Alınma sevgili dostum ama bu her neyse belli ki kabul edilmek istemiyor."

Yaşlı Olan'ın gücü olmadan kazanamazsın. Onu almalısın. Ama önce, buna layık olduğunu kanıtlamalısın.

"Harika." Dax başını hareket ettirerek boynundaki tendonları gerdi ve eklemleri çatlattı. Ejderhanın sıcak havada parıldayan yarı saydam görüntüsüne baktı. "Öyle olsun, Yaşlı Olan. Kemikleri yuvarlayalım."

Bu kez, kristalleşmiş ejderha leşine ve onun üzerinde asılı duran enerji perdesine yaklaşırken, kendini saldırıya hazırladı. Darbe geldiğinde, öncekinden iki kat daha sert vurdu. Güç onu elmas sertliğinde parçaladı.

pençeler. Yoğunluğu onu parçalara ayırmakla tehdit ediyordu ama çenesini tuttu ve ona doğru eğildi, kendi patlamasını ateşledi, güce güçle, kuvvete kuvvetle karşılık verdi. Parıldayan ejderha kükredi ve kanatlarını esnetti.

Ve dövüş başladı.

Enerji dalgaları odanın etrafında dönüyordu. Altında ve çevresinde güçlü bir kuvvet oluştu. Odanın duvarları titremeye başladı. Tavandan küçük kaya ve kum parçacıkları düştü. Dax sakinleştirici dalgaları yere doğru itti ve patlayan toprağı sakinleştirdi.

Magmanın odaya akışı arttı ve Dax'ı geri adım atmaya zorladı. Magma havuzunda gazlar köpürdü ve tükürdü. Isı arttı. Hava kıvılcımlandı. Gazlar kaynayan turuncu bir alev parıltısıyla tutuştu. Dax gözlerini kapadı ve bir kalkan oluşturdu. Isı bir okyanus dalgası gibi üzerine döküldü.

Gök gürültüsünü andıran bir ses beyinde homurdandı ve gümbürdedi. Sadece en güçlüler bir ejderhanın ruhunu taşımayı umabilir. Sen ne kadar güçlüsün, Karpatların Danutdaxton'ı? Ejderha kendi kadim dili olan Karpatça konuştu ve Dax'ın onu anlamasını sağladı.

Her kelime sanki alevli kurşundan yapılmış bir çekiç kafatasına vuruyormuşçasına gürledi ve zihnini yaktı. Dax kulaklarını kapatma isteğiyle savaştı ama bunun faydasız olduğunu biliyordu.

"Düşmanımı yenmek için ne kadar güçlü olmam gerekiyorsa o kadar," diye yanıtladı Dax. Bir ejderhanın ruhu. Şimdi onunla savaşılan şey bu muydu? Yoksa Mitro onu kandırmanın bir yolunu mu bulmuştu? "Beni düşmanın mı sanıyorsun?"

Bir aslan pireyi düşmanı olarak adlandırır mı?

"Bir pire miyim ben?" Dax bu düşünce karşısında hafifçe aşağılandı. Magmadan yükselen ısıya uzandı, onu kendine çekti, ellerinin arasında şekillendirerek bir ateş topu haline getirdi ve cisimsiz yaratığın ortasına fırlattı. Ancak ateş topu, parıldayan kırmızı siste bir delik açmak yerine, yüzeye çarparak patladı ve

hızla emilen alev dilleri halinde yayıldı. Kırmızı sis ejderhası sanki alevler onu daha da güçlendirmiş gibi daha da büyüyordu.

Sıcağın düşmanı soğuktu. Dax sis perdesinin etrafındaki ısıyı boşaltmaya çalıştı ama ısı odayı birkaç derece soğutmaktan fazlasını yapamayacak kadar yoğundu.

"Eğer yardım etmek istiyorsan, Yaşlı Olan, o zaman yardım et," dedi Dax. "Bu volkanın içinde kilitli kalmış büyük bir kötülük var. Ben seninle savaşıırken, o kaçmaya çalışıyor."

Bu şeytani şeyden bana ne? Beni dinlendiğim yerden uyandırdınız ve sizin dertleriniz benim umurumda değil.

Dax bir an için bunun üzerinde düşündü. Ejderhanın umursaması için bir neden yoktu. Onun zamanı çoktan geçmişti. Bildiği ve sevdiği her şey yeryüzünden silinip gitmişti. Bedeni bile gitmişti.

Belki de senin bir ejderha ve büyük bir savaşçı olmandan başka bir neden yoktur, ya da ben öyle düşünmeye yönlendirildim.

Bir an sessizlik oldu. Bir ejderhanın ruhu muazzam bir güçtür. Sadece en güçlü kaplar onu tutmayı umabilirdi. Diğerleri paramparça olur.

Güç yine Dax'a doğru çarptı ama bu sefer farklı bir yol denedi. Irkının kadimleriyle geçirdiği eğitim yıllarında ne zaman sağlam durması ve ne zaman rüzgârda bir ağaç gibi eğilmesi gerektiğini öğrenmişti. Ejderhanın ana patlamasını savuşturdu ve altında ileriye doğru yuvarlanarak canavarın parıldayan varlığına yaklaştı.

Ayakları magma havuzunun kenarına battı. Etleri kavrulup yanarken, bacaklarına ateşli bir acı yayıldı. Dax acıya karşı zihnini kapattı ve ejderhanın ruhunun daha önce ateş topunu emdiği ve kullandığı gibi ısıyı emmeye ve kullanmaya çalıştı. Elleri dışarı fırladı, havada koğuşlar çizdi, enerjiyi ve odadaki hava moleküllerini döndürüp bükerek ejderhanın ruhunun cisimsiz sisinin etrafına ördüğü parlak bir ağ haline getirdi. Enerji rakibinin etrafında dönerken gökkuşağı gibi bir ışık odaya yansıdı.

Ağ ejderhanın üzerine yerleşirken kararlılık ve sükûnet içinde yuvarlandı. Ruhun, her yaratığın saldırmadan önce yaptığı gibi kendini topladığını hissedebiliyordu. Parmaklarını iki yana açtı ve avuç içleri dışarı bakacak şekilde kendisiyle ejderha arasında tuttu. Yavaşça başparmağını başparmağına, sonra işaret parmağını işaret parmağına dokundurarak bir güç çemberi oluşturdu ve bu çember boyunca enerji ağını sıkıca çekti.

Canavar öfkeyle çırpındı ve kükredi ama ağın bağları sıkı sıkıya tutundu. Dax yavaşça, acımasızca ağ daha da sıkı çekti. Ejderhanın itiraz eden ağırlığını da beraberinde sürükleyerek geriye doğru ilerledi.

Isı fışkırdı, bir gayzer gibi üzerine sıçradı. Cildi yandı. Saçları yandı. Ağ bırakmadı. Onu güç çemberinden çekmeye devam etti, ejderhanın ruhunu sıkıca içine çekti, kendi üzerine katladı, gücünü beslediğinden şüphelendiği magma havuzundan uzaklaştırdı.

Çektikçe, diğerlerinin üzerine yeni, daha soğuk güç iplikleri örmeye başladı. Hassas bir şekilde örülen her iplikle birlikte ejderhanın ruhuyla olan bağlantısı da artıyordu. Bilincinin kendi bilincine baskı yaptığını hissedebiliyordu. Her kıvranan mücadele, her ısı ve güç patlaması, Dax'ın kendi gücünün bir testi olduğu kadar içgüdüsel bir kendini korumaydı. Dax'ın ağının son parçası da onun güç çemberinden geçerken, büyük bir güç ortaya çıktı ama bu kez güç ona çarpmadı; onu bağlayan akışlara doğru hızla ilerleyerek onları Dax'a kadar takip etti.

"Hayır." Niyetini anlayan Dax aniden doğruldu ve koruyucu perdeler örmeye çalıştı. Ama çabaları çok geç kalmıştı ve konuşurken bir açıklık bırakmıştı, ikinci bir güç çemberi, sadece bu çember ona doğru yönelmişti. Ruh ileri atıldı, ağzına ve boğazına doğru fırlayan alevli bir ışık ve ısı darbesi. Enerji, ısı, güç sel gibi akarak onu içten dışa yaktı. Sendeleyerek geri çekildi ve artık boş olan güç ağını serbest bıraktı.

Ejderhanın ruhu onun içindeydi ve onu yakıyordu. Bedenini patlatmakla tehdit eden muazzam ateşli bir varlık.

parçalandı. Dax yeni bir ağ ördü, ama bu sefer kendi etrafında, ipleri kendi vücudunun etrafına sıkıca çekerek, yanardağın içinde kilitli kaldığı yüzyılların yoğunlaştırdığı deri ve kemiğe daha da fazla güç kattı.

Teni karardı ve titremeye başladı. Kırmızı pullar kollarından aşağıya doğru dalgalandı. Tırnakları kristal berraklığında uzayıp pençe gibi uzayınca Dax şaşkınlıkla ellerini kaldırdı... tıpkı ejderhanın kendi elmas pençeleri gibi. Bu değişim normal bir Karpat şekil değiştirmesi gibi hissettirmiyordu. Sanki dönüşüm hücrel bir seviyeden daha fazlasında gerçekleşiyormuş gibi elemental bir his veriyordu.

Dax karşı koydu, kendi bedenini içine sıçrayan ruha bırakmak istemiyordu. Elinin eski haline dönmesini, tırnaklarının yumuşamasını ve ksalmasını diledi. Santim santim vücudunu saran değişime karşı koydu, kendi formunu korumak için savaştı.

Vücudunun içinde ikinci ve benzer bir savaş sürüyordu ama bu bir beden savaşı değil, zihin savaşıydı. Ejderhanın ruhu onunkini kuşattı ve onu içine çekmeye çalıştı. Ona hükmetmeye çalıştı. Ama Karpatyalılar av değil, yırtıcı hayvanlardı ve Dax muazzam beceriye, güce ve kararlılığa sahip bir avcıydı. O teslim olmazdı. Ne dünyanın gördüğü en güçlü ve iğrenç vampirle savaşıırken, ne de kendi bedeninin kontrolü için güçlü, kadim bir ruhla savaşıırken.

Ejderha Dax'ın anılarını didik didik etti, beynini yırttı, sağlam iç bariyerlerini aştı, dış avcıyı parçalayarak Dax'ın ruhunun derinliklerine indi. Yalnızlık dolu bir hayat. Kötülüğe dönüşen arkadaşları ve avcı dostları. Hangisinin vampire dönüşmek üzere olduğunu anlayabildiğini fark ettiklerinde ondan korkan ve kaçan diğer avcılar. Onlardan önce öğrenmişti. Biliyor ve başkalarına zarar vermeden önce onları öldürmek için yakınlarda bekliyordu.

Yaşlı Olan, sevdiği ve Mitro Daratrazanoff'un kötülüğü yüzünden kaybettiği arkadaşlarıyla ilgili anılarını buldu. Kendi ailesi başka bir aile tarafından öldürüldükten sonra onu yanına alan aile

Arkadaşı vampire dönüştü. Artık çoktan unutulmuş olan, kendine ait bir hayat arkadaşı dileği. Güzel Arabejila, eşleşmemiş bir Karpat savaşçısının katlanmak zorunda kalacağı kadar uzun yıllar boyunca yoldaşı ve arkadaşı olmuştu. Yine de onunla birlikte her şey katlanılabilir hale gelmişti. Yıllar o kadar ağır gelmiyordu. Yaşlandıkça kaybettiği duygular, o yanındayken her zaman elinin altında gibi görünmüştü. Ona her zaman hayranlık duymuştu. Kibarlığını onurlandırmıştı. Sessiz gücüne saygı duymuştu. Ve o da güçlüydü. Kendi tarzında onun kadar güçlüydü. Mitro'nun ona bıraktığı mahvolmuş hayata katlanmak için öyle olmak zorundaydı.

Dax onun bir kez bile şikâyet ettiğini duymamıştı. Gözlerinin kederden karardığını görmüştü. Gün içinde onun uyuduğunu sandığında usulca ağladığını duymuştu. Ama asla şikayet etmemişti. Tıpkı fırsatı varken Mitro'yu öldürmediği için onu hiç suçlamadığı gibi.

Dax Mitro'nun doğru olmadığını her zaman biliyordu. Her zaman yakınında durmuş, Mitro'nun ruhunda büyüyen karanlığın taşmasını beklemişti. Ama Mitro'nun ruhu Arabejila'yı hayat arkadaşı olarak tanıdığına, Dax onların güvende olduğunu düşünmüş, bu bağın gücünün Mitro'yu uçurumun kenarından uzak tutacağını, içindeki kırıklığı iyileştireceğini düşünmüştü.

Bunun yerine canavarı serbest bırakmıştı. Ve sahte bir güvenlik duygusuna kapılmış olan Dax, Arabejila Mitro'nun hayat arkadaşı olmasaydı izlemesi gerektiği gibi izlememişti. Arabejila'nın onu iyileştirecek kadar güçlü olduğunu düşünmüştü, tıpkı onun varlığıyla her şeyi ve tüm insanları zahmetsizce iyileştirdiği gibi.

O topraktandı. Ejderhanın sesi Dax'ın kafasının içinde tekrar gürledi ve kafatasının kenarlarına çarptı.

"Evet," diye onayladı. "Yetenekleri konusunda tanıdığım herkesten daha güçlü."

Seni bana o gönderdi.

"Hayır, Yaşlı Olan. O öldü. Uzun zaman önce öldü."

O topraktan. O ve kızları. Seni bana o gönderdi. Şimdi de sana bir kızını gönderiyor.

Ejderhanın Arabejila'nın torununun yaklaştığını bilmesi onu şaşırtmıştı ama belki de şaşırtmamalıydı. Ne de olsa ejderha bu dağa Dax'tan çok daha uzun süredir gömülüydü. Dağın kendisi olmuştu; eti dağın taşı olmuştu; ateşi dağın ateşi olmuştu.

"O kız zamanında gelmeyecek. Bu yüzden, eğer verecek gücünüz varsa, şimdi bana vermenizi istiyorum. Eğer vampiri durduramazsam, bu dünyayı yok edecek. Söyle bana Yaşlı Kişi, bana yardım mı edeceksin yoksa engel mi olacaksın? Zaman kalmadı. Şimdi karar ver." Dax bir nefes aldı ve savunmasını bırakarak zihnini ejderhanın bilincine, Arabejila'yla birlikte bunca yıldır uğruna savaştığı her şeye, sevdiği ve kaybettiği her şeye, inandığı ve uğruna savaştığı her şeye açtı.

Ejderhanın zihni onun zihnini yağmalamış, gücü onun gücünü, kuvveti onun kuvvetini sınamıştı, şimdi de ruhu onunkini istila etmiş, onu varlığının en çıplak özüne kadar soymuş ve acımasız bir titizlikle incelemişti.

Dax cehennem ateşinde boğuluyormuş gibi hissediyordu. Daha önce, lav onu yaktığında, acıyı bölümlere ayırmayı, zihninin ön planından itmeyi ve görmezden gelmeyi başarmıştı, ama şimdi açık, çiğ ve acıyla zonklamayan hiçbir yer yoktu. Ter vücudundan aşağı dökülüyor, aşırı ısınmış teninde buhara dönüşüyordu. Dax bunu pek fark etmedi. İçinde bir cehennem kasıp kavuruyordu.

Tarif edilemez acıdan kaçmayı uman Dax, normalde başkasını iyileştirmek için kullanılan bir beceri olan saf enerjiye geçiş yaptı, ancak vücudu beyaz bir ışık parıltısına dönüşse bile kaçamadı. Ejderhanın ruhunun engin, ateşli kızıllığı oradaydı ve onu yakıp kavuruyordu. Bedeni, zihni ve ruhu yakıcı bir ısı ve enerjiyle istila edilmişti. Büyü ve enerjiden oluşan bir kafes, varlığının her zerresine geri dönerek onları birbirine bağlıyordu. Bu örgü daha da sıkılaştı, Dax'ın hafif formunu ve ejderhanın parıldayan kırmızı ruhunu birbirine çekti, dokunana kadar daha da yaklaştı.

O anda, sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünen kısa bir süre için, ejderhanın anıları Dax'ın zihninde hızla aktı. Varoluş çağları. Yükselen uçuşlar. Gökyüzüne hükmeden kanatlı devler arasında yapılan ateşli savaşlar. Yoğun, vahşice güzel ormanlar, insanın ilk ayak seslerinden çok önce var olmuş bir dünya. Geniş, rüzgâr dolu kanatları ve keskin, kıvrık pençeleriyle zarif ve güzel bir eş. Sonra çelik mızraklarıyla korktuğu yaratıkları avlayan insan. Güzel eş, insanların mızraklarına yenik düştü. Öfke. Ateş. Gökyüzünden yağan kan ve yıkım. Ve son olarak, yaşlılık ve yorgunluk... kadim gücü tüketen bir yara. Dünya yok olana kadar yanardağın kalbinde uyumayı seçti.

Yaşlı Olan gerçekten de çok eskiydi. Engin, ilkel bir güç. Dünya henüz gençken doğmuş kadim bir zekâ. Kırmızı ejderha. Ateş ejderhası. Son dinlenme yeri olarak bir volkanın kalbini seçmesine şaşmamalı. Asıl mucize, herhangi bir parçasını Dax'la paylaşmayı düşünmüş olmasıydı.

Ve paylaştı da. Ejderhanın uzun yaşamı, bundan önceki her düşünce ya da duygu anı, içgüdü ve arzusu Dax'ın anılarının bir parçası, onun bir parçası haline geldi. İkisi bir oldu. Birbiriyle birleşmiş iki varlık değil, tek bir bedenle birbirine bağlanmış iki ruh. Birbirlerini hissedebiliyor, birbirleriyle birlikte hareket edebiliyorlardı.

Magma havuzu yükselerek odayı doldurdu ve ejderhanın kristalleşmiş kalıntıları, onu ortaya çıkaran sıvı toprak kanının içinde eridi.

Mağaralar labirentinin derinliklerinde yüzyıllarca yaşamış olan Dax mümkün olan her santimetrekareyi keşfetmişti. Yerin altından akan lav nehrini, parlak turuncu ve kırmızı magmadan oluşan uzun bir şeridi ve yeraltı metrosunu oluşturan uzun tüpleri biliyordu. Her odayı biliyordu, bazıları kristal güzelliğinde duvarlara sahipti, diğerleri ise buharlı su altındaydı. Çamur havuzları fokurdayıp tükürürken, sıcak maden suyu havuzları mağaralardan sis gibi yükselen buharlar gönderiyordu.

Sorun, Mitro'nun da çevresini keşfetmek için aynı zamana sahip olmasıydı. Dax artık şeytani kokuyu yaşayan iğrençlikten ayıramıyordu; yaşayan ölülerin kokusu her yerdeydi ve bir ejderha olmadığınız sürece onu takip etmeyi imkânsız hale getiriyordu.

Dax, Yaşlı Olan'ın gerildiğini, duyularını test ettiğini hissetti. Aniden, bir sopa kuklası gibi, Dax'ın vücudu garip bir şekilde döndü ve solundaki lav tüpüne doğru hareket etmeye başladı. Sendeledi, vücudunu kontrol etmek imkânsızdı, yanlamasına duvara düştü. Kayaların keskin kenarları derisini sıyrarak üst tabakayı soydu. Magma havuzunun parıltısında, parlatılmış kolu üst üste binmiş kırmızı altın ovalerle kaplı görünüyordu. Garip desenlere gözlerini kırıştırdı ve sonra onlara dokundu. Ovaler zırh gibi sertti. Elmas sertliğindeki garip tırnaklarıyla geçici olarak onlara dokundu.

Pullar mı? Kertenkele gibi mi?

En azından kanamasını engelledi. Bu savaşta işe yarayabilirdi. Orada, yanardağda evrim geçirmişti ve belli ki şimdi daha fazla değişiklik olacaktı. Yeryüzünün baştan çıkarıcı fısıltıları, Kadim Olan'ın ruhunun fiziksel formunu paylaşmasına izin verirse bedeninin elemental düzeyde değişeceğini açıklamamıştı.

Bir hamle yapamadan vücudu tekrar lav tüpüne doğru sarsıldı; tepelerin altında kilometrelerce uzandığını bildiği büyük, yuvarlak bir tüneldi bu. Kendini sarhoş bir kukla ustası tarafından oynatılan bir kukla gibi hissediyordu. Ejderhanın sabırsızlığını hissetti ve duygusuz olmanın iki ucu keskin bir kılıç olduğunu anladı. Karpat erkekleri o kadar uzun süre yaşamıştı ki, hissetmemek korkunç bir yükü ama bu durum avlanırken avantaj sağlıyordu.

Ejderha kovalamaca için sabırsızlanıyordu, Mitro'nun bir sinir bozucudan fazlası olmadığına inanıyordu. Uyumak istiyordu, uyanık kalmak istemiyordu ve Mitro'dan kurtulduktan sonra tam da bunu yapmayı planlıyordu. Dax'ın vücudu tekrar sarsıldı, ayağı garip bir şekilde kalktı ve sonra neredeyse dengesini bozacak şekilde büyük bir adım attı.

Kızgın bir şekilde kaşlarını çatı. Sadece bana yön ver. Vücudumun hareketlerini kontrol etmeye çalışma.

Düşmeden bir adım bile atamazken Mitro'yla nasıl savaşıacaktı? Ejderhanın yüzyıllardır bir bedeni olmamıştı ve Dax'ın bedeni de onu nasıl hareket ettireceğini anlayamayacağı kadar küçüktü.

Ejderha alaycı bir homurtu çıkardı. Bu büyük kötülüğün galip gelmesine şaşmamalı. Sen cılız birisin, Karpatyalı.

Belki de öyledir, diye yatıştırdı Dax. Ne de olsa, boyutla ilgili olarak, bu doğrudu. Ama ben bu bedenle senden çok daha kolay manevra yapabilirim. Eğer birbirimizle savaşırsak görevimizde nasıl başarılı olacağız? Ejderhanın egosuna boyun eğmek Mitro'yu yok etmekle sonuçlanacaksa, Dax bunu sorunsuzca halledebilirdi.

Güç, fiziksel yapısının kısıtlamalarına karşı iterek derinlerde bir yerde titreşti. Tüm vücudu titreşti, beyni kafatasına sertçe çarptı. Vücudu tüpün yan tarafına sertçe çarptı ve bu kez onu yere fırlattı. Devasa bir ejderhanın kendisini bir insan çerçevesine hapsedilmiş bulmasının ne kadar sinir bozucu olduğunu hayal bile edemezdi ama Dax'ın muhakemesi bitmişti.

Ve bana sizin türünüzün çok zeki olduğu söylendi.

Şiddetle geri itti ve muazzam bir güç dalgasını doğrudan Yaşlı Olan'ın ruhuna çarptı. İçindeki patlama vücudunun sarsılmasına neden oldu. Bir an için kafası sanki vücudundaki her kemik parçalanacakmış gibi hissetti. Çenesini tuttu ve acıyı kabullendi.

Bunu bütün gece yapabiliriz ya da vampiri yok etmek için birlikte çalışabiliriz.

Zihnini eğlence doldurdu. Ejderhanın paslı bir mizah anlayışı vardı. Cılız bir kertenkeleye göre sert bir yumruğun var. Bunu nasıl yapacağız? Bu garip vücudu çalıştıramıyorum.

Eğer onu bulabilirsen, bana yönünü göster. Ben Carpathian'ım. Yapabileceğimiz şeylerin farkında olduğunu biliyorum. Onu avlamak için neye ihtiyacımız varsa ona dönüşeceğim. Senin formuna ihtiyacımız olursa, sen devralırsın, aksi takdirde seninle birlikte bir birim olarak çalışırız.

nereye gideceğimiz konusunda bana rehberlik edecek ve ben de bizi oraya götüreceğim. Bu kabul edilebilir mi?

Uzun bir sessizlik oldu. Öyle olsun.

Dax, Yaşlı Olan'a fikrini değiştirmesi için zaman tanımadı. Ejderhanın ısrarıyla lav tüpüne doğru ilerledi. Dax sise dönüşüp siyah volkanik kayadaki deliklerden ve çatlaklardan hızla uzaklaşırken, ejderha da onunla birlikteydi, onun bir parçasıydı, bedenini ve yeteneklerini paylaşan ayrı bir ruh ve bilinçti. Birlikteydiler ama yine de ayrıydılar. Birlikte, ayrı olduklarından çok daha güçlüydüler. İkisi de bir daha asla yalnız kalmayacaktı. Ve her ikisi de akıllarında tek bir amaçla volkanın içinden geçtiler: Mitro Daratrazanoff'u durdurmak ya da denerken ölmek.

Tüp kilometrelerce uzunluktaydı, uzun zaman önce yer değiştirmiş eski bir yeraltı akıntısı dağın altında geniş bir tünel bırakmıştı. Dax sık sık tünele girmiş, Mitro'yu takip etmiş, vampirin tüpün içinde bir şeyler çevirdiğini biliyordu ama onu hiçbir zaman yakalamayı başaramamıştı. Sis gibi, Mitro ona bir tuzak kurmuşsa varlığını belli etmeden seyahat edebilirdi, ki bunu alışkanlıkla yapardı.

Bekle. İşte. Bu noktadan öteye gitmedi.

Dax anında hareket etmeyi bıraktı, Mitro'nun nereye gitmiş olabileceğini anlamaya çalışırken sis duyularıyla birlikte uzadı. Hortlakların pis kokusu tüpe sinmişti ve bir fark hissedemiyor ya da koklayamıyordu ama ejderhanın içgüdülerine güveniyordu. Yaratık vahşi bir avcıydı ve mağaralarda sinsice dolaşmaya çok iyi adapte olmuştu.

Tüpün herhangi bir kolu yoktu, Dax'ın görebildiği ya da daha önce bulduğu herhangi bir kol yoktu, yine de ejderha vampirin tüp boyunca devam etmediğini hissetti, bu da dağın içinden başka bir yol bulduğu ya da kılık değiştirip düşmanını beklediği anlamına geliyordu.

Dax kıpırdamadan durdu ve ejderha hislerine ulaştı. Yaşayan ölümler, Kadim Olan'ın evinde iğrenç ve tiksindirici bir kokuydu. Efsane ve mitlerin yarattığı, bir ejderhanın varlığını

doğaya bu kadar aykırı bir yaratık tiksindiriciydi. Mitro'nun evinde olması ejderhayı öfkelenlendirmişti.

Koku en çok sağında hissediliyordu. Dax kaya çıkıntısını inceledi. Duvar koyu kırmızı, sarı ve koyu kahverengiydi. Mitro'nun duvarın kendisiyle oynadığına dair hiçbir ipucu tespit edemedi. Yavaşça, santim santim hareket etmeyi denedi, sabrı ejderhanın evindeki istenmeyen iğrençliğe karşı artan düşmanlık duygularıyla çelişiyordu.

Avlanmak sabır isterdi, ejderhanın hiç geliştirmesi gerekmeyen bir şeydi bu. Dax kaya duvarı boyunca süzüldü, sisin çeşitli renklere dokunmasına ve çatlaklara yerleşmesine izin verdi, görülemeyecek kadar küçük bir açıklık olup olmadığını görmek için onları inceledi. Hiçbir şey yoktu. Daha da alçalarak duvarın her santimini inceledi. Tüp aşağıya doğru eğimli bir şekilde iniyor ve nispeten düzgün bir üst üste binme ile zemine ulaşıyordu. Yine Mitro'dan bir iz yoktu ama bir aciliyet duygusu hissetmeye başlamıştı.

Dax yüzyıllardır edindiği deneyimlerden biliyordu ki, bir avcı böyle ani bir itme hissettiğinde, bu avının yakında olduğu ve iyi bir şey yapmadığı anlamına gelirdi. Birkaç kalp atışı bekledi, tekrar hareketsiz kalarak tüpü ve yerinde olmayan herhangi bir şeyi hissetmeye çalıştı. Tavan griler, maviler ve koyu pas renkleriyle benek benekti. Zemin sarı ve kahverengiydi, her yere kaya parçaları saçılmıştı. Hemen altındaki kayalardan üçünün tepesinde küçük gri, mavi ve pas lekeleri vardı.

Dax dikkatini tavana çevirdi, sis yaklaşıyor, benekli kayaya baskı yapıyordu. Yüzey burada çok daha pürüzsüzdü, küçük çatlakları ve yarıkları ayırt etmek daha zordu. Sis olarak, küçük boşluklara sızabilir, çıkmaza girmeden önce olabildiğince derine inebilir ve aynı anda tavanın büyük bölümlerini inceleyebilirdi.

Zeki, zeki Mitro. Sadece küçük bir solucanın içine girebileceği kadar küçük bir iğne deliği vardı, ama sis ona dokunduğu anda, Dax ona sadece iz üzerinde olmadığını, aynı zamanda çok uzakta olduğunu söyleyen o tanıdık çekimi hissetti.

yaklaştı. O küçük açıklığın içine doğru ilerledi ve neredeyse anında çevresi genişledi. Solucan devasa boyutlara ulaşmış, kayanın içine girmiş ve pulları kenara itmişti. Birkaç tanesi o küçük delikten kaçmış ve aşağıdaki kayaların üzerine düşmüştü.

Mitro yüzyıllar boyunca pek çok kez Arabejila'nın yıllar önce yerleştirdiği kalkanın yakınına kadar sokularak çıkış yolunu bulmaya çalışmıştı. Vampir, kadınlar daha az güçlü hale geldiğinde zaman zaman bariyeri zayıflatmayı başarmıştı, ancak ritüel bir kez gerçekleştirildiğinde bu koruma devam ediyordu. Belli ki şimdi yanardağ patlamak üzereydi ve kadın geç kalmıştı, Mitro bir deneme daha yapıyordu.

Dax büyük bir gizlilikle giderek genişleyen delikten içeri sızdı. Delik solucanı ne kadar büyük olursa, kayanın içinden o kadar etkili ve hızlı geçebilirdi. Mitro bunu yapmanın güvenli olduğunu düşündüğü anda solucanını genişletti. Zekice ve kurnazca bir plandı. Dax o küçük iğne deliğini kendi başına asla bulamazdı. Vampirin kokusu her yerde, özellikle de lav tüpünde çok güçlüydü. Mitro yeraltındaki her köşede ve odada varlığının bilinmesini sağlamıştı. Bunun en iyi savunması olduğunu biliyordu.

Dax, Mitro'nun bariyerin kendisine kadar büyük bir mesafeyi delmeyi başarmasına hiç şaşırmamıştı. Kalkana ulaştığında zorlanmaya başlamıştı. Arabejila'nın akrabalarının getireceği gerekli takviye olmadan zayıflamış olabilir ama korumalar hl güçlüydü.

Dax büyük solucanın arkasından yaklaştı. Yaratık hızla dönüyor, durmadan dönüyordu, canlı bir matkap gibiydi, başı elmas sertliğinde bir ısırıkla donatılmıştı, kuyruğu ise bir dmen gibi hareket ediyordu. Dax zamanını ayarladı, bir el sisin içinden uzandı, dönen kuyruğu kavradı ve onu kırılması imknsız bir şekilde zincirledi. Hemen yönünü değiştirdi, geri çekildi ve solucanı da kendisiyle birlikte sürükledi.

Mitro çırpındı ve mücadele etti ama delik sıkıydı, dönmesini ve dişlerini Dax'a geçirmesini engelliyordu. Yer değiştirmeyi denedi ama Dax onu tutmaktan vazgeçmeyi reddetti. Mitro ne ileri gidebiliyor ne de sise dönüşebiliyordu. Delik daralmaya başladığında, ayaklarındaki elmas sertliğindeki tırnaklarını bir ejderhanın pençeleri gibi kullanacak kadar yer değiştirdi ve kayayı sanki hiç yokmuş gibi kesti. Lav tüpüne doğru geriye doğru ilerlerken solucanın kuyruğuna tutunmaya devam ederek deliği genişletti.

Havanın üzerinden kaydığını hissettiği anda tekrar insan formuna geçerek lav tüpünün zeminine düştü ve Mitro'yu da beraberinde sürükledi. Solucan kafasını çevirdi, devasa matkap ucu Dax'ın vücuduna doğru ilerliyordu. Dax kuyruğu bırakmadan göğsünü dönen elmas ucun önünden çekti.

Yer sarsıldı ve onu boruya doğru savurdu. Solucan çılgına döndü, kendini duvara çarptı, Dax'a ulaşmak için kayalardan yuvarlanmaya çalıştı. İçindeki ejderha uyandı ve Dax'ın kafatasında yankılanan bir uyarı patlaması oldu. Lav tüpünde sıcaklıklar yükseldi ve zemindeki birkaç yerden buhar fişkırdı. Yer ikinci kez sarsıldı ve erimiş kaya açıklıklardan dışarı fırladı. Zemin parçalandı ve eriyerek tüpün altından akan lavın içine düştü.

Dax çırpınan solucanın kuyruğunu iki eliyle kavradı, her ikisinin de tüpün içine fırlayan magmanın içinde yok olacağına kararlıydı. Giderek daha fazla gayzer erimiş kayayı havaya savurdu, böylece tavana çarptı ve her yöne sıçradı. Çaresiz kalan Mitro yönünü değiştirdi ve Dax'ın bileğini keserek etine sapladı. Yer bir kez daha sarsıldı ve Dax yere yığıldı.

Altında zemin açıldı ve magma fişkırdı. Bacaklarındaki etler yanarken kendi iğliğini duydu. Mitro'ya olan hakimiyetini kaybetti. Bir an için erimiş kaya vampiri yutmuş gibi göründü, ama

turuncu ve kırmızı magma akışı şüpheli bir buhar oluşturdu. Acı ve öfke çığlıkları tüpü doldurdu.

Dax'ın hayatta kalmaktan başka çaresi yoktu. Dayanılmaz acıyı dindirmek imkânsızdı ama onu kurtaranın ejderhanın pulları olduğunu bilerek yer değiştirdi. Eti yanmıştı ve derhal iyileştirici toprağa ihtiyacı vardı. Kader bir kez daha Mitro'yu kayırmıştı. Tüpün zeminindeki patlamanın zamanlaması vampire değil, büyük bir patlamaya hazırlanan volkana aitti. Solucanın bedeni Mitro'yu kurtarmıştı ama onun da iyileştirici toprağı araması gerekecekti. İkisinin de fazla zamanı yoktu; yanardağ onları beklemeyecekti.

5

Riley ynl maymun yığınının altından sıyrıldı, tek dizinin üzerine çöktü ve iki eliyle kavrayarak dengede durdu Silahı. Hiçbir Şey göremiyordu. Annabel'le arasında düzinelerce gri, zeytin rengi, kızıl kahverengi ve siyah maymun vardı. Annesinin zerine atlayanlar onu sık çalılıkların arasına sürüklemişti ve Riley'nin görebildiği tek Şey bir tür çığlık çılgınlığı içindeki tüylü bedenlerdi. Annabel'i vurmaktan korktuğu için onlara ateş etmeye cesaret edemiyordu.

Annesi tekrar çığlık attı, ses dehşet içinde Riley'nin kafasında yankılandı. Ayağa kalkmak için çabaladı ama bir başka primat dalgası onu tekrar yere çarptı. Her bir yönlü maymun yaklaşık on yedi kilo ağırlığındaydı ve ağırlıklarını ve sayılarını altlarındaki insanları ezmek için kullanarak tepelerindeki dallardan sertçe düştüler.

Kafasının içindeki uğultu, o korkunç ilahi, hacmi arttıkça arttı. Hn kalma, emni hn ku kd alte. Tappatak aman. Tappatak aman.

Kelimelerin zihninde yankılandığını duyabiliyordu, tekrar tekrar, gırtlaktan gelen, derin sesli bir ilahi, neredeyse Tibet'te gırtlaktan ilahi söyleyen rahipler gibi. Ses en temel düzeyde rahatsız ediyor, vücudundaki tüyleri diken diken ediyor, kafatasını ağrıtıyor, maymunlar gibi çığlık atmak isteyene kadar sinir sisteminde yanıp sönüyordu.

Riley saldıran yaratıklardan uzaklaşmaya çalıştı ama onlar tutkal gibi yapışmış, saçlarına, giysilerine ve çantasına yapışmış, sanki hayatları buna bağıymış gibi tutunmuşlardı. Genelde yünlü maymunlar yüksek rakımlarda, bulut ormanlarının daha yukarılarında yaşırdı ve kimse için tehdit oluşturmazlardı. Kırk kişilik sosyal gruplar halinde yaşarlardı ama ağaçlardan düşüp gruptaki herkese saldıranların sayısı kırktan çok daha fazlaydı.

Riley hıçkırarak hıçkırarak ağlayarak maymunları üzerinden attı, dişlerini ve pençelerini onu yere sermek için kullandıklarını ve birini her fırlattığında derisini parçaladıklarını umursamadan. Hızla ayağa kalktı ve yönünü bulmaya çalışarak bir daire çizdi. Yünlü maymunlar her yerdeydi, onlardan bir ordu vardı ve adamlar da tıpkı onun gibi onlarla savaşmaya çalışıyordu.

Onlara tekme attı ve biri dişlerini bacağına geçirerek onu aşağı çekmeye çalıştı, tam o sırada annesinin çılgın primatlarla savaştığı sık yaprakları gördü. Tüm sahne gerçeküstü, gerçek dışı, şiddet, kan ve çığlıklarla dolu bir kâbustu. Arkasında bir silah havladı ve önünde bir yerde bir diğeri cevap verdi. Tekmeleyerek ve küfrederek ileriye doğru koştu, annesine ulaşmak için yolu temizledi. Yüzüne doğru fırlayan maymunlardan birini iki kez havada vurdu.

Annesinin sürüklendiğinden emin olduğu noktaya doğru koştu. Annabel'in çığlıkları yüksek, şok edici ve korkunçtu, acı çeken bir hayvanınki gibiydi, dehşet içindeydi. Riley cesetlerin arasından onu göremiyordu. Kapıcının, Capa'nın ya da Gary'nin nerede olduğunu bilmiyordu, bu yüzden vücudundaki her hücre ona bunu yapmasını emretse bile primatların çırpınan bedenlerine güvenli bir şekilde ateş etmesinin imkânı yoktu.

Yünlü maymunlar kitleler halinde, kırk kişilik bir birlikten çok daha fazla sayıda geliyor, ağaçların arasından insanların ayağa kalkmasından daha hızlı düşüyorlardı. Savaş bir korku filminden fırlamış gibiydi, acımasız ve gerçek dışıydı. Annesinin

Çığlıklar aniden kesildi. Riley'nin kalbi yerinden fırladı ve vücuduna daha fazla adrenalin doldu. Sesin olmaması çok daha kötüydü.

Riley, Annabel'in izini kaybettirdiği yere ulaşmak için delirmiş primatların oluşturduğu katı bariyerleri lanetleyerek ve hıçkırarak aşmaya çalıştı. Her yerde kan vardı, koyu renkli havuzlar halinde. Saldırgan bir maymunu tekmeleyerek uzaklaştırdığında, kıpkırmızı bir kemer havaya püskürdü, yakındaki çalılarda yapraklarına, ağaç gövdelerine ve maymunlara sıçradı. Bir an için maymunların kanadığını düşündü ama sonra onu gördü. Hamal. Raul değil, kardeşi Capa, kanlı bir palayla defalarca kesiyordu.

Kalbi durdu. Saldıranın annesi mi yoksa maymunlar mı olduğunu göremiyordu ama çok fazla kan vardı. Hem de çok fazla. Bir başka şiddetli tekmeyle bir maymunu daha yere serdi ve annesinin cesedini görmesini sağladı. Tetiğe tekrar tekrar basarak şarjörü Çapa'ya boşalttı, onu vururken ileri doğru koşuyordu, artık çok geç olduğunu biliyordu. İkinci şarjörü de yerine taktı.

Aynı anda Gary ateş etti, kurşunlar hamala yandan girerek onu döndürdü. Bir ateş çemberinin içine doğru koştuğunu umursamayan Riley ileri atıldı, tekmeledi, yumrukladı ve hatta annesine ulaşmak için maymunlara ateş etti. Çapa sertçe yere düştü, palası elinden fırladı. Gary annesinin etrafını saran primatları vurmaya devam etti.

Riley fırçayı kenara itti ve aniden durdu, ağzı bir karış açıktı, acı dolu bir çığlık neredeyse ses tellerini parçalıyordu. İçini dolduran mutlak korku ve şokla çalılara baktı. Ne gördüğünden bile emin değildi, kavraması imkânsızdı. Bir an için, sanki bir katliama rastlamış gibi göründü. Zihni ona toprağa ve çalılara karışan her şeyin maymunlara ait olduğunu söylemeye çalıştı ama vücudu bir tür

Şoktaydı, neredeyse uyuşmuştu, donmuştu ve derinlerde bir yerde gerçeği kabullenemediğini biliyordu. Çok fazla kan vardı. Et göremiyordu, sadece kumaş ve saç şeritleri vardı. Vücudunu ilerlemeye zorladı, safra yükseliyordu.

"Hayır, Riley." Kolları etrafını sararak hareket etmesini engelledi. Elleri onunkileri kapatıp Glock'u çıkardı. "Buradan uzaklaş. Yapabileceğin bir şey yok ve bunu görmene gerek yok." Gary'nin sesi son derece nazikti ve çok uzaklardan geliyordu.

Dünya bir görünüp bir kayboluyordu. Midesi bulandı ve başını çevirmeye, parçalanmış cesetten uzağa bakmaya çalıştı ama bu imkânsızdı. Kan çok karanlıktı. Kıvırcık saçlar yerde yatıyordu, eğreltiotu yapraklarının üzerinde tutam tutam, keçeleşmiş ve çamurlu kırmızı. Parmakları ve bir elin parçasını gördü. Giysi parçaları kanla kaplıydı. Beş metrelik yarıçapta kıpkırmızı ıslanmamış bir yer yoktu. O koyu, yoğun yeşilliklerin içinde ne olduğunu söylemek imkânsızdı.

Yağmur ormanındaki ani sessizliğin farkındaydı. Hiç ses yoktu. Böcek sesi yoktu. Silah sesi yok. Bağırış çağırış yok. Kafasının içindeki uğultu gitmiş, yerini sessiz protesto çığlıkları almıştı. Etrafındaki dünya geriledi ve sonra keskin bir şekilde odaklandı, sadece tekrar gerilemek için.

"Riley," diye konuştu Gary onun kulağına, sesi sakın ve sertti. "Şimdi benimle gelmek zorundasın. Ona bakmanın bir faydası olmayacak."

Elleri donmuş bedenini hareket etmeye, adım atmaya zorluyordu ama kontrol edemiyordu; titreme, öfke, keder, titreyen toprağın derinliklerinden bir volkan gibi fışkırıyor, kalbi durmak isteyene ve ciğerleri çalışmayı reddedene kadar vücuduna yayılıyordu.

Gary'ye nefes alamadığını, havayı içine çekemediğini söylemeye çalıştı. Kan kokusu çok ağırdı ve tüm alana nüfuz ediyordu. Gary onu ayağa kaldırdı ve adım adım uzaklaşmaya başladı. Kapıcı Capa'ya bir an göz attı, kendi kan gölünde yatıyordu, palası birkaç santim uzağındaydı.

Elini. Vücudu sapasağlamdı ama içindeki tüm yaşam yere akıp gitmişti.

Bir hıçkırık kaçtı ve çıldırmış bir dünyada tek gerçekliği olan Gary'nin kolunu sıkıca kavradı. Annabel'in böylesine vahşi bir şekilde öldürülmesi düşünülemezdi. Zihni işlemeyi reddediyordu ama bedeni tamamen farkındaydı ve kendini kapatarak tepki veriyordu. Hayatı buna bağlı olsa bile kendi başına ayakta durabileceğinden emin değildi. Gary, annesinin öldürüldüğü yerden kısa bir mesafe ötedeki bitki örtüsünün içine gömülmesine izin verdi.

Yol arkadaşlarının bir şekilde farkındaydı, bir oyundaki aktörler gibi. Yavaş tepkilerinin. Başlarını çevirmeleri. Ağzıları şokla açıktı. Ölü maymunların cesetleri çöp gibi yere saçılmış, ürkütücü sahneye katkıda bulunuyordu. Etrafındaki her şey bulanıklaştı ve gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark etmesi bir an aldı.

Aniden ağaçlara çıkmayan maymunlar da onun gibi şaşkın görünüyordu, yönlerini kaybetmiş gibi daireler çizerek dolaşıyorlardı. Görüş alanının kenarında, yünlü maymunların saldırıları yüzünden kan içinde kalmış ve darmadağın olmuş üç rehberin kendilerini yerden kaldırdıklarını gördü. Üç kardeş dağılmış primatları görmezden gelerek tedirgin bir şekilde yağmur ormanına ve görüş alanlarının hemen dışında duran iki cesede doğru baktılar. Neler olduğunu görmeye karar vermeden önce birbirlerine alçak sesle fısıldadılar.

Jubal onlarla yüzleşmek için açık alana çıktı, giysileri şiddetli ve yoğun saldırıdan dolayı yırtılmıştı, Annabel'e geri dönmeye çalıştığını ve tıpkı Riley gibi durdurulduğunu gösteriyordu. Üç rehber tereddüt etti ama yavaşça ilerlemeye devam ettiler, boyunlarını eğmişlerdi, elleri silahlarını kavramıştı.

Dr. Henry Patton kendini yerden güçlükle kaldırdı ve öğrencilerinden biri olan Marty Shepherd'in kalkmasına yardım etmek için aceleyle yanına gitti. Adam gözyaşları içindeydi, neredeyse histerikti, Patton'a tokat atıyor ve Todd Dillon'la kavga ediyordu.

ona yardım etmek için koştu. Marty ayağa kalktı, ancak diğer iki adamın üzerine titizlikle eğilmesiyle anında yere yığıldı.

Riley kendini bir ileri bir geri sallıyor, annesinin kendisinden sadece birkaç adım ötede öldürölmüş olduğunu anlamaya çalışıyordu. Yüzlerce, binlerce yıllık bitki örtüsünün, ölümün ve yeniden doğuşun kalınlaştırdığı zengin toprağa baktı. Başının üstünde gökyüzü belli belirsiz karardı. Ellerini bırakıp siyah toprak katmanlarının derinliklerine gömerken yukarı baktı. Bulutlar başının üzerinde uğursuzca dönüyor, yükselen kuleler oluşturunuyordu. Rüzgâr, orada, gölgenin durgunluğu altında bile saçlarını karıştırırken, gölgelikten çıkan ağaçların dalları bir hareketlilik çılgınlığı içinde ileri geri savruluyordu.

Bir nefes aldı ve bıraktı. Boğazından uzun bir inilti kaçtı. Bu sesle birlikte diğer maymunlar da ağaçlara çıktı ve yas notaları yağmur ormanı boyunca onları takip etti. Yünlü maymun sürüsü dağa doğru ilerlemek yerine, bulut ormanının yükseklerindeki doğal evlerinden uzaklaştı.

Don Weston ve Mack Shelton tökezleyerek görüş alanına geri döndüler. İkisi de maymunlar indiğinde kaçmıştı. İkisinde de bir sıyrık görünmüyordu. Primatların saldırısından kaçmak için savaştan yeterince uzaklaşmışlardı. İkisi de sarsılmış görünüyordu.

"Burada ne olmuş böyle?" Don, çizik ve kan içindeki arkadaşlarının yanı sıra yerdeki tüylü bedenleri de inceleyerek sordu. "Maymunların endişelerimizin en küçüğü olduğunu sanıyordum."

Miguel omzunun üzerinden ona bakmak için döndü. "Maymunlar insanlara saldırmaz."

"Sana bir haberim var, dahi," diye karşılık verdi Don ürpererek. "Az önce yaptılar. Kuduz mu olmuşlar?" Aslında diğerlerinden uzaklaştı ve Mack'in diğerlerine daha fazla yaklaşmasını engellemek için kolunu vücudunun üzerinden geçirdi.

Jubal iç çekti. "Kuduz değiller Don, ama kimse enfeksiyon kapmadan önce her bir çizdiği dezenfekte etmeliyiz. Marty, sen ve Todd'un bunu yapmakla meşgul olmanızı istiyorum. Kendinizden başlayın. Tıbbi kitler çantalarda. İkiniz de her çizdiği kapattığınızdan emin olduktan sonra antibiyotikleri kullanın ve sonra ayrılıp diğerlerine yardım edin."

Riley onu uzaktan duyuyordu. Ne yaptığını bile biliyordu, sorumluluğu üstleniyor, sarsılmış iki öğrenciyi destekliyor, iyileşmelerine yardımcı olmak için onlara yapacak aktif bir şeyler veriyordu. Tek bir kasını bile oynatamıyordu. İyileşme falan yoktu. Anlayışının ötesinde uyuşmuş hissediyordu. Zihni anlamakta zorlanıyordu ve bir seviyede şokta olduğunu biliyordu ama kendini toparlayamıyordu.

Tutunabileceği tek gerçek şey olan parmaklarını toprağa gömdü. İki avuç dolusu toprağı çekip çıkardı, parmaklarını toprağın etrafında sıkıca kapattı ve kendini ağlamaya bıraktı. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor, görüşünü engelliyor, toprağa düşüyordu ama diğerlerinin şoktan çıktıklarını, etrafta dolaştıklarını, Jubal'ın talimatlarını yerine getirdiklerini duyabiliyordu.

Geriye kalan dört hamaldan üçü olan ve hepsi de kuzen olan Jorge, Fernando ve Hector, Jubal'a sol taraftan tereddütle yaklaştılar ve Jubal'ın karşısına dikilen rehberlerle eşit hızda ilerlemeye dikkat ettiler.

Ben Charger arkalarından yaklaştı, varlığından haberdar olmaları için kasıtlı olarak gürültü yapıyordu. Hamalların karşısında, Jubal'a yaklaşmakta olan dördüncü hamal Raul vardı. Gary onu rahat bir tempoyla takip ediyordu ama Ben gibi o da hamalın hemen arkasında olduğunu belli ediyordu. Silahını açıkça taşıyordu.

Miguel, Jubal'ın önünde durdu. "Kim yaralandı?"

"Yaralı değil, ölü," diye düzeltti Jubal. "Hamalınız Annabel'i öldürdü. Ondan geriye kalanlar şuradaki çalıların arasında." Sık yeşilliklere doğru başını salladı ama gözlerini Miguel'den ayırmadı ya da geri adım atmadı.

Miguel'in bakışları Jubal'ın başını salladığı yönü takip etti. Sertçe yutkundu ve karanlık çalılara doğru bir adım attı. "Peki ya Capa? Nerede o?"

"O da öldü," diye cevap verdi Jubal, sesi acımasızdı, sesinde bir uyarı tonu vardı. "Onu durdurmak için çok geç kaldık."

Sessizlik bir kez daha çöktü, haber herkesi açıkça şoke etmişti. Adamlar birbirlerine baktılar. Miguel başını salladı ve kanlı çalılara doğru ilerledi. Kardeşleri de sessizce onu takip etti. Hamallar, yüzünü onlara dönen Jubal'ın etrafından dolandılar. Ben ve Gary, kuzenlerinin ölümüne verecekleri tepkiye güvenmedikleri belli olan bu iki adamı iki yandan kuşattılar.

Don ve Mack onların biraz gerisinden geliyor, boyunlarını eğip görmeye çalışıyorlardı. Adamlar sık yeşilliklere yaklaşırken Riley nefesini tuttu. Hiçbirinin annesini o şekilde görmesini istemiyordu. Cesetten uzaklaşmaları için onlara bağırarak istiyordu, özellikle de iki mühendise. Cesedi gördükleri anda ne olacağını biliyordu.

Hamallar geri çekildi, sırtları ve omuzları sertleşti. Çapa'nın cesedinden Annabel'den geriye kalanlara baktılar. Ne olduğuna dair hiçbir şüphe kalmamıştı.

Don eğildi ve tekrar tekrar hastalandı. Mack öğürdü ve elini ağzına bastırarak arkasını döndü. Riley ikisinin de dehşet dolu bakışlarını kendisine çevirdikleri anı hissetti. Onlara bakmayı reddetti. Kendini hareketsiz tutarsa zihni dağılmayacak ve paramparça olmuş kalbi bedeninin içinde kalacaktı. Kafasının içindeki çığlıklar sonsuza dek orada kilitli kalacaktı.

Don yavaşça ayağa kalktı, bir kez daha çalılıklara baktı ve aceleyle başını çevirdi. Yavaşça Riley'nin yanına doğru ilerledi. Boğazını temizlemeden önce bir süre sessizce orada durdu.

"Annen için üzgünüm Riley."

Ona bakamadı. Başını salladı ve ellerini toprağın derinliklerine bastırdı. O kadar uyuşmuştu ki

Teninde hissedebildiği tek şey toprağın verdiği histi.

Mack de aynı şekilde garip ama iyi niyetli bir şekilde ayaklarını sürüyerek yanlarına geldi. "Çok üzgünüm Riley. Söyleyecek söz yok. Bu korkunç bir şey."

Yine başını salladı, onlara cevap veremedi. Hayat onu felaketin eşiğinden geri çekiyordu. Kontrolünü tamamen kaybedemezdi. Beyninin çalışması ve bir sonraki adımda ne yapacağını düşünmesi için bir yol bulması gerekiyordu.

Dört hamal kuzenlerinin cesedini alıp daha derin çalılıklara taşıdılar.

"Ne yapıyorlar?" Jubal Miguel'e sordu.

"Onu düzgün bir şekilde gömecekler," dedi Miguel. "Bizim yöntemimizle. Biz ilgileneceğiz..."

Üç rehber Annabel'e yaklaşırken Riley'nin tüm vücudu isyan etti. Altındaki toprak bile şiddetle protesto ediyor, bir protesto dalgasıyla titriyor gibiydi. Yer titredi, iki inçlik dalgalar halinde yükseldi ve vücuduna titreşimler gönderdi. Anlık protestoyu "hissetti" ve bununla birlikte harekete geçme, hızlı hareket etme, bir şeyler yapma ihtiyacı geldi - sadece ne olduğundan tam olarak emin değildi.

"Ona dokunmalarına izin verme," diye yalvardı Riley. "Jubal, ona dokunamazlar."

Miguel ona döndü, gözleri kederle doluydu. "Bunun olmasını istemezdik Riley. Annenin ölmesini asla istemezdik. Capa kendinde değildi. Karısı ve oğlu olan nazik bir adamdı. Aklını kaçırmadıysa asla kimseye zarar vermezdi. Anneni halkına uygun bir şekilde defnetmeliyiz."

Rehberin samimi olduğunu biliyordu. Bunu sesinde duymuş ve yüzünde görmüştü ama daha derin bir güç onu yönlendiriyordu. Annesinin bedenine dokunulamazdı. Riley başını sallayarak kendini ayağa kalkmaya zorladı. Vücudu güçsüz, bacakları lastik gibi hissediyordu ama ayağa kalkmak zorundaydı. Ayaklarının altındaki toprak onu iterek şoktan çıkmasını sağladı.

Miguel'in yanından Jubal'a bakarak, "Kimsenin ona dokunmasına izin verme," diye tekrarladı. Rehberin gözleriyle buluşmak için kendini zorladı.

"Bizim kendi yollarımız var Miguel ve onunla ilgilenmeliyim."

Hepsinin gözü önünde o korkunç kan ve ölüm alanına yaklaşmayı biraz ürkütücü buluyordu ama tam bir çöküş yaşasa bile bunu yapmak zorundaydı. Ne yapması gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu ama içindeki dürtü şimdi çok güçlüydü ve onu harekete geçmeye itiyordu.

Weston ve Shelton sessizce geri çekilerek Riley'nin annesinin cesedine doğru yavaşça yürümesine izin verdiler. Riley grubun üzerine bir kez daha sessizliğin çöktüğünün farkındaydı. Kendilerinin ve profesörlerinin yaralarını dezenfekte etmekle meşgul olan iki öğrenci durup Riley'nin kan lekeleriyle kaplı fırçaya yaklaşmasını izlediler.

Gary yanına gelerek, "Bize neye ihtiyacın olduğunu söyle Riley," dedi. "Sana yardım edeceğiz."

Neye ihtiyacı olduğundan tam olarak emin değildi ama hafifçe başını salladı ve annesine bakmadan önce bir an bekledi. Dikkatle yaklaştı, Annabel'in parçalanmış bedenini görmek için kendini zorladı. Annesi olmadığını, sadece geride kalan kabuk olduğunu kendine hatırlattı. Annesi çoktan gitmişti ve uzun yıllar boyunca çok sevdiği adamla bir kez daha birlikteydi.

Sık çalılıklara yaklaştığında rüzgâr yüzüne dokundu, rahatlatıcı parmaklar gözlerindeki yaşları çekip aldı. Başını dik tuttu, çenesini yukarı kaldırdı, derin bir nefes aldı ve sonra bakışlarının yavaşça, her seferinde bir santim, karanlık çalılıklara doğru ilerlemesine izin verdi. Midesi bulandı ve nefesini tuttu, boğazında onu boğmakla tehdit eden bir yumru vardı. Yer tekrar kimildadı, onu nazikçe ileri doğru itti.

Kalın bitki örtüsünün altında, Riley toprağın kalp atışlarının gümbürtüsünü hissetti. Nabızı o sabit, rahatlatıcı ritimle eşleşti. Damarlarının karıncalandığını hissetti, vücudundan geçen bir ağ, üzerinde yaşadığı gezegene bağlıydı. Etrafındaki flora ve fauna havaya hayat üflüyordu ve o da bunu ciğerlerine çekiyordu. İçinde bir şeylerin kıpırdadığını, uyandığını, farkına vardığını hissetti. ile

O cinayet ve ölüm mekânına doğru attığı her belirsiz adımda, ne yapması gerektiğinden daha da emin oluyordu.

Damarları zonkluyor ve yanıyordu, kanının ağaçların yapraklarındaki özsuyla aktığını ve onu tüm doğaya bağladığını hissedene kadar vücudunda bir elektrik akımı yanıp sönüyordu. Uyuyan bir ejderhanın ilk kez uyanması gibi, enerji yayıldı ve ardındaki her hücreyi tüketene kadar yayıldı. Zihni, daha önce yaşamadığı ya da bilmediği bir hayattan görüntülerle doldu, ama o kadar tanıdıktı ki, sanki bilgi her zaman oradaymış, beynine kazınmış ve sadece uyandığı bu anı bekliyormuş gibi her şeyi tanıdı.

Riley durakladı, bedeninde ve zihninde hızla gerçekleşen muazzam değişiklikleri daha iyi özümseyebilmek için içindeki her şey kıpırdamadan duruyordu. Etrafındaki diğer insanlar arka planda kalırken Riley'nin tüm duyuları yükseliyor gibiydi. Havada ağır bir nem vardı. Tek tek damlacıkları teninde hissedebiliyor, onları ciğerlerine çekebiliyordu. Ayaklarının altında toprak yeniden hareketlendi ve onu ileriye doğru itti. Ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu - annesinin bedenini temizlemek ve onu kutsamak, Toprak Ana'ya dönüşüne hazırlanmak. Annabel toprağın kızıydı, kısa bir süreliğine ödünç verilmişti ve saygı ve teşekkürle geri gönderilmesi gerekiyordu.

Dört köşeyi ayarlaması ve enerjileri bağlayacak elementleri ve yönleri çağırması gerekecekti ama önce bedenini arındırıp temizleyerek annesini onurlandıracaktı. Toprağa sızan kan artık onu hasta etmiyordu. O koyu renkli yaşam sıvısının dokunduğu her yerde, toprak zenginliğe, annesinin yaşamına ulaşıyor, yeniden doğuş döngüsünde yakıt ikmali yapıyor ve zenginleşiyordu.

Riley ellerini gökyüzüne kaldırdı, nemi çağırdı, tüm o ağır damlaları kendisine çekti. Yağmur cevap verdi, ince bir sağanak halinde annesinin cesedinden geriye kalanların üzerine düşüyor, kanıyla karışıyor ve sanki canlanıyormuş gibi görünüyordu,

Yapraklardan ve dallardan damlacıklar halinde yere yuvarlanıyor ve yavaşça toprağın derinliklerine sızmaya başlıyordu. Kanın son damlası da toprağa karıştığında, Riley gölgelikte dönüp duran ve başından beri bu elementi kullanmasını bekleyen hava akımlarını çağırdı. Rüzgâr cesedin etrafında dönerek bir vantilatör görevi görüp Annabel'in kalıntılarını kuruturken yağmur durdu.

Riley içten içe vücudunda bir yanma hissetti, elektrik akımı ışığa sıçradı ve elleri annesine doğru uzanarak havada karmaşık bir desen ördü. Her hareketinden kesinlikle emindi, hiç tereddüt etmedi, dokuma, kalıntıların üzerinde alçak mavi bir eterik alev yanana ve anında yok olana kadar hayata sıçradı.

Aşağı uzandı ve toprağı ellerinin arasına aldı. "Toprak Ana, kızını sana geri veriyorum. Hayat hediyen için sana teşekkür ediyorum. Mutluluk dolu yıllar. İnsanlığa hizmet için." Bu sözleri mırıldanırken, zengin toprağın Annabel'in kalıntıları üzerinde sürüklenmesine izin verdi.

Riley kuzeye baktı ve Hava'nın gücünü çağırdı. Akıntılar bir kez daha etrafında dönmeye başladığında yüzünü güneye dönerek Toprağın gücünü çağırdı. Yer cevap verdi, titredi ve canlandı. Doğuya döndü ve Ateş'i çağırdı, ta ki annesinin bedeninin etrafındaki alan cılız alevlerle kaplanana kadar. Yüzünü batıya döndü ve arındırması ve yenilemesi için Suyun gücünü çağırdı.

Riley yumuşak ve güçlü sözcükler mırıldanırken elleri bir orkestra şefi gibi yeniden bir desen örmeye başladı. "Hava, Toprak, Ateş, Su, dualarımı duyun. Kızınızın bu gece çocuğuna bakışını görün. Bu kötü durumdan kurtulmasına yardım edin. Ateşin vahşi bir temizliği körüklemesine izin verin. Hava olumsuz sonları süpürsün. Toprak yenilenmiş arzuyu ortaya çıkarırken, su arındırıcı ateşi temizlesin. Hava, Toprak, Ateş, Su, doğal güçten bir halka tasarlayın. Daire çizin ve üç kez bağlayın, kızınızı toprağa götürün. Bu gece kızınızı geri kabul edin ve onu her zaman yakın tutun ve

Sıkı. Kimse bu huzur yerini bozmasın ve bu çemberin içinde annem huzur bulsun. Yukarıda olduğu gibi, aşağıda da."

Dünya uzun bir nefes aldı. Riley bunu hissetti. Duydu. Dua ederek yaptığı ayinin cevabını. Yer titredi. Dalgalandı. Canlandı. Annabel'in kanının havuzlarının ve sıçrayan damlacıklarının derinlere gömüldüğü her yerde çiçekler ve yeşil bitkiler fışkırdı, zengin toprağı iterek gökyüzüne doğru yükseldi. Toprak yeniden titredi. Parçalanmış bedenin altındaki yağmur ormanı tabanı çatlayıp çöktü ve Annabel'in kalıntıları o derin yarıklara çekti. Minerallerle zengin siyah balçık kabardı ve onunla birlikte yeşil filizler gökyüzüne ulaşmak için toprağın içinden fışkırdı.

Ne Annabel'den ne de kan izlerinden eser vardı. Bitkiler o kadar sıkı ki tüm arazi bir güzellik mağarasına dönüşmüştü. Yıldızlı gece çiçeklerinden oluşan bir denizin ortasında yatan Toprak Ana'nın armağanı, annesinin kolyesiydi. Bu parça nesilden nesile aktarılmıştı ve Annabel annesi öldükten sonra onu hiç çıkarmamıştı.

Riley bir ayağını dikkatle diğerinin önüne atarak annesinin yattığı yerin etrafında döndü ve huzurun iliklerine işlemesine izin verdi. O beyaz çiçek tarlasına daldı ve ellerini annesinden kalan hediyein iki yanına koydu. Saplar ve yapraklar ona doğru uzandı. Toprak onun üzerinde hareket etti, etrafını sararak onu karşıladı.

Bağlantı onu bir ateş topu gibi vurdu, vücudunda fırtınalar estirdi, beyinde açıldı, toprak ona uzandı, kızını karşıladı, hediyelerini paylaştı. Bilgi hızla büyüdü, damarlarına, kemiklerine yayıldı, her hücrelerine baskı yaptı. Gezegenin çekirdeğinden kalp atışlarını hissetti, gerçeğin, yaratılışın fısıltılarını duydu. Ona yakın olan bitkiler, ona dokunmak için etrafındaki dallara uzandılar. Ağaçlar rüzgâr olmadan eğildi, onu onurlandırmak için alçaldı. Rüzgâr yüzüne dokundu, sıcak yüzüne serin hava üfledi.

Toprak ıplak parmaklarının üzerine döküldü ve döküldükçe korkunç kederinin hafiflediğini hissetti. Boğazında yanan yumru azaldı ve rahatladı. Parmakları derinlere inip annesiyle arasındaki son bağı ararken, toprakta bir dalgalanma, kötölüğün ince bir yankısını hissetti. Annesinin kutsanmış istirahatgâhı bu fısıltıyı, kötölüğün son nefesini uzaklaştırdı ama Riley'nin midesi bulandı. Annesinin ona geçmişı ve yanardağ hakkında söylediğı her şey doğruydu. Zafer toprağa nüfuz etmişti, annesinin vahşice öldürölmüş olması ve kötölüğün bir kez daha ortaya çıkıp serbestçe dolaşarak masumlardan beslenmesine izin verilmesi sert bir sevinç yaratmıştı.

Kalbi tekledi. Kötölük yanardağa doğıru geri çekildi. Bir aciliyet duygusu onu ele geçirdi. Dağa ulaşmalı ve onu tutsak eden korkunç şey kaçmadan önce onu mühürlemeliydi. Hızla ellerini topraktan çekti ve başını çevirerek için için yanan dağa doğıru baktı.

Riley beyaz yıldız çiçeklerinden oluşan yatağa uzandı ve Toprak Ana tarafından uzun zaman önce ölmüş atasına verilmiş bir hediye olan yadigârı çiçeklerin arasından çıkardı. Başparmağının ucunu, gözleri ateşli akik taşından olan büyük bir ejderha şeklindeki ince gümüşün üzerinde gezdirirken parmakları titredi. Pençeleri obsidyenden bir küre tutuyordu. Parçaya baktı, annesinin ona bunu her gösterişini hatırladı; boynunda bir hazine gibi saklanmış, giysilerinin altında korunuyordu. İnce zincir yoktu, bu yüzden Riley hediyecei cebine soktu ve cebinin fermuarını kapattı.

Gary ona elini uzattı ve Riley kalkmasına yardım etmesine izin verdi. İlk kez etrafındaki yol arkadaşlarına baktı. Hepsinin yüzünde sempatik ifadeler vardı ve onu yakından izliyorlardı. Ormanın kendisini ve ne yaptığını görmelerini engellediğini fark etti, dallar uzanıyordu, hem çalılar hem de ağaçlar arınma ritüelini ilgili gözlerden gizlemek için.

"O yaralarla ilgilenmemiz gerek," dedi Gary.

"Gitmem gerek," dedi Riley. "Zamanımız yok."

Gary başını salladı. "İş şansa bırakamayacağını biliyorsun. Isırıkları ve çizikleri dezenfekte et ve her şeyi toplayıp yola koyulalım."

Diğerleri teker teker Annabel'in yattığı yerin önünden geçerken Riley'nin omzuna dokunuyor, ona başlarını sallıyor, bazıları da dua mırıldanıyordu. Üç rehber kendi ritüellerini gerçekleştirdi. Gary savaş yaralarını ateş şeritlerine dönüştürürken Riley etrafına bakınarak hamalları aradı.

"Bu onun hatası değildi," dedi. "Capa. Onun suçu değildi." Miguel dönüp ona baktı. "Bunun için teşekkür ederim."

"Farkı hissetmiyor musun? O korkunç vızıltı gitti," dedi Riley. "Ah." Gary'nin elini itti. Gary onu görmezden geldi ve ateşli bir sıvı sürmeye devam etti. "Daha hafif hissetmiyor musun? Dehşet gitti. Tüm gerginlik. Az önce iki kişi öldü ve hepimizin çok gergin olması gerekirdi ama bunun yerine, yaklaşan kıyametin o korkunç hissi yok oldu."

Yakınında duran Ben ona cevap verdi. "Bunu ben de fark ettim. Profesör ve öğrencileri geri dönmek istiyor. Ve yanardağ kesinlikle uyanıyor. Patlamadan önce ne kadar zamanımız olacağını bilmiyorum ve patladığında yakınında olmak istemeyiz."

Riley başını salladı. "Geri dönebilirler, hepiniz dönebilirsiniz ama ben devam etmeliyim ve oraya hızlıca varmalıyım. Kaybedecek zamanımız yok."

Ben kaşlarını çatı. "Yanardağ öylece görmezden gelemeyeceğimiz gerçek bir sorun Riley."

"Bunu açıklayamam ama başka seçeneğim yok. Mecbur kalırsam yalnız giderim. Bu dağa birkaç kez geldim ve gerekirse yolumu bulabilirim." Bunun gerçek olmasına artık şaşırmıyordu. Dönen bulutlara baktı. "Gece hızla çöküyor. Yaklaşık bir saatimiz var ve çok sık bir ormanda acele etmemiz gerekecek."

Gary ve Jubal birbirlerine uzun ve bilmiş bir bakış attılar. Riley sormayacaktı. Tıpkı onun gibi onlar da biliyordu ki

Dağda hapsolmuş kötülük her neyse, eğer onu durdurmazsa dışarı çıkacaktı. Onlar da tıpkı kendisi gibi gerçeği kabullenmişlerdi. Önceden bilgileri varsa ve söylemiyorlarsa, umurunda değildi. O dağa çıkacaktı ve hiçbir şey onu durduramayacaktı.

"Weston ve Shelton da geri dönmek istiyor," dedi Ben.

"Hamallar da gitmek istemiyor," diye savundu Weston, biraz kavgacı bir tavırla. "Birkaçı bizi çoktan terk etmiş olabilir. İkiisi diğerini gömdükten sonra geri gelmedi."

"Yer sürekli sallanıyor." Mack bariz olanı işaret etti. "Bir patlamanın yakın olduğuna şüphe yok. O dağdan mümkün olduğunca uzağa gitmeliyiz."

Riley başını salladı. "Tamamen aynı fikirdeyim. Hepiniz mümkün olduğunca çabuk buradan gitmelisiniz. Benim başka seçeneğim yok. Ben dağa doğru gidiyorum." Gary'yi iterek geçti, içine güç ve kararlılık doldu. "Ben şimdi gidiyorum. Herkesle tartışacak vaktim yok."

Miguel nefesini bıraktı. "Seni ben götüreceğim. Kardeşlerim diğerlerini geri götürebilir."

Her iki kardeşi de protesto edercesine başlarını salladı.

Miguel elini Annabel'in yattığı yere doğru uzattı. "Onu hayal kırıklığına uğrattım. Kızını yüzüstü bırakmayacağım."

Jubal çantasını kaldırıp sırtına geçirdi. "Ben de seninle geleceğim."

Gary de sessizce çantasını giydi. Ben Charger da aynısını yaptı.

Weston içinden küfretti ve kendi sırt çantasını almakla kalmayıp uzanıp Riley'ninkini de aldı. "Bunu bir süreliğine ben taşıyacağım."

Shelton başını salladı. "Delirdin mi sen? Kahretsin Don, o dağ patlarsa bizi öldürecekler. Buradan olabildiğince hızlı bir şekilde ters yöne gitmeliyiz."

Don omuz silkti. "Şu işi halledelim, sonra da deli gibi koşarız."

"Hızlan Miguel," diye emretti Jubal. "Mümkünse gece çökmeden dağın eteklerine varmak istiyoruz."

Miguel kardeşlerine doğru bir el kaldırdı ve başka bir şey söylemeden yola koyuldu. Profesör ve iki öğrencisi, kendi aralarında hararetle tartışan diğer iki rehber ve iki hamalla birlikte kaldılar. Son anda Hector bir paket erzak alıp Miguel'in peşinden koştu ve kuzenini başını sallayarak bıraktı. Weston ve Shelton hamal ve rehberi takip ettiler.

Jubal arkalarına geçip arkeolog ve öğrencilerine başıyla selam verdi.

Riley annesinin çantasını yakaladı ve omuzlarına indirdi. Maymunların onu sağa sola savurması yüzünden vücudunun ne kadar hırpalanmış ve morarmış olduğunu fark etmemişti. Jubal'ı takip etti.

"İyi şanslar," diye seslendi Gary diğerlerine, Riley'nin arkasında volta atarken, belli ki onu korumaya hazırdı.

Riley arkasına bakmadı. Etrafındaki her şeyin değiştiğini fark ettiğinde bile içindeki aciliyet duygusu artmıştı. Odağı. Farkındalığı. Ayakları her tehlikeden kaçınarak kendi iradeleriyle doğru yolu buluyor gibiydi. Orman onun için nefes alıyor, dar patikalarda hızla ilerleyebilmesi için oksijen sağlıyordu. Bir dönemeci dönmeden önce önünde ne olduğunu biliyordu. Ormanın içinde yaşadığını, rahatlık fısıldadığını, bilgi paylaştığını ve ona tavsiyelerde bulunduğunu hissediyordu.

Yer sarsıntılarının sıklığı ve şiddeti arttıkça ve gece çökmeye başladıkça tempo hızlandı. Yine de grupta daha önce hiç olmayan bir sakinlik ve ritim vardı. Karmakarışık ormanda ilerlerken Riley sanki her bir yolcunun bir parçasıymış gibi hissediyordu.

Arkasında Gary'nin sakin ve istikrarlı, tetikte, her zaman tetikte, her şeye hazır olduğunu hissediyordu, tıpkı önündeki Jubal gibi. Ben Charger ormanda iyi hareket ediyordu, adımları emin ve tavırları kendinden emindi.

Don ve Mack çok daha az gergindiler, her ikisi de çabalamalarına rağmen engebeli araziyle mücadele ediyorlardı. Sadece kendi elementlerinin dışındaydılar.

Ancak Miguel, tüm bölgenin yolunu ve tehlikesini bildiği için korku saçıyordu. Her bir sarmaşık, her bir dal, yollarını tıkayan çalılar, yollarındaki engelleri kaldırırken dev siyah bıçağının temiz bir darbesiyle karşılaştı. Uzun sarmaşıkların ayrıldığını hissetti, o kadar gerçektir ki her bir parça orman zeminine düşerken neredeyse havanın hızla geçtiğini hissedebiliyordu. Yapraklar bıçaktan geri çekilmeye çalıştı, ince titreşimler önlerindeki bitkileri uyardı.

Nefesinin altında usulca fısıldamaya başladı, iz bıraktığı için af diliyordu. Acele etmeleri gerekiyordu. Kaçınmak için zaman yoktu, yoksa yağmur ormanının kendisi bile kaybolabilirdi. Yolu onlara açın, geçmelerine izin verin.

Riley hızlı bir nefes aldı. Ağır ormanda sırt çantalarıyla ilerlerken annesinin yumuşak, şakıyan bir sesle fısıldadığını kaç kez duymuştu? Onu toprağa bağlayan her adımda annesine daha çok bağlandığını, ona daha yakın olduğunu, anılarının daha çok farkında olduğunu hissediyordu.

Kopmuş bir dalın ucuna bir tür saygıyla dokundu. Parmak uçlarına doğru açık renkli bir sıvı sızmaya başlamıştı bile. Bitkinin can damarı serin ve yapışkandı ve zihnine bir sakinlik çökerek yapması gereken şeye odaklanmasına yardımcı oldu. Bir ayağını diğerinin önüne koydu, elinin oyalanmasına izin verdi ve mümkün olan son ana kadar bitkilerle temasını sürdürdü. İçindeki değişimi hissetti, sıkı ciğerleri gevşedi, temiz havayı tam olarak içine çekti, bitkilerin üzüntüsünün ve gelecekte duyduğu korkunun yükünün çoğunu almasına izin verdi.

Sarsıntılar devam etti, ona aşırı bir aciliyet hissi, daha hızlı acele etme ihtiyacı verdi ve bununla birlikte rehberlerinde artan korkunun farkına vardı. Miguel bu sarsıntıların ne anlama geldiğini biliyordu - yaklaşan bir patlama. Yolculardan o sorumluydu ve şimdiden Annabel'i hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyordu. Yavaş yavaş yönünü değiştiriyordu,

Zar zor fark edilebilecek kadar ince bir değişimdi ama Riley'nin hedeflerine dair hisleri artık daha keskindi ve kafasındaki harita onu tam olarak olması gereken yere götürüyordu.

Miguel'i suçlamadı. Nasıl suçlayabilirdi ki? Kendini sorumluluk ve suçluluk duygusuyla ağırlaştırmış hissediyordu. Riley'nin çocukluğuna, gezilerinden birine, fırtınanın şiddetlendiği ve rehberin onlar için aceleyle kurduğu barınağı dövdüğü bir anı geldi aklına. Annesi gözyaşlarını dindirmek için usulca şarkı söylerken, Riley annesinin güçlü kucağına sarılmıştı.

Uzun zamandır unuttuğu anısı, yapması gereken şeyin bilgisini ateşledi. Şarkı yumuşak ve alçak sesle, ancak fısıltıyla söyleniyordu ama sözleri ve melodiyi uzun zamandır unuttuğu o yolculuktan hatırlıyordu. Annesi bu şarkıyı, yağmur yağarken çamurlu patikalarda aceleyle ilerlerken söylemişti. Sözler zihninde şekillendi ve güçlendi.

Çok geçmeden diğerleri de daha yakın olmak ve daha fazla şey duymak için adımlarını yavaşlatmaya başladılar. Riley hızını artırarak Jubal'ın yanından geçti ve omzuna dokundu. Jubal ona başıyla selam verdi, belli ki sesindeki yatıştırıcı niteliğin farkındaydı ve yaptığı şeyi onaylıyordu.

İlerlemeye devam etti, adımlarını hızlandırdı, yumuşak bir şekilde şarkı söyledi, her yolcunun yanından geçti, bunu yaparken onlara nazikçe dokundu, yüklerini hafifletti ve her adımda kendine güveni ve gücü arttı. Miguel'e ulaştı. Çabalarının onları rotadan ne kadar uzaklaştırdığı açıktı. Suçluluk duygusu somuttu ama onun için sadece üzüntü hissediyordu. Onun hepsini koruma ihtiyacını anlıyordu ve onları yanardağdan güvenli bir mesafeye götürmeye çalışmak için onun öfkesine göğüs germiştı.

Şarkısı alçak bir mırıltıya dönüşürken bile onun önünde hareket etti. Ellerini kaldırdı ve ormana şarkı söylerken bir desen ördü. Yol açıldı, yapraklar ve dallar hızla ilerlemelerine izin vermek için geri çekildi. Ayaklarının altındaki toprak onu acele etmeye çağırıyordu. İhtiyaç duygusu büyüdü ve her şeyi tüketene kadar yayıldı. Farkına vardı ki

Sessizlik, sanki böcekler nefeslerini tutmuş onun gelişini bekliyormuş gibi. Ayaklarının altında bir basınç oluştuğunu hissetti.

Sanki diğerleri de onun hissettiği bu aciliyet duygusunu yakalamış gibi, ayaklarını şarkının ritmine uydurarak iki kat hızlandılar. Yer daha sert ve daha uzun süre sarsıldı ve tam dağın eteklerine ulaştıklarında hepsini ormanın zeminine fırlattı. Riley ellerini toprağa daldırdı ve yerdeki muazzam gücü ve muazzam ısıyı hissetti. Anında kötü niyetli kötülüğün gazlarla birlikte yükselen gelgit gibi yükselen zaferinin farkına vardı.

Şaşkın gözlerle Jubal'a baktı. "Çok geç kaldım. Artık çok geç."

4

"DAmn, her şeyi kaçırdım," diye fısıldadı Don Weston, Dr. Henry Patton'a yüksek sesle. "Bütün o yarasarlar Raul aklını kaybedip birini bıçaklamak istedi. Uyuyakalmışım. Bir dahaki sefere, uyandır beni!"

Kasıtlı olarak omzunun üzerinden Annabel ve Riley'ye baktı, sanki gür sesi fısıltı gibi o kadar alçaktı ki, küçük av patikasındaki dar çalılık açıklıktan tek sıra halinde yürürken onu duymaları ya da onlardan bahsettiğini bilmeleri mümkün değildi.

Önünde Annabel kaskatı kesildi ama arkasını dönmedi.

Riley dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Weston işleri daha da kötüleştiriyordu. Ne Riley ne de annesi ona yüz vermediği ve egosu zedelendiği için ortalığı karıştırmak istiyordu. İçini çekti ve alnındaki teri sildi. Dağın eteklerine varmak ve mühendislerle yollarını ayırmak için sabırsızlanıyordu ama Ben Charger sözüne sadık kalmış, Jubal Sanders ve Gary Jansen'le birlikte onları yakından izlemişti.

Annabel elini geriye uzatıp Riley'nin kolunu okşadı. Dokunuşu tüy kadar hafifti ama Riley onun titrediğini hissedebiliyordu. Annesi çok sessizleşmişti, nadiren konuşuyordu, yüzü solgundu ve ilk kez yaşlılıktan biraz çizgilenmişti. Riley paniğe kapılmamaya çalışıyordu ama gerçekten de sanki

Annesi ondan uzaklaşıyor, yavaş yavaş kayıp gidiyordu. Herkes gece yarısı yaşananları durmadan konuşmuştu.

Kampın yarısı Raul'a sanki aniden bir seri katile dönüşmüş gibi bakıyordu. Pek bir şey hatırlıyor gibi görünmüyordu, sadece bunun bir kâbus olduğunu ve ne kadar üzgün olduğunu tekrarlayıp duruyordu. Dürüst olmak gerekirse Riley onun için çok üzülüyordu. Ondan hâlâ korkuyordu ama gözlerindeki sefaleti de görmeden edemiyordu ve zihnindeki o sürekli baskıya ve emre karşı koymaya çalışmıştı. Onu iki ya da üç kez ateşe geri dönmeye, annesinin hamağına doğru ilerlemeyi bırakmaya çalışırken görmüştü.

Riley hedefin kendisi olduğunu açıkladığında bile Annabel tek bir yorum yapmamıştı. Sadece umutsuz gözlerle Riley'ye bakmış -neredeyse Raul'un ki gibi yenilmiş bir ifadeyle- ve başını sallamıştı. Tekrar yola çıkmadan önce neredeyse hiçbir şey yememişti. Rehberler akşam olmadan dağın eteklerine varmayı umuyorlardı. Oradan sonra her grup kendi yoluna gidecekti. Riley itiraf etmeliydi ki Gary ve Jubal'dan ayrılmaya düşündüğü kadar hevesli değildi. İkisinde de güven verici bir şeyler vardı.

"Keşke konuşmayı kesseyim," dedi Annabel aniden. Sanki başı ağrıyormuş gibi şakaklarını ovuşturdu.

Riley, Weston'ın hâlâ tekmede günler önceki yılan saldırısından ve vampir yaraları nasıl barbekü yapmak istediğinden bahsettiğini fark etti. Sesi neredeyse böceklerin vızıltısı kadar sonsuz bir şekilde uzayıp gidiyordu.

Riley sesinde mizahı tutmaya çalışarak, "O bir moron, anne," dedi. "Kendi konuşmasını dinlemeyi seviyor."

"Korkuyor," diye cevap verdi Annabel, sesi alçaktı. "Ve korkmalı da."

Sesi alçak ve uğursuzdu, Riley'nin omurgasından aşağı bir ürperti gönderiyordu. Ormanda yürümek kolay değildi. Ağaçların ışığın süzülmesine izin vermeyecek kadar yükseldiği ve yer örtüsünü ortadan kaldırdığı bir bölgede değillerdi. Bu çok zordu.

kilometrelerce uzanan kalın ve sık bitki örtüsü, her olası patikayı neredeyse kesildiği kadar hızlı bir şekilde kapatıyordu. Bu tür araziler son derece tehlikeliydi. Tek bir yanlış dönüş, önünüzdeki kişiyi gözden kaybetmeniz ve bir kişinin tamamen kaybolması söz konusu olabilirdi.

Riley ellerine ve ayaklarına dikkat etmesi, bitkilere ve ağaçlara sürtünmemeye çalışması gerektiğini biliyordu. Çoğu iyi huyluydu ama düşmanca olanlar son derece tehlikeliydi. Dokunması güvenli olan bir ağaç ile zehirli olan ve anında cilt reaksiyonuna neden olacak bir ağacı ayırt etmekte zorlanıyordu. Çoğu ona aynı görünse de annesi neredeyse içgüdüsel olarak biliyordu.

Riley için bitkileri ayırt etmek, rehber ne kadar işaret etse de bir o kadar zordu. Kurbağaların ve kertenkelelerin parlak renklerine bakarak hangilerinin sağlıklı için tehlikeli olduğunu biliyordu ve yemek tabağı büyüklüğündeki tarantulalar, karşılaştığı her yılanla birlikte açıkça görülebiliyordu ama böcekler, hangilerinin son derece zehirli olduğunu hatırlayamayacağı kadar çoktu.

Annesi tökezledi ve Riley düşmesini engellemek için onu yakaladı. Yağmur ormanında annesi asla köklere takılıp düşmezdi. Her zaman ayakları yere sağlam basar, bitkiler ve yapraklar arasında kolayca hareket ederdi.

Annabel elini Riley'nin koluna doladı, omzunun üzerinden hamala baktı, Raul'un kardeşi Çapa da hemen arkasından geliyordu. "Dağın eteklerine vardığımız anda, gece olmuş olsa bile, rehberimiz ve birkaç hamalla birlikte ilerlemeye devam etmeliyiz. Ne kadar itiraz ederlerse etsinler, bu gece dağa çıkmak zorundayız," diye ısrar etti Annabel, sesi o kadar kısıktı ki Riley zar zor duyabiliyordu. "Bir şeyler gerçekten ters gidiyor ve korkarım çok geç kaldık. Bu benim hatam tatlım. Bu yolculuğa daha erken çıkmalıydım."

"Babam kalp krizi geçirdi anne," diye savundu Riley ama kalbi annesinin haklı olduğunu biliyordu. Bir şeyler ters gidiyordu ama gecenin bir yarısı dağa tırmanmak

gece sorunu çözmeyecekti. "Ne yapman gerekiyordu? Çekip gidecek ve onu hastanede yalnız mı bırakacaktınız? Gelebildiğimiz anda geldik."

Annabel zorlukla yutkundu, gözyaşlarını geri kırptı. Kocasıyla birlikte hastane yatağında yatmış ve öldüğünde onu kollarında tutmuştu. Kalbi, hayatı boyunca savaştığı hastalığa yenik düşmeden önce iki hafta daha yaşamıştı. Riley anne ve babasının ayrılmaz bir ikili olduğunu ve annesinin her gün her an kocasının yasını tuttuğunu biliyordu. Annabel her zaman canlı ve hayat doluydu ama kocasının ölümünden beri çok daha durgun ve mesafeli görünüyordu. Gerçek şu ki, Riley annesini saf keder yüzünden kaybetmekten korktuğu için onun yanında kalmıştı.

Botlarını giymiş, böcek ısırıklarından ve düşman yeşilliklerin çiziklerinden korunmak için kot pantolonlarını içine sokmuş olan her iki kadın da ormanda uzun bir yürüyüş için ne gerektiğini biliyordu, ama ilerlemek zordu. Kural olarak, Annabel'in doğuştan gelen bir yön duygusu varmış gibi görünüyordu, Riley ise tekmeden inip loş ışıklı iç mekâna adım attıktan birkaç dakika sonra tamamen yön değiştirmişti.

Annesinin toprakla, özellikle de burada, yağmur ormanı ile her zaman bir yakınlığı olmuştu, sanki yerleşik bir pusulası varmış gibi. Şu anda Annabel'de çok nadir görülen dikkat dağınıklığı ve endişe belirtileri gösteriyordu ve Riley'nin onun için duyduğu endişe artmıştı. Ara sıra tökezlemesiyle birlikte bu durum Riley'ye annesinin daha da uzaklaştığını söylüyordu.

Annesinin ayak izlerine yakın adımlar atmak için geri çekilirken nefesini yavaşça bıraktı. Küçük bir çocukken bile ormandaki en güvenli yerin annesinin hemen arkası olduğunu öğrenmişti. Bitkiler ona saldırmak yerine onu koruyordu. Annesinin adım attığı her yerde, o ince patikadan geçerken bitkiler büyüyordu. Yapraklar açılıyor ve sarmaşıklar çözülüyordu. Çiçekler bazen etrafına düşüyordu. Annesinin ayak izlerinde yürüdüğü sürece hiçbir diken ya da dikenli yapraklı bitki ona zarar veremezdi.

Saatler gibi gelen bir süre yürüdüler. Kalın gölgeliklerin altındaki durgunlukta sıcaklık bunaltıcıydı. Zaman zaman ayaklarının altındaki zemin açılıyor ve yürümek kolaylaşıyordu, sonra birdenbire yine kalın bir bitki örtüsünün içine giriyorlardı, içeri girmek neredeyse imkânsızdı. Riley onlar yürürken annesini çok yakından izliyor, onun giderek daha fazla geride kalmaya başladığını fark ediyordu.

Hem Jubal hem de Gary adımlarını yavaşlattı, belli ki gözleri Annabel'in üzerindeydi. Riley onun çantasını aldı. Riley annesinin çantasını kendi çantasıyla omuzladığında Annabel'in hiç itiraz etmemesi önemliydi. Yarım saat sonra Ben Charger geri çekildi ve çantayı aldı. Üç adam sırayla onu taşıdı. Annabel hiç başını kaldırmadı. Dağın eteklerine yaklaştıkça omuzları çöküyor, ağırlaşıyordu. Adımları sürükleniyordu, sanki bataklıkta yürüyordu ve her adım korkunç bir çabaydı. Nefes alış veriş bile zorlaşmıştı.

Rehberlerin gece çökmeden dağın eteklerine varmaya çalışarak güneşi aceleye getirdikleri açıktı, bu Riley'nin işine geliyordu ama annesi bunu başaramayacaktı. Sessizliğe gömülmüş, hizada kalmak için Jubal'ın arkasını kolluyordu ama yorgunluktan sallanıyordu, giysileri ve saçları terden ıslanmıştı. Durup dinlenmeleri gerekiyordu.

Neyse ki Weston acı acı yakındı. "Bir tür yarışta mıyız?" diye sordu. Sesi her adımda daha da yükseliyordu.

"Miguel." Jubal rehberle Miguel'in ana dilinde konuşurken sesi otorite taşıyordu. "Durup dinlenmemiz gerekiyor. Yarım saat. Daha fazla olmaz ve tekrar yola koyuluruz. Bırakın dinlensinler ve bir şeyler içsinler. Senin için daha hızlı hareket edecekler."

Miguel gökyüzüne baktı, çok endişeli görünüyordu ama aniden başını salladı ve oturabilecekleri birkaç kayanın olduğu küçük bir açıklık buldu. Riley başıyla Jubal'a teşekkür etti ve annesinin çantasını ondan alarak annesine biraz mahremiyet sağlamak için ağaçların kenarına doğru ilerledi. Daha fazla dikkat çekmediği için minnettardı.

Annabel yalnız kaldıkları anda, "Duramayız," diye fısıldadı. "Acele etmeliyiz."

"Dinlenmen gerek anne," diye itiraz etti Riley. "Al, bunu iç." Su paketini annesine uzattı.

Annabel başını salladı. "Eğer başaramazsam beni terk etmek zorunda kalacaksın."

"Anne." Riley kararlı olmak için kendini zorladı. Annabel o kadar bitkin ve solgun görünüyordu ki onu kollarının arasına alıp korumak istedi. "Bana neler olduğunu anlatmalısın. O dağda neyle karşı karşıyayız? Artık karanlıkta kalamam."

Annabel oturacak bir yer bulmak için etrafına bakındı, iki ağacın arasında küçük bir kaya parçası buldu ve üzerine çöktü. Ellerini dikkatle kucağına koyarken titriyordu. "Küçük bir kızken sana dağ ve Bulut Savaşçıları hakkında anlatılan tüm o hikâyeler korkutucu hikâyeler değildi Riley. Onlar gerçektir. Halkımızın tarihiydi."

Riley sertçe yutkundu. Bu "hikâyeler" kâbuslardan fırlamış gibiydi. Korkunç bir şeytan en büyük savaşçıları avlıyor, boğazlarını parçalıyor, kan içiyor, insan kurbanlar, çocuklar, genç kadınlar istiyordu ama hiçbir şey şeytanı yatıştırmıyordu. "Anne, İnkalar Bulut İnsanlarını fethetti..."

"Yapabildiler çünkü," diye araya girdi Annabel, "en iyi savaşçıları çoktan öldürülmüştü. İnsanlar korku içinde yaşıyordu." Gözleri Riley'ninkilerle buluştu. "İnkalar güçlüydü, aynı zamanda vahşi savaşçıları da vardı. Bulut kadınlarından bazılarını eş olarak aldılar. Buna senin atan da dâhil, Arabejila adında bir kadın. Gerçeği ve hediyelerini kızına aktaran kişi oydu. Kötülük yıllarca devam etti ve Bulut Halkı'nın savaşçıları öldürdüğü gibi İnkaların savaşçıları da öldürdü. Hiç kimse böyle kana susamış bir iblisi yenmek."

Riley böyle saçma bir söylenceyle alay etmek istedi. Hikâyeleri duymuştu ama Bulut İnsanları ve İnkalar hakkında derlenmiş olan tarihi de okumuştur. Orada

İnsan kurban etme ve savaşçıların ölümüyle ilgili birkaç belirsiz referans vardı, ama çok azdı, kesinlikle annesinin ona anlattığı hikayeyi destekleyecek kadar değil... Ama dağa yaklaştıkça ayaklarının altındaki kötülük hissi artıyordu. Arada bir toprağın titrediğini hissediyordu ve tüm bu garip olaylar, annesine yapılan saldırılar ortadayken, annesinin anlattıklarını nasıl görmezden gelebilirdi?

"Devam et." Riley ellerini kulaklarına götürmek istedi. Kalbi çok hızlı atıyordu - yeryüzünün kalp atışıyla aynı anda. Ayaklarının altındaki ürpertiye hissetti, sanki yerin kendisi onu dinliyor ve uyarmaya çalışıyordu, o şeytan her neyse, kaçmak üzereydi.

"Atanızla birlikte yabancı bir ülkeden gelen bir adam vardı. Savaş üstüne savaştı ama bu kötülüğü yenemedi. Sonunda, Arabejila kötülüğü savaşçıyla birlikte yanardağa çekti, muazzam bir fedakârlıktı bu. Onları oraya kilitledi, ama her yıl volkanın patlamasını önlemek için, bu da ona özgürlük sağlayacaktı ..."

"Hiç kimse bir yanardağın içinde yüzlerce yıl yaşayıp hâlâ hayatta kalamaz anne." Riley bunu kesin bir ifadeyle söylemişti. Gerçek buydu... öyle değil mi? Ağzında tattığı korku bambaşka bir şey söylüyordu.

"Orada kilitli olduklarını biliyorum, en azından o şeytani yaratık hala orada. Onu hissettim ve şu anda buradaki herkes onu hissediyor. Geç kaldım ve eğer kaçarsa, öldüreceği herkes -ve tekrar tekrar öldürecek- benim üzerimde olacak."

Riley kaşlarını çatarak annesine baktı. "Bu çok saçma. Babamla kalmaktan başka seçeneğin yoktu. Burada defalarca ertelendik..." Sözlerini yarıda kesti. Eğer o şeytani varlık onlarla birlikte seyahat edenleri bir şekilde etkiliyorsa, onları geciktiriyor olabileceğini düşünmek çok mu uzaktı? "Bunca zaman sonra bu şey nasıl hâlâ hayatta olabilir? Aşağı yukarı beş yüz yıldan bahsediyoruz."

"Öyle. Onu hissediyorum. Onu hissediyorsun. Kötülük yaşıyor ve bu dünyada dolaşıyor Riley ve onu durdurmaya yardım etmek senin ve benim görevim."

Bize verilen miras bu ve başka seçeneğimiz yok. Eğer bu şey dünyaya yayılır ve öldürürse, başarısız olmuş oluruz."

"Dağa çıktığımızda ne yapacağız anne?" Riley kararını vermişti. Ne olursa olsun Annabel o dağa çıkmaya ve kendisinden önce annesi tarafından ona öğretilen ritüeli gerçekleştirmeye kararlıydı. Ne kadar yıpranmış görünürse görünsün onu durdurmak mümkün olmayacaktı, bu yüzden Riley onu dağa çıkaracak ve işi olabildiğince çabuk bitirecekti. Annesi bir hayal dünyasında yaşamıyordu. Söylediği her sözde ciddiye alırdı. Riley onun sesindeki gerçekliği duydu.

"Ne yapılması gerektiğini biliyorsun," dedi Annabel. "Çocukluğundan beri sana bunu öğrettim. Eğer başarılı olursak, hamileyken bu dağa gelmeli ve kızını burada doğurmalısın. O dünyanın bir parçası olmalı. Armağanlar sende çok güçlü, bende ve hatta annemde olduğundan çok daha güçlü. Seni beşik yarığına koyduğum anda toprağın seni çocuğu olarak kabul ettiğini hissedebiliyordum." Yüzündeki teri sildi. "Güneş yakında batacak. En tehlikeli zaman o zamandır Riley. Gündüzleri sessizdir ama geceleri kontrolü ele geçirebilir. Onu asla hafife alma. Bana anlatılanlara göre, güzel ve çekici görünebilir ama tamamen kötüdür. Eğer bana bir şey olursa ..."

"Anne," diye itiraz etti Riley. "Öyle söyleme. Böyle düşünme. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. İzin vermeyeceğim."

Annabel elini kaldırdı. "Rol yapamayız. Her türlü olasılık var. Sonra da sizin peşinize düşecektir. Biz onun için bir tehdidiz ve bizi ortadan kaldırmak için elinden gelen her şeyi yapacaktır."

Riley, sanki bu pençeleşen korkuyu yok edebilecekmiş gibi elini yüzünde gezdirdi. Ayaklarının altında akan enerji aciliyetle gümbürdüyordu. Çevresindeki yağmur ormanının, üzerinde yürüdüğü bitki örtüsünün ve şimdi de toprağın kendisinin o kadar farkına varmıştı ki, bilgi damarlarıyla ona ulaşıyor, sessizce acele etmesini haykırıyordu.

Riley başını sallamak için kendini zorladı. Annesinin başlarına ne gelirse gelsin üstesinden gelebileceğine dair güvenceye ihtiyacı vardı. "Sanırım iki araştırmacı, Gary ve Jubal, hikâyelerden haberdar. Onlara dün gece neler olduğunu sordum ve ikisi de kötülük kelimesini kullandı, sanki tüm ülkeye yayılıyor ve hepimizi etkiliyormuş gibi. Bize göz kulak oluyorlar ve onlar olmadan dün gece sizi kurtarabileceğimi sanmıyorum. Ben Charger da yakınımızda durarak bizi korumaya yardımcı oluyor. Normalin ötesinde bir şeyin herkesi etkilediğini o da fark etmiş gibi görünüyor ama onunla hiçbir şey konuşmadım."

Annabel başını salladı. "Gerçekten kimseye güvenemezsin Riley. Bu şey -bu şeytani yaratık- herkesi bize düşman edebilir."

"Hâlâ müttefiklere ihtiyacımız var anne," dedi Riley. "Bu adamlar şimdiye kadar bize yardım ettiler ve tepeden tırnağa silahlılar. İkisi de üzerlerinde her türlü silahı taşıyor, bazılarını daha önce hiç görmedim. Bu sabah hepsini kuşandıklarında rehberlerin ve hamalların onları görmesini umursamıyor gibiydiler. Aslında onların görmesini istediler - sanırım bizi korumaya yardımcı olmak için."

Annabel kaşlarını çattı ve alnındaki teri ovuşturdu. Yüzünün etrafında mantar gibi dönen nemli bukleleri geriye itti. "Silahları gümrükten nasıl geçirecekler? Havaalanından mı? Üzerlerinde silah olması bile garip değil mi sence? Sanki bir şeylerin ters gideceğini biliyorlarmış da hazırlıklı gelmişler gibi?"

Riley annesine doğru eğildi. "Onları nasıl buldukları ya da neden getirdikleri umurumda değil. Dün gece senin hayatını kurtardılar ve onlara ihtiyacımız var. Yakında kötü bir şey olacak. Bunu ikimiz de biliyoruz. Bu adamlara ve silahlarına ihtiyacımız var. Aslında, bana bir tane ödünç verip vermeyeceklerine bakacağım." Sesine kararlılık katarak annesinin ona karşı çıkmasına meydan okudu. Belli ki Annabel doğru düşünmüyordu, yoksa bu işi tek başlarına yapamayacaklarını görürdü.

Annabel sadece omuz silkti, yüzünü tekrar sildi, başını eğdi, omuzları çöktü. Riley dudağını sertçe ısırđı. Annesi kesinlikle pes ediyordu ve bunu kabul edemezdi. Ona güçlendiklerini hissettirmenin bir yolunu bulmalıydı -sanki bu şeytani varlık her neyse ona karşı bir şansları varmış gibi.

"Anne, eğer bu Arabejila bizim atamızsa ve bu şeytani ölüm makinesini bir volkanın içine çekip orada tutabildiyse ve volkanın yıllarca patlamasını önleyebildiyse ve sonra büyük-büyük-büyükannem, sana kadar bunu yaptıysa, o zaman birlikte biz de yapabiliriz." Sesine güven aşıladı. "Biz onlardan daha az değiliz. Aynı kanı taşıyoruz. Orman sana tepki veriyor, şimdi de bana. Dünyanın kalp atışlarını hissediyorum..."

Annabel hafifçe sallandı ve başını iki yana salladı. "Yapamam. Artık yapamam. Önceden kalbi benimkiyle birlikte atardı. Kanım ağaçlardaki ve yeraltı nehirlerindeki özsuyla birlikte akardı. O benim için kayboldu. Baban öldükten sonra onun solduğunu hissedebiliyordum."

Riley annesine doğru eğildi. "Kes şunu anne. Ciddiyim. Kendini toparla. Babam öldü diye pes ediyorsun. Büyükannemin de aynı şeyi yaptığını gördüm. Beni burada, Peru'da, tehlikelerle çevrili bir yerde bırakamazsın. Güçlü olmana ihtiyacım var. Sahip olduğun yeteneklerden uzaklaşan, benden uzaklaşan sensin. Ben senin kızınım. Senin tek çocuğun. Pes edersen ben ne yaparım?"

Elini annesinin dizine koydu ve sesini yumuşattı. "Bana bir savaşçı olmayı, asla pes etmemeyi öğrettin. Şimdi, bu her ne olursa olsun, ne kadar kötü olursa olsun, başarmamız gerektiğini, masum hayatların bize bağlı olduğunu söylüyorsun. O yüzden ne pahasına olursa olsun işi bitirelim. Bu işi sonuna kadar götürelim ve başaralım."

Annabel başını kaldırdı, gözleri Riley'ninkilerle buluştu. Bir an için Riley'nin annesinde tanıdığı o mutlak kararlılık kıvılcımı belirdi. Sonra gözyaşlarını geri kırıptı. "Kendimde olmadığımı biliyorum tatlım. Babanla o kadar yakındık ki. O olmadan doğru dürüst nefes alamıyorum.

o. Birbirimize daha çok uyum sağladık ve onsuz işimi yapmakta zorlanıyorum."

"Anne." Riley yakınına eğildi. "Tabii ki böyle hissediyorsun. Babam gideli çok kısa bir süre oldu. Onun ölümünü kabullenecek zamanın olmadı. Onu daha yeni kaybettik ve evde yas tutuyor olmamız gerekiyordu, yağmur ormanında, yabancılarla çevrili bir dağa tırmanıyor ve son derece kötü bir şeyle uğraşıyor olmamız değil."

Annabel sertçe yutkundu ve yüzünün etrafına yayılan nemli bukleleri itti. Nem ve sıcak saçlarını kahverengi kıvırcıklar ve tirbuşonlarla dolu bir çılgınlığa sürüklemişti.

Annabel uzanıp Riley'nin kalın, uzun saçlarına dokundu, kemik gibi dümdüzdü, neme rağmen görünürde bir kabarıklık yoktu. Saçlarını boynundan ve yüzünden uzak tutmak için uzun bir örgü yapmıştı. "Çok güzelsin Riley ve çok farklısın. Sen buraya aitsin. Farkında olsan da olmasan da ruhun burada ve bu topraklar seni çağırıyor. Bunu hissedebiliyorum. Eminim sen de hissediyorsundur. Sana söylediklerini dinle. İçgüdülerinize güvenin."

Riley'nin kalbi yerinden fırladı. Annesinin sesi sanki tekrar veda ediyormuş gibi çıkıyordu. Riley'nin saçlarını düzeltirken elleri titriyordu. O kadar kırılgan görünüyordu ki Riley'nin kalbi sızladı. Belli ki Annabel Riley'ye yardım etmek istiyordu ama yenilmiş haliyle kendini aciz hissediyordu. O küçük kararlılık dalgası çok çabuk söndü.

Riley nefesini yavaşça dışarı verdi. "Daha fazla su içmelisin anne," diye öğüt verdi ve Annabel'in savunmasını toparlamaya çalışmaktan vazgeçti. Yapabileceği en iyi şey annesini dağa çıkarmak ve kimsenin onu öldürmesini engellemekti. Bunun için de elindekinden daha iyi bir silaha ihtiyacı vardı.

Jubal sol tarafındaydı, onlardan çok uzakta değildi. Gary diğer taraflarında, belli belirsiz bir mesafede duruyordu ve Ben sanki onları diğerlerinden koruyormuş gibi önlerinde bir dinlenme yeri bulmuştu. Riley annesine güvenemezdi ve annesini güvende tutmak için bu adamlara ihtiyacı vardı. O

her adımı dikkatlice planlaması ve acil durumlara karşı hazırlıklı olması gerekiyordu. Bu da hem kendi çantasının hem de annesininin ekstra malzemeye ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu.

Her zaman erzak ve kendi su filtreleme sistemini taşırdı. Yıllardır sırt çantasıyla gezerdi ve nasıl hayatta kalacağını bilirdi ama silaha ihtiyacı vardı. "Anne, burada dinlen. Bunu yemeni istiyorum." Annesine yüksek proteinli bir bar uzattı. "Gücünü korumalısın. Ben oraya gideceğim" -Jubal'ı gösterdi- "onunla bir dakika konuşacağım."

"Onlara güvenemezsin," diye tısladı Annabel, kaşları birbirine yaklaşırken. "Gerçekten güvenemezsin. Kötülük güzel görünür ve iyilik oldukça kaba ve korkunç görünebilir. Kimin bizim tarafımızda olduğunu bilemezsin."

Riley protein çubuğunu annesinin eline zorla tutuştururken, "Belki de değil anne," dedi. "Ama şu anda bir silaha ihtiyacım var ve onda da bir tane var. Bunu ye ve benim dönmemi bekle. Kıpırdama."

Annabel'in gözlerinde şüphe belirdi. Sanki kendi kızı onu zehirlemeye çalışıyormuş gibi elini protein çubuğunun etrafına yavaşça kapadı.

Annesi sırtını kamburlaştırıp omuzlarını yuvarlayarak ondan uzaklaştığında Riley'nin kalbi sıkıştı. Annabel'in kendisinden uzaklaştığını, mesafe koyduğunu hissetti. Gözlerindeki bakış hem yenilmiş hem de suçlayıcıydı.

Riley başını salladı ve omuzlarını dikleştirdi. Annesi belli ki hastaydı, üzüntüsü işlevlerini yerine getirmesine engel oluyordu. Riley dişlerini sıktı ve Jubal'ın yanına doğru yürüdü. O yokken kimsenin annesine yaklaşmaya cesaret edemeyeceğinden emin olmak için sık sık omzunun üzerinden bakmaktan kendini alamıyordu.

"Riley," diye hafifçe başını sallayarak selamladı Jubal. Bakışları huzursuzdu, kampın üzerinde, ağaçların arasında ve yerde geziniyordu. "Annen iyi mi?"

Riley başını salladı. "Çok yorgun ama dağa çıkmak istiyor. Belki bölgeye ulaşabilirsek

daha iyi hissediyorum. Benim umudum bu."

"Dağın ne kadar yukarısında?" Jubal sordu. "Sarsıntılar gittikçe kötüleşiyor. Dağ yüzlerce yıldır patlamadı ama bu patlamayacağı anlamına gelmez. O dağda tamamen güvende olacağımızdan emin değilim. Gary bize bazı veriler getirmeye çalışıyor. Uyduyu beklemek zorunda ama dağın şeklinde herhangi bir değişiklik olup olmadığını öğrenebiliriz. Tüm bu volkanların fotoğrafları düzenli olarak uzaydan çekiliyor."

Riley iç çekti. Sarsıntılar fark edilmemiş gibi değildi. "Endişelenecek bir şey daha var. Gerçekten yanardağın patlayacağını düşünüyor musun?"

Jubal düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. "Bana öyle geliyor. Yukarı çıkmanın o kadar da iyi bir fikir olduğundan emin değilim ama aradığımız bitkilerin harabelere yakın olması gerekiyor. Eğer o bitkiler gerçekten oradaysa, onlara ihtiyacımız var demektir."

"Bak." Riley gerekirse kartlarını masaya koymaya karar verdi. Elinde pek bir şey yoktu ama ne olursa olsun bu işi halledecek ve annesini koruyacaktı. Gidip o dağın içinde her ne varsa dışarı çıkmasını engellemesi gerektiğine dair kararlılığı arttı. "Sen ve Gary'nin tepeden tırnağa silahlı olduğunuzu biliyorum. Bu gerçeği kimseden saklamıyorsunuz."

Jubal, "Partimizin üyelerini kesmek için pala kullanabileceklerini düşünenleri caydırmaya yardımcı olabileceğini düşündüm," diye belirtti.

Hafifçe azarlanmayı hak ettiğini düşünerek yüzünü buruşturdu. Omuz silktilti. "Kimsenin bizim işimize burnunu sokmasından hoşlanmıyorum, bu yüzden yapmak istediğim son şey sizinkine burnumu sokmak..."

Jubal ona gülümsedi ama gözlerinde mizah yoktu. Belki de anlayışlıydı. "Ama?" diye teşvik etti.

"Tüm o silahları ve ekipmanlarınızı bu ülkeye nasıl soktunuz? O silahlardan bazılarını hiç görmedim bile. Onları bir uçağa bindirmiş olamazsınız."

"Bu ÷lkede özel uçakları ve gemileri olan birkaç arkadaşımız var. Vardığımızda istediğimiz her şey bizi bekliyordu. Bu bitkiler bizim için olduğu kadar onlar için de çok önemli. Bu bitkiler Karpat Dağları dışında hiçbir yerde yetişmedi ve orada da soyları tükendi. Eğer bunlar gerçekten aynıysa, bunun bizim için ne kadar önemli bir keşif olacağını tahmin bile edemezsiniz."

Onun sesindeki altta yatan canlılığı duydu. Ona gerçeğı ya da en azından bir kısmını söylüyordu. Dağa çıkma ihtiyacında bir aciliyet vardı ve Tanrı yardımcısı olsun, bunun için minnettardı. Yalnız gitmek zorunda kalmayacaktı.

"Bir silaha ihtiyacım var."

Jubal'ın gözleri onunkilerle buluştu. Başka tarafa bakmayı reddetti. O silaha ihtiyacı vardı ve geri adım atmayacak ya da korkutularak geri adım attırılmayacaktı. Jubal ona histerik bir kadın gözüyle bakamayacaktı çünkü o histerik değildi. Kesinlikle ciddiydi.

Jubal'ın kaşı kalktı. "Hiç silah kullandın mı?" "Evet. Oldukça iyi bir nişancıyımdır. Babamın en iyi arkadaşı bir Polis memuruyum ve on yaşımdayken beni atış poligonuna götürdü ve o zamandan beri atış yapıyorum."

"Bir insanı vurmak o kadar kolay değil Riley. Eğer tereddüt edersen ..."

"Dün gece Raul'u bıçağımla öldürmeye çalışırdım," dedi, ciddiydi. "Ve annemin hayatı söz konusuysen tereddüt etmezdim. Onu korumam gerekirse tereddüt etmem," diye teminat verdi.

"Ya kendinizi korumanız gerekirse?"

Çenesi yukarı kalktı. Başka tarafa bakmayı reddederek bakışlarını onunkilerde sabit tuttu. "Ben küçülen bir menekşe değilim, Jubal. Eğer hayatımı savunmam gerekirse, bunu şiddetle yaparım. Ve ben yardım edersem kimse anneme zarar veremez. Bana bir silah ödünç verir misin?"

Jubal kaşlarını çatı ve hafif ceketinin içinden bir tabanca çıkardı. "Bana bunun ne olduğunu söyle."

Silah kullanmayı bildiği konusunda ona yalan söylediğini düşündüğünü biliyordu. Ona tatlı bir gülümseme gönderdi. "Elinizde Glock 30 SF, 45 otomatik, güçlü ve mükemmel bir silah var. On altıncı yaş günümde vaftiz babam bana bir tane vermişti. Daha küçük bir kabzası var ve benim ellerim küçük olduğu için bana çok uygun."

Jubal içini çekti. "Yukarıda her ne varsa Riley, bu onu durdurmayacak."

"Bizimle seyahat eden herhangi birinin annemi öldürmeye çalışmasını engelleyecektir."

Jubal Glock'u ona uzattı. Eli kabzanın etrafına dolandı ve yavaşça aldı. Dolu olduğundan emin olmak için şarjörü kontrol etti. Jubal ona ikinci bir şarjör uzattı, o da bunu cebine soktu ve fermuarını kapattı.

"Riley!"

Riley arkasını döndüğünde annesinin ona doğru koştuğunu gördü. Annabel'in yüzü bembeyazdı, gözleri dehşetle açılmıştı. Arkasında, yer canlanmıştı; büyük, neredeyse yemek tabağı büyüklüğünde tarantulalar bitki örtüsünün içinde geziniyor, ağaçlardan aşağı iniyor ve durmaksızın ilerlerken çok odaklanmış görünüyorlardı.

Riley, Annabel yağmur ormanına kaçmadan önce onu yakalamak için koştu. "Tarantula ısırığı ölümcül değildir anne. Sakin ol. Saçlarından kaynaklanan tahriş bazen ısırıktan daha kötüdür."

"Beni kovalıyorlar," diye soludu Annabel, Riley'yi sertçe kavrayarak. Sesini alçalttı, dişlerinin arasından tıslıyordu, gözleri vahşi, saçları dağınıktı. Neredeyse şeytani görünüyordu. "Beni kovalıyorlar Riley, bunu göremiyor musun? Beni öldürmek istiyorlar."

Riley büyük tarantulaların birden fazla ısırığının gerçekte ne yapabileceğini bilmiyordu ve işi şansa bırakmak da istemiyordu. Annesinin bileğini tuttu ve onu küçük bir dere şeridine en yakın olan Gary Sanders'a doğru çekti. Örümceklerin onları suya kadar takip etmeyeceğinden emindi.

Annabel hıçkırıklarını bastırdı. "Bunu daha fazla yapamam Riley. Bensiz devam etmek zorundasın. Yapamam..."

"Kes şunu," diye tersledi Riley annesini bir dizi taş ve eğrelti otunun üzerinden dereye doğru çekerken. "Yapmamız gereken her şeyi yapabiliriz. Bunu bana öğreten sendin."

Arkasına baktı. Jubal, Gary ve Ben sürünen örümceklere karşı bir savunma hattı oluşturmuşlardı. Annesinin ilerleme hızını, o dereye adım atamadan durdurdu.

"Bir bakayım anne," diye uyardı. Pirana o küçücük derede olamazdı ama böceklerin ve hayvanların garip saldırıları yüzünden bir şeyleri kaçırma riskini de göze almak istemiyordu. "Sadece herkesi atlatırlarsa müdahale ederiz."

Gary omzunun üzerinden bir hortum çekti ve öne çıktı. Alev makinesinden bir ateş fışkırdığı anda kampın geri kalanı bir şeylerin ters gittiğinin farkına vardı. Kafalar teker teker döndü. Riley, Annabel'le birlikte ağaçların gölgesinde oldukları için memnundu. Sanki kadınlar değil de üç erkek saldırıya uğramış gibi görünüyordu. Oldukça uzaktaydılar. Dere kenarındaki bir kayanın üzerine oturup annesini de yanına çekerek bu illüzyona katkıda bulundu, sanki orada gölgede dinleniyorlarmış gibi.

Weston ve Shelton tahmin edilebileceği gibi büyük bir yaygara kopardılar, Weston aslında örümceklerden kaçıyordu. Sadece ona yakın değillerdi, aynı zamanda göç de ondan uzaklaşıyordu. Önemli değildi. Rehberleri azarladı.

"Katil örümcek bölgesinin tam ortasında bir mola yeri seçmişsiniz. Hepimizi içeri tıkmaya mı çalışıyorsunuz? Seni ihbar ediyorum ve bir daha asla rehberlik işi alamayacaksın," diye tersledi.

Riley gözlerini devirdi. Rehberler onu görmezden gelerek üç adama yardım etmek için acele ettiler. Hamallar dar bir çember oluşturmuş, olanları izliyorlardı. Arkeolog ve öğrencileri ne olduğunu tam olarak anlayamamış gibi şaşkın, neredeyse komik ifadelerle birbirlerine bakıyorlardı. Arkeolog

üçü orada öylece ağzı açık dururken, yer, bitki örtüsü arasında sürünen büyük tüylü örümceklerle canlandı. Arkeologlar hakkındaki fikri kuşkusuz aksiyon kahramanı Indiana Jones filmleriyle şekillenmişti ama Dr. Patton ve öğrencileri bu fanteziyi hızla ortadan kaldırıyorlardı.

Aslında örümceklerin ilerlerken enkazın içinden geçtiklerini duyabiliyordu ama Gary'nin alev makinesinin kokusu ve sesi diğer tüm sesleri hızla bastırmaya başlamıştı. Annabel elleriyle yüzünü kapadı ve ileri geri sallanmaya başladı. Riley onu rahatlatmak için kolunu annesine doladı.

Annabel usulca inledi. "Çok geç oldu Riley. Birkaç saat içinde güneş batacak."

"Birkaç dakika içinde yola çıkacağız," diye güvence verdi. "Rehberler bizi dağa çıkaracak ve bu iş bitecek. Artık çok yakınız."

Annabel ileri geri sallanmaya devam etti, Riley'nin kolu onu rahatlatmak için omuzlarına dolanmıştı ama bu sırada Riley seyahat grubunun üyelerini inceliyor, işler ters giderse kime güvenebileceğini anlamaya çalışıyordu. Yerdeki titreme ona kötü şeyler olacağını söylüyordu. Üç rehber de örümceklerle uğraşan üç adama yardıma koşmuştu. Onlardan hiç korkuyor gibi görünmüyorlardı. Hatta bazılarını nazikçe kaldırıp etraflarında döndürdüler.

Üç yerlinin tarantulaları ele alış biçimini büyüleyici buldu. Belli ki onları yok etmek değil, kurtarmak istiyorlardı. Tarantulaların kafası karışmış gibiydi, daireler çizerek sıcak alevlerden kaçıyorlardı. Gary çok etkili alev makinesini kapattı ve Riley gibi rehberlerin örümcekleri nazikçe herkesten uzaklaştırıp yağmur ormanına geri götürmelerini izledi.

Riley hamallardan birinin bile yardım etmediğini fark etti. Birbirlerine sokulmuş, fısıldaşıyorlardı. Kalbi sıkıştı. Dağa çıkarken birkaç hamala ihtiyaçları olacaktı ve

en az iki kişi Gary ve Jubal'a rehberleriyle birlikte eşlik edecekti.

"Hadi anne," dedi. "Yine dışarı çıkıyoruz. Drama sona erdi. Rehberler örümceklerle ilgilendi ve tekrar yola koyulduk."

Yer yeniden titredi. "Acele etmeliyiz," diye fısıldadı Annabel. "Acele et Riley." Gökyüzüne doğru baktı. Güneş kısa bir süre sonra batacakti.

Riley, rehberlerin dağın eteklerine doğru son kilometreleri kat etmek için seçtikleri dar patikada annesinin hemen arkasında konumlanmıştı. Dağa tırmanmaya devam etmek için rehberiyle daha sonra tartışacaktı. Şu anda, sadece hareket etmeleri şarttı. Annabel'in tedirginliği her geçen dakika daha da artıyordu.

Ben ve Jubal Annabel'in önüne geçti ve Gary de son hamalın arkasından gelmeyi tercih etti. Riley aralarında birkaç kişi olduğu için Weston ve Shelton'dan oldukça uzakta olduğu için minnettardı. Gerçekten başladıklarında, rehberler ve hamallar yoğun patikayı kesip biçerken, Annabel mırıldanmayı bıraktı ve bakışları Jubal'ın gömleğinin arkasındayken sadece yürüdü.

Kafalarındaki fısıltılar güneş batmadan bir saat önce başlamıştı. Güneş solmuş, yağmur ormanına gölgeler getirmiş, bitkilerin görünümünü korkunç şekillere dönüştürmüştü. Riley herkesin kafasındaki aralıksız uğultunun etkilerini görebiliyordu. Onun için bu ses soluk ve arka plandaydı ama annesi bile mırıldanarak itiraz etmeye başlamıştı.

Belki de sevdiği birine yönelik tehlike yüzünden, Riley'nin duyuları attığı her adımda artıyor ve çevresine karşı farkındalığı artıyor gibiydi. Kendini daha önce hiç fark etmediği şeyler görürken buldu. Tek tek yapraklar. Yosunların ve eğretili otlarının nasıl büyüdüğünü ve çiçeklerin gövdelerinden gökyüzüne doğru nasıl kıvrıldığını. Hayatında ilk kez bitkilerin büyümesi onu tamamen büyülemişti. Toprağın yaşam gücünü duyabiliyordu, bir çarpma ritmi

Zihnini istila etmeye çalışan o yumuşak anlamsız fısıltıları neredeyse kovuyordu. Karanlığın örtüsünü kaldırmaya başladığı birkaç dakika boyunca etrafındaki bitki örtüsü korkutucu görünmüştü; şimdi ise son derece güzel ve hatta rahatlatıcıydı.

Yağmur ormanındaki renkler, gece çökmeye başladığında bile çok daha canlı görünüyordu, çiçekler gövdelere tırmanıyor ve yerde patlıyordu. Nem damlıyordu, bu ses rahatsız edici olmaktan ziyade müzikaldi. Riley sanki üzerinde yürüdüğü toprak onu ilk kez tanıyormuş ve varlığını kabul ettiğini gösteriyormuş gibi hissetti. Hissettiği düşmanlık bir dış kaynaktan, henüz tanımlayamadığı ama ormanın içinde bir hastalık gibi yayıldığını hissettiği ince bir güçten geliyordu.

Arkasında hamal Çapa, Annabel yürüdükçe ortaya çıkan sarmaşık ve çiçekleri keserek kendi dilinde mırıldanıyordu. Riley annesine yakın adım atarak izlerini kapatmaya dikkat ediyordu, böylece hamal kalın bitki örtüsünün arasından çıkan bitkilerin daha önce orada olmadığını anlayamıyordu.

Annesi omzunun üzerinden Riley'ye baktı, bitkin görünüyordu. Kızına küçük bir gülümseme gönderdi ve "Seni seviyorum," diye mırıldandı.

Riley annesine karşı güçlü bir sevgi seli hissetti. Ona bir öpücük verdi.

Tepelerindeki maymunlar aniden çılgılık atmaya başladı, böylece yağmur ormanı bir gürültü kakofonisine dönüştü. Maymunlar onların her hareketini takip ediyor, tepelerindeki ağaç dalları boyunca koşarak dallar ve yapraklar fırlatıyorlardı. Bazıları dalları tehditkâr bir şekilde sallıyor ve dişlerini gösteriyordu - Riley için bir başka yeni fenomen. Onun deneyimine göre maymunlar ve vahşi yaşam mesafelerini koruyordu.

Hiçbir uyarı olmadan sırtına bir şey indi ve onu doğruca yere düşürdü. Keskin pençeler omuzlarını kavradı ve çantasını tırmıkladı. Ağaçlardan daha fazla maymun fırlayıp, bir araya geldiklerinde tekrar tekrar vuruldu.

ağırlık onu geriye doğru savurdu. Annabel'in çığlıklarını ve Jubal'ın küfürlerini duydu. Capa'nın ilahilerinin sesi maymunların çığlıklarının üzerinde yükseliyordu.

"Hän kalma, emni hän ku köd alte. Tappatak   a m a   .
Tappatak   aman ."

Çılgına dönen Riley, Gary ve Jubal için çığlık atarken aynı anda hem maymunları atmaya hem de Glock'u çıkarmaya çalışıyordu.

6

Yer, petekten damlayan bal gibi kan damlaları döküyordu; karanlık bir keder toprağı istila ediyor ve yayılıyordu. O ölmüştü! Nihayet Arabejila ölmüştü. Eğer avcının dikkatini çekmeden bunu yapabilseydi, Mitro dans ederdi. Başardı! Onu alaşağı edebilecek tek kadını yok etmişti! Sevincini zorlukla kontrol altına alabildi. Daha büyük bir darbe bekliyordu, yer protesto için yuvarlanacak ve sallanacaktı - hatta ona misilleme yapmaya çalışacaktı- ama hiçbiri gelmemişti. Kız zayıflarken o güçlenmişti. Yüzyıllar boyunca bunu hissetmişti, hayat arkadaşı olmadan, onsuz bu yavaş düşüşü. Kadın

onun gibi tutunabildi.

Yaşamak için ona ihtiyacı vardı ama onu yenebileceklerini düşünerek kibirli Karpatyalı avcının yanında yer almayı seçmişti. Kötü bir seçim yapmıştı. Bir kez daha onlardan daha güçlü, daha iyi, çok daha zeki ve kurnaz olduğunu kanıtlamıştı. Avcı ve fahişesi oyunu Mitro'nun üstün yetenekleri karşısında kaybetmişti. Başından beri onları alt edeceğini biliyordu. Prensın sağ kolu olmayı hak ettiğini defalarca kanıtlamıştı ama prens ondan korktuğı için bir kenara atılmıştı; diğerlerinin Mitro'nun doğuştan lider olduğunu anlayıp prene karşı gelmesinden korkuyordu.

Son karşılaşmalarında ne kadar yaralı olursa olsun, önce o ayağı kalkmayı başarmıştı ya da belki de avcı

Magmanın içinde yanmış. Daha iyisini biliyordu ama bu güzel bir düşünceydi. Kimse onu yenemezdi. Ne ünlü Danutdaxton ne de Arabejila.

Şimdi, Arabejila sonunda ölmüşken, kazandığı zafer neredeyse başını döndürüyordu. Odaklanmak zorundaydı. Sonunda ihtiyacı olan her şeye sahipti. Görevi başarıyla sonuçlanmıştı ve artık yenilmezdi. Hiçbir şey onu durduramazdı. Arabejila öldüğüne ve yeni bulduğu hazineye sahip olduğuna göre, bir kez dışarı çıktığında onu yok edebilecek hiçbir avcı yoktu. Dünya ve tüm zenginlikleri ona ait olacaktı.

Mitro, incelemekte olan kabuğa doğru acele etme ve dışarı çıkmak için sertçe itme dürtüsüne rağmen hareketlerini yavaş ve kasıtlı tuttu. Sabırlı ve inatçı olduğu için diğerlerinin başarısız olduğu yerde o başarılı olmuştu. Onu yanardağın içine hapsederek korkunç bir hata yapmışlardı. Burayı bir hapisane, bir işkence odası sanmışlardı ama o başka bir şeye, daha fazlasına dönüşmüştü. Paha biçilemez bir hazine bulmuştu ve intikamını planlamak için dünya kadar zamanı vardı ve intikamının sınırı yoktu.

Hâlâ avcıdan kaçması ve Arabejila ile suikastçısının onu volkanın merkezine yakın tutmak için diktiği bariyeri aşması gerekiyordu. Zaman içinde bu bariyeri test etmiş ve geçen yıllar boyunca avcı fark etmeden bir yerde inceltmişti. Uzun süreler boyunca bölgeden uzak durarak ve arkasında asla iz bırakmamaya dikkat ederek gizlice hareket etmişti. Diğer yerlerdeki güvenlik önlemleri üzerinde bile çalışmış, diğerlerinin başarısız olması durumunda bu noktanın onun gerçek kaçış kapısı olacağına karar vermişti. Bu onun için bir şanstı ve konumunu çok erken belli ederek onu kaybetme riskini göze alamazdı.

Mitro avcıyla bir kez daha savaşmayı göze alamazdı. Çocukluğundan beri tanıdığı acımasız bir avcı olan Danutdaxton da aynı şekilde büyümüştü. Ona "Yargıç" derlerdi. Çocukken bile ciddi bir savaşçıydı ve prens de dahil olmak üzere herkes onu çok büyütülmüştü. Mitro onun gibi davranmak için elinden geleni yapmıştı.

ama herkesin onun etrafında sür nmesini izlemek gerçekten mide bulandırıcıydı.

Mitro zekiydi - Danutdaxton'un asla olamayacağı kadar zekiydi - ve prens bunu görmeliydi. Hepsi bunu görmeliydi. Mitro pek çok kez haksızlığa uğramıştı. Hepsi onu kıskanmıştı, özellikle de kardeşleri. Sırf Yargıç gibi temiz, duygusuz cinayetler işlemediğı için onun hasta olduğunu, kalbinin kara olduğunu söylemişlerdi. Mitro lanetlilerin acı çekmesini izlemekten zevk alıyordu. Bunu hak etmişlerdi. Mahk m edilmişlerdi, o halde onları avlamak için zaman ve çaba harcadıktan sonra neden biraz eğlenmesin? Bir düşmanı nasıl yok ettiğinden kime ne?

Ve insanlar yemdi. Yiyecek. Kadınları adil bir avdı. Onların gözlerinin içine baktığında ve erkekleri dehşet içinde izlerken izinleri olmadan bedenlerini aldığında hissetti. Çok çaresiz. Çocuklar gibi. Karşılaştığı ve saatlerce işkence ettiğı hayvanlar gibi. Acı çekmek, gözlerindeki hayatın s n ş n  izlemek, hepsi heyecan vericiydi. Prens ve kardeşleri aynı doğaya sahip olduklarını kabul etmek istemiyorlardı. Medeni olmamaları gerekiyordu. Prens onları "evcilleştirmek", doğal yırtıcı içgüdülerini bastırmak istiyordu.

Mitro, prensin halkına verdiğı zararı anlaması için çok uğraşmıştı. Erkekler duygularını kaybediyordu çünkü gerçek doğaları bastırılmıştı. Eğer hayat arkadaşı, onu sakat bırakacak, bir kalıba sokacak, kim olduğunun özünü elinden alacak kadın olmadan hissedebiliyorsa, o zaman diğ r avcılar da hissedebilirdi. Kadınlar onları k stekliyor, besin zincirinin tepesinde olmaları gerekirken onları tavşana dönüştürüyordu.

Kardeşleri prene tavsiyede bulunmasını engellemeye çalıştılar, her biri korkaktı. Haklı olduğunu biliyorlardı ama s ms k prens onunla aynı fikirde olmazsa sürgün edilmekten ve statü kaybetmekten korkuyorlardı. Mitro korkmamıştı. Haklı olduğunu biliyordu. Bunu yapabilecek zek ya ve güce sahipti.

Yapılması gerekeni. İsteddiği her şeye sahip olabilir, vizyonu olmayan bir adamın emirleriyle kısıtlanmadan yaşayabilirdi.

Ama şimdi -sonunda- her şey farklı olacaktı. Arabejila ölmüştü ve en başından beri yapması gerektiği gibi yakında yeryüzüne hükmetmekte özgür olacaktı. Süzüldü, yavaşça yükseldi, enerji harcamamaya dikkat etti, herhangi bir rahatsızlığın avcısını ona çekeceğini biliyordu. Kendine ne kadar yakın olduğunu hatırlattı, sadece bunu doğru yapması, çok yavaş hareket etmesi, yükselen gazlarla bariyere doğru sürüklenmesi ve o çok ince duvara ulaşması gerekiyordu. Zamanlamayı mükemmel yapmalıydı. Şimdiden avcının harekete geçtiğini hissedebiliyordu. O zaman ölmemişti ama Mitro bunun o kadar kolay olmayacağını başından beri biliyordu.

Kalbi sert bir şekilde sarsıldı ve vücuduna elektrik akımı gönderdi. Akım nefesini kesti ama ona derin bir tatmin verdi. Başkalarının hissedemediği şeyleri hissedebiliyordu. Daha yüksek bir amaç için değişmiş, evrim geçirmişti. Hapsedilmesi onu sadece daha güçlü ve daha kararlı yapmıştı. Kaçacak ve Danutdaxton'dan kurtulacaktı. Arabejila'nın onu takip etmemesi avcının gücünü kaybetmesine neden olmuştu.

Mitro'nun damarları zonkluyor ve yanıyordu; kan ihtiyacını bastırdığı onca yıldan sonra, özlem her zamankinden daha güçlüydü ve bununla birlikte, o dehşeti ve tiksintiyi, kurbanı üzerinde yaşamı ya da ölümü elinde tutarken duyduğu o korkunç korkuyu görme arzusu da vardı. Öldürmek için her zaman en güçlü savaşçıları seçer, diğerlerinin kendisiyle savaşmanın ne kadar faydasız olduğunu görmeleri için onlara kasten işkence ederdi. Bütün köyleri birbirine düşürebilirdi. İsteddiği zaman çocuklarını ona kurban ederlerdi. Genç kızlarını. İlk doğan oğullarını.

Dehşetten beslenirdi. Korku onun için en az kan kadar önemliydi. Ona tıpkı beslenmeye ihtiyaç duyduğu gibi ihtiyaç duyuyordu; lezzetli, nefis bir dehşet. Önünde titreyen, hayatları için yalvaran insanları düşündükçe, dürtüsü daha da güçleniyordu. Çok uzun zamandır yiyeceksizdi.

Ve içtiğinde kurbanının kanındaki korkudan ilham alan adrenalini arzuluyordu.

Yanardağ patladığında olması gereken yerde, onu yanardağın tepesinden uzak tutan bariyere doğru yükselmeye devam ederken kaslarını esnetti. Arabejila onu sakinleştirmezse patlama felaketle sonuçlanacak, kilometrelerce ötedeki her şeyi dümdüz edecek ve öldürecekti. Planı hazırды ve artık onu hiçbir şey durduramazdı. Ne aptal bir kadın ne de Karpatyalı avcı. Özgür olacak ve yüce hükümdarlığını sürdürecekti!

Rüzgâr dağdan aşağı doğru hızla inerken, yüksek kara bulutlar atmosferin tepesine doğru kovalıyor, karanlık ve uğursuz bir öfkeyle çalkalanıp kaynıyordu. Şimşek gökyüzünde çatallanıyor, cızırdayan elektrik akımlarından oluşan kamçılar bir tür öfkeyle şaklıyor ve çatırdıyordu. Riley ellerinin altında yükselen volkanik gazları ve bu zehirli dumanlarla birlikte başka bir şeyi, korkunç derecede şeytani bir şeyi hissetti. Bu adamlar onunla gelmişti ve o da onları kesin bir tehlikenin içine sürüklemişti. Eğer oldukları yerde kalırlarsa ve o da patlamayı yavaşlatamaz ya da yönünü değiştiremezse, hepsi ölecekti.

"Miguel, diğerlerini de alıp hemen buradan gitmelisin," diye emretti, annesinin çantasını kapmıştı bile. "Yanardağ patlayacak. Yeryüzündeki basıncın arttığını hissedebiliyorum."

Bundan da öte, yüzeyin altında kötülüğün yayılan zaferini hissedebiliyordu. Annesinin ona anlattığı şeylere daha önce tam olarak inanmadıysa bile, şimdi kesinlikle inanıyordu. Kötü niyet o kadar şiddetliydi ki midesi bulandı. Annesini öldürmeye odaklanmış olan kaynak buydu. Hamallar da tıpkı böcekler ve maymunlar gibi birer piyundu. Yerden neşe ve zafer fışkırıyordu.

Sarsıntılar devam ediyor, yağmur ormanı sürekli titriyordu. Riley, Miguel'in onun sözüne inanıp inanmadığını görmek için beklemedi.

hepsi bir patlamanın yakın olduğunu bilmeliydi. Dağa çıkan dar patikadan yukarı doğru koşmaya başladı. Bulut ormanına giremeyecekti ama yeterince yaklaşabilirdi. Omzunun üzerinden bakınca adamların tereddüt ettiğini gördü.

"şimdi git," diye ısrar etti. "Koş."

"Riley, artık çok geç," diye seslendi Gary arkasından. Aşağı uzanıp çantasını yakaladı ve peşinden koştu. "Gittiğinde dağda olamazsın."

Riley yavaşlamadı ya da onun endişesini kabul etmedi. Eğer yanardağdaki basıncı azaltamaz ya da patlamanın yönünü değiştiremezse, arkeolog ve öğrencileri bile güvende olmayacaktı. Patlama nükleer bir bombanın patlamasına benzeyecek, kilometrelerce ötedeki her şeyi yerle bir edecekti. Gary'nin botlarının arkasından patikaya vurduğunu duyabiliyordu, sonra ikinci ve üçüncü bir adaminkileri. Ama fark etmezdi. Onları durduramazdı. Bu noktada herkes kendi seçimini yapmak zorundaydı ve onunki herkesi kurtarmaya çalışmak ve yanardağda yaşayan şeytani şeyi tuzağa düşürmek için son bir çaba sarf etmektir.

Attığı her adımda titreyen, sarsılan zemini değerlendirdi. Ne kadar yakındı? Ne kadar zaman vardı? Olabildiğince uzağa gitmeli ama yine de volkanla bağlantı kurup ayını gerçekleştirmek için kendine zaman tanımalıydı. Volkanik patlamayı sakinleştirip yolculardan uzağa yönlendirirken bile dağın içindeki kötülüğü mühürlemeye çalışacaktı. Dağın diğer tarafında başka insanların olmaması için dua edebilirdi çünkü patlamayı durduramazsa, onlardan mümkün olduğunca uzakta daha küçük bir patlama yapmaya çalışacaktı.

Yer sertçe sarsıldı, gök gürültüsü gibi bir ses onu dengesini bozdu. Gary'nin eli onu sabitlemek için kolunu tuttu ve birlikte koştular, Jubal hemen arkalarındaydı. Onu takip etmemiş olmalarını diledi ama bir yanı da takip etmiş olmalarına sevindi. Dağdan canlı çıkamayacağından oldukça emindi ve onların varlığı ona kararlılık ve cesaret vermesine yardımcı oldu. O sadece savaşmıyordu

kendisi için. Bir öncekinden çok daha güçlü olan bir sonraki sarsıntı uzun bir dakika sürdü ve zamanının tükendiği konusunda onu uyardı. Aniden durdu ve annesinin çantasını yere fırlattı. "Burada olmalı. Olmamız gereken yerde değiliz ama şanslıysak bunu yapabilirim."

"Yardım edebiliriz," dedi Gary. "Birkaç ritüele katıldık. Bize ne yapmamızı istediğini söyle."

Riley kendisi bile ne yapacağını bilmezken onların ne yapacaklarını nasıl bildiklerini sormayacaktı. Zamanı yoktu ama bir mucize yaratmayı başarırsa iki adam da pek çok soruya cevap verecekti. Annesinin çantasını çekip açtı ve birbirine sıkıca bağlanmış söğüt ağacından yapılmış küçük bir el süpürgesi çıkardı. Aceleyle kendisini ve üç adamı içine alacak kadar geniş bir daireyi süpürmeye başladı. Saat yönünün tersine hareket ederek enkazı fırçalayıp temizlerken, dört elemente duasını fısıldadı ve çalışırken onları yanına çağırdı.

Riley annesinin yanardağı tutma ritüelini birçok kez gerçekleştirdiğini görmüştü ama şimdi sıra kendisindeydi ve bilmediği çok şey vardı. Tüm yanardağa nüfuz eden şeytani gücün iplerini çözmeli ve kötülüğü zapt edecek, onu kendi sınırları içinde tutacak ve serbest kalmasına izin vermeyecek kadar güçlü kendi iplerini örmeliydi.

"Tuzu kullan," diye Gary'ye talimat verdi. "Daireyi takip et. Jubal, adaçayı var..."

"Anladım," dedi Jubal. Adaçayını yaktı ve çemberde üç kez yürüdü, nefesinin altında yumuşak bir şekilde zikrederken bölgeyi temizledi.

"Siz ne halt ediyorsunuz?" Ben talep etti. Yer sürekli sallanıyor, sarsıntıların süresi uzuyor ve çok daha güçlü hale geliyordu. "Buradan çıkmamız gerekiyor."

Gary başını kaldırmadan, "Miguel ve diğerlerine yetişmeye çalış," dedi. Tuzla birlikte çember oluşturmaya devam etti.

"Hayır, ne yaparsan yap, yardım edeceğim," dedi Ben. "Ama bu çılgınlık."

"Kötülüğü hissetmiyor musun?" Riley tısladı. Artık onu hissedebiliyordu, gerçek ve güçlüydü, dalgalar halinde üzerine geliyordu - annesinin öldürülmesindeki kötü niyetli zaferini. Annesi öldüğünde kendini güvende hissetmişti ve şu ana kadar onun izinde olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

"Çalışmaya devam et Riley," dedi Jubal. "Ben'e elimizden geldiğince açıklayacağız."

Riley minnettardı. Her şeyi, o anın korkunç aciliyetini bile bastırmak zorundaydı. Böylesine büyük bir kötülüğe karşı herhangi bir şansı olması için tamamen sakinleşmesi ve odaklanması gerekiyordu. Ayağa kalkarken adamlara eliyle işaret ederek onları yeni inşa ettiği koruma çemberinin içine davet etti. Yenilmiş olsa bile, umarım bu küçük alanı diğerlerini koruyacak kadar güvenli hale getirebilirdi.

Siyah saplı, çift ağızlı athame'i yüksekte tutarak hayal edebileceği en parlak ışığı gözünde canlandırarak dairenin içinde yürüdü. Çember derinlik kazandıkça Riley çeyrekleri çizdi, kuleleri ayarladı. Elementleri çağırdı. Doğuya hava. Güneye ateş. Batıya su. Son olarak Kuzey'e fısıldayarak Dünya'yı çağırdı. Toprak Ana'yı. Zihnini korumaya konsantre olmaya ve etrafında hareket eden adamları engellemeye zorladı.

Çemberin ortasında diz çökerek ellerini toprağın derinliklerine daldırdı ve tamamen şeytanı bağlamaya odaklandı. Sahip olduğu gücün her zerresini kullanarak hızlı ve sert bir şekilde vurdu.

"Karanlığı sana zarar vermekten men ediyorum.

Kendime ve seni büyüleyecek olanlara,
özgür olman için seni karanlığa bağlıyorum.

"Seni kimsenin görmemesi için kilitlediğim gibi."

Tepki anlıktı. Şok. Korku. Öfke. Böcekler toprağı yarararak çembere doğru koşuyor, etraflarını sarıyor, saldırgan bir şekilde tıkırdıyor ve cıvıldıyorlardı. Yarasalar her taraftan onlara doğru uçuyorlardı ama hiçbiri

kutsal çember. Ağır, baskıcı bir kötülük üzerlerine çöktü. Şimşek gökyüzünde çatallandı, uzun bir uğultu, gecenin içinde cızırdayarak ve çatırdayarak çemberden sadece birkaç metre ötede yere çarptı. Ardından, kötülüğün karşılık vermesiyle bir meteor çarpması gibi yere inen bir dizi ateş topu geldi.

Ben koşmaya başladı ama Gary ve Jubal onu yakalayıp hareketsiz tuttular.

"Çemberden ayrılmayın. Şu anda tek güvenli yer burası," diye uyardı Gary.

Jubal fısıltıyla, "Ve dikkatleri üzerine çekme," diye ekledi. "Hayatı için savaşıyor. Ya onu volkanın içinde tutabilir ya da dünyaya salınır ve sen uzaktan neler yapabileceğini az da olsa gördün. O yaratığın seninle ilgilenmesini istemezsin."

Riley onları görmezden geldi, varlıklarının farkında bile değildi. Hiçbir uyarı olmadan bir şey boğazına, bedeninin içine doğru hareket etti. Dişler onu parçaladı. Yanan asit onu boğdu. Saf nefretle sarılmış pençeler onu tırmıkladı. Bu, annesini öldüren yaratıktı ve şimdi onun tamamen farkındaydı ve dikkatini onun üzerinde yoğunlaştırmıştı.

Zihnine nefretin girmesine izin vermedi. Bu onun göreviydi, işiydi. Kötü niyet olamazdı - ona zihnine girmesi için bir yol veremezdi. İllüzyon onun oyunuydu ama o daha güçlüydü.

Riley boğazına dokunma, akan kanın gerçek olup olmadığını hissetme ihtiyacına boyun eğmeyi reddetti. İçindeki şeytani varlığı zincirlemek için yumuşak bir ilahi daha fısıldadı.

"Sana sığınıyorum ışık, kuşat beni kudretinle

Bu kötülüğü toprağa göm, beni zarar vermek isteyenlerden koru.

Göndereni bulun, izini sürün, karanlığın saldırısına karşılık verin.

Fitili kısa yansın parlak, kötülüğü kısa düşsün bu gece."

Şeytani varlık sertçe geri itti, boğazına tekrar tekrar vurdu. Çığ. Yanıyordu. Yırtılıp açıldı. Nefesi zar zor

parçalanmış ses tellerini itti, açık kalan şahdamarından kan aktı, giysilerini ıslattı ve yere sıçradı.

"Bulun onu. Bağlayın onu. Kötülüğü zincire vurun. Ateşte dövülmüş. Kayaya işlenmiş."

Toprak ona fısıldadı. Ona güvence veriyor ve onu rahatlatıyordu. Riley ellerini toprağın derinliklerine gömdü, parmakları sıkı yumruklar halinde kıvrıldı, o şeytani şeyi yakaladı, ne kadar çırpınırsa çırpınsın, ne kadar dönüp durursa dursun, ona ne kadar saplanırsa saplansın, içini parçalamaya çalışırsa çalışsın bırakmayı reddediyordu. Acı içinde bir yıldız gibi patladı ve eğer aşağıya bakarsa karnının yırtıldığını, hayat kanının yere aktığını göreceğini biliyordu.

"Ruhu ve toprağı çağırıyorum. Doğumun olmadığı bir koza yaratın.

Bu kötülüğü kuşatmak, tutmak ve bağlamak için bu boşluğu siyah kristalle doldurun."

Arabejila. Emni h n ku k d alte. T dak a hoş a asz engemko, kutenken  a asz engemko a j lleen. Andak a irgalomet ter d it.

Ses zihnini doldurdu. Kanını buza çevirdi. Riley korkusunu bastırdı. Koruma  emberinin içindeydi. G z n  korkutmayı reddetti.

 aba sarf ederek korkusunu bir kenara itmeyi ve adamın söylediği sözlere odaklanmayı başardı. Atasının adını söylemişti. Sözcüklerin geri kalanını anlamadı ama hamalın kendi kendine tekrar tekrar mırıldandığı dili hemen tanıdı. Bu şeytani varlık onu -ya da daha büyük olasılıkla atasını- tanıyordu ve onun h l  hayatta olduğuna inanıyordu. Bu farkındalık ona daha önce sahip olmadığı önemli bir bilgi verdi. Bu şeytani varlık her kimse -her neyse- o kadar da güçlü değildi ve hatalar yapabiliyordu. Dahası... sesindeki tehdidin yanı sıra korku da duymuştu. Arabejila'dan korkuyordu. Onu yanarda a kilitleyen ve orada tutan kişinin o olduğunu düşünürsek

onu yüzyıllardır orada tutuyordu, bu çok mantıklıydı. Aslında, korktuğu tek şey o bile olabilirdi.

Eğer şeytani varlık Arabejila'dan korkuyorsa, bu ondan korkmak için bir nedeni olduğu ve bir şekilde savunmasız olduğu anlamına geliyordu. Derin bir nefes daha aldı ve onu tutsak etmek için yumruklarını daha sıkı kısıpırarak ona kilitlendi.

Bir sarsıntı daha dağı sertçe sarsarak adamların ayaklarını yerden kesti. Riley ellerini toprağın derinliklerine daldırdığında yanardağın yükseldiğini hissetti. Patlama dağın tepesini havaya uçuracak ve kilometreler boyunca her şeyi dümdüz edecekti. Kimse güvende olmayacaktı, daha önce yola çıkmış olan arkeolog ve hamallar bile. Kilometrelerce ötedeki her hayvan ve kabile üyesi gibi onlar da yakalanacaktı. Bu güçlü kuvveti sakinleştirmeye çalışmaktan, bunu başaramazsa da kendilerinden uzaklaştırmaktan, mümkünse patlamanın yönünü değiştirmekten başka çaresi yoktu.

"Ateş alevi, ışığını göster

Gözlerimin içinde yanan
parlaklık Parlaklık derinlerde
yanar

Böylece nereden

başlayacağımı görebilirim

Ateş yanarken bana ışık getir

Böylece onu kıvrımlar ve dönüşlerle bağlayabilirim."

Elleri toprağın derinliklerinde, toprağı okşayarak ve sakinleştirerek, çalkalanan gaz ve erimiş kaya kütesinin içine doğru ilerlerken kelimeleri yumuşak ve anlamlı bir şekilde söylüyordu.

"Buradan gitmeliyiz," diye bağırdı Ben. "Hemen şimdi. Bu şey patlayacak."

Jubal ve Gary onu sıkıca kavrayarak çemberin içinde tuttular.

"Bir volkandan kaçamazsınız," diye belirtti Gary. "Şu anda tek umudumuz o. Bunu nasıl yapabildiği hakkında hiçbir fikrim yok ama belli ki dağ ona cevap veriyor."

"Ne halt edebilir ki?" Ben talep etti.

Riley onları görmezden gelerek gücü ve enerjiyi toprağa

yönlendirdi. Yer sürekli titriyor ve sarsılıyordu ve aslında bir gücün yükseldiğini hissedebiliyordu.

"Ateş beni ışığa götürür

Bu gece savaşırken elime
rehberlik et Ateşimi nasıl
bulacağımı göster bana

Böylece bu volkanik güce rehberlik edebilirim."

Patlamayı durduramayacaktı ama varlığına verilen tepkiyi
şimdiden hissedebiliyordu. Volkanı kontrol altına almak, onu
diğerlerinden uzaklaştırmak için sahip olduğu tüm enerjiyi
ve gücü kullanması gerekiyordu ve bu da çok sıkı tuttuğu
şeytani varlığı bırakması anlamına geliyordu. Gözlerini
kapatarak bir karar verdi. Eğer hepsi ölürse, o yine de
kaçacaktı. İkisini birden yapamazdı. Aniden geri çekildi ve
bağın bir volkan patlamasında bile devam etmesi için sessiz
bir dua gönderdi.

Kötü niyetli bir neşenin, alaycı bir kahkahanın anlık
yankısını hissetti. Bu başarısızlığın bir önemi olamazdı. şimdi
her şey patlamanın yönünü değiştirmek, volkanı
sakinleştirmek ve felaketi önlemekle ilgiliydi.

"Alev gibi kırmızı, kehribar ışık, bu ateşi yönlendirir ve sıkı
tutar

Kılıç ve hançer, çift başlı balta, ejderhanın kanı bu
volkanın patlamasını tutar

Ateşin içinde yaşayan semender, bu alev nehri için bir
tünel yarat."

Küller havaya püskürdü. Birkaç bacadan yükseklerle buhar
fışkırdı. Ateşli kayalar havaya fırladı, küçük hava delikleri,
sanki büyük dağ kendini ifade etmek zorundaymış gibi.
Zikzaklar çizen şimşekler, gökyüzüne yayılan büyük çatallar.

Riley geri çekilmeyi reddederek sağlam durdu. "Üçgen
şimşek, ışığını tüm güçleri tutmak için kullan ve onların
gücüne güç kat."

Bir nefes daha aldı, gözlerini kapadı ve duasını gökyüzüne
ve toprağın derinliklerine gönderdi. "Toprak Ana, mütevazı
kızın bir kez daha senden yardım istiyor. Yaşıyorsun, nefes
alıyorsun, doğal halinle sürekli değişiyorsun. İçindeki ateş
kükrüyor ama kızın bu ateşi söndürmen ve bizden uzaklara
göndermen için sana yalvarıyor. Serbest bırakma

Bu dünyanın büyümesi için gerekli, doğru, ama biz bu lütfu istiyoruz."

Yapabileceğinin en iyisi buydu. Ya volkanı hasarı en aza indirecek kadar sakinleştirmişti ya da herkes kaybolmuştu.

Arabejila onu tamamen kandırmıştı. Mitro sıcak kanlı bir şeyi parçalayıp koparmak istiyordu. Etrafına örülen sıkı bağlara karşı mücadeleye ederken öfkesi büyüdü. Kadın her zamankinden çok daha güçlüydü. Dokunuşu hiç de tereddütlü değildi. Yıllar geçtikçe gücü azalıyor gibi görünmüştü ama şimdi tamamen güçlüydü; adamın hesaba katmadığı bir güç.

Ona farklı geliyordu ama onun sıcak kanını tatmayalı yüzyıllar olmuştu ve bu onun tek hatasıydı. Onu hemen öldürmeliydi. Onun kanını aldığı anda, onları sonsuza dek birbirlerine kilitlemişti. O zaman bile onun zayıf olduğunu düşünmüştü ama şimdi öyle değildi. Ne ürkmüş ne de ona yalvarmıştı. En ufak bir tereddüt göstermeden sert ve hızlı bir şekilde saldırmıştı - daha önce asla yapmayacağı bir şey.

Hırlayarak dişlerini birbirine geçirdi, öfke ve nefret gücünü besliyordu. Onunla konuşmaya tenezzül bile etmemişti. Hoşuna gitse de gitmese de onun can yoldaşydı, onun malıydı. Onu hayatta tutmayı ya da ölmesine izin vermeyi seçebilirdi. Bu onun seçimiydi. O üstündü ve hep öyle kalacaktı.

Sıkı bağlara karşı daha fazla mücadele etti. Arabejila'nın toprakla her zaman bir bağı olmuştu ama bu bağ her zamankinden daha güçlü görünüyordu. Dikkatini başka bir yöne çevirmek zorunda kaldığı an, kurtulması gerekirdi ama bağlar onu sıkıca tutuyordu. Hareket edemiyor, inceltmek için çok uğraştığı o bariyere doğru yükseleliyordu.

Arabejila'ya lanet okudu, sadece onun kendisini sarsma yeteneğine sahip olduğu gerçeğine lanet okudu. Onun öldüğünden emin olmalıydı. Avcının onu bulmasının sebebi oydu.

Yüzyıllar boyunca tekrar tekrar... Onu buraya hapsetmişti. Onu burada tutmuştu. Ve şimdi onunla zaferi arasında duran tek şey oydu. O gerçekten de hayatının felaketiydi ve eğer ona taktığı zincirleri bir an önce çözmezse, sonsuza dek kapana kısılmış olacaktı.

Kendisini ateşten hapishanesine bağlayan her bir ipi bulmaya odaklanarak çabalarını yeniledi. Arabejila büyüü sıkıca örmüş, toprağın kendisi de örgüsüne katkıda bulunmuştu. Tüm canlı bitki yaşamının kendisi yerine ona tepki vermesini her zaman son derece iğrenç bulmuştu. Daha önceki yıllarda, onun etrafında çiçekler ve bitkiler fıskıran bir tarlada yürüyüşünü izlerken aynı şeyi yapmayı denemişti ama toprak onunla konuşmayı reddetmişti. Reddedilme o kadar kesin ve o kadar ani olmuştu ki, bu onu tüm bitki örtüsüne karşı bir nefretle doldurmuştu. Zayıf bir kadını kendisine tercih eden her şeyden nefret ediyordu.

Mitro Arabejila'yı her zaman tek boyutlu, her yönden iyi biri olarak görmüştü. Başka bir şey olmayı bilmiyordu. Onu volkanın içinde zincirleyen bağlayıcı örgüleri inceledi. Bu örgüler ona düşmanı hakkında çok şey anlatıyordu. Arabejila yüzyıllar boyunca tıpkı kendisi gibi evrim geçirmişti ve bu yüzden onu çok daha değişmiş ve güçlü buluyordu. Dahası, dokumaları ona sadece hesaba katılması gereken bir güç olduğunu söylüyordu, onun hakkında kişisel bir şey değil. Onu yenmesine yardımcı olacak hiçbir duyguyu geride bırakmamıştı.

Bu rahatsız etti. Onun için özlem duyması gerekiyordu. Dokumaları keder ve geçmişte ne zaman temas etseler bastıramadığı o saçma, nfile umut kırıntılarını içermeliydi. Ne yaparsa yapsın, ne kadar ahlaksızlaşırsa ahlaksızlaşsın, her zaman onu "kurtarabileceğine" dair o küçük umuda sarılmıştı. Onun kurtarılmaya ne ihtiyacı olduğunu ne de kurtarılmak istediğini hiç fark etmemişti. Aptal kadın. Onu türünün geri kalanı gibi sinmiş bir tavşana dönüştürebilecek güce sahip olduğunu düşünmesini aşağılayıcı buluyordu.

O günleri hatırlayınca saf nefret kabardı. Arabejila'yı zamanında yok edecekti ama önce kaçması gerekiyordu. Çiçekleri büyütebildiği için özel olduğunu düşünen aptal bir inek olan kadın onu yenemeyecekti.

Dağ sertçe sarsıldı ve neredeyse anında ince bir fark hissetti. Arabejila tüm dikkatini ona ve onu bağlayan dokumalara çevirmişti. Mücadele etme, her an bir patlama yaşanabilecekken paniğe kapılma dürtüsünü bastırdı. Konsantrasyonunu bağlarının tek bir teline yoğunlaştırdı. Her seferinde bir tanesine. Kaçmak için bu zinciri kırması gerekecekti.

Mitro, Arabejila ile son karşılaşması hakkında hatırlayabildiği her ayrıntıyı hatırlamaya çalıştı. Şok olmuştu. Hatta dehşete düşmüştü. Onun öldüğünden o kadar emindi ki. Ona cevap vermemiş ya da konuşmamıştı ve fırsatı varken zihnini araştırmamıştı. Kıpırdamadan durdu ve dikkatlice uzandı. Onu hangi kelimelerin bağladığını bilseydi, örgüleri kolayca çözebilirdi. Sadece onun kafasının içine girmesi gerekiyordu. Onun hayat arkadaşıydı. Kanı onun çağrısına cevap verecekti ama dokunuşunun hassas olması gerekiyordu.

Tüm öfkesini bastırdı, hayatında ters giden her şeyin suçlusu Arabejila'yken ve şimdiden onu ve önemseyebileceği herkesi öldürmeyi planlarken bu kolay bir iş değildi. Kalın dokumalara dokunurken çok dikkatliydi, onunla arasında bir bağ arıyordu. Kanı kıpırdadı ama soğuk kaldı. Sessizlik. Boşluk. Hiçbir temas yoktu. Eğer daha iyisini bilmeseydi, onun öldüğünü söyleyebilirdi.

Şaşkınlıkla taktik değiştirdi. Dağ gürledikçe ve gazlar yükseğe püskürdükçe aciliyet duygusu arttı. Altında toplanan ateşli fırtına kopmakla tehdit ediyordu. Aniden bir farklılık hissetti, sanki dikkatini başka bir yere çevirmeden önce örgüleri tam olarak ayarlamamış gibi birazcık gevşemişti. Onu sıkıca kavriyordu ve şimdi o ölümcül tutuş gitmişti.

Zafer kazanmışçasına sertçe vurdu ve örgüleri yarıdı. Tüm gücüyle saldırmamasına rağmen beklediğinden daha güçlü bir şekilde tutundular. Bağlarına baskı uyguluyor, panikle savaşıyor, çırpınışlarının avcının dikkatini çekmesinden korkuyordu. Danutdaxton orada, yanardağın içinde çok daha fazla bir şeye dönüşmüştü ve ondan kaçmak çok önemliydi.

Bağlar bir kez sıkıldı ama sonra beklenmedik bir şekilde çözüldü. Yüce Mitro hızla bariyere ve yüzyıllardır inceltmeye çalıştığı tek noktaya doğru yükseldi. Geçmesi saniyeler alacaktı ve yanardağ patladığında gazlarla birlikte havalandırma deliğinden dışarı çıkacaktı. İçini bir sevinç kapladı. Neşe. Zafer. Hiçbir şey, hiç kimse onu durduramazdı.

Dax öfkeli volkanın içinden geçerek, sadece bir ejderhanın yapabileceği gibi alt odalardan yukarıya, bariyere doğru ilerledi. Yeryüzündeki ince farkı hissetti, bir rahatlık akıntısı, volkanı okşayan yatıştırıcı bir el, dağın tepesini havaya uçuracak ve her şeyi kilometrelerce dümdüz edecek olan yükselen felaket patlamasını hafifletiyordu.

Arabejila mı? Sorgusunu gönderdi ama onun yeryüzünden çoktan gittiğinden emindi. Onun ölümünü hissetmişti. O gittiğinde dağın yasını hissetmişti. Eğer hayatta olsaydı, kanı onunkini çağırmalıydı. Yine de onun hissi, karşılaşması, gücü, hepsi oradaydı. Daha da fazlası.

Çağrısını sessizlik karşıladı. Arabejila yakınlarda olsaydı -ki birilerinin yanardağı yatıştırmaya çalıştığını biliyordu- kan alışverişleri ona ulaşmasına izin verirdi. Mitro'nun ihanetinden çok önce arkadaş olmuşlardı ama yüzyıllardır birlikte seyahat etmeleri bu arkadaşlığı daha da derinleştirmişti. Arabejila'nın yanında olmak ona biraz duygu katmıştı. Halklarının savaşçılara teselli veren eşsiz bir kadındı o. Ve Dax

neredeyse bir savaşçı olarak doğmuştu. Kötölüğü ortaya çıkarmak için bir yeteneğı vardı. Kokusunu alabiliyor, içini görebiliyordu ve Mitro'yla tanıştığı andan itibaren onun çürümüş çekirdeğine kadar içini görmüştü.

Fokurdayan odacıklarda ilerlerken yanardağ ona fısıldadı, güçlü, iyileştirici, toprağın gerçek kızı olan bir kadından bahsetti. Dax ellerini toprağa daldırdığı anda yanardağın bir hareketlilikle karşılık verdiğini biliyordu. Anlık tepkiyi sadece yanardağda, toprakta, yeryüzünün kalbinde değil, kendi kanında da hissetti. Tanıdık ama yabancı. Arabejila, ama şimdi- daha fazlası. Bu kadın hesaba katılması gereken bir güçtü. Arabejila'nın baştan aşağı yumuşak olduğı yerde, bu kadının özünde ısı ve ateş vardı.

Lavların oluşturduğı tüpler ve oyuk mağaralardan oluşan labirentte ilerlemeye devam ederek bariyere doğru ilerledi. Mitro'nun yanardağın patlamasıyla vampirin inceltmek için yüzyıllarca uğraştığı o küçük alandan kaçabileceğini düşündüğüne şüphe yoktu. Dax, Mitro'nun çalışmalarından haberdar olduğunu asla belli etmemişti.

Bariyeri inceltmeye çalışan ölümsüzleri asla yakalayamadı ve tüm izler silindi, ancak Mitro bir şeyi hesaba katmamıştı: hayat arkadaşları arasındaki yoğun kan bağıını. Mitro dağı kasıtlı olarak kötölüğüyle doldurmuştu, böylece Dax'ın onu fark etmesi imkânsız olacaktı, kokusu her keskin kayaya ve erimiş havuza sinmişken değil. Bu tek kaçış kapısı için çok geç kalmıştı. Arabejila ve Dax'ın yüzyıllar boyunca Mitro'yu avlarken sık sık kan alışverişinde bulunduklarını ve inceltme sürecine ilk başladığında Dax'ın onu avlamak için bu kan bağıını kullanabileceğini düşünmemişti. Dax o noktayı hafızasında işaretlemişti.

Arabejila'nın kanı sürekli olarak Mitro'nun kanını çağırıyordu ve toprak Dax'ı giderek daha fazla çocuğı olarak sahiplendikçe, onun kanı da aynısını yapmaya başlamıştı. Sadece dinlemesi gerekiyordu. Şimdi, ejderhanın ruhu da onun içinde yaşarken

Daha önce sahip olmadığı bir avantaja sahipti; görme ve koku alma duyuları eskisinden çok daha fazlaydı. Yanardağın sıcaklığı onu tüketmek yerine besliyordu. Yaşlı Olan ve Dax aynı bedeni ve tüm duyuları paylaşma konusunda daha iyi hale gelmişlerdi. Şu anda Mitro'nun tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Vampirin, kadının üzerine yerleştirdiği bağlara karşı mücadele ettiğini hissedebiliyordu.

Mitro kendini tam da o daralmış bariyerde, Dax'ın emin olduğu yerde konumlandırmıştı. Dax kadına ve Arabejila'ya küçük bir teşekkür gönderdi. Sonunda vampiri yok edecek ve halkına karşı olan görevini yerine getirecekti. Bir sonraki hayata gitmekte özgür olacaktı. Hızla ilerledi, durmadan yükseldi, kilometrelerce uzunluktaki odalardan oluşan labirentte dolambaçlı yollardan ilerledi. Magma havuzları uğursuzca fokurduyordu. Buhar ve ısı birlikte dönerek yoğun bir sis oluşturuyordu. Fırtınanın içinden yolunu görmek için ejderhanın gözlerini kullandı ve hâlâ kapana kısılmışken Mitro'ya ulaşmak için volkanla yarıştı.

Volkan derin bir nefes aldı, kasırga duruldu, korkunç bir sakinlik şiddetli bir fırtınanın habercisi oldu. Dax kadının dikkatini Mitro'yu tutmaktan feci patlamayı bastırmaya çevirdiği anı tam olarak hissetti. Onu suçlayamazdı, onun da kurtarması gereken insanlar vardı, tıpkı kendisi gibi. Hızını artırarak Mitro'nun olacağını bildiği zayıf noktaya giden son iki odaya doğru koşmaya başladı.

Bağlar çözülürken Mitro'nun neşeli kıs kıs gülüşünü duydu ve bariyerdeki ince noktaya doğru fırladı. Dax ona yandan vurdu, ölümsüzün bedenine çarparak onu yere düşürdü ve hedefinden uzaklaştırdı.

Mitro hayal kırıklığı ve öfkeyle çılgık atarak dönüp uzaklaşmaya, aralarına mesafe koymaya çalıştı. Dax çok güçlü, çok hızlıydı ve yakın durdu, göğüs göğüse, yumruğunu derinlere indirdi, kas, kemik ve dokuları geçerek kalbe doğru ilerledi.

Dax, Mitro'nun simsiyah gözlerine baktı, deliliğin gözlerine, ruhu olmayan bir canavara. Kusurlu doğmuştu ve

Hayatındaki her iyi şeyi bilerek yok etmişti. Dax o solmuş, kararmış kalbin kenarını hissetti. Elmas sertliğindeki tırnaklar, Mitro'nun ölümünü sağlayacak tek organı çevrelemek için vampirin göğsünü yırtarak derinlere indi.

Mitro çığlık attı ve çırpındı, pençeleri Dax'ın yüzünü tırmaladı, gözünden çenesine kadar uzun yarıklar açtı. Kendi yumruğunu Dax'ın göğsünün derinliklerine sapladı, Karpatyalı kendi yumruğunu çıkaramadan avcının kalbine ulaşmaya çalışıyordu.

Eriyen sıcak kaya, odanın içinde patlayarak yükseğe fırladı ve Arabejila tarafından dikilen bariyere çarptı. Isı o kadar yoğunlu ki bariyerin eridiği ve onunla birlikte derilerinin de eridiği açıktı. Mitro'nun yüzü sanki çok incelmış gibi sarkmış, kafatasından ve kemiklerinden kaymıştı. Dax volkana alışmış olan kendi derisinin dünyanın çekirdeğinden gelen muazzam ısıya uzun süre dayanamayacağını biliyordu. Ama önemli değildi.

Mitro'yu yok etmekten başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Vampir Dax'ın kalbini söküp kendilerine doğru tırmanan turuncu ve kırmızı sıcak kaya havuzuna atabilirdi ve Mitro dünyadan gittiği sürece buna değecekti. Mitro Dax'ın göğsünde daha geniş bir delik açarken Dax'ın parmakları daha derine inerek vampirin kalbine uzandı. Bir an için vampir kör bir bıçakla vücudunu parçalıyormuş gibi hissetti, ancak Dax tüm acıyı kesti ve elindeki işe odaklandı.

Dax parmaklarını kararmış kalbin etrafına kapadı ve onu çıkarmaya başladı. Vampir çığlık attı, çılgına döndü, öfkelenildi, bir eliyle Dax'ın yüzünü ve gözlerini parçaladı, diğer eliyle de çok geç olmadan onu öldürmek için elini Dax'ın göğsüne sokmaya devam etti.

Dax kalbi bedenden ayırdı ve Mitro'nun gözlerinin içine bakarak işe yaramaz organın aşağıdaki kızgın çukura düşmesine izin verdi. Vampire karşı hiçbir düşmanlık, zafer ya da üzüntü hissetmedi. Çürümüş organ erimiş kayadan oluşan fokurdayan kazana çarptığı anda kül oldu.

Ama Mitro'nun dudakları, kalbi yok edildiğinde vampirin yapması gerektiği gibi Dax'ın kollarında cansız bir şekilde yığılmak yerine, bir gülümseme parodisiyle geri çekildi, kararmış diş etleri ve pürüzlü, lekeli dişleri uğursuz bir klik sesiyle birbirine çarptı. Muzaffer, aşağılık ve hâlâ çok canlı olan vampir aniden öne doğru eğildi ve dişlerini Dax'ın boğazına geçirdi.

7

LGökyüzü yavaş yavaş karardı, büyük bir gölge yavaşça tepeye çekildi. Gürültülü bir gümbürtü yeryüzünün sürekli sarsıldığını haber veriyordu. Yoğun bir kül bulutu patladı ve içine ve gökyüzü gibi a hacimli siyah kule, yükseldikçe genişliyor ve çalkalanıyordu. **B i r k a ç** dakika içinde karanlık neredeyse aşılmaz hale geldi. Yağmur başladı düşmeye başladı, tozlu damlaların hızlı bir telaşı.

Zihinsel ve fiziksel olarak tükenmiş olan Riley başını zorlukla kaldırabiliyordu. Vücudu kurşun gibi hissediyordu, tüm gücü tükenmişti. Toprakta diz çökmüş, bir sonraki adımda ne yapacağını düşünmeye çalışıyordu ama beyni çalışmayı reddediyordu. Karanlık perdenin arkasından üç adama baktı. Tepeden tırnağa şekilsiz görünüyorlardı. Üçü de yere çömelmiş, bitmek bilmeyen sarsıntıları atlatmaya çalışıyordu. Damlaların aslında su olmadığını, vücutlarını kaplayan, dağı, ağaçları, etraflarındaki her bir bitki örtüsünü örten ve yukarı bakmayı imkânsız hale getiren ağır, toz halinde bir kül olduğunu fark etti.

Gökyüzünde şimşekler çaktı. Gök gürültüsü çaktı. Elektrik hepsinin etrafında çatırdadı, kıvılcımlar vücutlarının etrafında dans ederken haleler başlarını çevreledi. Patlayan güllerin sesi kulaklarını acıtıyor ve kafasının içinde yankılanıyordu. Kükürt kokusu havayı doyuruyordu.

Ben kendini ayağa kaldırdı ve yer acımasızca yuvarlanırken dengesini sağlamaya çalıştı. "Kaçmamız gerek. Burada kalamayız. Çok yakınız." Öksürdü,

ağzını ve burnunu kapatıyordu. Sesi kaygı doluydu ama belli ki kendini tutmaya çalışıyordu.

"Ben," dedi Jubal, sesi sakın ve kararlıydı. "Bir volkandan kaçamazsın. Hücum etmenin de bir faydası olmaz. Ya güvendedeyizdir ya da değilizdir."

"Eğer şanslıysak, ana patlama dağın diğer tarafında olacak ve yeterince hızlı bir sığınak inşa edebilirsem hayatta kalacağız. Umarım Miguel ve diğerleri tehlike bölgesinin dışındadır," diye Riley onu ikna etmeye çalıştı, oysa kendisi bile emin değildi.

Ben onlara bön bön baktı ve sonra korku ve öfkeyle patladı. "Bir sığınak mı? Dalga mı geçiyorsunuz benimle? Bu bir yanardağ! Eğer burada kalırsak öleceğiz!"

"Çadırdan bahsetmiyor," diye tersledi Gary.

"Ve eğer kaçarsak kesinlikle ölürüz," diye ekledi Jubal sakince. Riley'ye döndü. "Riley? Bunu yapabilir misin? O sığınağa gerçekten ihtiyacımız var, hem de hemen."

Riley dizlerinin üzerine oturdu ve yorgun elleriyle yüzüne düşen külleri silerek Toprak Ana'yı bir kez daha çağırarak gücü bulmaya çalıştı. Gözlerini kapattı. Onları kurtarmak için hiçbir şey yapabileceğinden emin değildi. Buraya kötülüğün dünyaya girmesini engellemek için gelmişti ama şimdiye kadar tek yaptığı başarısız olmaktı. Annesini kurtaramamış, kötülüğü kafeste tutamamış, yanardağı durduramamıştı. Büyük ihtimalle onları da kurtaramayacaktı.

Kendisi önermiş olsa da, bir volkana dayanabilecek bir barınak inşa edebileceği fikri gerçekten de Ben'in söylediği kadar gülünç görünüyordu. Ne düşünüyordu acaba? Derin bir nefes aldı ve öksürdü, göğsü sıkıştı, ciğerleri yandı.

"Riley?" Jubal dürttü.

Erimiş kayalardan oluşan ateşli çizgiler havaya püskürdü ve onlara doğru savruldu. Morumsu kırmızı skor ve kızgın taşlar üzerlerine yağdı. Başlarını örttüler, üç adam Riley'i vücutlarıyla korumaya çalışıyordu. Riley

Sırtına bir taş isabet edince Gary'nin nefesi kesildi. Bir diğeri Ben'in kafasına yakın bir kayadan sıyrıldı.

Jubal haklıydı. Kaçmaya çalışırlarsa öleceklerdi ve volkan geçirmez bir sığınak olmadan burada kalırlarsa öleceklerdi. Eğer bir tane inşa etmek mümkünse, bunu hemen çözmeliydi.

Riley ağzını ve burnunu kapatarak temiz bir nefes almaya çalıştı ve sonra bir kez daha ellerini toprağa daldırdı. İlahi söylerken sesinde çaresizlik vardı.

"Kare, bereket, iğ, tırpan, tuz ve kalkan, Auriel'in kudretini çağırıyorum." Kelimeler kendiliğinden çıkmıştı ve doğru olduklarını hissetmişti. Sanki uzun zamandır unutulmuş bir anıya dokunuyormuş gibi hissetti.

Şok olmuş bir şekilde yer yükselmeye başladı, tuz çemberini takip ederek kaya ve topraktan kalın duvarlar oluşturdu, hızla genişledi, başlarının üzerinde hareket etti, bir mağaranın içine girene kadar kıvrıldı ve büyüdü.

"Akik, jasper, turmalin, burayı sıralayın ki kimse yanmasın."

Kül her yerdeydi, ağzında ve burnundaydı, boğazını tıkiyordu. Akkor halindeki taş yağmuru devam ediyor, etraflarındaki zeminde derin delikler açıyor ve üzerlerine sıcak şarapnel parçaları püskürtüyordu. Küçük bir yarık açıldı, tam koruma çemberine kadar uzanıyordu ama aniden durdu.

Riley gözlerini kapadı ve bunu yapabilecek güce sahip olması için dua etti. Toprağın dokunuşuna karşılık verdiğini hissetti, bu rahatlık hızla tanıdık gelmeye başlamıştı. Koruma çemberinin etrafındaki duvarlar büyümeye devam etti, kalınlığı arttırmak için sert kayalarla kaplandı ve aşırı ısınmış bir patlamaya karşı ek koruma sağladı. Duvarlar yükseğe tırmanıyor, kıvrıla kıvrıla tepede bir tavan oluşturuyordu. Geriye sadece dar bir açıklık kalmıştı.

"Yakut, lal taşı, elmas güçlü, bizi ateşli zararlardan koru." O söyledikçe, ateşten gelen kırmızının tüm renkleri duvarlara dizildi ve girişte bir kapı inşa etmeye başladı.

Dışarıdan gelen uğultu azaldı ama kalan son açık alan da kapanıp mühürlenirken sarsıntılar durmaksızın devam etti. Riley yere yığıldı, karanlıkta yer sallanıp yuvarlanırken orada kaldı. O kadar bitkin düşmüştü ki düşünemiyordu. Elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Ya hayatta kalacaklardı ya da kalamayacaklardı. Onları gazlardan ve tepeden düşen her şeyden korumayı başarmıştı ama dağ patlar ve aşırı ısınmış lavlar mağaralarını bulursa, içeride olup olmamaları önemli değildi, ısı kayayı eritecek ve muhtemelen kızgın lavlar onları bulmadan önce boğulacaklardı.

Riley'nin yarattığı mağarada mutlak bir karanlık vardı. Jubal bir ışık yakarak onu yere doğru itti. Çatı ve duvarlar değerli taşlarla parıldıyor, güzel, neredeyse huzur verici bir ışıltı yayıyordu.

Jubal şaşkınlık içinde mücevherlerle kaplı mağaraya baktı. "İnanılmaz Riley. Buradan canlı çıksak da çıkmasak da sana şimdiden teşekkür etmeme izin ver."

Gary çantasından çıkardığı bir şişe suyu ona uzattı. "Al, bunu iç. Çok yorulmuş olmalısın."

Riley şişeyi almak için elini zar zor kaldırabildiğini fark etti. Kollarını kurşun gibi hissediyor ve neredeyse yer kadar sert sallanıyordu. "Eğer dağ gerçekten yükselirse bunun bir önemi kalmayacak. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Jubal, "Bize kül ve enkazdan bir sığınak inşa etmeyi başardınız," diye belirtti. "Patlamayı en aza indirdiğinize ve bizden uzağa ittiğinize inanacağım."

"Bu delilik," diye patladı Ben. "Bu mağarayı hiç yoktan nasıl yaptın? Nesiniz siz? Biri bana bunu anlatsa, ona asla inanmazdım."

Gary, "Bu dünyada insanların inanmakta zorlandığı pek çok şey var," dedi. "Olayları fantezi olarak görmezden gelmek ya da olmamış gibi davranmak daha kolay. Riley'nin son derece yetenekli olduğu açık..."

"Bu yetenekli değil," dedi Ben. "Onun yaptığını kimse yapamaz. Bu bir tür kara büyü mü, bildiğim kadarıyla değil."

Buna da inanmıyorum, ama seyahat ettiğimde bazı garip şeyler gördüm, ama bu ..." Yine sözünü kesti.

Riley gizlice onun yüzüne baktı. Loş ışığın gölgesinde yüzü çizgili ve stresli görünüyordu. Onu suçlayamazdı. Annesinin yapabildiği tuhaf şeyleri görerek büyümüştü ama daha çocukken bile başkalarının, annesi yürüdüğünde ayaklarının altında bitkilerin büyüdüğünü ve ne zaman ona yaklaşırsa ona uzandığını asla kabul etmeyeceğini biliyordu. Ben'e verebileceği mantıklı bir açıklama yoktu. Ailesinin yapabildiği şeyler onun için normaldi ama başkaları için olmadığı açıktı.

"Ona medyum diyebilirsiniz," dedi Jubal. "Yeryüzüne karşı bir yakınlığı var ve yeryüzü ona yanıt veriyor. Umarım bu bağlantı volkanik patlamayı bizden uzağa yönlendirecek kadar güçlüdür."

"Dünyaya yakınlık mı? Bir yanardağ patlamasını mı yönetti? Bu saçmalık," dedi Ben. "Bu imkânsız. Az önce kendi gözlerimle çılgınca şeyler gördüm ama lanet olsun, bu imkânsız."

Gary'nin kaşları kalktı. "Öyle mi? Neyin mümkün olup olmadığını nereden biliyorsun? Endonezya'da insanlar sultanlarının yüzyıllardır volkanları evcilleştirdiğine ve sakinleştirdiğine inanıyor. Kendilerini patlamaların öfkesinden koruyabileceğinden eminler. Ve hepimiz bu yolculukta açıklanamaz olaylar gördük."

O konuşurken bile mağaranın dışında daha fazla taş ve moloz çatıya çarparak şok edici bir güçle yere düşüyordu. Riley kulaklarını kapatma isteğine direndi. Her sarsıcı darbe kalbinin göğsünde sertçe çarpmasına neden oluyordu. Korkunun tadı ağızda bakır gibi kalmıştı.

Bir patlama onları ikinci kez sarsmış, dağ titreyerek bir o yana bir bu yana savrulmalarına neden olmuştu. Riley toprağa yapıştı, parmaklarını derine sokarak patlamanın en şiddetli olduğu yeri ve ne kadar büyük olduğunu anlamaya çalıştı. Aynı zamanda kendini sabitlemek için toprağı kullanmaya çalıştı. Bu sırada Gary'nin üzerine sertçe yayılarak başını onunkine çarptı. Gözlükleri uçtu. Ben, Annabel'in çantasının üzerine düşerek

mağaranın mücevherlerle süslü duvarına çarptı. Dengesini koruyabilen tek kişi Jubal'dı ve kabaran yer dalgalarını dizlerinin üzerinde sörf yapar gibi atlatıyordu.

"Herkes iyi mi?" Jubal sordu.

Hepsi başını salladı, yaşadıkları şok seslerine de yansıdı.

Birkaç dakika sonra, "Kulağa çok uzak geliyor," diye cüret etti.

Riley'nin kalbi daha düzenli atmaya başladı. Birkaç kez yutkundu ve konuşma yeteneğini test etti. "Çok uzakta, dağın diğer tarafında gibi geliyor. Basıncı serbest bırakan birkaç menfezin açık olduğunu söyleyebilirim ve o patlama felaket değildi, daha çok bir geçirmeydi. Ama dışarıda." Gary'nin bakışlarını acımasızca karşıladı. "Aynı anda hem onu tutup hem de volkanı sakinleştiremezdim. Eğer haklıysak ve patlama dağın diğer tarafındaysa ve biz yanmayacaksak, her neyse onunla başa çıkmak zorundayız."

Başarısızlığın acısını tattı. Korku omurgasından aşağı süzüldü ama toprağın derinliklerinde parmakları kıvrıldı ve umuda sıkıca tutundu. Başka birinin zor varlığını yakaladı. Erkek. Güç. Güç. Yine de dokunuşu incelikliydi, kendisi gibi toprağın bir çocuğuydu. Bir anda rahatladığını hissetti. Dünyada tamamen yalnız değildi. Kısa bir an için sakinleşti. Kararlılığı. Asla teslim olmayacak ya da geri adım atmayacak birini.

Nefesi boğazında düğümlendi. Bir an için zihnine dokunur gibi oldu, bir vuruş, daha fazlası değil, zihninin içinde bir okşayış. Onun da en az kendisi kadar farkında olduğunu biliyordu. Şeytani olanın hissettiği gibi hiçbir şey hissetmiyordu. Bu çok farklıydı. Nazikti. Kendi gücünden korkmayan ve tamamen kendine güvenen güçlü bir varlığın çok canlı bir izlenimine sahipti. Bir anlığına ona tutunmak istedi, etrafındaki kaotik ve çılgınca patlayan dünyada güçlü bir dayanak noktası.

Kız onun yolunu yakalayamadan adam gitmişti. Dudaklarından yumuşak, protest bir çığlık döküldü. İlk kez bir umut hissetmişti. O kısacık anda, bunu açıklayamıyordu ama o kadar da yalnız değildi. Toprağın fısıltısını, ellerini toprağın derinliklerine daldırdığında topladığı bilgileri, etrafındaki bitkilere ve çevreye duyduğu tam yakınlığı ve onlara bakma ihtiyacını, hatta zorunluluğunu anlamıştı. O bir koruyucu, bir nöbetçiydi ve bir yerlerde bir başkası da aynı gezegende yürüyor ve aynı işi yapıyordu.

Annesinin öldürülmesinden sonra biraz delirmiş olduğu, derin bir psikotik kırılma yaşadığı aklına geldi ve histerik kahkaha balonunu zar zor yutmayı başardı. Bunu kaybetmeyi göze alamazdı. Şimdi olmazdı.

"Şeytani varlık her neyse - ve bana erkeksi geliyor
-"Annemi öldüren hamalın konuştuğu dili konuşuyor. Ve sanırım patlamayla birlikte kaçmayı başardı." Sertçe yutkundu, gözleri Jubal'inkilerle buluştu. "Özür dilerim. Elimden geleni yaptım. Annem öldürülmemiş olsaydı belki daha fazlasını yapabilirdi."

Ben dikkatlice ayağa kalktı, sırtını duvara dayamak için toprağın üzerinde ilerledi ve hareketlerini kısa tutmaya dikkat etti. "Birinin bana burada ne haltlar döndüğünü anlatması gerekiyor." Saçlarını geriye doğru itti, eli külle dolmuştu. "Çünkü biraz delirecekmişim gibi hissediyorum. Gerçekten yanardağı durdurdu mu? Yani, hâlâ hayattayız, değil mi?"

"Şimdilik," dedi Gary. "Sanırım patlamayı en aza indirmeyi ve dağın diğer tarafına yönlendirmeyi başardı. Bize yakın açılan menfezler sadece basıncı azaltıyor."

"Bu özel yeteneğe ne zamandır sahipsin?" Ben sordu, sesi hayret ve alaycılık arasında bir yerdeydi.

"Annem öldüğünden beri," diye cevapladı Riley, biraz dikkatinin dağıldığını hissederek. O ele avuca sığmayan şeyle yüzleşmek istiyordu.

Rahatlık ve güç hissi ve bundan bir kez daha cesaret almak. Bir mağarada kapana kısılmış, pişerek ölmeyi beklerken, bildiği her şeyin ötesinde bitkin düşmüşken, cenin pozisyonunda kıvrılıp saklanmak istedi.

"Bunu nasıl yaptın?" Ben talep etti. "Bir çeşit şeytana mı tapıyorsun? Kimse kafasının üzerinde bir mağara büyütemez ya da bir yanardağın patlamasını engelleyemez."

Riley, "Açıkçası volkanı ben durdurmadım," diye belirtti. "Ve beni ikinci kez şeytana tapmakla suçluyorsun ve bunu gerçekten takdir etmiyorum. Sen de buradaydın. Yaptığım her şeyi izledin. Evreni çağırdım, şeytanı değil." Yorgunluğunu ya da tiksintisini sesinden uzak tutamıyordu ve bu Ben'e tamamen adil gelmiyordu. Olan biten her şey göz önüne alındığında, korkusu ve öfkelenme ihtiyacı anlaşılabilirdi. Eğer herkes kendilerini kurtarması için onu aramasaydı, o da öfkelenmek isteyebilirdi. Dahası, kendisi bile anlamazken ona neler olduğunu nasıl açıklayabilirdi?

Keder aniden kabardı ve gözlerini kırıştıtarak gözyaşlarına boğuldu. Annesini istiyordu, ona ihtiyacı vardı. Her şey çok hızlı geliyordu ve Riley'nin ne yaptığına dair en ufak bir fikri bile yoktu.

Gary usulca araya girdi. "Sakin ol, Ben. Olanların çılgınca görüldüğünü biliyorum ama daha önce böyle bir şeyle karşılaşmamış olman onu daha az gerçek ya da daha az tehlikeli yapmaz. Kendi aramızda kavga etmek işleri daha da kötüleştirir. Jubal ve ben çoğu insanın çılglık atarak doğruca tımarhaneye gitmesine neden olacak şeylere tanık olduk. Ama gerçek şu ki, kötülük var, canavarlar geceleri peşimizden geliyor ve Riley gibi insanlar bazen bizimle tamamen yok olmamız arasında duran tek şey. Keşke bunun bir parçası olmak zorunda kalmasaydın ama ne yazık ki cesur bir adamsın ve diğerleri gibi kaçmak yerine Riley'i korumayı seçtin. Bu seçim takdire şayan olsa da seni tehlikeye attı ve kavrayışının ötesinde güçlere maruz bıraktı. As

Bizimle kaldığın sürece bu işin ortasında olacaksın ve her şeyin iyiye gitmeden önce daha da kötüye gideceğini garanti edebilirim. Bu yüzden sakın olmanı ve Riley'i rahat bırakmanı istiyoruz. Ona sataşmanın hiçbirimize faydası olmaz."

Riley onun sakın ve gerçekçi açıklamasını takdir etmek zorundaydı. Gary'de çok güven verici bir şey vardı. Drama yok. Ego yoktu. Sadece varlığı. Bir yudum su daha içti. Boğazı kurumuş, vücudu susamıştı. İhtiyacı vardı... ama neye ihtiyacı olduğunu bilmiyordu. Sadece aniden canının bir şey çektiğini biliyordu. Yorgunluğuna rağmen kanı alev alev yanıyor, damarlarında hızla dolaşüyor, nabızı sıcıyor, garip bir ritim buluyordu.

Kendini her zamankinden daha canlı hissediyordu ve bunun sebebinin yanardağın dramatik bir şekilde canlanıp ateş püskürtmesi mi, yoksa tam bir çılgınlığın ortasında ona kısa bir anlığına da olsa rahatlık veren biriyle bağlantı kurması mı olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Belki de duygularının yoğunluğu, korku, keder ve adrenalindi. Her neyse, kendini yorgun olduğu kadar canlı da hissediyordu.

Ben daha sakın bir sesle, "Bütün bunları aklım almıyor," dedi. "Komik olan şu ki, Koca Ayak'tan Yeti'ye, kurtadamlardan vampirlere kadar her şeyle, folklorla hep ilgilendim ve ateş olmayan yerden duman çıkmayacağını kanıtlamak için dünyanın dört bir yanını dolaştım. Loch Ness Canavarı'nı aramak için bir mini denizaltının içindeydim. Adını siz koyun, açıklanamayan bir şey varsa onu bulmaya gittim ama tüm hayal kırıklıklarından sonra artık gerçekten inanmıyordum. Belki de hiç inanmadım. Ama bu ..." Başını salladı ve elini ağzına sildi. "Seninle kalıyorum, ancak söylemeliyim ki biraz korkuyorum."

Jubal ona gülümsedi, külden kararmış yüzünde beyaz dişler parlıyordu. "Dünyamıza hoş geldin. Eğer biraz korkmasaydın delirmiş olurdun."

Riley kendini yukarı itti ve üç adama bakan uzak duvara doğru ilerledi. Dizlerini yukarı çekti ve çenesini **dizlerine** dayadı. "Kesinlikle korkuyorum Ben. Bu noktaya geldim.

daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı."

Ben ona gergin bir gülümseme gönderdi. "Mağara için teşekkürler, nasıl başardıysanız artık. Sıcak lavların içinde eriyerek ölmek istediğim bir yol değil."

Gülümsemeye çalıştı ve bunu başardığını umdu. "Piroklastik bulutlar da benim eğlence anlayışıma pek uymuyor."

Jubal boğazını temizledi. "Yanardağda kilitli kalan her neyse onun kurtulabildiğinden emin misin?"

Riley isteksizce başını salladı. "O özgür. Onu tutamadım." Başarısızlığın acı tadını tattı. "Onun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" Ne Jubal ne de Gary cevap vermeyince içini çekti. "Bakın, bu işte artık beraberiz. O dışarıda. Onu hissettim. Gerçek olduğunu biliyorum. Bana neyle karşı karşıya olduğumuzu söylemelisin."

"Ben de bilmek isterdim," diye kabul etti Ben. "Ne olursa olsun, daha önce tanık olduklarımdan daha çılgınca olamaz."

Jubal burnunun kenarını ovuşturdu, gözleri Gary'ninkilerle buluştu. İç çekti. "Bunu nasıl söylersek söyleyelim, deli olduğumuzu düşüneceksiniz."

Ben omuz silkti. "Zaten belki de deli olduğumu düşünüyorum, o yüzden söyle gitsin. Bunların hiçbirisi gerçek gibi görünmüyor."

Yine de iki adam da tereddüt etti. Riley birbirlerine bakışlarından hoşlanmamıştı. Nabzının hızlandığını hissetti. Daha fazla korkamazdı, değil mi? Bilinmeyenden korkmak bilmekten daha kötüydü. En azından o zaman hazırlanmaya çalışabilirdi.

"Bu şeytani şeyin ne olduğunu bilmem gerek Jubal. Konuştuğunu duydum. Sesi bir dakika boyunca kafamın içindeydi ve iğrenç hissettirdi." Ürperdi. "Sanırım benim peşimden gelecek."

"Ne yazıyordu?" Gary sordu.

"Hamalın annemi öldürmeden hemen önce kullandığı dilde konuştu." Gözlerini kapadı, kuş ve hayvan seslerini mükemmel bir şekilde yeniden üretmesini sağlayan ve onu dilbilimde bu kadar usta yapan aynı fonografik hafızadan yararlandı. "Dedi ki, 'Arabejila. Emni hân ku köd alte. Tödak

a hoş a asz engemko, kute enke  a asz engemko a j lleen. Andak a irgalomet ter d it."

Tek tek kelimelerin ne olduğunu ya da ne anlama geldiklerini bilmiyordu ama sesleri, tonlamaları ve ses perdesini tam olarak yeniden üretti ve ses tonunun mide bulandırıcı i ren li i herkesin irkilmesine neden oldu.

"Tanıdığım tek kelime Arabejila'ydı. Bu bir aile ismi ve çok sıra dışı. Büyük büyük büyükannemin adı Arabejila'ydı ve ona da başka bir büyük büyükannemin adı verilmişti."

Gary ve Jubal birbirlerine uzun uzun baktılar.

Riley i  çekti. "Bana bunun ne anlama geldiğini söyle. Bu noktada, Ben gibi, hiçbir şeyin beni  a ırtaca ını sanmıyorum."

Gary, "Senin tanıdığı biri olduğunu d   nm    olmalı," diye cüret etti. "Arabejila adında bir atanız varsa, varlı ınızı hissetti inde ona tanıdık gelmiş olmalısınız, bu da onun genlerinin ve yeteneklerinin sizde güçlü olduğu anlamına gelir. Muhtemelen senin bu Arabejila olduğuna inanıyor."

"Bu isimde bir akrabam uzun zamandır hayatta değil..." Ben'e bakarak sözünü kesti. Volkanda yaşayan her neyse, çok eski bir kötülük olmalıydı. Ailesindeki kadınlar ne zamandan beri And Dağları'nın bu kadar ücra bir k  sesine gelip ayin yapıyorlardı?

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve yana ını dizlerine sürttü. Eğer o kadim varlık atalarından biri tarafından volkana kapatıldıysa, biraz kızgın olması ve intikam almak istemesi mantıklı geliyordu.

"Boş ver. Ne dediğini tercüme edebilir misin?"

" fadeyi benim için tekrar et," dedi. "Elimden geleni yapacağım."

Bunu yaptı, kelimelerin ritmini ve tonlamasını etkilemeden olabildiğince yavaş konuştu.

Gary çenesini ovu turdu, bir süre kararmış eline baktı, k l  kot pantolonuna sürdü ve elleri kirli kalınca omuz silkti. "Emni h n ku k d alte. Bunun 'lanetli kadın' anlamına geldiğini biliyorum."

"Bu cümlelerin tanıdık geldiğini düşündüm," dedi Riley. "Kapıcı bunu tekrar tekrar söyledi. Anneme lanetli kadın diyordu."

"Ve şimdi de sen," dedi Jubal.

Riley içgüdüsel olarak parmaklarını toprağa gömdü, rahatlamaya ihtiyacı vardı. O şeytani varlığın peşinden geleceğini zaten biliyordu. Gary'nin bunu ona söylemesine gerek yoktu; o şeyin sesindeki nefreti ve öfkeyi duymuştu. Ama aynı zamanda korku da duymuştu. Kendisi Arabejila değildi ama şeytan ondan korkuyorsa Riley bu kadınla akrabalık bağı olduğunu iddia etmekten mutluluk duyardı.

"Tõdak a ho¢ a¢asz engemko, kutenken¢ a¢asz engemko a jlleen, I believe is, I don't know how you ..." Jubal'a kaşlarını çattı. "'Kaçtım' mı? 'Benden nasıl kaçtın?'"

Jubal başını salladı. "Ben de öyle anladım. Bir de 'bir daha olmaz' gibi bir şey."

Gary başını salladı. "Benden nasıl kaçtığını bilmiyorum ama bir daha kaçamayacaksın. En fazla bu kadar yaklaşabildim. Belli ki seni tanıdığını düşünüyor."

"Peki ya son bölüm?" Riley ısrar etti. "Andak a irgalomet terád it."

"Bu, 'Bu sefer sana merhamet etmeyeceğim' anlamına geliyor." Gary sanki bir an önce bitirmek istiyormuş gibi kelimeleri aceleyle söyledi.

"Peki kim o? Nedir o?" Riley talep etti.

Gary ona bakmadan kot pantolonundaki kl sildi. "Korkarım bir vampirle karşı karşıyasınız. Çok güçlü bir vampirle. Gerçek bir vampir. Boğazınızı yırtar ve sizi kurutur. İnsanların acılarından ve dehşetinden besleniyor. O dağda kilitli olanın bu olduğuna hiç şüphem yok."

Riley ağız açık bir şekilde ona baktı. Onun vampir demesini beklemiyordu. Vampirler korku filmlerindeki ya da romanlardaki efsanevi iblislerdi. Onun ne diyeceğini düşündüğü hakkında en ufak bir fikri yoktu ama vampir demeyeceği kesindi. O da ciddiydi. Gizlice Jubal'a baktı. O da en az onun kadar ciddiydi.

"Sahip olduğunuz tüm o silahlar, bunu bekliyordunuz. Belli ki başından beri biliyordunuz."

Gary başını salladı. "Hayır, bu doğru değil. Aslında buraya neslinin çoktan tükendiğini düşündüğümüz bir bitkiyi araştırmak için geldik. Geçen yıl küçük bir maceracı grubu buraya gelmişti ve içlerinden birinin internetteki blogunda bu bitkinin bir fotoğrafı vardı. Bir arkadaşımız tesadüfen bu fotoğrafa rastladı ve nadir bitkilere olan ilgimi bildiği için bana gönderdi. Jubal da ben de çok heyecanlandık. Bitkiyi tarif eden madenciyle temasa geçtim ve aradığımız şeyin bu olduğundan emin oldum. Bir rehberle irtibata geçtik ve geldik."

"Ama rehberimiz hastaydı," dedi Jubal. "Tıpkı sizinki ve Dr. Patton'ın rehberi."

"Ve bizimkiler," diye ekledi Ben.

Gary başını salladı. "Biz de herkesin arasına karıştık ve hepimiz aynı bölgeye gittiğimiz için birlikte seyahat edebileceğimizi ve dağa vardığımızda kendi yolumuza gidebileceğimizi düşündük. O noktada bir sorun olduğuna dair en ufak bir fikrimiz yoktu."

Jubal, "Tuhaf şeyler olmaya başladığında ve bunlar açıkça annene yöneldiğinde ölümsüzlerle karşı karşıya olduğumuzdan şüphelenmeye başladık," diye ekledi. "Kötülüğün belli bir hissi var ve ikimiz de bunu daha önce hissettik."

Ben başını salladı. "Hayır. Asla olmaz. Dünyanın dört bir yanındaki vampir efsanelerini inceledim ve itiraf etmeliyim ki bir yanım filmlerdeki gibi bir şeyin var olduğuna inanmak istedi. Seyahatlerimde vampirlere tamamen inanan ve onları avlayıp öldürdüklerini iddia eden bir grup insanla karşılaştım. Hepsi kaçtı. Tamamen kaçıklardı. Vampir diye bir şey yok. Öldürdükleri insanlar hastaydı, farklı yaşıyorlardı ya da güneşe çıkmakta zorlanıyorlardı. Her kurbanı araştırdım ve hiçbiri vampir değildi. Vampir gibi davranan, kan için öldüren birkaç kişi ise akıl hastanelerinde cezai ehliyeti olmayan deliler olarak yatıyor."

"Yeterince doğru," diye kabul etti Gary. "Bahsettiğin insanları çok iyi tanıyorum. Uzun zaman önce bir keresinde onların arasına karışmışım ve evet, ayırım gözetmeksizin öldürüyorlar. Birini hedef alıyorlar ve sonra inanmak istedikleri şeye uyması için gerçekleri çarpıtıyorlar, ama bu vampirlerin var olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor."

"Eğer bu doğruysa," diye karşı çıktı Ben, "neden kimse bunu bilmiyor?"

Riley bunun iyi bir soru olduğunu kabul etmek zorundaydı. Başını dizlerinin üzerinde tuttu ama Gary'nin yüzünü dikkatle izledi. Söylediklerine gerçekten inanıyordu. Jubal da inanıyordu. İkisi de ona deli gibi gelmiyordu. Ellerini toprağa daldırdığında şeytanı hissetmişti. Daha da ötesi, onu duymuştu, sesini duymuştu. Ne kadar istese de bunu inkâr edemezdi.

"Yanardağda kapana kısıldıysa yarasaları, maymunları, hatta piranayı ve o yılanı anneme nasıl saldırtabildi?" diye sordu Gary ya da Jubal'ın Ben'in bu çok mantıklı sorusuna cevap vermesini beklemeden. Gary'ye inanıyordu ve bu çok korkutucuydu.

"Vampirler çok güçlü olabilir. Eğer bu vampir o volkanda kilitli kalarak hayatta kaldıysa, son derece güçlü bir vampirle karşı karşıyayız demektir. Tahmin edebileceğimizden çok daha uzun yüzyıllardır buralarda ve giderek güçleniyor."

Riley kısa süreliğine gözlerini kapattı. Gerçekten kötü bir şeyin dünyaya yayılmasına izin vermişti. "Burada yaşayan Bulut İnsanlarının ve İnkaların yıkımına dair hikâyeler, bizim inandığımız folklor var, bir şey onların en iyi savaşçılarını öldürmüş ve köylerini yok etmiş. Bunun, çocuklardan ve kadınlardan kurbanlar isteyen ama asla yatıştırılamayan kötü bir tanrı olduğunu düşünüyorlardı. Bu kadar eski olabilir mi?"

Gary basitçe, "Evet," diye yanıtladı.

Riley bir topun içine kıvrılıp toprağın rahatlığında uzanmak istedi. Annesi için yas tutacak zamanı olmamıştı ve birdenbire üzüntüye boğulduğunu hissetti, zar zor düşünebiliyordu. Düşünmek istemiyordu. Artık konuşmak ya da duymak istemiyordu. Çocuk olmak istiyordu ve

kulakları. Bunun yerine iç çekti ve yorgun bedenini daha dik oturmaya zorladı. "O silahlarla birlikte kazık da taşıyor musun?" Gönülsüz bir mizah girişimiydi, bu şartlar altında yapabileceğinin en iyisiydi.

Ben kıs kıs güldü. "Tahta kazıklar mı? Dalga mı geçiyorsun benimle?" "Kazıklar işe yaramaz," dedi Jubal. "Yakmak zorundasın

kalbi. Onları vurabilir, bıçaklayabilir, kazığa oturtabilir ve hatta kafalarını kesebilirsiniz ama o kalbi yakmazsanız kendilerini onarabilirler."

Bir inilti kaçtı. Tabii ki kalbi yakmak zorundaydınız. Başka bir şey çok kolay olurdu.

Ben gözlerini devirdi. "Artık senin deli olduğunu biliyorum."

"Keşke bunu uydurduğumu söyleyebilseydim," dedi Gary. "Ama uydurmuyorum. Artık herkes risk altında. Hepimiz risk altındayız. Her kabile üyesi. Yanardağdan kaçmaya çalışan grubumuzun her üyesi. Kan arıyor olacak ve karşısına çıkan herkesi öldürecek. Sadece kan almakla kalmayacak, aynı zamanda onların anılarını da alacak ve gittiği her yere uyum sağlayabilmek için hızlı bir şekilde öğrenecek. Geçmiş yüzyıllara dair bilgi eksikliği birkaç gün içinde hiçbir şey ifade etmeyecek."

Riley parmağının ucunu kaşının üzerinde ileri geri gezdirerek baş ağrısının başlangıcını hafifletmeye çalıştı. "O zaman diğerlerini bulmalı ve güvende olduklarından emin olmalıyız."

Ben kaşlarını çattı. "Buna gerçekten inanıyor musun? Kalbine bir kazık saplasanız bile ölmeyecek, Tanrı'ya karşı dürüst bir vampir. Bıçaklasak ya da vursak bile."

Yavaşça başını salladı. "Buna inanmak istemiyorum Ben, ama inanıyorum. O hayvanlar tamamen doğalarına aykırı davrandılar ve bir şey Capa'yı annemi öldürmeye itti. Adına ne dersiniz deyin ama o her neyse onu nasıl öldüreceğimi bilmek istiyorum. Onunla karşılaştığımda tam olarak neyle karşılaşacağımı bilmek istiyorum, çünkü daha fazla sürpriz istemiyorum."

Ben kaşlarını çattı ama başını salladı. "Sanırım haklısın."

"Vampirler çok kurnaz olabiliyor," diye açıkladı Jubal. "Onlar illüzyon ustalarıdır. Çekici ve yakışıklı görünürler ama aslında ne ve kim olduklarını gizlerler. Kafanızın içine girip size istediklerini yaptırabilirler. Onlar emrettiğinde onlara gidecek ve boğazınızı kesmelerine izin vereceksiniz. Eğer isterlerse onlara çocuklarınızı ya da sevdiğiniz herhangi birini verirsiniz."

"Harika," dedi Riley. "Hayal edilebilecek en kötü canavar, değil mi? Söylediğin şey bu. Sadece bunu söyle. Silahın yanı sıra bir alev makinesine de ihtiyacım var. Sende bir tane olduğunu fark ettim Gary. Ödünç alabilir miyim? Vampir'in benden hoşlanmadığına eminim. Bunu açıkça belirtti."

"Bence bir an önce buradan defolup gidelim," dedi Ben. "Bu her neyse piranayla yaşayabilir."

"Ama yapmaz," dedi Gary. "Bir vampir insanlarla beslenir."

Jubal, "Sen ve Riley'nin buradan olabildiğince çabuk çıkmanız gerektiğine katılıyorum," dedi. "Diğerlerini bulmalı ve onları yağmur ormanından çıkarıp mümkün olduğunca hızlı bir şekilde medeniyete geri götürmeliyiz."

"Buradan nasıl çıkacağımızı düşünen var mı?" Ben girişimde bulundu.

Riley onların gözlerini üzerinde hissetti. Eğer vampir içeri giremezse çok uzun bir süre kalmayı düşünebilirdi. Omuz silkti. "Bilmiyorum ama henüz dışarı çıkmanın güvenli olduğundan bile emin değilim. Yer hâlâ sallanıyor ve ellerimi toprağa soktuğumda sıcaklık hissediyorum."

Konuşurken ellerini toprağın derinliklerine soktu. Daha önce olduğu gibi, vücudu avuçlarının ve parmaklarının etrafını saran enerjiye tepki verdi. Bu rahatlatıcı sıcaklık gözeneklerine sızdı. Kıpırdamadan durdu ve dinledi. Toprak gıcırdadı ve inledi, usulca fısıldadı. Annesinin sesini yakaladı, sanki gülüyormuş ve neşeli notalar onu bulmak için kayaların ve toprağın içinden geçiyormuş gibi belli belirsiz bir yankı. Gözyaşları boğazını tıkadı.

Gözlerini kapadı, içine çekti. İlk başta adamların nefes alışlarını duyabiliyordu. Başının üstündeki çatıda ara sıra sarsıcı bir çarpma sesi yankılanıyordu. Dikkatini dağıtan şeyleri engellemek için kendini zorladı ve farkındalığını derinlere itti, bir bağlantı aradı, ulaşamayacağı gibi görünen o bilgi damarına girmenin bir yolunu. Gürültüleri duyabiliyordu ve eğer kulak kabartırsa çevresinde neler olup bittiğini anlayabileceğini biliyordu.

Kendisine bilgi vermeye istekli bir mesaj merkezi vardı, sadece onu nasıl kullanacağını henüz öğrenmemişti, ama ellerini zengin toprağa her soktuğunda, annesini çevreleyen gizemlerin kilidini daha fazla açtığını fark etti. Annesinden kızına geçen hediye her neyse, burada, toprakta kilitli bir şekilde kendisine bırakılan mirası keşfetmesini bekliyordu. Sadece sırları kendisine çekecek doğru kelimeleri bulması gerekiyordu. Başkaları ona güvenirken, bunu çözmesi gerekiyordu.

Bir nefes daha aldı ve bıraktı, harekete geçme ya da acele etme ihtiyacını bir kenara itti. Adamlar varlıklarının seslerini de yanlarına alarak gözden kayboldular. Mağaranın duvarları eriyip gitti. Korku ve keder onu terk etti, geriye sadece ciğerlerinin ritmik bir şekilde girip çıkan sesi kalmıştı. Birkaç dakika boyunca nefes aldı ve bu basit işlemin mekaniğinin zihnini tamamen temizlemesine ve açmasına izin verdi.

Bir nabız atışının farkına vardı - dünyanın çekirdeğinin tam merkezinden gelen sonsuz bir gümbürtü. Parmaklarının ucunda genişleyen aşırı sıcak gaz bulutunu hissetti ve şiddetli bir şekilde patlayan ama yeni yıldızlar, güneş, ay ve dünya gezegenini doğuran o eski yıldızla yakın bir bağ hissetti. Aslında zihninde yaratılışı görebiliyordu, nebula çöküyor ve soğuyarak düzleşmiş, yavaşça dönen bir diske dönüşüyordu. Dünya'nın yüzeyi erimiş kaya okyanusunun titreşimiyle kaplanıyordu.

Riley yüzeyin altında fokurdayan magmayı, plakaların kaymasını ve dağların yukarı itilmesini ve köklerin büyük zincirler ve sarmaşıklar gibi toprağın derinliklerine yayıldığını hissetti.

Denizin, her kıtanın altında, gezegenin her parçasını birbirine bağlayan - hepsini ona bağlayan. İlk yumuşak fısıltılar ona geldi, zihnini dolduran mırıltılar, çoktan geçmiş kadınların sesleri, onu kız kardeşliklerine davet ediyordu.

Annesinin ve büyükannesinin tanıdık, rahatlatıcı hissini fark ettiğinde kalbi şarkı söyledi.

8

Dax vampirin nefret dolu, muzaffer gözlerine baktı. Volkanın Dax'ı değiştirdiği gibi Mitro'yu da değiştirmişti, başka bir şeye dönüşmüştü. O aşırı ısıtılmış ortamda yüzlerce yıl geçirmiş ve basınca, gazlara ve ısıya dayanabilmek için Mitro daha uygun bir forma dönüşmüştü. Yüzyıllar boyunca vücudu mutasyona uğramış bir kertenkele kabuğuna bürünmüştü.

Ağır çıkıntılar Mitro'nun kafatasını parçalara ayırıyor, derisini ağır kemiklerin üzerine sıkıca çekiyordu. Sarı saçları jilet gibi keskin sıralar halinde dimdik duruyordu. Göz kapakları ağırlaşmıştı ve ruha açılan pencereler olan gözlerin kendileri saf siyahı yansıtıyordu, hiç beyaz görünmüyordu, içinde ruh yoktu. Magmadan kaynaklanan yara izleri açıkta kalan derisinin çoğunda derin çukurlar oluşturmuştu. Balçık kaplı deri sararmış ve hafif bir çürük yumurta kokusu yayıyordu. Oda dönmeye başladı. Vampirin kalın, benekli derisine karışan zehirli gaz uyuşukluğa neden oluyor ve zihni bulandırıyordu.

Dax beynini çalışmaya zorladı. Vampirin solmuş kalbi yakılmıştı ama o hâlâ yaşıyordu. Nasıl? Ve eğer ölmesi gerekirken ölmediyse, bir avcı ölümsüzü nasıl öldürebilirdi? Ölümsüzleri yok ettiği onca yıl boyunca ne böyle bir şeyle karşılaşmış ne de böyle bir şey duymuştu.

Dağ sallandı. Bir gümbürtü odanın içinde yankılandı. Manyak kahkahalar kafasını yarararak homurdandı.

Doğrudan gözlerinin içine bakan Mitro, pençe gibi inen yumruğunu Dax'ın göğsünün derinliklerine sapladı. Acı, parlak ve sıcak, Dax'ın nefesini kesti. Pençeler, Karpatyalı'nın atan kalbine ulaşmak için bir delik açarak, derin bir tünel kazarak, siniri ve kasları parçaladı ve yırttı.

Sırtışın o karanlık parodisi genişledi, açgözlü pençeler kalbini kavrarken bile çekilen diş etlerindeki sivri, lekeli dişler boynuna doğru koştu. O anda her şey değişti. Dax'ın Mitro'yu dünyada başıboş bırakarak ölme lüksü yoktu. Dax ne olursa olsun yaşamak zorundaydı.

İçini parçalayan acıyı görmezden gelerek geri çekildi, bir nefes aldı ve Mitro'nun kötü niyetli yüzüne doğru bir ateş seli saldı. Vampir uluyarak geri çekildi ve boş yumruğunu geri çekerken kolunu acımasızca büktü. Mitro, avcının boğazından akan alevlerden kaçınmak için kendini bir tarafa attı, çığlığı odayı doldurdu.

Dax'ın yırtılan göğsünden havaya parlak kırmızı kan püskürdü. Mitro'nun açık göğsünden çıkan zehirli bir asit olan yanmış kararmış kanın büyük topakları odaya sıçradı ve yanarak kül oldu, üzerine yağdı. Gazlar ateşli toplar halinde patlayarak kapalı alana doğru savruldu ve duvarlarda derin kraterler oluşturdu. Altlarındaki bacalar patladı, daha fazla zehirli gaz, parlak turuncu-kırmızı erimiş kaya püskürtüleriyle birlikte yükseldi.

Mitro ince bariyeri dövdü, bir koçbaşı gibi defalarca ona çarptı ve alttaki magma havuzlarından yukarı doğru patlayan ateşli bombalardan kaçtı. Dax vampirin peşinden sıçradı ve parmaklarının ucuyla bileğine uzanıp ölümsüzü geriye doğru çekti. Binlerce küçük iğne avucunu deldi ve temas ettiği anda yaktı. İlk içgüdüğü bırakıp gitmekti ama kendini tutunmaya zorladı ve vampiri fokurdayan sıcak kaya havuzuna doğru sürükledi.

Mitro ayağını Dax'ın göğsündeki deliğe soktu. Acı avcının içinde patladı. Bir an için her şey karardı. Vücudu kapandı, eli bileğinden kaydı. Kendini yakalamadan önce havada yuvarlandı. Mitro bariyerin üzerindeydi ve çıkıntılı kafatasını aynı noktaya defalarca çarpıyordu. Dax onu tekrar durdurmak için yukarı doğru fırladı.

Dağ uğursuz bir şekilde gümbürdedi, bir saniye boyunca nefesini tuttu ve sonra havalandı. Sarsıntı her iki savaşıyı da sersemletti. Dax kendini yakalayamadan sertçe duvara çarptı. Isı vücudunu yaktı. Kulaklarından kan damladı. Görüşü bulanıklaştı. Oda gaz halindeki buharla doldu ve basınçtaki ani artış neredeyse onu parçalıyordu.

O anda, Kadim Olan'ın onu korumak için yükseldiğini hissetti. Vücudu yüzyıllar boyunca yanardağın koşullarına alışmıştı ama yanardağ patladığında ne o ne de Mitro iyi durumda olacaktı ve ejderha bunu biliyordu.

Yaşlı Olan hızla ele geçirdi, ruhu yükseldi ve Dax'ı kuşatmak için yayıldı. Kızıl ve turuncu pullar önce Dax'ın vücudunu sardı, başından ayak parmaklarına kadar yumuşak ve etkili bir şekilde kayarak ilerledi. Sert kabuk göğsündeki deliği kapattı ama kanı pulların arasından sızmaya devam ederek göğsünü kızıla boyadı.

Dax şekil değiştirmeye alışkındı ama bu farklı hissettiriyordu. Karpatyalılar şekil değiştirdiğinde, bedenini kendini tamamen yeniden oluşturduğu hissi yoktu ama bu sefer vardı. Kütlesinin arttığını, kemiklerinin uzadığını ve yeniden şekillendiğini hissedebiliyordu. Sırtından kanatların filizlendiğini, esnek, pullu derisinin okyanus rüzgârını yakalayan geniş yelkenler gibi uzandığını hissedebiliyordu. Tırnaklarının uzadığını, jilet uçlu elmas pençelere dönüştüğünü hissedebiliyordu. Güç, çeviklik ve ham, ilkel duygular damarlarında dolaşıyordu. O bir ejderha şekline bürünmüş bir avcı değildi: o bir ejderhaydı. Kudretli. Güçlü. Ateşin efendisi. Gökyüzünün kralı. Ve

Bilinci hâlâ orada olsa da, Yaşlı Olan da oradaydı; kadim, güçlü ve bir o kadar da ölümcül.

Kanatları açıldı ve ejderha bedeni havada döndü. Uzun, çıkıntılı kuyruğu magma havuzuna sıçradı ve kırmızı-sıcak kayayı mağaranın kenarlarına savurdu. Ama acı yerine, ısı onu canlandırdı, güçlendirdi. Zafer ve meydan okumayla çığlık attı ve vampire doğru bir başka sıcak alev püskürttü.

Ancak kaynayan alev bulutları onu sarmadan hemen önce Mitro büyük, pullu siyah bir ejderhaya dönüştü ve bariyere sertçe çarparak sonunda onu aştı. Dağ püskürürken zaferini haykırdı, buhar ve ateşli madde gayzerleri ince noktalardan dışarı çıktı. Kısa bir nefes daha aldı ve dağ patladı. Devasa, şiddetli gaz, kül ve erimiş kaya püskürdü, dağın tepesini ve gökyüzünü yırttı. Her iki ejderha da patlamanın şiddetiyle dağın yan tarafına doğru savruldu.

Ateş kırmızısı ejderha, ormanın üzerine yayılan kızgın kül ve gaz bulutunun içinde yönünü şaşırılmış, neredeyse kör olmuş bir halde gökyüzünde uçtan uca yuvarlandı. Gökyüzünde şimşekler çaktı. Parlak kırmızı ve turuncu çizgiler havaya fışkırdı. Kül ve beyaz-sıcak çamur yağdı. Erimiş kayalardan oluşan ateşli güller havaya fırladı. Dağın yan tarafında açılan yaradan bir lav nehri aktı, kalın, parlayan şekerlemeden uzun şeritler gibi görünüyordu, bükülmüş ve parlak, aşağıdaki ormana düşüyordu. Ağaçlar patladı, ateşli bombalar alevler içinde patladı.

Parlayan gözler kara bulut ve kül perdesini delerek mücadele eden kara ejderhayı fark etti. Kırmızı kanatlar güçlü darbelerle aşağıya inerek onu havaya kaldırdı. Bu deneyim Dax'ın daha önce paylaştığı hiçbir şeye benzemiyordu. Dax, Yaşlı Olan'ın yanındaydı, onunla birlikte izliyor, hissediyor ve düşünüyordu ama aynı zamanda ondan ayırıyordu. Sanki bilinci ejderhanın bedeninde bir ziyaretçiymiş gibi hissediyordu.

Vücudu. Beden kendisinin değildi ama yine de öyleydi. Bu ikilik onu sersemlemiş ve biraz da kopmuş hissettirdi.

Yine de içinde bulunduğu durumun yabancılığına rağmen Dax ejderhanın göğsünü kaplayan pullardan damlayan kanın farkındaydı. Mitro Dax'ı kötü yaralamıştı ve bu yara dönüşüm boyunca devam etmişti. Dax kan kaybını bir an önce durdurması gerektiğini biliyordu. Ancak ejderha göğsünden sızan sıvıyı pek umursamıyordu. Öfke ve hâkimiyet, Yaşlı Olan'ın zihnini tüketirken, kara bir ejderhanın gerçek formundan ziyade görünüşünü taşıyan bocalayan vampire doğru koştu. Sola doğru yatan ve kül bulutunu siper olarak kullanan İhtiyar, yanardağın aşırı ısınmış hava akımlarına binerek Mitro'nun üzerine çıktı. Kara ejderhanın üzerinde konumlandığında, İhtiyar kanatlarını sıkıca kavradı ve aşağıya doğru roket gibi fırlayarak, duman ve küllerin arasından ölümcül bir hızla süzüldü.

Kırmızı ejderha kanatlarını açıp ön ve arka ayaklarını çevirerek pençelerini saldırmak için uzattığı sırada Mitro başını kaldırıp baktı. Dax ilk başta Mitro'nun kaçacağını düşündü ama kara ejderha sadece meydan okuyan bir çığlık atıp ona doğru fırladığında Dax, Mitro'nun Karpatların istedikleri zaman bürünebildikleri daha zayıf bir ejderha şeklinden ziyade gerçek bir ejderhayla karşı karşıya olduğunu bilmediğini fark etti.

Mitro üstünlüğün kendisinde olduğunu düşünüyordu.

Yaşlı Olan daha büyük cüsseye, daha büyük beceriye, daha güçlü pozisyona ve momentuma sahip olduğundan emindi. Öldürmesi neredeyse kesin gibiydi.

Ejderhanın içinde, Dax şiddetli bir duygu fırtınasıyla başa çıkmaya çalışıyordu. Dax her zaman duygusuz bir etkinlikle savaşmış, her zaman öldürmüştü. Ejderha öyle değildi. Ejderha için dövüş hayat demektir; vahşilik, çığlık ve nabız hızlandıran duygularla doluydu, öyle ki neredeyse her birini tadabiliyor, dokunabiliyor, görebiliyor ve koklayabiliyordu. Saf ve beyaz sevinç, ateşli kırmızı saldırganlık alevleriyle dönüyor ve

Altın parlaklığında gurur bayrakları. Dax'ın zihni ve duyuları aşırı yüklenme yüzünden allak bullak olmuştu.

Kırmızı ejderha daha küçük olan siyah ejderhaya çarptı ve birbirlerine kilitlenerek ikisi de gökyüzünden aşağı düştü. Kanatlar çılgınca çırpınıyor, her ejderha denge ve üstün saldırı pozisyonu arıyordu. Uzun boyunlar kıvrıldı. Azı dişleri öldürücü bir ısırık için pullu derileri koparıp yırttı. Arka ayaklarının pençeleri acımasız bir kararlılıkla birbirini kavrarken, ön ayakları birbirine dolandı ve savunmasız karınlarını parçaladı.

Yaşlı Olan daha güçlü ve daha büyüktü, pençelerini Mitro'nun karnının derinliklerine saplayarak zırhlı deriyi yırttı ve altındaki yumuşak, savunmasız organlara kadar parçaladı. Pençeleri her vuruşta içeri giriyor, pulları ve kanayan et parçalarını çıkarıyordu.

Mitro siyah ejderha formunun içinde şok, acı ve delice bir öfkeyle çığlık attı. Zaferinden emindi - Danutdaxton'a karşı fiziksel üstünlüğünden emindi - ama Dax'ın her darbesi derine inerken, Mitro'nun her darbesi elmas sertliğindeki pullar ve görünüşte aşılmaz kırmızı bir post tarafından geri çevrildi. Mitro anlamamıştı. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Çılgınca kıvrandı ama kırmızı ejderhanın şiddetli pençesinden kurtulamadı. Aniden kazanamayacağını fark ettiği bir ölüm savaşına kilitlenen Mitro, Dax'ın olası tek zayıf noktasına umutsuz, acımasız bir saldırı başlattı: ejderha formunda bile Mitro'nun ona açtığı korkunç yaradan kan sızan kalbinin üzerindeki pullar. Mitro vahşi bir kararlılık ve şeytani bir hızla kanlı noktaya bir dizi cezalandırıcı darbe indirdi. Göğüs plakası eğildi ama kırılmadan önce Dax'ın dişleri Mitro'nun omzunun derinliklerine battı ve büyük bir et ve tendon parçasını kopardı.

İki dev canavar kıvrılarak, çığlık atarak, parçalayarak, ısırarak yanan yere doğru düştü. Çarpışmadan saniyeler önce, iki ejderha birbirinden ayrıldı, kanatları rüzgârı yakalamak için genişçe açıldı ve onları zıt yönlerle uçurdu.

Mitro sertçe itti, kanatlarını umutsuz bir hızla pompalayarak tekrar havaya tırmandı. Kırmızı ejderha tek bir kararlılıkla onu takip etti. Sakin, acımasız, kararlı avcı kovalamacadan asla vazgeçmiyordu.

Dax'tan daha hızlı koşamazdı ve hâlâ bir anlam ifade etmese de, sadece gücüyle onu alt edemeyeceği açıktı. Mitro'nun bir üstünlüğe, bir avantaja ihtiyacı vardı. Gözleri obsidyen yarıklara dönüştü ve patlayan volkandan yükselen kül bulutuna odaklandı. Bir hız patlaması yaparak doğruca dumanların kaynayan siyah kalbine doğru uçtu.

Dax, Yaşlı Olan'ın gözlerinden Mitro'nun aşırı ısınmış kül bulutunun içine dalışını izledi. Mitro gözden kaybolduğunda rüzgâr yön değiştirdi ve bulutun etrafında dönmeye başladı.

O ne yapıyordu? Dönen rüzgârlar, sıcak kül parçacıklarını yaralı vampirin etrafında giderek daralan bir girdapta topladı. Bulutun içinde saklanabileceğini mi sanıyordu?

Yaşlı Olan bir meydan okuma kükremesi daha çıkardı ve tehdidi sona erdirmek için doğruca vampirin üzerine atladı.

Havadaki yoğun enkaz görüş mesafesini sıfıra indirmişti ama ejderhanın görüşü Karpat gözlerinden bile daha fazlasını görüyordu. Havanın yoğunluğundaki değişiklikleri, dönen siyah kül bulutunun kalbindeki katı formu görebiliyordu. Kara vampir hareketsizdi, kanatlarını açmış, doğal olmayan siklonik rüzgârların onu havada tutmasına izin veriyordu. Dax vampirin yaralarını içeriden iyileştirdiğini neredeyse hissedebiliyordu. Hayati organlardaki yırtıkları kapatıyor ve ejderhanın kesip parçaladığı yerlerdeki kan kaybını durduruyordu.

Kırmızı ejderha neredeyse Mitro'nun tepesindeydi ki, havadaki tüm kaya ve molozlar vampirin görüşünü tamamen engelleyen bir duvar halinde katılaştı. Korkusuz ve hâkimiyetinden emin olan kırmızı ejderha arka ayaklarını ve ön ayaklarını başka bir saldırı için pozisyona getirdi ve nispeten ince bariyeri delerek çarpma anında paramparça etti.

Ama kül duvarının diğer tarafında savunmasız, yaralı bir rakip bulmak yerine, kara ejderhanın kuyruğunun sert noktasına tüm güçleriyle çarptılar - Mitro'nun

Basit et, pul ve kemikten, her biri iki fit uzunluğunda ve kötülükle parıldayan, uçları tırtıklı, jilet gibi keskin gümüş sivri bir mızrağa dönüştü.

Şaşkınlık ve acı içinde çığlık atan kırmızı ejderha kendini Mitro'nun çivili kuyruğuna sapladı. Dax acı içinde nefesini tuttu, sivri uçları sanki kendi etini yırtıyormuş gibi hissetti.

Neyse ki mızraklı kuyruk kalbine saplanmak yerine karnının derinliklerine saplanmıştı. Tırtıklı kenarlar Yaşlı Olan'ın iç organlarını hızla parçalıyordu ama kalbi ıskaladıkları için Dax ve ejderhaya birkaç değerli dakika kazandırmıştı.

Bir kez daha, iki ejderha gökyüzünden düşerken ölümüne bir savaşa kilitlenmişti. Mitro diğer ejderhaya sıkıca yapıştı, pençeleri ve kuyruk dikenini derine indirdi. Yaşlı Olan Mitro'nun karnını ve uzuvlarını pençelemeye ve parçalamaya devam etti, dişlerini Mitro'nun boynuna ve kafasına geçirdi. Kara ejderha kuyruk dikenini kırmızı ejderhanın kaburgalarının altına sokarak ele geçirilmesi zor kalbi aradı ama daha önce olduğu gibi Mitro'nun şekil değiştirmiş ejderha formu Yaşlı Olan'ın gücüne denk değildi. Mitro acı içinde geri döndü.

Bu irkilme Yaşlı Olan'a beklediği fırsatı verdi. Dişleri omzunun hemen üzerinden şimşek hızıyla inerek küçük boynun etrafını sardı ve güçlü çenesi büyük bir kuvvetle kapandı. Kara ejderha diğerinin yüzüne bir ısırıkla karşılık verdi, dişleri Yaşlı Olan'ın sol gözünün yanına derinlemesine battı.

Ejderhalar dağın yamacına çarptı, dik yamaçlardan aşağı yuvarlandı ve yollarına çıkan ağaçları ezdi. Sert bir sarsıntı onları birbirinden ayırdı. Önce Mitro durdu, daha büyük ve ağır olan Yaşlı Olan ise neredeyse yanardağın tabanına kadar yuvarlanmaya devam etti. Yaralı, bir kanadı yırtık ve kanlı olan kırmızı ejderha ayağa kalkmaya çabaladı ve meydan okuyan çığlıklar attı, gözleri hâlâ savaşçısına kilitlenmişti ve hedefini gözden kaçırmayı reddediyordu.

Ejderhanın bedeninin içinde, Kadim Olan'ın öfkesi ve acısı Dax'ı bir duygu girdabına sürükledi. Yaşlı

Biri yaralarına rağmen kazanmaya kararlıydı. Dax ortak bedenlerinin daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi ama Yaşlı Olan onun kırmızı ejderhayı kontrol etme çabalarına karşı koydu. Etraflarında, patlayan volkandan kül ve yanan ponza parçaları yağmaya devam ediyordu.

Kırmızı ejderha zayıflamış kanadını sırtına bastırdı ve dağdan Mitro'ya doğru tırmanmaya başladı. Acımasız dövüşten ve aynı derecede acımasız inişten hâlâ sersemlemiş olan kara ejderha, titrek ve zor hareketlerle kendini düzeltti. Mitro gücünü toplamaya ve havalanmaya çalışırken siyah kanatlar açılıp çırpıldı.

Avının kaçmasına izin vermek istemeyen Yaşlı Olan hızını artırarak kara ejderhanın arka bacağına yapıştı ve onu yakındaki bir ağaca fırlattı.

Etraflarındaki mağara parçalanırken Riley hızla gözlerini kırptırdı. Kül yağmaya devam ediyordu, yumuşak yapraklar havayı boğuyor, ağaçları ve yeşillikleri kuş tüyü gibi kaplıyordu. Etraflarındaki orman sağlamdı - patlama dağın onların tarafındaki ağaçları dümdüz etmemişti - ama birkaç dağınık yangın ve çamur büyük hasar vermişti. Birkaç yüz metre yukarıda, Bulut İnsanları'nın köyünün yıkıntılarını görebiliyordu. Dağın her tarafında alevler parlıyordu; turuncu ve kırmızı alevler havada dönen karanlık küllerin arasında cesurca mücadele ediyordu.

Jubal ağzını ve burnunu kapatarak, "Burada kalamayız," dedi. "Rüzgâr yönümüzü değiştiriyor ve diğer taraftan bir gaz bulutunun bize doğru gelme ihtimali var."

"Bir iz göremiyorum," dedi Ben. "Miguel olmadan dönüş yolunu nasıl bulacağız?"

"GPS'imiz var," dedi Gary. "Kül yeterince çöktüğünde bizi helikopterle çıkarması için çağırabileceğimiz arkadaşlarımız var ama her ihtimale karşı Miguel ve diğerlerini bulmaya çalışmalıyız."

Riley başını kaldırdı. Sesinde, bunu ifade ediş biçiminde o uğursuz nota vardı. Nefesini bıraktı, öksürdü ve ağzını kapattı. "Sanırım onları takip edebilirim," diye itiraf etti Ben'e küçük bir bakış atarak.

"Elbette yapabilirsin," dedi Ben. "Mağaralar inşa edebilir ve volkanları durdurabilirsin. Ben sadece yüksek çizmeler ve pelerin arıyorum." Ona küçük bir sırıtış fırlattı ve kaşlarını oynattı.

İçinde bulunduğu duruma rağmen güldü. "Keşke pelerinim olsaydı. Bizi buradan uçururdum."

Gary öne geçti. Riley ve Ben onun arkasına düştüler. Dağdan aşağı inmeye başladıklarında Jubal arkadan geliyordu. Yerde, yeşilliklerde ve tepelerindeki ağaçlardan düşen kül tozları neredeyse içinde boğulacakları kadar kalındı. Gömleklerini ağızlarına ve burunlarına sardılar ve inatla yollarına devam ettiler.

Gökyüzündeki yoğun kül tabakası her türlü ışığı gizlediği için şafağa ne kadar kaldığını söylemek imkânsızdı ama saati güneşin yükselmesine daha birkaç saat olduğunu söylüyordu. Bunun bir önemi olmamalıydı ama eğer etrafta dolaşan gerçek bir vampir varsa, o zaman güneşin bir an önce doğmasını istiyordu.

Boğazını temizledi. "Gary, eğer bu kül yağmur ormanının üzerinde asılı kalır ve orayı karanlıkta bırakırsa,... a..." Vampir kelimesini yüksek sesle söylemek kulağa gülünç geliyordu. Yolculuklarına bir tür kötülüğün musallat olduğuna ve hamalı annesini öldürmeye ittiğine dair kanıtlar karşısında bile Ben'in inançsızlığını kesinlikle anlayabiliyordu.

Gary omzunun üzerinden baktı, yüz ifadesi ciddiye. "Böyle şeylerin var olduğuna inanmanın zor olduğunu biliyorum. Ama dışarıda bir yerde ve bir ölüm makinesi. Güneşe çıkamazlar, onlar hakkında bu kadarı doğru. Yeraltına inerler ve dinlenme yerlerinin etrafına korumalar yerleştirirler. Eğer bu yüzlerce yıl boyunca bir yanardağın içinde kansız kaldıysa, çok güçlü bir yaratık olmalı."

"Ve aç," diye mırıldandı. "Bana onlardan bahset. Aklınıza gelebilecek her şey."

Gary hızla başını kaldırdı. Kelimeleri bulmaya çalışırken korku ve panik yüzüne yayıldı. Riley kafasını kaldıramadan o konuştu.

"Yapacağım. Sonra görüşürüz. Şu anda hareket etmemiz gerekiyor." Dev kırmızı ejderha kanatlarını açmış, dağın karşı tarafına doğru hızla ilerlerken gördüğünde hissettiklerine kıyasla sesi her nasılsa sakın görünüyordu.

Koştular. Ağaçların ve çalılarının arasından koştular, devrilmiş ağaçların ve enkazların üzerinden atladılar, yapraklar ve dallar derilerini kamçılادıkça kazandıkları birçok küçük kesik ve çürüğe aldırış etmediler. Üzerlerindeki havayı yırtan güçlü kükremeyi ilk kez duyduklarında, ses onları neredeyse oldukları yerde dondurdu. Sonra hayatta kalma içgüdülerini devreye girdi ve bir adrenalin sarsıntısı onları daha da hızlı koşturmaya itti.

Küçük bir tepeyi aşmaya çalışırken adrenalin ve nefes darlığı birbiriyle yarışuyordu. Sol taraflarından gelen bir çarpışma onları dizlerinin üzerine çökertecek kadar güçlüydü. Ağaçlar, toprak ve kül havaya savrulurken gözlerini ayıramıyorlardı. Riley bir an için kırmızı bir kanadın şeklini ve rengini seçtiğini sandı ama sonra kaostun içine gömüldü.

Çılgınlık sona ermişti ama aşağıdaki ağaç tepelerinin üzerinde yükselen şey insanın gözlerini kamaştıracak bir manzaraydı, toz ve kül hâlâ havadaydı; kızıl ejderha molozların arasından yükseldi, başı, sırtı ve katlanmış kanatları küçük ağaçların arasından tamamen sıyrıldı. Hain dişlerle kaplı çenesi ardına kadar açıldı, gözleri neredeyse ateşle yanıyordu, derinliklerinde kıpkırmızı bir kızılık vardı.

Çok daha küçük, pırıl pırıl siyah ikinci bir ejderha küllerinin arasından fırladı, kanatları parçalanmış, kanlı bedeninden dışarı çıktı, kama şeklindeki başı kırmızı ejderhaya doğru dişlerini göstererek uzandı.

"Vay anasını," diye fısıldadı Ben.

Bu şartlar altında Riley bu küfrü son derece yerinde buldu. İki öfkeli ejderha başlarını çevirip

Riley ve arkadaşlarına odaklandılar.

Yolculuk boyunca korku onun değişmez yoldaşı olmuştı ama şimdi, dev kırmızı ve küçük siyah ejderhanın bakışları üzerlerine çevrildiğinde, korku dehşete dönüştü. Çürüyen, çarpık bir kötölük içini parçaladı ve güneşi göğsünde tutmaya çalışıyormuş gibi hissedeceği kadar sıcak bir sıcaklık vücudunu sardı.

Riley dizlerinin üzerine çöktü. İçini bir hastalık kapladı, sanki canlı küf ve mantarlar derisinin üzerinde geziniyormuş gibi yerden yukarı doğru yayılıyordu. Korkunç, zehirli bir ses zihnini tırmalamaya başladı, hamalların kullandığı dilin aynısını konuşuyordu.

Sonra her şey bitti. Kara ejderha öfkeli bir kükreme çıkarırken korkunç ses sessizliğe gömüldü. Kırmızı ejderha cevap verdi, bağırışı doğanın bir gücü gibiydi, sesin şok dalgaları ağaçları dümdüz edecek kadar güçlüydü.

Riley'nin elleri kulaklarını kapatacak şekilde yukarı kalktı. Siyah ejderhanın dönüp dağa tırmandığını gördüğünde göğsünde bir baskı hissetti. Kırmızı ejderha da hemen arkasından onu takip etti.

Bir el kolunu kavradı ve onu ayağa kaldırdı. Jubal. Adam ne olursa olsun sinirlerine hâkim oluyor gibiydi.

"Buradan hemen uzaklaşmamız gerekiyor."

Yer gümbürdemeye ve sarsılmaya başladı. Bir milden daha az yükseklikteki yanardağda yeni bacalar açılarak buhar ve sıcak gaz gayzerleri salmaya başladı.

"Vay anasını." Fısıltıyla söylenen bu sözler Dax'ın ejderha tarafından geliştirilmiş duyularına kristal berraklığında geliyordu.

Dört insan külle kaplı dağın yamacında bir araya toplanmıştı. Dax şok olmuş yüzlere bir an için göz attı. Üç adam, bir kadının daha küçük, daha kıvrımlı gövdesinin etrafında koruyucu bir şekilde toplanmıştı. Kırmızı ejderhanın içinde, Dax garip bir his hissetti

Ejderhanın damarlarında şarkı söyleyen kristal bir nota gibi farkındalık. Zengin, canlı, diri. Dax bir anda ormanın, toprağın zengin, bereketli kokusunu aldı. Ejderhanın gözlerinden onu görebiliyordu; kadının ayaklarının yere değdiği noktadan yayılan yemyeşil bir parıltı. Dax kadının yüzünü göremiyordu ama kim olduğunu hemen anladı. Toprağın gücü onda o kadar güçlüydü ki, ancak Arabejila'nın son torunu olabilirdi.

Koru onları! diye bağırdı Yaşlı Olan'ın zihnine.

Kırmızı ejderha hırladı ve açık bir uyarıyla havayı ısırdı ve dört insan dağın yamacından aşağı koşmaya başladı. Kara ejderha tıslayarak onlara doğru hücum etti ama Yaşlı Olan onun yoluna atladı. Mitro dev kırmızı ejderhanın etrafından dolaşmak için bir yol ararken, iki canavar yırtıcılar arasında tuhaf bir dansa başladı, yana doğru adım attı, başını salladı, ancak adım adım, hamle hamle eşleşti.

Mitro'yu insanlardan uzak tutması için İhtiyar'a güvenmekten başka çaresi olmayan Dax, tüm dikkatini ejderhanın yaralarını içten dışa doğru iyileştirmeye verirken, aynı zamanda kendisini içgüdüsel duygu bombardımanından ayırmanın ve kırmızı ejderhayı kontrolü altına almanın bir yolunu bulmaya çalıştı. Yaşlı Olan vahşi bir savaşçıydı ama kendini koruma duygusu yoktu ve kendi iyiliği için bile olsa başka bir varlığın eylemlerine hükmetmesine izin vermeye niyeti yoktu.

Ortak bedenleri ağır yaralıydı, derin yaralardan tehlikeli miktarda kan fışkırıyordu, iç organları neredeyse onarılamayacak kadar hasar görmüştü ama ruhu Dax'ın onu avından uzaklaştırma çabasına karşı koydu. Yaşlı Olan, bedeli ne olursa olsun düşmanını parçalayıp öldürme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu. Ejderhanın bedeninde, ölüme ne kadar yakın olduklarının ve dağdan aşağıya doğru çılgınca koşmaya devam eden savunmasız insanların daha da farkında olan Dax

Yaşlı Olan'ı iyileşecek kadar uzun süre durdurmaya eşit derecede kararlıydı. Mitro yenilmeden önce onların ölmesini göze alamazdı, özellikle de kadın bu kadar yakinken. Yine de kontrolü her ele geçirmeye çalıştığında, çabaları sadece Yaşlı Olan'ın öfkesini besliyor gibi görünüyordu.

Kara ejderha aniden döndü ve kanatlarını uzattı. Her kanadının tepesinden uzun, kıvrımlı kancalar filizlendi. Kancaları üçüncü bir çift pençe gibi kullanarak volkandan sıçrayışlarla yukarı tırmandı. Son ve vahşi bir kükremeye, kırmızı ejderha bir kez daha düşmanının peşinden yola koyuldu.

Duyguların sıcak hücumu Dax'ın üzerinde bir ateş okyanusu gibi yuvarlanıyor, vahşi ihtiyacıyla onu yakıyordu. Ama bu kez, bu öfkeyle savaşmak yerine, onun içinde rahatladı, onu yıkayıp geçmesine izin verdi. Hızlı durmaya çalışmadı. Bunun yerine, kendini sis kadar önemsiz kılmaya çalıştı.

Yaşlı Olan'ın öfkesi ve yıkımı etrafını sarmıştı. Ejderhanın her türlü tehdide hükmetme konusundaki doğuştan gelen kararlılığı içine işledi ve bu sefer Dax bu öfkenin direnmeden içinden geçmesine izin verdi. Hafifçe, dingin bir sabır ve sonsuz bir sakinlikle, duyuları ejderhanın bedeninde dallanıp budaklandı. O, ejderhanın bedenindeki bir davetsiz misafir değildi. O ejderhaydı. Ayrı bir bilinç değil, ayrı bir irade değil, bir ve aynıydı. Ejderhayı hapsedmek ya da kontrol etmek istemiyordu, bunun yerine bilinçlerini birleştirmek, düşüncelerinin ve eylemlerinin bir olmasına izin vermek istiyordu. Ejderha ham güç sunuyordu, ilkel ve yorulmak bilmez. Dax ise sakinlik, yargısal kısıtlama, tutkusuz, öfkesiz, duygusuz planlama, düşünme ve hareket etme yeteneği sunuyordu. Eğer ejderhanın kudretini kendi efsanevi kontrolüyle birleştirmeyi başarabilirse, birlikte durdurulamaz olacaktı. Birlikte Mitro'nun dünya için oluşturduğu tehdidi sona erdirebilirlerdi ve erdireceklerdi de.

Ancak kontrol için birbirleriyle savaşmak yerine bir bütün olarak hareket edebilirlerse başarılı olabilirler.

Onların üzerinde, volkanın yamacının daha yukarısında Mitro dikkatini dünyanın sıcak sularının fokurdayan öfkesine çevirmişti.

Çekirdek. Mitro yanardağın ısınan gazlarını ve asitlerini yüzeye yönlendirirken yer sarsılmaya başladı. Kayalardaki çatlak ve yarıklardan buhar yükselmeye başladı. Volkanın ana patlaması dağın diğer tarafında gerçekleşmişti ama şimdi Mitro bu tarafta başka bir menfez açıyordu... dağın yamacından aşağıya doğru koşan dört insan için kesin ölüm anlamına gelecek bir menfez.

Mitro Dax'ı çok iyi tanıyordu. Onun dikkatini nasıl dağıtacağını biliyordu. Mitro buna zayıflık diyordu -bir avcının büyük gücü karşısında çaresiz kalanlarla ilgilenmek- ama bu hizmet etme, koruma ihtiyacı, Dax ile Mitro ve diğer pek çok Karpatyalı avcının yenik düştüğü karanlık arasında duran tek şeydi. Masumlar ne pahasına olursa olsun korunmalıydı. Dax'ın doğma sebebi buydu. Hâlâ yaşamasının nedeni de buydu.

Yaşlı Olan Mitro'nun peşine düşüp onu bitirmek için savaşırken ejderhanın kana susamışlığı tüm gücüyle devam ediyordu. Boğazından ateş püskürüyor, dağa doğru kükrüyor ve kara ejderhanın kuyruğunu yalıyordu.

Mitro tam volkan yarılrken gökyüzüne sıçradı. Dağın yan tarafı patlayarak açıldı, kayalar ve ağaçlar bir çocuğun oyuncakları gibi havaya fırladı. Yanan kül ve aşırı ısınmış gaz bulutları olağanüstü bir hızla dağın yamacından aşağıya doğru kükredi.

Oyalanmak için mükemmel bir fırsattı. Mitro'nun peşinden şimdi gitmek insanlar için kesin ölüm anlamına gelirdi. Karar vermek için sadece bir saniyesi olan Dax seçimini yaptı.

Onları kurtarmalıyız, Yaşlı Olan. Özellikle de kadını.

Ejderhayı kendi iradesine zorlamaya çalışmadı, bunun yerine kendi iradesini ejderhanınkiyle birleştirerek en içgüdüsel dürtülerini bir araya getirdi. Yaşlı Olan bir çığlık atarak etrafında döndü ve havaya fırlayarak aşağıdaki kaçışan insanlara doğru dik bir eğimle dalışa geçti. Küçük gruba yaklaştıklarında, ejderhanın kanatları genişçe açılarak vücutlarının üzerinde koruyucu bir kalkan oluşturdu. Ejderhanın derisine kül ve yanan taş yağdı. Pençelerini ejderhanın derinliklerine kilitledi.

Yeryüzüne indi ve kanatlarını küçük grubun etrafına sardı; insanları kıvrılmış gövdesi ve üst üste binen kanatlarının oluşturduğu koruyucu bir kubbenin içine hapsederken onların korku ve şaşkınlık çığlıklarını duymazdan geldi. Piroklastik bulut ona çarparken ejderha başını kanatlarının altına soktu.

Sağlam gözü kuyruğuna doğru bastırılmıştı. Sol gözü Mitro'nun açtığı yara yüzünden geçici olarak kör olmuştu, bu yüzden kanatlarının altında sıkışıp kalan insanların yüzlerini seçemiyordu. İnşinden dolayı o kadar çok toz ve kül vardı ki, insanlardan herhangi birinin bir şey görebildiğinden şüpheliydi. Muhtemelen yakında nefes almakta da zorlanacaklardı. Ama hayatta kalacaklardı ve önemli olan da buydu.

Dax Yaşlı Olan'ı sakinleştirmeye, ejderhanın göğsünde gürleyen içgüdüsel hırıltıları susturmaya çalıştı. İnsanları daha fazla korkutmak istemiyordu.

Sonra, büyük bir şokla, bir el dışarı kaydı ve gözünün yanındaki yaraya dokundu. Dokunuş o kadar küçük, minicik bir şeydi ki, ama o kadar beklenmedikti ki -o kadar korkusuz ve korkusuzdu ki- hem Dax hem de ejderha sersemlemiş bir halde donup kaldı.

Uzun, çok uzun zaman önce, Dax daha doğmadan önce, dünyada ejderhalar ve bakireler hakkında hikâyeler anlatılırdı. Bazıları bir bakirenin çağrısına bir ejderhanın karşı koymasının imkânsız olduğunu söylerdi. Ama şimdi, kadın o küçük, yumuşak, nazik elini onun üzerine koyduğunda, Dax bunun onun çağrısı değil, dokunuşu olduğunu biliyordu. Canavarın vahşi kalbini yumuşatan bir okşayıştı bu. Bu tam bir paradokstu; gücü yenen kırılğanlık.

Sonunda volkanik patlama azaldı ve bir başka uzun an boyunca kimse hareket etmedi. Dax ne yapacağından emin değildi. İçindeki her şey -her düşünce, her duyu, ejderhanın vücudundaki her sinir- ejderhanın yaralı gözünün yanında duran o küçük, ince ele odaklanmıştı.

Aniden, zihninde çirkin bir kahkaha çınladı ve onu garip sersemliğinden kurtardı.

Bir kez daha başarısız oldun, Danutdaxton. Tıpkı her zaman başarısız olacağın gibi. Mitro'nun alaycı sesi Dax'ın

geliştirilmiş

çürüyen pislikle duyuları. Çünkü ben üstün bir varlığım ve sen her zaman zayıf olacaksın!

Yaşlı Olan kanatlarını açtı ve kendini kalçalarının üzerine attı. Ejderha yaralarına rağmen kilometrelerce öteden duyulacak kadar güçlü bir meydan okuma kükremesi savurdu ve ardından gecenin karanlığında bir fener gibi gökyüzüne yoğun bir alev püskürttü. Külleri ve bulutları yararlanarak bölgeyi ateşli bir parlıltıyla aydınlattı. Ama Mitro çoktan gitmişti.

Gücü tükenmiş olan Yaşlı Kişi yavaşça insanlara döndü, onlar da onun paramparça edici kükremesine karşı kulaklarını kapatmış ve alevinin yoğun sıcaklığından korunmak için sıkı toplar halinde kıvrılmışlardı. Dağın bu kısmında kalan tek küçük yeşillikte toplanmışlardı. Çığlığının yankıları azaldığında başlarını kaldırdılar ve yavaşça ayağa kalktılar.

Dax kadına ilk kez dikkatle bakarken kalbi küt küt atmaya başladı; bu olağanüstü güzellikteki yüz ona kendi yüzü kadar tanıdık geliyordu. Gür, kadınsı kıvrımlar, yumuşak, dipsiz koyu gözler, uzun, yanardöner siyah saçlar ve onu tepeden tırnağa kaplayan volkanik kül tabakasının altındaki süt kadar soluk ten.

Arabejila? Hiszak hân olen te? Yüzyıllar önce kendi aralarında oluşturdıkları özel yolda şaşkınlıkla soruyu fısıldadı. Gerçekten o muydu? Mitro'yu adalete teslim etme arayışında bir müttefik olmuştu ama onun yüzyıllar önce öldüğünü hissetmişti. Öyle değil mi? Bunca yıl hayatta kalmış olması imkânsız görünüyordu... ama yine de orada duruyordu.

Yanındaki üç adamın korumasını arar gibi döndü ama Yaşlı Olan kuyruğunu daha sıkı kıvrıp onu hapsederek ve bir adım daha yaklaşmaya zorlayarak onu şaşırttı. Kadının kokusunu içlerine çektikçe başları dönüyordu.

Kalbi kulaklarında gümbürdüyordu. Belli ki kırmızı ejderha onu korkutmuştu. Belki de Mitro'nun hissetmediği gibi o da hissedebiliyordu,

Yaşlı Olan'ın gerçek bir ejderha olduğunu, sadece bir zamanlar tanıdığı Karpat avcısının büründüğü bir şekil olmadığını.

Dax iradesini ejderhanın bedeninin her hücresine ve ortak, birleşmiş bilinçlerine yaydı. Yaşlı Olan savaştan dolayı kontrol için savaşamayacak kadar yorgundu ve ejderhanın büyük, ateşli kırmızı pulları ve muazzam kütlesi kendi üzerine katlandı. Küçüldü ve Dax'ın doğal formunun uzun, kaslı yoğunluğuna geri dönüştü.

"Arabejila. Hiszakund olenaszund elävänej." Gerçekten de onun öldüğünü düşünmüştü.

Tökezleyerek geri çekildi, onu savuşturmak istercesine ellerini kaldırdı, ejderhanın devasa cüssesinin ortadan kaybolup karşısında bir insan formu bırakmasına açıkça şaşırmıştı. Yanındaki iki adam hemen harekete geçti, bir tür silah çekip ona doğru koşmaya başladılar, gözlerindeki soğuk parıltıda ölümcül bir niyet okunuyordu.

Durumu yanlış mı okumuştun? Bu adamlar onu esir mi tutuyordu?

Dax içgüdüsel olarak tepki verdi ve doğaüstü bir hızla hareket etti. "Arabejila, kaç!" diye bağırdı Karpatça. "Kaç kardeşim! Eğer bunlar Mitro'nun köleleriye, yakında geri dönecektir."

Jubal'ı etkisiz hale getirerek kolunu net ve duyulabilir bir şekilde kırdı. Adam kolunu göğsüne bastırarak dizlerinin üzerine düştü.

"Sisar?" diye tekrarladı adam Karpatça, neredeyse nefesinin altında. Sonra Dax'ın bilmediği garip bir lehçeyle, "Gary, bekle, onun kız kardeşi olduğunu düşünüyor. Onu korumaya çalışıyor."

Dax, Jubal'ı göğsünü örten tuhaf giysiden yakaladı. Avcı elini geri çekti, parmakları elmas uçlu pençelere dönüşmüştü, insanın boğazını parçalamaya hazırdı ki Arabejila ilk adamla aynı garip lehçeyle haykırdı.

"Hayır! Dur! Ona zarar vermeyin! Lütfen!"

Dax dondu kaldı. Emrini anladığı için değil -gerçi sesindeki yalvarış açıktı- ama

Çünkü onun sesini ilk duyduğunda, muazzam bir duygu dalgası üzerine çöktü. Ejderhanın ateşli, öfke dolu duyguları değil, daha derin, daha dolu, daha içgüdüsel bir şey. Bu onu derinden sarstı. Ve Karpat görüşünün siyah-beyaz dünyası da derinleşti, zenginleşti, çeşitlendi.

Beyni bu değişimi algılayamadan, anlayamadan ve hatta adını bile koyamadan, arkasında büyük bir patlama sesi duyuldu. Sert ve sıcak bir şey sırtını yırtarak göğsünde bir yol açtı. Dax sendeledi, elindeki adamı bıraktı ve bir dizinin üzerine düştü. Şaşkınlık içinde elini göğsüne götürdü. Islaktı, koyu bir sıvıyla kaplıydı.

"Gary, dur! Yerde kal. Kaldır şu lanet silahı!" Kırık kollu adam diğerlerini iterek öne doğru ilerledi. "Olenasz? Nimed olen?" Adını öğrenmek için bir talep.

Jubal diğerlerine baktı. "Biri bana ışık versin. Burada bir ışığa ihtiyacım var."

Küçük, şok edici derecede parlak bir ışık parladı. Dax'ı bir anlığına kör etti ve sonra Dax'ın göğsündeki kanlı karmaşaya odaklandı.

Kanı ışıktaki parlak, şok edici bir kızılılıkta parlıyordu. Bir zamanlar hiç güneş görmemiş soluk beyaz olan teni artık yanık maun kahverengisiydi.

Dax, Arabejila'nın gözlerinin içine baktı. Siyah değil, zengin, koyu kahverengi, her Karpatyalı'nın hayatta kalması için gerekli olan verimli toprak rengindeydi. Ama o Arabejila değildi. Yüzyıllardır onun yanında seyahat eden ve avlanan arkadaşı değildi. O tamamen başka biriydi. Uzun zaman önce var olabileceğini düşünmekten vazgeçtiği biri.

Ona doğru uzandı, kanlı eli yanağını kaplayan külün üzerinde kırmızı bir çizgi oluşturdu. Päläfertilam.

9

Riley şaşkınlık içinde önünde diz çökmüş olan s o n derece güzel adama baktı. "Päläfertiilam" demişti ve yanağına zarif bir yumuşaklıkla dokundu; kendini kelimenin tam anlamıyla olduğu yerde donmuş buldu. Küçük kırmızı ve altın rengi parlayan kül zerrecikleri etraflarına göz kamaştırıcı bir şekilde düşüyor ve anın rüya gibi hissine katkıda bulunuyordu. Birkaç saniye öncesinin dehşeti tamamen buharlaşmış, geride şaşkın bir merak duygusu bırakmıştı. Sonra adam, en az beklenmedik yumuşaklığı kadar şok edici bir hızla Gary'nin üzerinde döndü, tabancayı elinden aldı ve boğazını siper gibi kavradı. Tüm bu hareketler dizisi bir kalp atışından daha kısa bir sürede gerçekleşti.

"Hayır, lütfen!" Riley içgüdüsel olarak öne atılarak vampirin kolunu yakaladı. Onun yanında Ben silahını kaldırdı.

"Ben, bekle," diye bağırdı Jubal. "O vampir değil! O vampir değil!" Jubal sol bileğini işaret etti, orada renkler saçan bileklik uyku hali olarak adlandırdığı duruma geri dönmüş gibiydi.

İster doğuştan gelen bir koruma güdüsüyle, ister adrenalin patlamasıyla ya da sadece kendini korumak için olsun, Ben Jubal'ın bağırışına karşılık vermedi. Tüfeğini kaldırdı ve ejderha adamın kafasının arkasına nişan aldı. Parmağıyla tetiğe bastı.

Riley'nin tüm vücudu yüksek sesle sıçradı, sonra her şey ağır çekimde hareket ediyor gibiydi. Tüfek tükürdü

Kurşun üstüne kurşun yağdırdı. Riley çığlık attı ve ejderha adamın düşmesini beklerken kulaklarını kapattı. Ben'in sadece birkaç metre önünde durduğu için ıskalanması imkânsız bir hedef gibi görünüyordu. Ama adam düşmedi.

Ejderha-adam bir an önünde duruyordu, bir an sonra durmuyordu. Kurşunun adamın durduğu yerin arkasındaki çamur duvarına çarpmasıyla oluşan küçük toprak patlamasını gördü. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki, tüfek sustuğunda hâlâ olanları anlamlandırmaya çalışıyordu.

Ejderha adam Ben'i etkisiz hale getirmek için Gary'yi serbest bırakmıştı. Şimdi Ben'i omzundan yakalamıştı ve dikkatle Ben'in gözlerinin içine bakıyordu. Adamın diğer eli karnında açılan kurşun deliğine bastırıyordu. Ben ani bir soğukkanlılıkla oturdu. Gary ve Jubal'ı görmezden gelen vampir Ben'i serbest bıraktı ve tüm dikkatini Riley'ye verdi.

Yarı yarıya onun da annesi gibi kendisini parçalara ayırmasını bekliyordu.

Bunun yerine küçük bir selam verdi ve şaşırtıcı derecede sakin ve kibar bir sesle, "Sen Arabejila değilsin sivamet. Karışıklık için özür dilerim. Sadece ona çok benziyorsun."

Zihninin küçük, mantıklı bir kısmı çığlık atması gerektiğini düşünüyordu ama Riley orada öylece durmuş, büyülenmiş gibi olağanüstü güzellikteki yüze bakıyordu. Ağzında uzamış olan kendine özgü dişlere. Yüce Tanrım. O bir vampirdi. Dürüst, kan emici bir vampir! Vampir bir erkeğe benziyordu. Şaşırtıcı derecede güzel bir adam. Kısa, sık kesilmiş siyah saçlar, parlatılmış maun gibi bir ten, derinliklerinde yakut ışıklarıyla titreyen koyu renk gözler. Ve sesi... sesi saf bir sihirdi. Onu fiziksel bir dokunuş gibi okşuyordu, yumuşak, dumanlı, yatıştırıcı. Sesinin heyecan verici ritmi onu sakinleştirdi.

Adamın artık İngilizce konuştuğunu anlaması neredeyse bir dakikasını aldı, adamın şeklinden o kadar etkilenmişti ki

Ağız ve beyaz dişleri parlıyordu. Sesi karizmatikti, bal ve sıcaklığın bir karışımıydı.

"Lütfen, päläfertilam, kendimi tanıtmama izin verin." Uhrevi bir zarafetle hafifçe eğildi. "Ben Danutdaxton."

Şaşkınlık, adam tam boyuna doğru doğrulurken içinde bulunduğu durumu tarif etmeye yetmiyordu. Daha önce hiç bu kadar güzel, bu kadar etkileyici ya da bu kadar yaralı birini görmemişti. Adam omuzları dik, vücudu irili ufaklı yüzlerce yaradan kanlar içinde, bakışları onunkilerde sabit, gözleri... büyüleyici bir şekilde duruyordu. Gözleri inanılmazdı, kesilmiş bir elmas kadar çok yüzeye sahipti, rengi bir elmas kadar parlaktı, yine de minik kırmızı ve turuncu alevler taşıyordu. Ağız mükemmel kesilmişti ve gülümsediğinde... dişleri çok beyaz ve çok keskin görünüyordu.

"I-" Gary ve Jubal'a çılgınca bir bakış attı. Ona vampirlerin iyi görünebileceğini söylediklerini biliyordu ama ona verdiği tepki karşısında şok olmuştu. Küçük elektrik yükleri kollarından yukarı fırladı. Nefesi ciğerlerinde tıkanı ve ağız bile kurudu.

Onu şaşırtan bir şekilde, iki adam sessiz ve konuşan bakışlarını paylaştı, sonra ikisi de silahlarını indirip vampire doğru eğildi.

"Sorun yok Riley." Gary onunla çok yumuşak ve sakinleştirici bir sesle konuşmaya başladı. "O bir vampir değil. Diğerleri öyleydi, kara ejderha. Ama o bir Karpatyalı... bir avcı." Avcı dedi, sanki büyük bir anlamı varmış gibi.

"Ama... onda... f-f-" Parmağını dişlerinin üzerine vurdu ve kelimeyi tükürdü. "Dişler. Ve kelimenin tam anlamıyla mermilerden kaçabiliyor."

"Biliyorum. Açıklaması zor ama o bir vampir değil. Onları avlıyor. O iyi adamlardan biri ama çok kötü yaralanmış ve kana ihtiyacı var." Gary bu kez istemediği şeyleri söylediğinin farkındaymış gibi görünüyordu.

"Karpatların iyileşmek için kana ihtiyacı var," diye ekledi Jubal, "ve onun hemen iyileşmesi gerekiyor."

"Yani... ne?" Riley iki adama baktı, birden kendini hiç de güvende hissetmedi. "Hayatta kalmak için kanımızı alması gerektiğini mi söylüyorsun?"

Bakışlarıyla tekrar büyülenmekten korktuğu için ona doğru bakmadı. Eğer kana ihtiyacı varsa, onun kendininkini almasını istemiyordu, yoksa istiyor muydu? Korktuğu şey bu muydu? Ona gitmek ve acısını dindirmek istemesinden mi? Ona yardım etme ihtiyacı kafasını karıştırıyor ve onu temkinli yapıyordu. Kendini yerinde tutmak ve ona koşup kan da dahil olmak üzere ihtiyacı olan her şeyi teklif etmemek için sahip olduğu tüm gücü harcadı.

"Bir vampirin yaptığı gibi kan alıyor mu?" Soru karşısında irkildi, onu aşağılamaktan korkuyordu ama yine de bilmesi gerekiyordu. Avcının bakışlarından kaçınmaya çalışırken, bakışları Ben'e kaydı ve onu kontrol etmek için hızla aşağı indi. Ben'in gözleri buğulanmıştı ve yerde otururken sallanıyordu. "O iyi mi? Ona ne yaptın?" diye sordu.

Dax, sanki onun dilini her zaman biliyormuş gibi tereddütsüz bir diksiyonla cevap verdi. "O tamamen sağlıklı. Ufak tefek kesikleri ve çürükleri var. Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok." Kadın ikna olmamış gibi görüldüğünde, "Onu sakinleştirmek için meditatif bir duruma soktum. Oldukça tedirgin olmaya başlamıştı ve size ya da diğerlerine istemeden de olsa zarar verebilirdi. Ama artık hepiniz tamamen güvendesiniz." Sanki bu onun tüm korkularını dindirecekmiş gibi, avcı arkasını döndü ve Jubal ile kendi kadim dilinde konuşmaya başladı.

Ben'e baktı. Nefes alıyordu ve tıpkı avcının söylediği gibi, birkaç kesik ve çürük dışında Ben tamamen zarar görmemiş görünüyordu. Ama adam sanki gözleri açık uyuyor gibiydi.

"Anlıyorum, teşekkür ederim, Jubal." Jubal'la yaptığı özel konuşmayı bitirdiği belli olan Dax tekrar İngilizceye dönmüştü.

Avcının sinirlenmesi umurunda değildi, Ben'in böyle bir durumda olmasına izin veremezdi, hele ki onu kurtarmaya gelmişken

çok sık. "Bırak gitsin." Avcıya doğru döndü. "Hemen şimdi bırak onu."

Ben'i o kadar çabuk bıraktı ki, baygın adam öne doğru sallandı ve neredeyse Ben'in üzerine düşüyordu. Onu sabitlemek için bir elini omzuna koydu, avcının bu kadar çabuk itaat etmesine biraz şaşırmıştı.

Kendine geldiğinde, Ben uzun bir uykudan yeni uyanmış gibi görünüyordu. Gerçekten de esnedi. "Vay canına, ne rüyaydı ama." Ben ona gülümsedi, bakışları arkasında duran yarı çıplak, ağır yaralı adama kayarken tamamen rahatlamıştı. Gülümsemesi duraksadı. Bakışları Dax'in inanılmaz derecede yırtılmış vücudundan yukarıya, dövülmüş ve kanlı yüzüne doğru gitti. Sonra Ben dondu kaldı, ağzı açık kaldı, gözleri yeni bir dehşetle irileşti.

"Ben. Ben, her şey yolunda." Riley iki eliyle Ben'in yüzünü kavradı ve şok olmuş bakışlarını kendi yüzüne çevirmeye zorladı. "Her şey bitti. Herkes iyi."

Ben boğuk bir ses çıkardı, sesi yükselemeden kısılmış bir çığlık gibiydi.

"Bize zarar vermeyecek." Zorla gülümsedi. "Bak. Gördün mü?" Yavaşça ayağa kalktı ve bir elini avcının üst koluna koydu. Taş gibi sert kaslar parmak ucunun altında büküldü ve doğrudan derisine dokunmasa fark etmeyeceği küçük bir titremeye sarsıldı. Bir an için acı ona çarptı ve nefesini kesti. O kadar hızlı geçti ki, kendini biraz hasta hissetti. "Her şey yolunda. Sen iyisin. Artık güvendesin."

"Onu kontrolüm altında tutmak çok daha basit ve etkili olurdu," diye mırıldandı avcı kulağına yakın bir yerden.

Adamın sesinin eritici zenginliği karşısında ürperdi, sonra kaşlarını çatarak ona bakmayı reddetti. "Sakin buna cüret etme. Eğer Jubal'ın iddia ettiği gibi iyi adamlardan biriysen, onu rahat bırakırsın."

"Eğer isteğiniz buysa, yaparım, ama güvenliğiniz, päläfertilam, şu anda benim ilk endişem. Bu insanın korkusu

riske girerse, tekrar benim kontrolüm altına girecek. Bu sizi memnun ediyor mu?"

Riley derin bir nefes aldı. Ona bakmak bile zor geliyordu. Onu bir mıknatıs gibi kendisine doğru çeken şey neydi? Biraz bakış açısı kazanmak için onu kendisinden uzaklaştırması gerekiyordu.

"Annem öldü, buraya kontrol altına almak için gönderildiğimiz kadim bir kötülük dünyaya kaçtı ve ben ejderhadan insana dönüşebilen, mermilerden kaçabilen ve insanların zihinlerini istediği gibi kontrol edebilen bir adamın önünde duruyorum. Bu durumla ilgili hiçbir şey beni memnun etmiyor!"

Gözleri gerçek bir kederle doldu. "Anneni kurtaramadığım için üzgünüm." Bir elini yüzünün yan tarafına götürdü ve bir tutam saçını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "İfade edebileceğimden çok daha fazla üzgünüm. Sevdiğin birini kaybetmenin ne demek olduğunu bilirim."

Tüm vücudu ona doğru eğilmek, o etkileyici kaslara sahip kollarını ona dolmasına ve onu gücüyle sarmasına izin vermek için yanıp tutuşuyordu. Riley bu içgüdüyle savaştı ama bu büyük bir çaba gerektiriyordu.

Kendine ona bakma lüksünü tanıdı, insan olmadığı açıkça belli olan bir varlığa bu kadar ilgi duymasını umursamadı. Saf güç ve kudret görüyordu. Bunu fark etmekten kendini alamadı. Adamın hareketleri o kadar dikkatli ve kusursuzdu ki, dev, yırtıcı bir orman kedisi gibi akıcı ve zahmetsizce zarifti. Hareketsiz durduğunda, koyu, yanık teni yanardöner kızıl parıltılarla ışıltıyor gibiydi, sanki eskiden olduğu ejderha hâlâ oradaydı ve özgür olma şansını bekliyordu. Bakışları adamın göğsüne kaydı. Gömlek giymemişti ve teninin altında dalgalanan kaslar dikkatini çekti.

Aşağı baktığında, adamın göğsünü ilk kez engelsiz bir şekilde gördü.

"Aman Tanrım." Kalbinin üzerinde bir delik vardı, sanki biri göğüs kafesine kazma saplamıştı. Yaradan kan fışkırıyor olmalıydı. Böyle bir yarayla

ölmüş olmalıydı. Bunun yerine, sanki bir şey kan damarlarını kapatmış, geriye sadece boşluktan sızan kırmızı damlalar kalmıştı. Dehşet dolu bakışlarını diğerlerine çevirdi. "Böyle bir yarayla ölmüş olması gerekirdi! Nasıl ölmemiş?"

"Karpatlar öldürülebilir. Sadece bir insan için gerekenden çok daha fazlası gerekir. Kalp atışlarını, kan akışlarını, iç organlarının işlevlerini, hemen hemen her şeyi kontrol edebilirler," diye açıkladı Gary.

"Ama Dax iyileşmeden bu halde uzun süre dayanamaz," diye ekledi Jubal. "Bu kısmı anlamın senin için zor olacak Riley. Dax'ın o yaraları toprakla kapatması ve kaybettiği her şeyi yerine koymak için kana ihtiyacı var."

"Yani birinin kanını emmek zorunda mı?" Karpatyalı'dan yarım adım uzaklaştı. "Hayatta kalmak için içimizden birinin kanını mı emmesi gerekiyor?"

Dax aceleyle, "Karpatyalılar sadece ihtiyaç duyduklarını alırlar," diye açıkladı, belli ki içinde yükselen güvensizliği yatıştırmak için çaba sarf ediyordu.

"Karpatlar yüzyıllar boyunca insanlarla uyum içinde yaşamışlardır," diye ekledi Jubal çabucak. "Lütfen, her şeyi açıklamak için daha sonra zamanımız olacak. Şimdilik Dax'ın iyileşmesine yardım etmeliyiz. Eğer volkandan salınan o vampir geri gelirse-"

"Yapacak," dedi Dax.

"-Avcıya tam savaş gücünde ihtiyacımız olacak."

"Korkma sivamet," dedi Dax ve sesinin yumuşak, boğuk tınısı onu bir kez daha esir aldı. "İş o noktaya gelirse, Mitro Daratrazanoff'un sana zarar vermesine izin vermeden önce ölürüm, ama onunla tam sağlıklı yüzleşmem herkes için en iyisi olur."

Bakışları adamın gövdesinde gezindi ve etinde açılan korkunç yaralara ulaştığında durakladı.

"Onu gerçekten iyileştirebilir misin, Jubal?" Sesi kendi sesi gibi gelmiyordu, tepkisi de öyle. Anlamadığı nedenlerden dolayı, adamın korkunç yaralarını görmek neredeyse dayanabileceğinden daha fazlaydı. Düşüncesi bile

Acı onu son derece kişisel bir düzeyde dehşete düşürdü - annesinin gözlerinin önünde öldürüldüğünü görmek kadar içgüdüsel bir şekilde etkiledi. Bu adamın acı çektiği düşüncesine katlanamıyordu ve nedenini bilmiyordu. Acı dolu o kısa anlık görüntünün ona ait olduğundan emindi.

Vampirler ve avcılar, volkanlar ve ejderhalar: tüm bu durum çılgıncaydı, ama bu avcının-Dax- bir saniye daha acı çekmesi fikrine tahammül edemiyordu. Gary'ye baktı. "Onu hemen iyileştir." Sesi atalarının gücünü taşıyordu ve Gary'nin içindeki bir şey onun sözleriyle sarsılıyor gibiydi.

Kimsenin hareket etmediği kısa bir an oldu. Etraflarındaki dünya bile nefesini tutmuş gibiydi. Her şey hareketsiz kaldı. Önce Gary kıpırdandı, neredeyse resmi görünüyordu, hafifçe eğilerek Dax'ın önünde durdu.

"Saasz h n ku andam szabadon," diye mırıldandı Gary avcının kadim dilinde. İrkilmeden, kırılmamış bileğini avcıya uzattı.

Kelimeler her ne anlama geliyorsa, avcı onları açıkça bir davet olarak algıladı,      gecikmeden dişlerini gösterdi ve ağzını Gary'nin bileğine kapatarak ısır  . Gary'nin yüz ifadesi tamamen gev emeden   nce kısa bir süre acıyla parladı.

Riley'nin kalbi neredeyse duracaktı. Eli savunmaya geçerek boğazına gitti. Nabzının orada attığını hissetti. Bir an için dişlerinin parlaması çok edici derecede seksi gelmişti. Dax'ın a zının boynunda olmasını, dişlerinin içine batmasını istiyordu, Jubal'ı değil. Gözlerini kırpı tırarak, garip dürtüsüyle başını salladı ve Jubal'ı d rtt .

"Gary ona ne dedi?"

"Bu Karpatlar'ın bir gelene idir. Gary dedi ki, teklif ettiğim şeyi özgürce al. Bu, Gary'nin gerekirse kendi hayatını avcınıninkiyle takas edebileceği anlamına geliyor. Kanı karşılığında hiçbir iyilik istemiyor," diye açıkladı Jubal.

Riley izlemekten kendini alamıyordu. Dax'ın a zının Gary'nin bile indeki hareketi onu b y lemi ti. Avcının dişleri

iki adamı birbirine bağladı, sanki yakın kardeşlermiş gibi, biri diğerini kendi güvenliğini düşünmeden kurtarıyordu. Dax soğukkanlı görünüyordu ama tuhaf, çok yönlü gözlerindeki alevler sıçradı ve dans etti. Kalbinin avcınınakinin ritmine uyum sağladığını hissetti, sanki avcı ve arkadaş değil de birbirlerine bağlıymışlar gibi. Kanı damarlarında sıcak bir şekilde kabarak şarkı söylüyordu.

Dax'in bakışları onun yüzüne kaydı.

Dax Gary'yi bıraktı ve doğruldu. Dudaklarında kan izi yoktu ve Gary'nin bileğinde de herhangi bir yara izi yoktu. Ne düşüneceğini bilemiyordu. Yanında, Ben titreyen bir felç halinde duruyordu.

O sırada Dax'ın göğsündeki açık yara kanamaya başladı ama görünmez bir güç kanın yaradan dışarı akmasını engelledi. Dax yerden taze toprak aldı, içine tükürdü ve yarasını bu karışımla doldurdu. Gözleri kapalıydı, sanki yarasını çamurla kaplamak bir tür rahatlama getirmişti.

"Yüzyıllardır kan içmemiştim. Bu hem harika hem de korkunç bir şey." Bakışları Riley'nin yüzünde gezindi. "Açlıktan ölüyorum ama yine de çok fazla almaya cesaret edemiyorum. Tekrar beslenmeye alışana kadar sadece yaralarımı iyileştirecek kadar. O zaman ölümsüzleri avlamak için kendimi idame ettirmem gerekecek."

Riley dudaklarını birbirine bastırdı, gerçekten anlamadığı halde anlamış gibi başını salladı. Jubal yine de anlamış görünüyordu. Avcının önünde durdu ve kırılmamış bileğini uzattı.

Dax şaşırtıcı derecede nazik parmaklarıyla diğer koluna uzandı. "Bu sana acı veriyor. Kemik kırılmış." Konuşurken bile elini yaranın üzerinde gezdirdi.

Riley yakından izledi. Dax'in avucu ile Jubal'ın teni arasından ısı sızıyordu. Hafif bir parıltı görebiliyordu ve sıcaklığı hissedebilecek kadar da yakındı. Jubal'ın yüzündeki küçük beyaz acı çizgileri hafifledi.

"Bu daha mı iyi?"

Jubal başıyla onayladı. "Çok teşekkürler."

Riley, Dax'in en başta Jubal'ın kolunu kırdığı için özür dilemediğini ve Jubal'ın da ondan böyle bir şey beklemiyor gibi görüldüğünü fark etti.

Jubal, Gary ile aynı Karpatça cümleyi mırıldandı ve tıpkı daha önce olduğu gibi Dax eğildi, uzatılan bileği aldı ve içti.

Bu kez bitirdiğinde Dax iki adama teşekkür etti ve sonra ona baktı. Tüm vücudu karıncalandı. Omurgasına bir sıcaklık yayıldı ve bakışları adamın ağzına sabitlendi. Benim neyim var böyle? Korkudan çılgılık atıyor olmalıydı. Bu, gözlerinin önünde arkadaşlarının kanını içen, gerçek bir vampirdi. Ve o orada öylece durmuş, ona hayretle bakıyordu.

Dilini aniden kuruyan dudaklarına dokundurdu. Bakışları anında ağzına kaydı ve gözlerindeki alevler daha da yükseldi. Kalçaları karıncalandı. Göğüsleri ağrıyordu. Sertçe yutkundu ve bakışları bir anda boğazında belirdi. Yaptığı her hareketin, aldığı her nefesin farkında gibiydi.

Onun yanında, Ben korkunç bir şekilde titremeye başladı. "Aman Tanrım. Aman Tanrım. Bizi öldürecek. Hepimizi öldürecek."

Onun orada olduğunu bile unuttuğu için utanarak, omzuna yatıştırıcı bir el koymak için uzandı. "Sakin ol Ben. Eğer Jubal ve Gary onun bir arkadaş olduğunu söylüyorlarsa, bence onlara inanmalıyız."

Zavallı Ben onlara inanmadı. Vampirin onu içip kurutacağını düşünmüş olmalı, çünkü aklı tamamen başından gitmişti. Bir çılgılık atarak etrafında döndü ve ormanda koşmaya başladı, kaçmak için çılgınca koşuştururken ağaçlara çarptı.

"Ben!" Riley arkasını döndü. "Biri onu durdursun! Aklını kaçırmış."

"Onu güvenli bir şekilde geri getirebilir ve sakın kalmasını sağlayabilirim," dedi Dax, "ama bu onun zihnini kontrol etmemi gerektirir ki bunu yapmamam gerektiğini söylemişsiniz." Tek bir kara kaşını kaldırdı. Orada durmuş, onun karar vermesini bekliyordu.

Dudağını ısırđı. Bir yandan, Ben'in zihnini kontrol etmesi fikrinden nefret ediyordu - herhangi birinin zihnini kontrol etmesinden. Öte yandan, Ben şu anki haliyle kendini yaralayabilir ya da daha kötüsünü yapabiliirdi. Ve eğer o şeytani vampir hâlâ etrafta dolaşıyorsa...

Tekrar ormana baktı, Ben ığlık atmaya ve tökezlemeye devam ediyordu, önce bir alıya sonra da bir ağaca çarptı. Yere düştüğünde yüzünü buruşturdu ve sonra tekrar koşmak için ayağa kalktı.

"Yap şunu."

Avcı onun eline uzandı ve güven verici bir şekilde sıktı. Yüz ifadesi beklenmedik bir nezaketle yumuşadı ve neredeyse... nazik göründü. Kaba saba, tehlikeli, kan emici, muhteşem bir vampir gibi yani.

"En iyisi bu, päläfertilam. Ona zarar vermeyeceğim, sana söz veriyorum." Sonra dikkatini Ben'in kaçan figürüne çevirdi ve ifadesi taşa dönüştü. Sabit, odaklanmış, boyun eğmez. O kadim dilinde konuşuyordu ve Riley kelimeleri anlayamasa da mutlak emir tonundan şüphe etmek mümkün değildi.

Uzakta, Ben aniden durdu, sonra döndü ve sakın bir şekilde gruba doğru ilerledi. Yüz ifadesi sakindi, sanki ılık bir yaz gününde parkta gezintiye ıkımış gibiydi. Riley'nin yanına geri döndü ve orada sessiz ve hareketsiz bir şekilde durdu.

Riley Dax'e onay vermiş olsa da -bunun Ben'in iyiliği için olduğunu bilse de- onun akılsız bir kukla gibi itaat edişini izlemek midesini bulandırıyoruğu. Bu çok yanıştı. Kölelik gibi, ama daha kötüsü. En azından köleler hâlâ kendi zihinlerine sahipti.

"Onu serbest bıraktığımda o da öyle olacak," dedi Dax.

Gözleri alarmla parladı. Etrafında döndü. "Az önce aklımı mı okudun? Okudun mu? O mu okudu?" Jubal ve Gary'ye doğru dönerek cevap aradı.

"Riley..." Gary uzlaştırıcı bir jestle ellerini uzattı.

"Ben yaptım. Kırdıysam beni affet, päläfertilam. Düşünceleriniz çok güçlü. I-" Sesi titredi ve yüz ifadesi bir an için titredi, sonra devam etti: "Karpāt usullerine aşına olmadığınızı hatırlatmalıyım. Rahatsız etmek istememiştim."

Kaşlarını çatı. Yüz ifadesindeki o titreşim bir irkilmeydi. Acı çekiyordu. Göğsündeki hâlâ korkunç olan yaraya bakınca endişesi korkusunun önüne geçti. "Otur. Otur ve kendini iyileştirmek için ne yapman gerekiyorsa yap." Elini adamın koluna koydu, amacı ona yardım etmektir ama elinin teni adaminkine değdiği anda acı kolundan yukarı fırladı. Nefes nefese kaldı ve elini geri çekti. Acı

anında yok oldu.

"Yüce Tanrım, o sen miydin?" Ona tekrar dokundu ve neredeyse çığlık atacaktı. "Evet. Tanrım, o. Buna nasıl dayanabiliyorsun? Acı çekiyorsun." Uzun boylu ve güçlü adam ilk ayağa kalktığında ne kadar korkunç bir acı çekiyor olabileceğini düşünmemişti. O lanet olası bir vampir, avcı ya da her neyse oydu. Efsanevi yaratıkların acı çekmemesi, canlarının yanmaması gerekirdi ama o acı çekiyordu ve bu dayanılmazdı. Bunu biliyordu. Ona dokunduğunda, sanki kendi vücudunda oluyormuş gibi net bir şekilde hissedebiliyordu.

Kendine engel olamayarak ona tekrar dokundu. İçindeki bir şey ona yardım etmesini, onu iyileştirmesini istiyordu. Bu neredeyse bir zorlamaydı.

Belli ki onu zorlayan Dax değildi, çünkü elini nazikçe çekti. "Yapma, päläfertilam. Tüm acıları kontrol altında tutamayız ve benim yüzümden kendine zarar vermeni istemem."

"Biz mi? Biz kim?" diye sordu dikkati dağılmış bir sesle. Dikkati çoktan, amansızca Dax'ın yaralarına geri çekilmişti. Yaraya bakarken, neredeyse kendisi de hissedebiliyordu. Sanki vücudunun içinde yolculuk ediyor, her bir sinir ucuna, kırık kemiğe ve parçalanmış kasa dokunuyordu,

Nesilden nesile aktarılan hediyelerle hissetmek. Dax'ın acısı onu çağırırdı, içinde bir şeyleri, var olduğunu fark etmediği bir bariyeri yırttı.

Riley elini tekrar kaldırdı ve yavaşça Dax'ın kalbinin üzerindeki çamur dolu deliğin üzerine koydu. Ne yaptığıının tamamen farkında olmadan avucunu yaraya bastırdı ve toprağı yaranın daha da derinlerine yerleştirdi. Sadece devam etmesi gerektiğinin farkındaydı. İçinde yanlış giden bir şey vardı, onu tüketmeye niyetli gibi görünen bir şey. Saf irade gücü onu kontrol altında tutuyordu. İradesi, dağlardan daha güçlüydü, dünyanın kendisinden daha güçlüydü.

Elini kaldırdı ve çamurda mükemmel bir el izi bıraktı. Aynı eli yüzüne doğru kaldırdı ve yanağına dokundu, yanağındaki kanı ve kiri sildi ve yavaşça boğazından aşağıya, kalbinin üzerine doğru izledi. Kelimeler ve desenler zihninde çiçek açtı. Riley Dax'ın gözlerine, yanardöner, güzel gözlerine bakarken ve derinliklerinde titreşen kızıl ateşin parıltısına odaklanırken güç yükseldi.

Bir kolunu Dax'ın yanına doladı, bir elini kalbinin üzerine, diğerini de sırtındaki aynı noktaya yerleştirdi. Sonra artık içinde zonklayan gücü serbest bıraktı. Ham, topraksı güç ellerinden taşıtı ve Dax'ın bedeni onu yuttu. Güç, yaralarına dolan toprağı tüketti ve yoğun, zengin, organik maddeyi deri, kemik ve kasa dönüştürdü. Daha sonra olanlar üzerinde hiçbir kontrolü yoktu, nasıl olduğunu kavrayamıyordu. Tek bildiğı, içindeki gücün, ikisini de birbirine bağlayan toprağı kullanarak onun içindeki güce seslendiğıydi. Kemikler örüldü, sinirler yeniden oluştu, dokular ve kan damarları şaşırtıcı bir hızla yeniden büyüdü.

İş bittiğinde Riley'nin bilinci tekrar bedenine geri geldi. Ona doğru sarktı. şimdi kolları onu sabitlemek için yukarı kalkıyordu. Sersemlemiş bir halde ona baktı, hâlâ onun olduğu her şeyi hissediyordu, sanki ona bağılymış gibi

Sanki onun bir parçasıymış gibi. Onu bir şekilde, mucizevi bir şekilde iyileştirdiğini biliyordu. Onu tamamen iyileştirdiğini. Yine de bir şeyleri kaçırmış gibi hissediyordu. Hâlâ çok acı çekiyordu ve çekmemesi gerekiyordu.

Riley kafa karışıklığını gidermeye çalışırken kaşları çatıldı. Göz kapakları ağırlaştı ve birdenbire tek yapabildiği onları açık tutmaya çalışmak oldu. Bu çaba onun için çok fazlaydı. Bitkin bir haldeyken karanlık onu yuttu ve avcının kollarına yığıldı.

Dax kendini hayat arkadaşına gülümserken buldu. Ne büyük bir yeteneğe sahipti. Onu Karpatyalılar tarafından bilinen ve kullanılan yöntemlerle değil, toprağın kendisini manipüle ederek iyileştirmişti. Ona dokunmuş ve yaralarındaki toprak onun emriyle dönüşmüştü. Dax kaslarını deneysel olarak esneterek yaralarını kontrol etti. Mitro'nun göğsünde açtığı delik yok olmuştu. Jilet gibi keskin pençelerin açtığı sayısız, kemik derinliğindeki kesikler birbirine örülmüş, var olduklarını kanıtlayacak en küçük bir dikiş izi bile bırakmamıştı. Yere düşmesine bile gerek kalmamıştı!

Toprak konusunda tanıdığı tüm Karpatyalılardan daha yetenekli olan Arabejila bile böylesine inanılmaz bir yeteneğe sahip olmamıştı.

Üstelik hayat arkadaşı da bir insandı. Bu onun varlığını daha da büyük bir mucize haline getiriyordu. Bir Karpatyalı ile bir insanın hayat arkadaşı olabileceğini hiç duymamıştı.

Bunun bir önemi yoktu. O buradaydı, kollarındaydı ve ona sarılıp kokusunu içine çekerken hayal bile edemeyeceği kadar mutluydu. Yaşlı Olan bile ondan büyülenmiş gibiydi. Bahar yağmuru üzerine kır çiçekleri kokuyordu, Mitro'nun ve volkanın yıkımının ortasında taze bir güzellik mucizesi.

Onu iyileştirirken, ruhu onu tanıdı ve onun ruhu için haykırdı. Onun ruhunun cevap verdiğini hissetti. O tanımadı

Çağrısı, sadece bu kadar yakın olduğunu ve henüz birleşmediklerini bilmenin verdiği acıyı hissetti. İçinin derinliklerindeki ikinci ruh da ona ulaşmıştı, zaten Dax'ın o kadar büyük bir parçasıydı ki ejderha Riley'nin kurtuluşları olduğunu biliyordu.

Düşünceleri hemen onun sağlığına yöneldi. Volkanı kontrol altında tutmaya çalıştığını hissettiği kişi o olmalıydı ve şüphesiz bu çabaların yanı sıra onu iyileştirdiği mucizevi yol da onu açıkça yormuş ve çökmesine neden olmuştu. Her ihtimale karşı onu dikkatle kontrol etti, ancak tek yarası ormandaki yarıştan kaynaklanan küçük kesikler ve morluklardı ve bunları bir düşünceyle onardı. Uykuya, sonra da su ve yiyeceğe ihtiyacı vardı ama sonuncusu uyanana kadar bekleyebilirdi.

Gözlerini ondan alamıyordu. Kir ve külle lekelenmiş olsa bile, o güne kadar gördüğü en güzel manzaraydı ve kollarında çok kırılğan görünüyordu. Ona en ufak bir zarar geleceğini düşünmek bile kaslarının gerilmesine ve Yaşlı Olan'ın Dax'ın kontrolüne karşı zorlanmasına neden oluyordu. O ve ejderha, her ikisi de onu koruma kararlılıklarında birleşmişlerdi. Dax bir düşünceyle vücudundaki kül ve kiri temizleyerek onu ve giysilerini tertemiz bıraktı.

Dax sonunda bakışlarını hayat arkadaşından ayırdı ve dikkatini kendisine bileklerini uzatan iki adama çevirdi. Jubal ve Gary Karpat halkının dostlarıydı. Kanlarını aldığı anda isimlerini öğrenmiş, anılarını araştırmış ve bu bağlantıyı, İngilizce olarak doğru bir şekilde tanımladığı dilin daha modern bir lehçesi olan dillerini özümsemek için kullanmıştı. Artık onlar da onun koruması altındaydı. Ben'e gelince, Dax kendisine yönelik tehlikeye rağmen Riley'yi korumaya devam ettiği için ona borçluydu.

"Yiyin, için ve birkaç dakika dinlenin yeni dostlarım, ama sonra harekete geçmeliyiz. Avladığım vampir Mitro esaretinden kurtuldu ve burada kalmak güvenli değil." Çantasının üzerine yığılmış olan Ben'e baktı.

"Uyandığında iyi olacak. Ona yiyecek ve su hazırlama nezaketini gösterirseniz sevinirim."

"Vampiri avlayacaksın." Gary bunu bir açıklama olarak yaptı.

"Bu kadar çabuk iyileşmemi beklemeyecektir. Kana ve toprağa girecek bir yere ihtiyacı olacak. Eğer şanslıysam, bu gece onu yok edebilirim."

Gary gökyüzüne baktı. "Gecedен geriye pek bir şey kalmadı."

Dax başıyla onayladı. "Seni hayat arkadaşşıma göz kulak olman için görevlendiriyorum." Sesinde gecenin ilk gerginliği vardı. "Yarın akşam döneceğim. Onun iyi olduğundan emin ol." Etrafına bakındı. "Korumak için daha kolay bir yer bulmanız gerekecek. Mitro sana her şeyi gönderebilir. Seni güvende tutmak için çalışacağımı bilecek ve her şeyden önce Riley'nin ölmesini istiyor. Onun Arabejila olduğuna inanıyor. Bundan eminim."

Jubal, "İleride küçük bir açıklık var," dedi. "Dağın eteklerine ilk vardığımızda fark etmiştim. Üç tarafı kayalarla korunuyor, diğer tarafında da küçük bir dere var. Riley için orada bir çadır kurabiliriz."

Dax yeri dikkatli bir gözle kontrol ettikten sonra herhangi bir tehdidi dışarıda tutmak için güvenlik önlemleri ekledi. "Geri döneceğim."

Büyük bir isteksizlikle havalandı ve onlardan hızla uzaklaştı. Çok az zamanı vardı. Mitro yere inmeden önce kan arayacaktı ve öfke içindeydi. Mümkün olduğunca çok hasar verecekti. Dax iki ejderhanın dövüştüğü yere geri döndü. Kararmış asit havuzları zemini lekeliyor ve yakınlardaki dağın yamacında ayakta kalmış ne kadar bitki ve ağaç varsa hepsini yakıp kül ediyordu.

Dağ, çamur ve yangınlar yüzünden harap olmuştu. Yine de her şey gözüne çok farklı, yeni görünüyordu. Dağın eteklerindeki ağaçların ve çalıların üzerine çöken ve havayı boğan toz halindeki küle rağmen

renk, hayat arkadaşından bir hediye. Siyahlar canlı ve parlaktı. Beyazlar, yeşil ve kahverenginin parıltıları, acımasız görevine rağmen içinde küçük bir neşe dalgası yaratıyordu. Bir bakıma kül için minnettardı. Renkler ona o kadar özgü, o kadar canlı ve parlaktı ki neredeyse gözlerini acıtıyordu.

Kokuyu hemen aldı. Mitro ağır yaralıydı ve Dax'tan saklanmak için harcayacak enerjisi yoktu. Avcının insanların yanına inmesini beklerdi, peşinden koşmasını değil.

Dax bir kez daha baykuş formunu kullanarak gökyüzüne çıktı. Baykuşun görüşü ona çok daha fazlasını görme yeteneği sağlıyordu ve küçük bedeni neredeyse hiç fark edilmiyordu. Havadaki kül nedeniyle Dax, gökyüzünü olağandışı bir şey görebilecek kadar temizleyebilmek için önüne bir rüzgâr göndermek zorunda kalmıştı. Mitro kan olmadan fazla uzağa gidemezdi. Baykuş dere kenarında yatan bir şey görene kadar çemberini genişleterek bölgeyi sabırla taradı.

Dax hemen alçaldı, baykuş aşağıdaki dağınık nesnelerin sağındaki ve üstündeki bir ağaca yerleşti. Göğsündeki bir ağırlık ve midesindeki düğümler onu önceden uyarmıştı. İki ceset vardı, ikisi de kaçmaya çalışmış ve korkudan çığlık atarak ölmüşlerdi. Gözleri faltaşı gibi açıktı, ağızları hâlâ son çığlıklarını atıyordu, ikisinin de boğazı parçalanmıştı. Parlak kan şeritleri vücutlarını kaplamıştı. Mitro her zaman dağınık bir yiyici olmuştu.

Baykuşun bedeninin içinde Dax içini çekti. Mitro'nun kan bulacağını biliyordu; bunu yapmayacak kadar kurnazdı. Yağmur ormanı büyük bir yerdi ve dağın yakınlarında çok az insan vardı, yine de Mitro şaşmaz bir şekilde onlara doğru çekilmişti.

Dax sise dönüştü ve iki cesedi incelemek için aşağıya doğru sürüklendi. Gary ve Jubal'la aynı şekilde giyinmiş olmalarına rağmen her ikisi de ormanın yerlisi gibi görünüyordu. Cesetlerden birinin birkaç santim ötesinde bir pala duruyordu ve bıçağı koyu renkteydi. İkinci cesede doğru ilerledi ve beklediğini buldu. Cesedin altından, kesildiği yerden kan sızıyordu.

Palayla defalarca. Bu tam Mitro'ya göreydi, vampirin eğlencesi için birini bir arkadaşını ya da sevdiği birini kesmeye zorlamak.

Mitro kesinlikle eski numaralarını yapıyordu. Hapishaneden çıkali daha bir saat bile olmamıştı ama şimdiden öldürmeye ve işkence etmeye başlamıştı. Beklemediği bir duygu olan keder üzerine çöktü. Ahlaksız, aşağılık bir yarattığı yok etmeye çalışarak ve defalarca başarısızlığa uğrayarak geçen onca yıl. Ölümsüzün yıkım yolunun sonuçlarına tekrar tekrar bakmak zorunda kalmak, tahmin ettiğinden çok daha yıpratıcıydı. Şimdi, hissetme yeteneğine sahip olan Dax, yüzyıllar boyunca kaybedilen hayatların her birinin ağırlığını taşıyordu.

Bir anda bir kıpırdanma, bir ruh fırcalanması hissetti. Onun. Yaşlı Olan'ın. Onun. Kalbi yerinden fırladı. Mitro'yu yok etme yükü onundu ama yalnız değildi. Bizim, diye düzeltti Yaşlı Olan.

Yumuşak bir fısıltı zihnini okşadı. Bizimki, Riley'nin sesi yankılandı.

Dax yalnız değildi. Mitro'yu bulup yok edecekti, bu onun zorunlu göreviydi ama bu kez uğruna savaşacağı kendine ait bir şeyi olacaktı. Baykuş kanatlarını açtı ve şafak sökmek üzereyken havalandı. Toplanan ışığı gizleyen kül için minnettardı. O kadar uzun zamandır bir dağın derinliklerindeydi ki, baykuşun bedeninin derinliklerinde bile o örtülü ilk ışık tenini acıtıyor ve gözlerini deliyordu.

Aceleyle kadınının yanına döndü. Päläfertiiam. Hayat arkadaşı.

10

“D”Cennet, meleklerin bize diğ er tarafta ne olduğunu g osterme yoludur,” demişti Riley henüz çocukken büyükannesi. Eğ er bu doğruysa, o zaman cennet sıcak bir yerdi.

Riley'nin az önce gördüğü rüya d ş n ld ğ nde, boğucu bir yerdi.

Aslında rüya o kadar harikaydı ki, onu terk etmek istemiyordu. Etrafındaki seslerin gürültüsü görmezden gelinemeyecek kadar artana kadar uykuya, o rüyanın yumuşak okşamalar ve güçlü ellerle dolu belli belirsiz kalıntılara sarıldı.

Gözlerini k rp ştıtarak açtı ve kaşları çatık ve kafası karışmış bir halde doğrulduğunda kendini kendi çadırına benzeyen bir yerde buldu. Yeşil kumaştan içeri süzülen ışık, satın alındığından beri ilk kez tertemiz ve düzenli bir alan ortaya çıkarmıştı; ormandaki yolculuk boyunca üzerine sinmiş olan kirden ya da ıslak branda kokusundan eser yoktu. Botları çantasının yanında durmasına ve ceketi de düzgünce katlanıp üstüne konmuş olmasına rağmen h l  tamamen giyinikti.

Çadırın dışında hareket eden ve konuşan insanları duyabiliyordu ve seslerin sayısına bakılırsa, küçük grubu diğ er hayatta kalanlarla buluşmuş olmalıydı. Aniden doğruldu, umudu yeşermişti. Ya da belki de nehre doğru yola çıktığından beri olan her şey korkunç, tuhaf bir k bustan ibaretti.

Ancak daha fazla umutlanamadan çadırın fermuarı açıldı ve panel geriye düşerek bir çadırı ortaya çıkardı.

Dış dünya kalın bir gri volkanik kül örtüsüyle kaplıydı ve daha fazlası hala gökyüzünden yağıyordu. O zaman rüya değil.

Gary elinde sıcak bir kâse çorba ve kaşıkla çadırın kapısından içeri girdiğinde Riley hüzünlü bir teselli buldu. "Güzel, uyanmışsın. Güneş batmak üzere olduğu için kahvaltını ya da akşam yemeğini getirdim."

"Merhaba Gary." Başını sallayarak teşekkür etti ve kâseyi alıp bir kenara koydu. Vücudu hâlâ uyanıyordu ve aç değildi. "Neler oluyor? Neredeyiz biz? Herkes iyi mi? Ne zamandır uyuyorum?"

Üç kişilik çadırda bolca yer vardı ve Gary birinin getirdiği bir kamp taburesine oturdu. "Jubal ve Ben iyiler. Aslında şu anda dışarıdalar." Kapı kanadını gösterdi. "Yerlilerden bazılarının hayatta kalanlar için bir toplanma yeri olarak kurduğu bir kamptayız. Ne kadar uyuduğunuza gelince, iki gündür dinleniyorsunuz."

"İki gün mü?" diye tekrarladı inanamayarak. Hayatı boyunca hiç bu kadar uzun uyumamıştı. Ani bir şüpheyile kaşları çatıldı. "Vampir avcısı beni uyuttu mu?"

"Hayır, yapmadı. Görünüşe göre, bizi kurtarmak ve onu iyileştirmek için sahip olduğun tüm gücü tüketmişsin. Bu yüzden aç olsan da olmasan da şimdi yemek yemen gerekiyor." Çorba kâsesine sert bir bakış attı.

"İki gün," diye mırıldandı. "Aman Tanrım." Kaşığı dudaklarına götürdü ve uyuşukça bir ısırık aldı. Tatlar dilinin üzerinde patladı ve şaşkınlıkla çorbaya baktı. Gerçekten güzeldi ve ilk lokmasını yutarken gerçekten aç olduğunu fark etti.

"Ne yaptığının farkında olduğundan ya da hatırladığından bile emin değilim," diye devam etti Gary, kızın yemek yediğinden emin olunca. Dışarıdakilerin onu duymaması için sesini alçalttı. "Karpatyalı avcı Dax ağır yaralanmıştı ve sen de yeteneklerini kullanarak onu doğrudan iyileştirdin. Bana, vampiri tutmak için yaptığın gibi topraktan güç çekmediğini ya da yanardağın gücünü yeniden yönlendirdiğini söyledi."

Patlama. Bu gücü kullandın ama enerjinin çoğunu kendinden alıp ona aktardın. Riley, onu tamamen iyileştirdin. Ve bununla demek istediğim, kemik ve dokuları yoktan var ettin. Karpatyalıların etrafında bulundum ve aralarındaki en güçlü şifacılar bile senin yaptığını kendi başlarına ve bu kadar kısa sürede yapamazlardı. Bu mucizevi bir şey. Sen bayıldıktan sonra Dax seni kendisi kontrol etti ama hiçbir sorun bulamadı ve bize seni dinlenmeye bırakmamızı söyledi. Biz de öyle yaptık." Aşağıya baktı. "Biraz daha çorba?"

Riley'nin artık boş olan kâseye kör bir şekilde baktığını fark etmesi bir an aldı. "Evet, teşekkür ederim."

Gary sesini yükselterek Jubal'a seslendi ve saniyeler sonra boş kâsesini dolu bir kâseyle değiştirdi. Jubal başını çadırın içine sadece ona kocaman bir gülümseme ve el sallayacak kadar soktu, o da otomatik olarak karşılık verdi. Sonra tekrar dışarı çıktı ve çadırın kapağı arkasından kapandı.

"Riley, bir süredir Jubal ve benim paylaşmaya istekli olduğumuzdan çok daha fazlasını bildiğimizden şüpheleniyordun. Pek çok nedenden ötürü sır saklarız, çoğunlukla da bu sırları saklamak değer verdiğimiz insanları korumamıza yardımcı olduğu için. Ancak Dax bizi sizin "koruyucularınız" olarak gördüğü için, şimdi bilgilerimizin bir kısmını sizinle paylaşmamıza izin verdi." Bazı profesör arkadaşlarının, tam olarak açıklanması yıllar sürecektir bir konuda iki saatlik ilk derslerine başlamadan hemen önce yaptıkları gibi görünüyordu.

"Bekle." Bir elini kaldırdı. "Başlamadan önce bana diğerlerinden bahset. Ben ve Jubal'ın iyi olduğunu söyledin. Peki ya teknelerdeki diğer insanlar? Onlar kurtuldu mu?"

"Dax, Miguel, Hector, Don ve Mack Shelton'ı biz dağdan inerken buldu. Profesör ve öğrencilerinin izini takip ederek buraya geldik." Yükselen ses tonundaki bir şey midesine bir şeylerin battığını hissetmesine neden oldu.

"Ne oldu?"

"Profesör düştü. Merak etmeyin, çok kötü bir şey değil, sadece ormanda olduğu için yürüyebilmesi gerekiyor ama iyileşecek. Bacağını kırdı."

"Ve?" diye sordu adam tekrar sessizliğe gömüldüğünde. "Profesör bir şey kırdı diye gözlerinde o endişeli bakış yok. Başka ne var?"

"Dax ilk gece hamallardan ikisini ölü buldu. Hepimizin volkandan kurtulup kurtulmadığımızı görmek için geri dönüyorlardı. Fernando ve Jorge."

Başını iki yana salladı. "Bu çok korkunç." Kötü haberlerin henüz bitmediğini biliyordu ve sessizce adamın geri kalanını anlatmasını bekledi.

"Rehberlerden biri ve profesörün öğrencilerinden biri kayıp. Pedro kahvaltı için temiz su bulmaya gitti. Marty de onunla gitti. Bir daha geri dönmediler." Gary'nin ifadesi daha da kötüleşti. "Dax avladığı vampirin onları bulmuş olabileceğine inanıyor." Yüzündeki ifadeden onun da buna inandığı anlaşılıyordu. "Ama yanılıyor olma ihtimaline karşı, adamlarımızın çoğu şu anda onları arıyor," diye ekledi.

Haberi sindirmesi için ona bir an veren Gary, boş çorba kâsesini tekrar Jubal'a uzattı ve iki mavi metal kamp kupasıyla değiştirdi.

Vampir. Riley inanamayarak başını salladı. Vampirler hikâyelerdeki canavarlardan biriydi. Cadılar Bayramı'nda giyindiğiniz, korku filmlerindeki şeytani yaratıklardı. Gerçek olmamaları gerekiyordu. Ama ejderhaların da olmaması gerekiyordu, annesinin de ölmemiş olması gerekiyordu ve... o adamı düşündükçe kalbi yerinden çıkacak gibi oluyordu. Her ne ise, onun da burada olmaması gerekiyordu.

Gary'nin uzattığı kamp bardağını aldı ve ılık sudan minnettar bir yudum aldı. Su ılıktı, kül ve kimyasal madde tadı vardı ama susuzluğunu giderdi ve kurumuş boğazını yatıştırdı.

"Bana söylemediğin başka ne var?" Önlerinde karşı karşıya gelen iki ejderhanın görüntüsü akıllarına geldi. "Peki ya avcı, Dax? Bunca zamandır burada olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır, tabii ki hayır. Dax'ın ya da vampirin burada olduğundan haberimiz yoktu. Kimsenin bildiğini sanmıyorum. Dax'ın bana anlattığına göre, o ve vampir Mitro çok uzun bir süre dağın altındaki toprakta kilitli kalmışlar. Dax'la birlikte Mitro'yu avlamak için buraya gelen Arabejila adında Karpatyalı bir kadın ikisini de hapsetmiş. Dax, Arabejila'nın sizin atanız olduğundan ve yanardağın patlayıp onları serbest bırakmasını önlemek için annenizle birlikte yaptığınız ritüeli onun aktardığından şüpheleniyor. Dax'a göre, Mitro çoğu vampirden daha kötü ve kötü durumlardan kaçmak için bir yeteneği var. Belki de bu yeteneği bariyeri aşmasına yardımcı olmuştur ama her halükarda artık özgür." Gary'nin konuştuğundan sonra yutkunduğu fark ediliyordu.

"Peki Karpatyalı tam olarak nedir? Sanki bana bir şey ifade etmesi gerekiyormuş gibi o kelimeyi kullanıp duruyorsun." Riley'nin vampirlerin ve ejderhaların nasıl gerçek olduğuna dair bir açıklamaya ihtiyacı vardı.

"Karpatlar çok uzun zamandır insanoğlunun yanında var olan kadim bir ırktır - aslında farklı bir türdür. Aslında Karpatyalılar kendilerinin dünyadan geldiklerini söylerler. Çok uzun ömürlüdürler ve vampirler ve şekil değiştirenler hakkındaki tüm efsane ve mitleri ortaya çıkaran şey şüphesiz ki inanılmaz yetenek ve becerilere sahiptirler. Tüm detayları vermek çok uzun sürer, bu yüzden sadece önemli noktalara değineceğim. Eminim Dax diğer sorularınızı da yanıtlamaktan mutluluk duyacaktır." Küçük bir sırıtma yaptı.

"Jubal ve ben bir süredir Karpatlar'ın dostlarıyız. Onlarla ve onlar için çalışıyoruz ve bu ayrıcalıktan dolayı kendimizi şanslı sayıyoruz. Onlar gerçekten olağanüstü varlıklar."

Riley, Dax'ın kanını aldığı Gary'nin bileğine bakmaktan kendini alamadı. Eğer Dax'la yaşasaydı

Uzun süre Karpatlar'da yaşamış olan bu adam bir arkadaş mıydı yoksa beslenmeye ihtiyaç duyduklarında sağdıkları evcil bir inek miydi?

Bakışlarının yönünü fark eden Gary gülümsedi. "Ben iyiyim. Bazen kan kaybından biraz başınız dönebilir ama Dax çok fazla kan almamaya dikkat etti. Hayatta kalmak için kana ihtiyaçları var ve benim gördüğüm kadarıyla onlara kan vermek Kızıl Haç'a ya da yerel kan bağışı kampanyasına kan vermekten pek de farklı değil."

"Kızıl Haç'ın aldıklarını içmemesi dışında."

"Hayır, ama hayat kurtarmak için kullanıyorlar. İnsanlar hayatta kalmak için kana ihtiyaç duyar, Karpatlar da öyle. Tek gerçek fark kanı nasıl aldıkları. Ayrıca çoğu insan kanının alındığını asla bilmez. Gerçekten oldukça göze batmayan ve acısız bir işlemdir. Karpatyalılar yeteneklerini bir insanı rüya durumuna sokmak için kullanırlar."

"Böylece insanları büyülüyorlar. Tıpkı romanlarda ve filmlerde vampirlerin yaptığı gibi."

"Evet, bunda kötü niyetli bir şey yok. Çoğu zaman kişiyi mutlu düşüncelerle doldurur, ihtiyacı olanı alır ve ayrılırken arkasında hoş anılar bırakır."

Gary bileğini ovuşturdu, sanki deriyi yarıp geçen dişleri hâlâ hissedebiliyormuş gibi. Belki de hissedebiliyordu. Dax ondan içerken trans halindeymiş gibi görünmüyordu.

"Neden hiç iz yok?" Riley sordu. "Kanını alırken onu izledim ama bileğinde herhangi bir kesik ya da çizik izi bile göremiyorum."

"Çünkü bir Karpatyalı'nın tükürüğünde organik olan hemen her şey üzerinde işe yarayan hızlı iyileştirici maddeler vardır. Yaralar neredeyse anında kapanır. Bu gerçekten bir şey. Başka yetenekleri de var. Bilimden çok büyüünün alanına giriyor gibi görünen yetenekler. Ama tüm bu yeteneklerin bir bedeli var."

"Ne fiyatı?"

"Oldukça dik bir tane. Bana anlatıldığına göre, her Karpat erkeği içinde bir karanlık tohumuyla doğar. En azından

Önce hiçbir şeydir, hiçbir şeyden daha azdır. Okyanustaki bir kum tanesi gibi. Ama erkekler yaşlandıkça, içlerindeki karanlık büyür."

"'Karanlık' derken tam olarak neyi kastediyorsunuz?"

"Sanırım buna kötülük ya da daha doğrusu kötülük kapasitesi diyebilirsiniz. Tüm saldırgan duygular gibi - nefret, şiddet, bencillik. Bir Karpat erkeği yetişkinliğe ulaştığında, bu karanlık onu zorlamaya başlar, ona hükmetmeye çalışır. Dediğim gibi, Karpatyalılar çok uzun süre yaşarlar. Erkek ne kadar uzun yaşarsa, içindeki karanlık da o kadar güçlenir."

Gary suyundan bir yudum almak için durakladı ama bunu susuzluktan mı yoksa sinirden mi yaptığını Riley söyleyemedi. Biraz rahatsız görünüyordu.

"Karpat erkekleri önce renkli görme yeteneğini, sonra da duyguları hissetme yeteneğini kaybeder. Bunun tam olarak nasıl işlediğine dair net bir fikrim yok. Sanırım kişiden kişiye biraz farklı oluyor. Bazıları için, sanki ışıklar sönmüş ve sahip oldukları her duygu ellerinden alınmış gibi temiz bir kesim olduğunu anlıyorum. Sevgi, üzüntü, neşe, pişmanlık, hepsi gitmiş ve geriye sadece boşluk kalmış. Bazıları içinse bu kadar büyük bir değişim söz konusu değildir ve duyguları sadece kaybolur. Eskiden duyguların nasıl hissettirdiğini hatırlamak için anılarını kullananlar var, ama bana bunun su altında duymak gibi olduğu söylendi. Aynı şey değil ama ona tutunuyorlar çünkü sahip oldukları tek şey o. Ama bu bile uzun sürmüyor. Karanlık eninde sonunda her şeyi bozuyor ve Karpatlar bunu biliyor. Bu da onlara sadece iki seçenek bırakıyor: ya güneşle buluşup ölecekler -ve evet, bu kısım tüm vampirlerde olduğu gibi işliyor- ya da kötülüğü kucaklayıp Mitro'nun yaptığı gibi vampir olacaklar."

Riley açıklanamaz bir üzüntüyle ellerine baktı. "Onlar için ne kadar korkunç. Ne de olsa vampirler."

"Hayır, değil. Ama içlerindeki karanlığı kucaklarsa vampir olabilirler. Size daha önce anlatmaya çalıştığımız da buydu. Vampirler sadece kötü değiller; kötü olmayı seçtiler. Ruhlarından vazgeçmeyi seçtiler çünkü

beslenirken öldürdüklerinde bir heyecan hissederler. Nefretten, yıkımdan, yozlaşmadan zevk alırlar. Bu dünyada vampirden daha kötü bir canavar yoktur. Ve Dax gibi Karpatyalılar onları avlar. Ve Riley, anlamam gereken bir şey var ki avladıkları vampirlerin bazıları bir zamanlar onların arkadaşlarıydı. Hatta belki aile üyeleri idi. Böyle bir yükü taşımak için çok güçlü bir insan olmak gerekir."

Riley, Gary'nin paylaştığı bilgileri kafasında oturtmakta zorlanıyordu. Mantıken vampirlere ve şekil değiştirenlere inanmakta zorlanıyordu ama onları bizzat görmüştü. Var olduklarını inkâr edemezdi. Ama sonra, büyüünün var olduğunu biliyordu - rasyonel düşünceye meydan okuyan türden bir büyü. Kendisi de buna sahipti, tıpkı ondan önce annesinin sahip olduğu gibi. Kabullenmesi en zor kısım, Dax'ın henüz bir vampir olmadığı ama vampir olabileceği fikriydi. Etrafına kırmızı ve altın rengi benekler düşerken karşısında duran Dax'ın görüntüsünü görmek, gözleri öylesine odaklanmış ama yine de öylesine kaybolmuştu ki.

Riley elini üzerinde oturduğu uyku pedinin köşesinin altına soktu. Parmak uçları çadırın zeminine dokundu. Vinil, eline karşı serin bir his veriyordu. Toprakla olan bağı güçlendikçe parmak uçları karıncalanmaya başladı. Plastikğin içine doğru itti, çadırın altındaki dolu toprağa yaklaştıkça rahatlıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, ince plastik malzeme elinin altında çözülür gibi oldu ve sanki keşfini memnuniyetle karşılıyormuş gibi kolayca ayrılan toprağa erişmesini sağladı.

"Yani Dax bu vampirleri avlıyor, yanardağdan kaçan Mitro gibi olanları," diye özetledi Riley. "Ama Dax Karpatyalı, yani içinde Mitro'nun içinde büyüyen kötülüğün aynısı var. Ve eğer güneşte intihar etmezse, sonunda o da bir vampire dönüşecek."

Dax'ın parçalanmış bedeninin, gece gökyüzüne açılan yaralarının görüntüsü gözlerinin önüne geldi. Ama acı içinde olduğu kesin olmasına rağmen, ona öylesine sıcak ve merakla bakmıştı ki, gözleri duygularla dolmuştu. Öyle değil miydi? Kalbi onun vampire dönüşme fikri karşısında tekliyor gibiydi.

Asil biriydi. Cesaret doluydu. Ona büyük bir nezaketle dokunmuştu. Onun içinde kötülük olduğuna inanamıyordu. Şiddet uygulayabilirdi ama kötülük? Bu fikir o kadar yıkıcıydı ki zar zor nefes alabiliyordu.

Teselli bulmak için parmak uçlarını toprağın üzerinde gezdirdi. Parmaklarının, sanki elini durgun bir suda gezdiriyormuş gibi, neredeyse hiç direnç göstermeden dolu toprakta ilerlemesi tuhaftı. Toprak ellerinin altında şarkı söylüyor gibiydi.

Parmakları topraktayken, nedenini ve nasıldığını düşünmeyip etrafındaki şarkıya odaklanırsa, kamptaki diğer herkesi hissedebilirdi. Nerede olduklarını, ne yaptıklarını biliyordu. Sonra aniden dondu, Dax'ın gittiği düşüncesiyle bedeni korkudan buz kesti.

"Gary, Dax şu anda nerede?"

"Şu anda dinleniyor. Dediğim gibi, Karpatlar ve güneş pek iyi anlaşıyor ama bu durum Dax'ı pek etkilemiyor gibi görünüyor."

"Gary," dedi çok soğukkanlı bir şekilde. "Soruya cevap ver."

"Dax, Mitro ya da başka bir tehdit ortaya çıkarsa ve ona ihtiyacımız olursa diye yakınımızda kalmak istedi."

Riley'nin gözleri büyüdü ve ayağa fırladı. Gafil avlanan Gary, Riley'nin önünden çekilmeye çalışırken geriye doğru düştü.

"Tam altımızda, değil mi?" Çadırın zeminini tarayarak aşağıya baktı. Onu hissetti ve her yanını bir rahatlama kapladı. O yakındaydı. Onu tekrar görecekti.

Gary ayağa kalktı ve taburesini düzeltti. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Dinlendikleri yerin konumu Karpatların paylaştığı bir şey değil, malum nedenlerden dolayı, ama en mantıklısı bu olurdu. Seni güvende tutmak istiyor."

Riley, Dax'ın orada olduğunu biliyordu. Belki de onun tam olarak nerede yattığını bilmemeleri gerekiyordu ama toprak ona fısıldamıştı. O da biliyordu. Altında gömülü bir adam, bir Karpatyalı vardı. Ayaklarına baktı. Ayaklarının altında

onun üzerinde duruyordu. Aslında üzerinde durmuyordum, diye kendini sessizce düzeltti. Teknik olarak söylemek gerekirse, çadır Dax'ın uyuyan bedeninin bulunduğu zeminin üzerine kurulmuştu.

"Umarım onu kazıp çıkarmama yardım etmemi beklemiyordur," dedi yüksek sesle ve Gary parmaklarını susturma hareketiyle kaldırdı.

İçinden kahkahalar yükseldi ve onun Dax olduğunu anladı. Adam doğrudan zihninin içine konuşmuştu. Davetiniz için teşekkür ederim ama eminim kendi çıkış yolumu bulabilirim.

Sesi kibar ve pürüzsüzdü ama her kelimesi bir gülümseme taşıyordu. Kadın ürperdi. Tamam, kibar ve pürüzsüzden de öte, sesi zihnine akan ve her boş, yalnız noktayı dolduran sıcak pekmez gibi geliyordu. Sesinin tınısı bile vücudunda tahrik parmaklarının dans etmesine ve damarlarında elektrik akımının çatırdayarak akmasına neden oluyordu. Sanki o pekmez vücuduna girmenin bir yolunu bulmuşçasına sıcaklık yayılıyordu.

Onun aklında olamazdı. Onunla ilgili her şeyin ne kadar seksi olduğu gibi düşündüğü şeylerle değil. Renkler boynundan yüzüne doğru yayıldı. "Kafamın içinde olmandan rahatsızım."

Sanki Dax'ın davranışının sorumlusu oymuş gibi Gary'ye ters ters baktı.

Dax onun sinirlenmesine aldırmadan doğrudan zihnine konuşmaya devam etti. Yardımın için teşekkür etmek amacıyla sana bir hediye bıraktım Riley. Beğendin mi?

Dışarıdan gelen bir güç dikkatini uyku tulumuna yöneltti. Kenarını çevirdiğinde, dağlar ve çayırlardan oluşan güzel bir manzaranın resmedildiği, kırmızılar ve siyahlarla işlenmiş, parlak gümüş ve altın ipliklerle süslenmiş, karmaşık bir şekilde dokunmuş bir yorgan gördü. Yorganın üst köşesindeki gümüşü bir ay, aşağıdaki manzaraya gümüşü ışık huzmeleri gönderiyordu. Detaylar mükemmeldi, derinlik doluydu ve

Hareket. Arka yüzünü görmek için çevirdi ve yorgan elinde ipek gibi yumuşak ve sıcak bir şekilde hareket etti.

Arkada vahşi yaşamla dolu farklı bir sahne görülüyordu. Yırtıcı kuşlar dev bir kızıl ejderhanın yanında uçuyordu. Aşağıdaki zeminde kurtlar, aslanlar, kaplanlar ve kar leoparları ovalarda yarışıyor, bazıları nehirlerle ve derelere dalıyordu. Yorganın ön yüzünde olduğu gibi, detay çalışması o kadar mükemmeldi ki, sahne adeta canlandı. Bunun da ötesinde, yorgan sıcaklık ve rahatlık yayıyordu.

"Yapmamalıydın," diye mırıldandı Riley.

Yorgan hoşuna gitmedi mi? Dax'ın sesinde herhangi bir duygu yoktu ama Riley bir şekilde onu incittiğini biliyordu. Sosyal nezaket konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Daha önce ondan daha güzel bir şey görmemişti -onun dışında. Dudaklarını ıslattı ve Gary'ye baktı. Renk, yanaklarını boyamak için boynundan yukarı süzüldü. Dax'i zihninde hissetti, cevabını bekliyordu. Ona doğru uzandı, söyleyeceklerini sadece onunla paylaşmak istiyordu.

Çok beğendim. Kim sevmez ki? Parmakları kırmızı ejderhanın çizgilerini takip etti. Sadece kumaşa dokunmak, tasarımın çizgilerini okşamak, endişelerini ve korkularını silip süpürüyor gibiydi. "Beni duydun mu?" Kalbi güm güm attı. Vücudunda utangaç bir kemik olduğunu hiç düşünmemişken utandığını hissetti.

Evet. Kelime teninde bir okşayış gibi gezindi.

Bu gerçekten bir sanat eseri. Ama kullanılamayacak kadar güzel.

-Özellikle de bir çadırda. Bu fikir çok çirkindi.

Ah. Ama senin kullanman için yapıldı. Beni iyileştirdin. Sana teşekkür etmek istedim ve sen uyurken, bu uygun bir hediye gibi göründü. Ses tonu daha rahat görünüyordu. İyi uyudun mu Riley? Adını yavaşça, sanki büyük bir dikkatle, dili her hecenin tadını çıkararak söyledi.

Yorganı yavaşça katladı ve yatağının üzerine koydu, parmakları kırmızı ejderhanın üzerinde durdu, okşadı. Ben yaptım

İyi uykular ve yorgan için teşekkürler, Dax. Kendini onun adını benzer bir tonlamayla söylemeye çalışırken buldu.

Ama bir adam ayaklarımın altında toprağa gömülüymen onunla sohbet etmeyeceğim. Kaba olmak istemem ama tüm bu olanları biraz ürkütücü buluyorum. Elini ağzına götürdü. Karpatyalılar alay etmenin ne olduğunu biliyor muydu?

Dilini ısırabilirdi. Çok kötü bir mizah anlayışı vardı ve adamın duygularını incitmek istemiyordu ama ayaklarının altındaki toprakta yatan bir adamla konuşmak biraz... komikti. Yere çöktü ve botlarını giymeye başladı. Sol botunun bağcıklarını sıkmak için eğildiğinde, adamın dudaklarının ensesine değdiğini hissetti.

Anlıyorum. Eğer durum buysa, isterseniz bana burada katılabilirsiniz, çok zor olmaz. Çok ilginç bulacağınıza eminim.

Riley bir an dondu kaldı, elleri botunun bağcıklarında hareketsizdi. Ona katılma fikri...

Yerden bir erkek kahkahası yükseldi. Sıcaklık dalgaları yukarı doğru yayıldı ve o da gülmeye başladı. Karpatyalılar kesinlikle alay etmeyi iyi biliyorlardı. Bunun farkına varması Dax'in vampir olabileceğine dair korkularını hafifletti. Kötü yaratıklar alay ederdi ama sataşmazlardı. Alay etmek nazik ve dostçaydı. Arada bir fark vardı. Her nasılsa, o anda fiziksel olarak orada olamasa bile, onun kendisine dokunmak istediği hissine kapıldı. Ve bir şekilde dokunmuştu da. Karıncalanmalar içine doldu ve omuzları gevşedi.

Bana Dax'im dedin.

Sertleşti. Ona Dax demişti. Onu bu şekilde düşünüyordu ve nedenini bilmiyordu.

Evet, nedenini biliyorsun.

Bu ses bir buzulu bile eritebilir. Eğer vazgeçmezse kendi diline takılıp düşecekti. "Ben gidiyorum. Sen" -yeri işaret etti- "orada kal." Gördünüz mü? O da komik olabiliyordu. Kendi şakasına gülerek çadırdan çıktı.

Gary de onu takip ederek dışarı çıktı ve onlar çıkarken Dax'in kahkahasının sesi azaldı ve Riley'nin içinde hızla bir kenara itmeye çalıştığı küçük bir boşluk hissi oluştu. Riley elini Gary'nin koluna koyarak onu durdurdu. "Onun vampir olmasını nasıl engelleyeceğiz?"

Gary uzun bir süre ona baktı, belli ki kelimelerini dikkatle seçiyordu. "Karpatyalıları diğer yarısını bulması gereken bir ruhla doğarlar. Karanlıklarının ışığı. Sadece bu ruh renkleri ve duyguları geri getirebilir ve bir Karpat erkeğinin bu şeyler olmadan dünyada çok uzun süre kalmasının dönüşmesini engelleyebilir. Ruhunun diğer yarısı olan o kadın olmadan, ruhundan vazgeçip avladığı şeye dönüşmek ya da şafağı arayıp intihar etmek arasında bir seçim yapacaktır. Hayat arkadaşını bulmalı."

Bu kelimeyi duyunca kalbi sıkıştı. Elini kalbinin üzerine bastırdı, aniden zorlukla nefes alabiliyordu, zihni hızla çalışıyordu. "Gary, hayat arkadaşı için Karpatça kelime nedir?"

Gary onun gözlerinin içine baktı. "Päläfertilam."

Riley yavaşça başını salladı, bu kelimeyi duyunca kanının kaynadığını ya da aklının sürekli Dax'e gittiğini fark etmemeye çalışıyordu. Gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Anlıyorum."

"Öyle mi?" Gary sordu.

Omuz silkti. "Pek sayılmaz ama bir yolunu bulacağıma eminim."

Çadırın dışında kül her yeri kaplamıştı. Hâlâ ağaçların arasından yağıyor ve her şeyi karlı bir griye dönüştürüyordu. Riley etrafına bakındı, Jubal ve Ben'in yanı sıra merkezi bir ateş çukurunun etrafında toplanmış birkaç yerliyi kolayca gördü. Kamp şaşırtıcı derecede büyüktü. Jubal ve Ben'e doğru yürürken sağ tarafındaki patikadan başka bir grup adam geldi.

Rehberlerinden Alejandro'yu Miguel, Hector, Don ve Mack Shelton'la birlikte gördü. Belli ki geri dönen arama ekiplerinden biriydiler, ama aralarında Marty ya da Pedro'dan iz olmadığına göre, aramalarının başarılı olmadığı açıktı.

Jubal yaklaştı. "Selam Riley. Seni ayakta görmek güzel. Kendini iyi hissediyor musun?"

"Böyle iyiyim, teşekkürler." Geri dönen arama ekibini izlemek için döndü. "Gary bana Marty ve Pedro'nun kaybolduğunu söyledi."

"Evet. H l   yle görünüyorlar. Bunun iyi bir haber mi yoksa kötü m  olduğunu söyleyemem."

"Vampirler kurbanlarıyla oynamayı severler," diye açıkladı Gary sakin bir sesle. "İnsanları yürüyen kuklalara dönüştürmek alışılmadık bir şey değil. Eğer bu ikisinin kaybolmasının nedeni Mitro ise, onları kim bulursa bulsun muhtemelen çok tatsız bir sürprizle karşılaşacaktır."

Riley şok içinde döndü. "Bunu onlara sen mi söyledin?" Başını arama ekibine doğru salladı ve duymamaları için sesini alçalttı.

Gary ve Jubal'ın sessizliği ihtiya ı olan tek cevaptı.

"Neden onlara söylemiyorsunuz? Eğer bir arama ekibi gönderiyor ve onları tehlikeye atıyorsanız, neyle karşı karşıya olduklarını bilmeleri gerekmez mi?" Elini yüzünde ovuşturdu. "Gary, Jubal, bu ne kadar adil?"

Uyandığından beri ikinci kez, sıcak bir elin sırtına dokunduğunu hissetti, onu sakinleştirdi ve öfkesinin odağını Jubal ve Gary'den uzaklaştırdı. Arkasına bakmak için döndü ama orada kimse yoktu.

"Marty ya da Pedro'yu bulma ihtimallerinin çok düşük olduğunu düşündük," dedi Gary. "Dax uyumadan önce kampın çevresindeki beş millik alanda bir  n arama yaptı ve hiçbir şey bulamadı."

Riley başını sallamaya devam edince Jubal, "Riley, anlamalısın," diye ekledi. "Gary ve ben Karpatyalıların sırlarını ne pahasına olursa olsun saklamak ve bu sayede ırklarını güvende tutmak için bir yemin ettik. Bu yemini hafife almadık ve hafife almıyoruz. Orada erkekler, kadınlar ve çocuklar var.

..." Bir an durakladı. "Ve bize güvenen bebekler." Arama ekibinin geri dönen üyelerinin ayrılıp kendi çadırlarını aramalarını izledi ve yüz ifadesi kararlı bir hal aldı. "Onları hayal kırıklığına uğratmayacağız. Onları yüzüstü bırakamayız.

Bildiklerimizin en ufak bir kısmını bile başkalarıyla paylaşmak. Çok fazla hayat sessizliğimize bağlı - Don Weston gibilerin bize inanacağını gerçekten düşünüyor musunuz?"

"Gary, Karpatlar'ı ne zamandır biliyorsun?" Riley sordu.

"Bir süredir," diye itiraf etti. "Birkaç yıldır."

"Ve bu süre içinde onlardan hiç kimseye bahsetmediniz mi? Hiç mi?" Kadının sorusu, sanki kutsal bir şeye dokunmuş gibi iki adamın da kıpırdamadan durmasına neden oldu.

Uzun bir sessizlikten sonra Jubal sonunda, "Riley, ikimizin de bunu söylediği ilk kişi sensin," dedi. Bunu söyleme şekli, bu iki adamın böylesine büyük bir sırı nasıl yaşadıklarını merak etmesine neden olmuştu. Kafelere ve havaalanlarına gittiklerinde, açıklanamayan olaylarla ilgili haberleri dinlediklerinde, bildiklerini bildiklerinde dünya onlara nasıl bakıyordu.

Altındaki zemin biraz kayıyor gibiydi. Riley yere baktı ve bir düşünceyi spiral çizerek yere gönderdi. Uyumaya git. Şu anda seninle uğraşamam.

Riley kendini Gary ve Jubal'ın yerine koymaya, onların yerinde olsa ne yapacağını hayal etmeye çalıştı. Bütün bir varlık ırkı hayatta kalmak için ona güveniyor olsaydı, onların güvenine ihanet eder ve sırlarını başkalarına açıklar mıydı? Yoksa başkalarını tehlikeye atacağı anlamına gelse bile sırlarını saklar mıydı?

Doğruyu söylemek gerekirse, bu seçimi çoktan yapmıştı. O ve annesi, her ikisi de. Bu dağa nesilden nesile aktarılan ritüeli gerçekleştirmek için gelmişlerdi. Annesi dağda hapsedilmiş kötülüğü biliyordu ama gruplarındaki diğer kişileri uyarmamıştı. Sırrı saklamak ona düştüğünde Riley de uyarmamıştı. O yapılması gerekeni yapmıştı. Gary ve Jubal'dan gerçekten bir farkı var mıydı?

"Riley, anlamanın senin için zor olduğunu biliyorum. Hayatlara mal olabileceğini bildiğimiz bir bilgiyi saklamak bizim için zor. Ama hiç bu kadar önemli bir şeyin parçası oldun mu?

kendi ihtiyaçlarınızın önemsiz hale gelmesi? İşte bu bizim için böyle bir şey." Jubal sözlerinin iyice yerleşmesi için durakladı.

"Bildiklerimiz hakkında konuşmasak da masumları korumak için elimizden geleni yapıyoruz," diye ekledi Gary. "Size volkana kadar eşlik etmemiz gibi. Orada ne olduğundan şüpheleniyorduk. Şüphelerimizi sana söyleyemedik ama yine de seni korumak için seninle geldik."

Riley, Jubal'ın yüzünde gördüğü savunmasız dürüstlüğün aynısını Gary'nin yüzünde de gördü. Bu, kendi suçluluk duygularının dinmesine yardımcı oldu.

Dax bu kez onunla konuşmadan önce onu hissetti. İkisi de harika adamlar sivamet, ikisinin de başkalarını önemseme konusunda muazzam bir kapasitesi var. Bu çok nadir bir özelliktir. Halkımın onları buraya getirmeyi seçmesine şaşmamalı.

Dax onunla konuştuğunda sakinleştirici bir istikrar getirmenin bir yolunu bulmuştu. Buraya gelirken ve dağda ellerinden geldiğince yardımcı oldular. Onlara borçluyum. Biriyle kafasının içinde konuşmak tuhaftı ama bunun samimiyetinden hoşlandığını itiraf etmek zorundaydı. Garip bir şekilde, onun sesi zihnini doldurduğunda, bazen yaşamdan, onun anılarından bir ipucu yakalıyordu, sanki zihnine onun sesinden daha fazlası girmiş gibi.

Görünüşe göre ikimizin de var. Riley onun sesindeki inancı duydu.

Benimle konuşmaya devam edersen, neden uyuyormuş gibi yapıyorsun anlamıyorum.

Riley neredeyse onun gülümsediğini görebiliyordu. Birazdan kalkacağım. Artık güneşe daha önce dayanabildiğimden daha uzun süre dayanabildiğimi fark ettim. Ancak Mitro'nun çok uzağa gittiğinden şüphelendiğim için gücümü korumam gerekiyor.

Konuşmayı kesmen için bir sebep daha. Benimle bu şekilde konuşmanın enerji harcadığına eminim. Haklı olduğundan hiç emin değildi ama onu iyileştirdikten sonra ne kadar bitkin hissettiğini hatırlıyordu.

Riley, seninle konuşmaktan sadece kazanç sağladığımı

görüyorum. Güç konusuna gelince, kendimi daha önce hiç
olmadığım kadar güçlü buluyorum, ancak ilginiz için
teşekkür ederim.

Riley derin bir nefes aldı. Bana päläfertiilam dedin.

Evet. Hiç tereddüt etmedi. Kendine güveni tamdı.

Vücudunda bir dalga gibi kıvrılan başka bir ısı dalgası hissetti. Gary'den çevirisini istedim. Hayat arkadaşını anlamına geldiğini ve sadece bir tane olduğunu söyledi.

Gary haklı. Sen ruhumun diğer yarısına sahipsin. Sen kalbimin koruyucususun.

Yine o sıcaklık dalgasının üzerine hücum ettiğini hissetti. Nereden biliyorsun?

Biliyorum. Aynı güvenle konuştu.

Nereden bileceğim?

Bu kez onun gülümsemesini, neşesini hissetti. Aklımı seninle paylaşacağım. Sana kur yapacağım. İkna ederim. Gerektiğinde oldukça çekici olabilirim.

Hiç beklenmedik bir anda Riley'nin kollarında tüyler diken diken oldu. Yüzündeki gülümseme soldu. İçgüdüsel olarak arama ekibinin döndüğü patikaya doğru döndü. Ormanın kaçınılmaz kokularından biri olan çürüyen bitki kokusu her zamankinden daha güçlü görünüyordu. Uyandığından beri bitkilerden ve topraktan duyduğu şarkının değiştiğini, uyumsuzlaştığını fark etti.

Dax ona Mitro'nun saldırdığını söyledi. Korkmayın. Güvendesiniz.

Sesi emin geliyordu ama kız bunu hissetmiyordu.

"Güvenli mi? Neler yapabildiğini gördüm. Hissettim. Saldırıyor da ne demek? Nereden saldırıyor? Nasıl?" Jubal ve Gary'yi işaret ederek, "Mitro saldırıyor," dedi.

Durduramayacağım bir şey değil. O sadece, güneş hala doğarken beni bu köyü korumaya zorlayarak beni zayıflatmaya çalışıyor. Yozlaştırdığı bir grup kadın ve erkek bize doğru ilerliyor. İstersen onları yeryüzünde takip etme yeteneğine sahipsin.

Gary ve Jubal'a "Geliyorlar," dedi. "Mitro'nun gücü altındaki erkekler ve kadınlar."

Gary tek kelime etmeden büyük çadıra doğru koştu. Jubal onun omzunu sıvazladı ve komutlar vermek için döndü

yerel lehçe. Tüm kamp hareketlendi; erkekler silahlarını toplayıp savaşa hazırlanıyor, kadınlar çocukları güvenli bir yere götürüyordu.

"Ne yapmalıyım?" Vücudundaki telaşı hissediyor ama ne yapacağını bilemiyordu.

Kampın merkezine yakın durun. Ve nefes al, sivamet.

Kendini aptal gibi hissetti ama bir an durdu ve sakinleşmeye çalıştı.

Güzel, unutma, ben hep seninle olacağım. Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim. Görünmez kolların onu sardığını hissetti ve kötülüğün lekesi akıp gitti, yerini sıcak bir güç aldı. Mitro'nun kuklalarının komşu köyden geldiğini hissedebiliyorum, ama senden onları "hissetmeye" çalışmanı istiyorum. Sonra da bir savunma çemberi oluşturacağız. Dax ellerini yerde kaydırduğu bir görüntü gösterdi.

Riley diz çöktü. Daha önce ellerini toprağa koyduğunda kendini mecbur hissetmişti, sanki toprağın kendisi ondan iletişim kurmasını istiyordu. Bu kez soran kendisiydi. Ne yapacağını gerçekten bildiğinden ya da bunu yapabileceğinden emin değildi. Nefes alarak, sanki bir havuza dalacakmış gibi ellerini birleştirdi ve parmaklarını yavaşça toprağın içine doğru itti.

Toprak kayarak gevşedi, böylece elleri kolaylıkla içeri daldı. Dünyası yeniden değişirken şaşkınlık yerini coşkuya bıraktı. Toprağın şarkısı güçlü ve zengindi. Kollarında, damarlarında ve sinir uçlarında uğulduyor, onu engin, kadim bir güç ve sınırsız bir kuvvet hissiyle dolduran ahenkli bir titreşimdi. Gözlerini kapadı, topuklarının üzerinde arkasına yaslandı ve bu hissin tadını çıkardı.

Dax, dünyanın sunduklarını kullanmanızı tavsiye etti. Duyularınızı genişletin.

Dünya üzerinde onunla bağlantılı olmayan hiçbir şey yoktu. Yeterince uğraşırsa dünyanın öbür ucunda neler olup bittiğini bile hissedebileceğine dair çılgınca bir fikri vardı. Ne var ki, kendini sadece

biraz daha az görkemli bir çaba. Dünya yerine, yakınındaki toprağa uzandı. Farkındalığı kampın her köşesine ve daha sonra ötesine yayıldı, yağmur ormanının kumlu toprağında ilerleyerek ölümcül bir amaçla kampa doğru ilerleyen grubu buldu.

"Yüce Tanrım." Sefaleti, öfkeyi ve üzerlerine pis bir çamur gibi yapışan şeytani lekeyi hissedebiliyordu.

Riley, kontrolün sende olduğunu unutma. Senin işin bilgi toplamak. Kaç kişinin geldiğini ve Mitro'nun bizim için ne tür sürprizleri olduğunu görmeliyiz. Harika gidiyorsun.

Riley kendini toparladı ve kalabalığa bakmaya çalıştı. Zihninin gözünde, yeni tıraş edilmiş bir kafanın tepesinin önünde sallandığını gördü. Sonra başka bir kafa, bu seferki kanlı çizik izleriyle kaplıydı ve çoktan enfeksiyon kapmıştı. Bir ağaç kurbağasının gözlerinden bakıyor, kalabalığın dallardaki tneğinin altından geçişini izliyordu.

Daha fazlasını çıkaramadığı için hayal kırıklığına uğramış bir halde, tüm gücüyle itti. Elleri toprağın derinliklerine battı. Botlarının uçları da battı. Kalabalığın ikinci bir görüntüsü ortaya çıktı ve sanki iki ayrı açıdan izleyen iki çift gözü varmış gibiydi. Sonra nc bir çift göz görüşünü genişletti ve bir dördüncüsü. Birden fazla görsel girdiye uyum sağlamak zordu.

Nefes al Riley, harika gidiyorsun. Bırak korkun gitsin. Bunu başarabilirsin. Yanındayım. Ve o da yanındaydı. Onu altında, etrafında, içinde, zihnini paylaşırken hissedebiliyordu. şu anda, bu ürpertici ya da rahatsız edici gelmiyordu. Onu orada istiyordu, onunla birlikte olmak istiyordu. Güzel, şimdi ne istediğine odaklan. Gerisi için yeteneklerine güven.

Çok fazla göz var. Nereye odaklanacağım? Başı ağrıyordu. Görüntüler akmaya başlamıştı, düzinelerce farklı vahşi yaşam, her biri ilerleyen tehdide farklı bir bakış açısıyla zihnini besliyordu.

Sesi kararlı ve güven vericiydi, sanki dünya kadar zamanları varmış ve bu sadece bir alıştırmaymış, ölüm kalım meselesi değilmiş gibi. Tek bir görüntü seçin ve sonra küçük bir ayrıntıya odaklanın.

"Tamam, deneyeceğim." İlk "ekranı", ağaç kurbağasından gelen ekranı seçti.

Bir kez daha, yanından geçip giden insanların tepelerinden aşağı bakıyordu. Bir kafa dikkatini çekti. Bir kadın. Düz, kalın siyah saçları diğerlerinin çoğu gibi yaprak ve külle kaplıydı ama saçına bir şey takılmıştı. Kemikten yapılmış, oyulmuş ve boyanmış bir süs eşyası. Riley kül çizgilerinin altındaki kırmızı ve beyaz boya girdaplarını seçebiliyordu. Odağını o saç süsüne kilitledi ve kadın yoluna devam ederken kurbağa saç süsü gözden kaybolana kadar gözleriyle onu takip etti.

Kadının görüntüsü hemen farklı bir perspektife dönüştü. Şimdi kadını önündeki bir noktadan izliyordu ama saçındaki süsü hâlâ net bir şekilde görebiliyordu. Riley kadının yüzünün bir kısmını görebiliyordu ama kaybolmak istemiyordu, bu yüzden o tek ayrıntıya odaklanmaya devam etti. Kadın yürüdükçe Riley'nin görüşü bir görüntüden diğerine geçmeye başladı. Riley kendini kaybedeceğini düşünene kadar bakış açısı değişimleri gittikçe daha hızlı olmaya başladı.

Dax ona güvence dalgaları akıttı ve sanki güneş ışığının içeri girmesi için perdeler açılmış gibi, zihni genişledi, partinin net, üç boyutlu görüntülerini oluşturmak için yakındaki her böceğin, kuşun ve hayvanın gözlerini kullandı.

Riley'nin kampına doğru ilerleyen yüz kadar köylünün tamamı onu ve onunla birlikte herkesi öldürmeye kararlıydı.

11

Riley yeni, stereoskopik görüşünün netliği karşısında şok olmuştu, bu görüş kendi geliştirilmemiş görüşünden çok daha üstündü. Tüm ayrıntılar ve renkler, görüntüleri büyütme ve aynı anda birden fazla yeri görebilme yeteneği inanılmazdı. Bu gerekir var olmuştur ezici, ama

Mucizevi bir şekilde iyiydi. Bunu yapabiliirdi.

Mitro'nun köleleri kampa doğru düz bir hat çiziyor, onları yavaşlatmaya çalışan her şeyi yok ediyorlardı. Yerel bir köyden geldikleri açıktı. Onlarla ilgili her şey kötü ve yanlış hissettirse de, hepsinin Mitro'nun iğrenç kontrolüne isteyerek boyun eğdiğine inanmakta zorlanıyordu. Bazı kadınların sırtlarında bebek beşikleri vardı!

Dax, bekle. Bu insanlara ne yapacağız? Öldürecek miyiz? O grupta anneler de var!

Onlar anneydi, Riley. Öyleydiler. Bize doğru gelen erkekler ve kadınlar çoktan bu dünyadan gittiler. Sadece fiziksel kabukları kaldı. Vampirler küçümsedikleri ve artık olamayacakları şeylerin içini kazıp çıkarmaktan zevk alır, onların yerine dönüştükleri iğrenç kötülüğü koyarlar.

Hiçbirini kurtaramaz mısın?

Keşke yapabilseydim sivamet, ama bu mümkün değil. O insanlar gerçekten öldüler. Yapılacak tek insancıl şey bedenlerini dinlendirmek. Çok üzgünüm. Empati, bağlantıları aracılığıyla yayıldı.

Kalabalığın içinde hiç çocuk yoktu ve Riley'nin kalbi onlara çoktan ne olmuş olabileceğini düşününce kırıldı. Aileleri belli ki savaşımadan pes etmemişti. Karşıdan gelen köylülerin neredeyse hepsinde acımasız bir mücadelenin izleri vardı; vücutlarında ve yüzlerinde derin yaralar açılmıştı.

Riley bitki yaşamının grubun taşıdığı kötülük lekesinden uzaklaşmaya çalıştığını hissedebiliyordu. Birden görüşü bulanıklaştı, sanki izlediği gözler odağını kaybetmiş gibiydi. Geri çekildi ve yaklaşan gruba yukarıdan bakana kadar birkaç bakış açısı hariç hepsini kapattı. İşte o zaman sırada benzer saç süsleri takan birkaç kişi olduğunu fark etti. Her biri aynı küçük kemik süslemeyi takan sekiz farklı insan saydı. Onlarda tenini karıncalandıran bir şey vardı. Duyularını genişletti ve onlardan yayılan ezici kötülük kokusu karşısında neredeyse öğürüyordu. Toprak ayaklarının altında titriyor, böcekler kaçışıyor, bitki kökleri her adımda soluyordu.

Her ne sebeple olursa olsun, bu sekiz kişi tüm gruptaki en yoğun yozlaşma seviyelerini taşıyordu. Kendilerine bakmaktansa kaçmayı tercih eden yaratıkların isteksiz gözlerini kullanarak onlara odaklandığında, rahatsız edici bir keşif yaptı. Sırtlarından aşağı dökülen uzun, keçeleşmiş saçlar kendilerine ait değildi, aksine birbirine acımasızca dikilmiş birden fazla kanayan kafa derisiydi. Riley, daha önce yediği çorba kâseleri geri gelme tehdidiyle karşı karşıya kalınca tekrar öğürdü.

Dax, bu sekiz kişinin en büyük tehdit olduğunu söyledi. Riley, daha fazlasını görmene gerek yok. İhtiyacımız olan tüm bilgiye sahibiz.

Bir süre daha dayandı. Emin misiniz? Belki bize yardım edecek başka bir şey görebilirim. Daha fazla ayrıntı beynine hücum etti. Sekizin eti dalgalanıyor ve palpe ediliyor gibiydi, sanki yüzeyin altında her yönde böcekler geziniyordu

derilerinden. Parmak uçlarında et yoktu, kemikleri sivri uçlara kadar törpülenmişti.

Dışarıda olmaz. Kampa geri dön. Hemen geri dönün. Dax'ın ses tonu değişti. Bir öneride bulunmuyordu.

Riley gruptan uzaklaştı, ormanın gözlerini serbest bıraktı ama toprakla olan bağlantısını bırakmadı. Yavaşça farkındalığını kendi kamplarına geri çekti ve kendini savaşa hazırlanan insanların arasında Dax'i ararken buldu, onun sakin ve güven verici gücüne ihtiyaç duyuyordu. Farkındalığı aşağıya doğru kaydı ve onu toprakla sarılmış, yukarıdaki tüm kaosu aksine katı ve sakin bir halde buldu. Dinlenirken bile ondan güç yayılıyordu. Ellerinin kollarının üzerinde gezindiğini hissedebiliyordu.

Biraz daha ister misin?

Toprağın gücü damarlarında dolaşırken ve adamın zihni onunkine bağliken, daha önce hiç bu kadar güçlü hissetmemişti. Aklında ne vardı?

Savunmayı düşünüyordum.

Savunma mı? Hendek gibi bir şey mi düşünüyordun?

Ben de böyle düşünüyordum. Zihni, kampın arkasındaki ağaçların sık bir duvar oluşturacak şekilde birbirine kenetlendiği bir görüntüyle doldu. Duvardaki ağaçlardan ikisi dik duruyor, normalden daha fazla uzuyordu. Riley kaşlarını çatı. Yaklaşan saldırıyı durdurmak için ağaçları bir çit şeklinde örmek mantıklıydı ama Dax'ın oluşturduğu resim duvarın kampın ön tarafına değil arka tarafına dikildiğini gösteriyordu.

Anlamıyorum. Bizi tuzağa mı düşürmek istiyorsun? Neden Mitro'nun kuklalarıyla kampımız arasına çit çekmiyorsun?

Eğer kaçınılabilirse, bu kamptaki insanlara zarar gelmesine izin vermeyeceğim. İnançlı olun.

Dax konuşurken bile kamptaki otuz kadar adamdan oluşan grup, bazıları sadece mızraklarla silahlanmıştı, ona gösterdiği ağaç hattına doğru koşmaya başladı. Adamlardan dördü gruptan ayrıldı ve büyük çadıra saklandı. Birkaç dakika sonra, profesörü derme çatma bir sedyede taşıyarak geri döndüler. Kalan öğrencisi de hemen arkasından onu takip etti.

Profesörün çantasını elinde tutuyordu. Küçük grup birlikte ağaçların arasına doğru ilerledi.

Riley elini zihinsel bir hareketle ağaçlara ve bitkilere doğru uzattı. Yapraklar onun dokunuşuyla titreşti, sonra yapraklar açıldı ve bitkileri büyümeye teşvik ederken kökler uzadı. Toprak besin ve su açısından zengindi. Çalılar kalınlaştı. Ağaçlar uzadı, dalları uzadı. Kollar ve sarmaşıklar birbirine dolandı, hızla örüldü ve bir duvar şekillenmeye başladı.

Mükemmel, Riley. Buraya bir açıklık bırak. Ona duvarın ortasında tek bir kişinin sığabileceği büyüklükte küçük bir açıklık gösterdi. Riley açıklığı oluşturup iki yanındaki iki ağacı da onun istediği şekilde büyüttüğünde, "Kendi halkımın standartlarına göre bile çok uzun bir hayat yaşadım ama söylemeliyim ki hiç kimseden senden etkilendiğim kadar etkilenmedim. Sen inanılmazsın.

Riley cevap vermedi ama karnına bir sıcaklık yayıldı. Yardımcı olduğunu hissetmek güzeldi. Ona gösterdiği şeylerin çoğunu yaptığına hâlâ inanamıyordu. Orman yaratıklarının gözünden görebiliyordu. Sadece kendi iradesiyle bitkilerin büyümesini sağlıyordu. Annesi bile bu kadarını başaramamıştı ama Dax'ın yardımıyla bu yetenekler neredeyse içgüdüsel olarak ortaya çıkmıştı.

Bitki duvarını büyötmeye devam etti ve köyün arka yarısının etrafına yarım daire şeklinde yayarak, ortasında bu açıklığın bulunduğu doğal bir huni oluşturdu. Kampın geri kalanı kısa sürede açıklıktan içeri doluştu.

Pekala, Riley. Bu kadar yeter. Gitme vaktin geldi.

Duvarın dayanacağından emin misin? Saldırganların yaklaştığını hissedebiliyordu. Çok kalabalıklardı.

Eminim. Toprağı bırak ve kendine geri dön. Elleri hâlâ toprakta olan Riley bilincini t e k r a r kendi içine çekti. Bu kadar çok zihni terk etmek de onların içine uzanmak kadar kafa karıştırıcıydı. Tamamen kendi bedenine döndüğünde ellerini serbest bıraktı

ve sendeleyerek ayağa kalktı. Kollarını ve bacaklarını dağa tırmanmış gibi hissediyordu ve başı zonkluyordu.

Dengesini sağlamak ve sırtını germek için bir an durdu. Kamp terk edilmişti. Sadece kendi çadırı ve ortadaki büyük çadır hâlâ ayakta idi. Diğer her şey toplanmış ve taşınmıştı.

Arkasındaki canlı duvarla yüzleşmek için döndü. Görülmeye değer bir manzaraydı, yoğun ve aşılmazdı, şimdiden yosunlarla, yapraklarla ve her renkten küçük çiçeklerle kaplanmıştı. Duvar o kadar hızlı büyümüşü ki, kül henüz üzerini örtecek zamanı bulamamıştı. Gary ve Jubal ortadaki açıklığın her iki yanındaki iki büyük ağaca tırmanmış ve her biri dallarda yüksek bir tünel almıştı.

Ben, sırt çantasını taşıyarak çadırından çıktı. Sakin bir şekilde hareket ediyordu.

"Gitme vakti Riley." Ona duvardaki açıklığa doğru ilerlemesini işaret etti. Kötülük rüzgârla birlikte yaklaşıyordu ve kampta kalan son kişiler onlardı.

Açıklığa yaklaştıklarında Riley yeşillik duvarın arasından tüfeklerin ve havalı tüfeklerin uçlarının görüldüğünü fark etti. Ondan önce duvardan geçen herkes diğer tarafta savunma pozisyonu almıştı. Şimdi planı anlamıştı. Bu boşaltılmış kamp alanı bir ölüm alanı olacaktı, açık ve net. Küçük açıklıktan geçmek için yana doğru döndü. Ben her adımda ona çarpacak kadar arkasından takip etti.

Bir omzunu aşağı doğru kaydırarak tünelin son birkaç santimine doğru eğildi ve duvarın diğer tarafında ortaya çıktı. Ben'in geçmesine izin vermek için açıklıktan uzaklaştı, sonra elini duvara koydu ve dalların büyüyüp iç içe geçerek açıklığı kapatmasını diledi. Bariyerin içinden, saldırganlar kampın çevresine yaklaştıkça daha da yükselen ayak seslerini duyabiliyordu ve bu onu duraklattı. Dax belli ki onun duvarın bu tarafında, güvende ve saklanmış olmasını istiyordu. Tanrı biliyor ya, o

oraya, savaşı aıt değildi. Ama yardımcı olabilecek yetenekleri vardı. Nereye aıt olduğundan emin değildi.

"Sen tam olarak bulunduğun yere aitsin."

Sesi bu kez zihninden ziyade kulaklarında yankılanıyordu. Arkasını döndü ve onu bir metreden daha az bir mesafede dururken buldu. Güneş henüz batmamıştı ve adam kül dolu gökyüzünün sönük ışığında öylece duruyordu. Uzun boylu, güçlü, uhrevi. Pullarından dökülen tozlar yükselirken kırmızı-altın ışık parıltıları ateşböcekleri gibi etrafında parıldıyordu. Riley gözlerini ondan alamıyordu.

Birkaç uzun adımla aralarındaki mesafeyi kapattı. "Şu anda burada benimlesin. Seni başka hiçbir yerde istemem." Adamın varlığı ona nerede olduğunu unutturmaya yetmişti. Adam başını onunkine doğru eğdi, dudakları yakınlarda geziniyordu. Enerji ayak parmaklarının ucundan vücuduna yayılıyor, ısınıyor ve dönüyordu. Bir an için adamın onu tam orada öpeceğini sandı ve düşünemedi, hareket edemedi. Sadece orada durmuş, beklentiyle ona bakıyordu.

Başını bir yana eğdi ve dudaklarını onun yanağına bastırdı. Temas samimi ve yumuşaktı. O bu kadar yakınında dururken iri gövdesinin gücünü hissetmemek imkânsızdı. Güç ve şefkatin birleşimi derinlerde bir şeyleri yerinden oynattı ve Riley neredeyse kollarını onun boynuna dolayacaktı.

Ona ihtiyacı vardı. Kalbi bir davul gibi güm güm atıyordu. Mitro'yu hapsedecek kadar güçlü ya da hızlı olamadığı için her şeylerini kaybeden köylüler için ağlamak istiyordu.

"Volkanı kapalı tutsaydın, asla tanışamazdık," diye nazikçe hatırlattı, başparmağı çenesini yukarı kaldırırken diğer eli yüzünün yan tarafını kavradı. "Ben kadere inanırım, päläfertilam. Mitro'nun kaçması gerekiyordu. Nedenini hiç bilmiyorum. Belki de Evren senin gibi birini hak ettiğıme karar verdi. Eğer öyleyse, ona sonsuza dek minnettarım. Çok üzgünüm.

bir vampirin ardında bıraktığı çirkinliği görmelisiniz."

Riley yarı büyülenmiş bir halde başını salladı. Zombiler tarafından yönetilen bir savaş grubunun onlara doğru geldiğini düşünebilirdi.

"Gulyabaniler," diye düzeltti, aynı yumuşak, hipnotize edici sesiyle

Ses.

Savaşta bahsediyorlardı ve zihni başka bir şey duyuyordu. O yavaş ses tonu, pekmez gibi, sıcak ve rahatlatıcı. Öyle bir güven yayıyordu ki, ölümüne korksa bile kendini güvende hissetmekten başka bir şey yapamıyordu. Ona bakıyor ve sanki dünyanın en değerli, en güzel kadınıymış gibi dokunuyordu.

Dax varlığının büyük bölümünde sadece şiddeti tanımıştı. Çoğu insanın anlayamayacağı şeyler görmüştü ama yine de ona karşı her zaman nazik, hatta şefkatliydi.

Başını salladı. "Bunu yapabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum," diye onayladı.

Bir kuşun çığlığı ve köylülerden birinin haykırışı ikisini de tekrar dikkat kesilmeye itti. Yapraklı duvarın arkasından bakmak için döndüklerinde, yaklaşmakta olan saldırganların ilkinin böcekler gibi kampın açıklığına yayıldığını gördüler. Saldırganlardan bazıları kanlı mızraklar ve palalar taşıyordu; diğerlerinin elinde ise dallar ve taşlardan başka bir şey yoktu. Hızla iki gruba ayrıldılar ve her biri çadırlardan birine yöneldi.

Riley onların ilk çadırı paramparça edişini izledi. İlk gruba eşlik eden sekiz kişiden biri çadırı boş bulunca öfkeden deliye döndü. Öfkeyle mızrağını en yakınındaki kişiye sapladı. Yaralı adam çığlık atıp dizlerinin üzerine çökerken, siyah kan havuzları yere döküldü.

Dax onu kendine çekti. "Riley, git. Bunu görmek zorunda değilsin. Senden duvarı inşa etmeni istedim çünkü kampımızdaki köylülerin çoğu Mitro köyünden geldi.

yok edildi. Ne yapacağımı görmelerine gerek yok, senin de görmene gerek yok."

Kalbi ağırlaştı, neredeyse olacaklara dayanamayacak kadar ağırlaştı. Adamın yüzünü inceledi. Hiçbir ifade yoktu. Gözleri onunkilere bakıyor, neredeyse boşluğa dönüşüyordu. Hissetmeyi reddettiği zaman hissettiği onun kalbiydi. Riley bir elini yüzüne doğru kaldırarak çenesini kavradı. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Dax'ın eli bir an öylece kaldı ve sonra toplanan saldırganlardan kemik gıcırdatan sesler korusu yükseldi. Dax onun dudaklarına hızlı ve sert bir öpücük kondurdu, sonra dönüp yeşilliklerin arasından esen bir sis bulutunun içinde kayboldu. Riley duvara yaklaştı ve elinin bir dokunuşuyla birbirine dolanmış dallar ayrıldı, böylece duvarın ötesindeki kampı görebildi. Bütün öfkeli yüzlerin ona doğru döndüğünü, sanki yaprak ve dallardan oluşan sık çalılık görünmezmiş gibi doğrudan kendisine baktığını fark ettiğinde kalbi duracak gibi oldu. Grup hücumu geçti.

Riley korkuyla geri çekildi ama sonra hücumun başını çeken adam bir şeye takıldı ve sertçe yere düştü. Peşlerinden gelenler ya tökezledi ya da yere düşen arkadaşlarının üzerinden atlamaya çalıştı. Şok geçiren Riley duvarda açtığı küçük deliğe geri döndü. O izlerken bir adam yere düşenlerden birinin üzerinden atladı ve o kadar hızlı hareket eden Dax tarafından sıçrayışının ortasında yakalandı ki Dax bir bulanıklıktan biraz daha fazlasıydı. Ayağı düşen adamın boynuna indi ve diğer adamı havadan kaptığı gibi bir çatırtıyla boynunu kırdı. Sıçrayan adamın kafası neredeyse 180 derece dönerken kemikler tekrar çatırdadı. Topal beden yere düştü; görebildiği tek şey kampın bir ucundan diğerine fırlayan bir bulanıklıktı. Bulanıklığın gittiği her yerde kemikler kırılıyor, cesetler ağır çuvallar gibi yere düşüyor ve bir daha hareket etmiyordu. Cesetlerin bıraktığı izler Dax'ın ne yaptığından çok nerede olduğunu görmeyi kolaylaştırıyordu.

Daha hızlı ve daha hızlı hareket ederek, daha önce belirlediği sekiz kafa derili liderden başka kimse kalmayınca kadar, ele geçirilmiş köylüleri birbiri ardına yok etti. Ölüm tarlası sessizliğe gömüldü. Gözlerinden yaşlar döküldü. Bir zamanların huzurlu kampı şimdi cesetlerle doluydu, onları sevenlere asla geri dönemeyecek olan kadın ve erkeklerle. Yaşam kaybından duyduğu dehşet ve keder içinde kabardı. Sonra Dax kampın merkezine döndü ve kalabalığın sekiz lideri etrafında dönerken tek başına ve korkusuzca bekledi.

Onları şimdi kendi gözleriyle gördüğünde, ormanın gözlerinden izlediğinden daha da korkunç görünüyorlardı. Önceki kurbanlarının kanlı kafa derileri sırtlarına çarpıyordu. Yüzleri kanla boyanmış, dişleri parmak uçlarındaki derisiz, sivri kemiklere uyacak şekilde sivri uçlara kadar törpülenmişti.

Dax orada kıpırdamadan, sakin ve hazır bir şekilde dururken Riley'nin korkusu üzüntüsünün önüne geçti. Koyulaşan bulutlar güneşin solmakta olan ışığını engelleyerek gökyüzünü derin, korkunç bir kırmızıya çevirmişti. Manzara daha da kâbusvari bir hal almış, kana bulanmış gökyüzünün altındaki havaya kötülük ve ölüm nüfuz etmişti. İğrenç yozlaşma dalgaları yeryüzünde hızla ilerliyordu. Her dalga onu yıkarken kendini ileri geri sallanırken buldu. Onun sallanma hareketi sekiz liderin hareketiyle eşleşmeye başladı.

Sekiz kişiden biri Dax'a yaklaştı. Arkasından böceklerden ve siyah ikordan oluşan bir iz yayıldı, solmakta olan ışıktaki karanlık bir şekilde parlıyordu. Ağaç duvarın görece güvenliğinin ardında bile Riley'nin tüm vücudu titreyerek sarsıldı. Böceklerden korkmuyordu ama gulyabanilerden düşenler onu dehşete düşürmüştü. Derisinin üzerinde süründüklerini düşündükçe kanı donuyordu.

Riley, Dax'ın neyi beklediğinden emin değildi. Yayılan kötülüğün hızı ve büyüklüğü her geçen an artıyordu. Daha şimdiden, bitki duvarının her yerinde açan çiçekler solmuş ve ölmüştü. Sekiz kişi yaklaşıyordu ve Dax,

Sırtını ona dönmüş, öylece duruyor gibiydi. Diğerlerine yaptığı saldırı onu yormuş muydu? Bulutlar tarafından gizlenmiş olsa da güneş hâlâ tepedeydi. Şüphesiz bu da onu tüketmişti.

Aniden, sekiz kişi hep birlikte ileri doğru sıçradı ve Dax'ın onların yapabileceğini düşünmediği bir hızla hareket ettiler. İki Dax'ın üzerinden havaya sıçradı. Diğerleri farklı açılardan saldırdı.

Riley'nin içinden sessiz bir çığlık koptu. Yaratıkların ıskalamasına imkân yoktu. Sekizi de Dax kadar hızlı hareket ediyordu, kanlı pençeleri saldırıya hazırlanmak için uzatılmıştı. Yine de Dax orada öylece durmaya devam etti. Yaratıklardan biri Riley ile Dax'ın arasına girerek Dax'ın görüşünü engelledi. Kalbi boğazına kadar yükseldi.

"Dax!" Kör edici ışık gökyüzünden aşağıya doğru süzüldü ve Dax'ın durduğu yere çarptı. "Hayır! Dax!" Dax! Şimşekten gözleri kamaşan kadın, iç içe geçmiş dalları kavradı ve onun adını haykırdı.

Öfkeyle gözlerini kırıştırtarak görüşünü netleştirmeye çalıştı, sonra ellerini yere sapladı ve bulabildiği her yaratığın kontrolünü ele geçirerek kendi gözlerinin yerine onların gözlerini kullandı. Adamın hâlâ orada, güvende olduğunu, yanmış ceset yığınının yanında durduğunu ve elinde mavi beyaz bir ateş topu tuttuğunu fark ettiğinde dudaklarından kırık bir hıçkırık döküldü. Topu hızla havaya kaldırdı ve serbest bıraktı. Parlayan küre bir balon gibi yukarı doğru sürüklendi ve açıklığın ortasına doğru ilerledi. Sekizin peşinden gelen böcekler hızla ilerliyor, sürünen formlarıyla zemini kaplıyordu.

Yukarıdan gelen bir hareket dikkatini çekti. Hâlâ tepesindeki dallarda tünemiş olan Jubal kendini ağacının gövdesine bağlıyordu. Canlı duvarın içinden geçen tüneli çevreleyen diğer büyük ağaçta da Gary aynı şeyi yapıyordu. Tekrar açıklığa baktı. Dax'ın yanındaki ceset yığını titreşmeye başladı. Yığının ortasından bir böcek sürüsü püskürdü ve her yöne doğru yayıldı.

Sekiz kişiden biri de yarı iterek, yarı sürünerek yığının içinden çıktı.

Dax elini gökyüzündeki topa doğru kaldırdı ve "Gary, ne zaman hazır olursan," diye seslendi.

Riley'nin kamp patlamadan önce kafasını kaldırıp Gary'nin fünyenin tetiğine bastığını görecekt kadar zamanı vardı. Kampın ortasından devasa bir alev topu kükrerken toprak, kayalar ve cesetler ağaç duvarlara çarptı. Riley ıgık atıp eğildi ve içgüdüsel olarak kollarıyla başını kapattı. Sonra Dax yanında durdu, bedenini kendi bedeniyle siper etti, ikisi de patlamadan uzağı bakıyordu. Bir an için tek yapabildiğı ona tutunmak ve nefesini tutmak oldu.

Patlama noktasından hâlâ yoğun bir ısı yayılıyordu, ama gürültü ve enkazın en kötüsü azaldığında, adamın kıza sıkı sıkıya sarılması gevşedi. Birlikte dönüp arkalarına baktılar. Riley'yi hayrete düşüren kırmızı ve mavi ateşten bir duvar kampın ortasında yükseliyordu ama sanki ağaçların hemen kenarındaki camdan bir duvarın arkasına hapsolmuş gibi kontrol altındaydı. Görünmez duvarın dışında mavi-beyaz küçük çizgilerin yukarı ve aşağı doğru aktığını görebiliyordu.

Dax sağ eliyle ateş fırtınasını işaret etti ve duvar kendi içine doğru itildi. Hızla geri çekildi, alevlerden uzaklaştı ve ısıyı gökyüzüne doğru yönlendirdi. Ateş kendi üzerine kapanıp tamamen yok olana kadar gittikçe daha da daraldı ve arkasında tüm savaş izlerinden yoksun, kömürleşmiş çorak bir zemin bıraktı. Riley ayağı kalktı ve şaşkınlıkla kararmış zemine bakarak bölgenin tamamen temizlendiğini fark etti. Zemine nüfuz etmiş olan kötülüğün son izleri de yok olmuştu. Dax onu tamamen yok etmişti.

Dax'in kolları onun etrafında sıkılaştı ve kalan küllerin yanmış açıklığı usulca yağmasını izlerken onu daha da yakınına çekti. Başını onun göğsüne yasladı ve temiz, erkeksi kokusunu içine çekti. Kolları sıcaktı, çok sert ve sağlamdı. Ona kendini güvende hissettiriyordu ve

korundu. Adamın kollarında dönerek şaşkınlıkla ona baktı. Ayrıca ona kendini küçük, hatta narin hissettirdi ki boyu düşünöldüğünde bu hiç de kolay bir iş değildi.

Gözleri adamın yüzünü aradı. Yanık teni, tuhaf, çok yönlü, yakıcı gözleri. Onu her gördüğünde kalbinin çarpmasına neden olan güçlü, erkeksi güzelliğı. Bir elini yüzünün yan tarafına koydu, bir başparmağını yüksek elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdi ve cildinin nasıl hissettirdiğine hayret etti. Ve ne kadar temiz. Adamın üzerinde tek bir kir lekesi bile yoktu, oysa kendisinin isli, toprakla kaplı bir pislik olduğunu sadece ellerinden bile anlayabiliyordu.

"Sen temizsin. Az önce koca bir orduyu yok ettin, alev alev yanan bir cehennemın ortasında durdun ve üzerinde tek bir kir zerresi bile yok. Bu nasıl mümkün olabilir? Ben kirlenmeden iki adım bile yürüyemiyorum." Riley kir ve isle kaplı ellerini kaldırdı.

Gölümsedi. Gerçekten de muhteşem bir gülümsemesi vardı. "Karpatların oldukça kullanışlı olabilecek bazı yetenekleri vardır." Hiçbir uyarı olmadan, kurumuş gözyaşlarının kiri, teri ve tuzlu izleri cildinden buharlaştı. Bir saniye önce berbat bir haldeydi. Sonra, bir derginin kapağından fırlamış gibi görünüyordu; saçları yerli yerinde, cildi pürüzsüz ve hoş kokulu, giysileri özenle ütölenmiş ve mis gibi kokuyordu.

"Hayatım boyunca neredeydin?" diye sırtarak takıldı. "Ve pencere mi yapıyorsun?" Adrenalini yavaşlatmak için mizaha bel bağladığının farkındaydı. Onu Mitro'nun ürkütücü insan robotlarının çılgınlığıyla çevrili görmenin dehşeti neredeyse dayanabileceğinden fazlaydı. Başparmağının elmacık kemiğini çizip dudaklarına doğru inişindeki şefkatten bunu o da anlamış olmalıydı.

Güldü ve zengin, derin ses, ağzında eriyen bitter çikolata gibi duyularının üzerinde yuvarlandı. Zevk omurgasında aşağı yukarı dalgalandı ve tek düşünebildiğı, adamın mükemmel ağzını kendi ağzına götürüp onu yarın yokmuş gibi öpmek oldu.

Sadece duvarın yakınında bir dalın kırılma sesi onu kendine getirdi. Sinirli bir şekilde öksürerek geri çekildi ve ondan başka her yere baktı.

"Peki... az önce orada ne oldu? Bir çeşit bomba mı düzenlediniz?" Ağır kirpiklerinin altından ona baktı.

"Gary ve Jubal'ın yanlarında getirdikleri 'patlayıcı' denen bir şey kullandık. Mitro'nun bize karşı ne gönderebileceğini bilmiyordum ve her şeye hazırlıklı olmak istedim." Dax iki adamı gösterdi. "Onlar iyi savaşçılar, çok hazırlıklılar."

"Peki ya içinden mavi ve beyaz şimşekler geçen ateşten duvar?"

"Dördümüz patlayıcılara çok yakındık, bu yüzden patlamanın çoğunu tutmak için bir koruma kullandım. Bu aynı zamanda patlamanın ısını Mitro'nun hortlakları üzerinde yoğunlaştırmamı, onların lekelerini temizlememi ve onlardan gelecek herhangi bir tehdit olasılığını ortadan kaldırmamı sağladı."

Riley başını salladı. "Neden senin etrafında ne kadar çok zaman geçirirsem o kadar çok sorum olacakmış gibi hissediyorum?" Geçici bir kamp kurmuş ve onları yanlarına almış olan kaçış halindeki köylülerin üzüntüsü ona çarpıyordu. Toprak, kötülüğün iğrençliği ve bitki yaşamının yok edilmesi karşısında haykırıyordu. Kendine gelebilmesi için birkaç dakikalığına sesleri ve hisleri susturması gerekiyordu.

Cevap olarak verdiği gülümseme sıcak ve davetkârdı ve onu daha fazlası için acıktıracak kadar seksiydi. Onu tekrar öpmek istedi. Vücudunu onunkine sarmak ve onun gücünde kendini kaybetmek istiyordu.

Dax'in parmakları ensesinin etrafında kıvrıldı. "Yapabilirsin, biliyorsun. Benden ne istersen alabilirsin sivamet. Kendimi sana isteyerek veriyorum." Gözleri onu içine çekti ve sıcak bakışları dudaklarına kaydı.

Riley bir yandan da onu tutkudan çok korkunun yönlendirdiğini biliyordu. Rahatlamaya ihtiyacı vardı. Onu canlı hissetmeye ihtiyacı vardı,

Onu dūřmanla bu kadar sakın bir řekilde yūzleřirken izledikten sonra kalbinin gūçlū ve sabit bir řekilde attıđını duymak. Onun ōleceđi dūřūncesi onu paramparça etmiřti. Kendi kendine bunun annesini yeni kaybettiđi için olduđunu sōyledi ama... bu bir yalan olurdu. Sorun oydu. Dax. Ona bir adım daha yaklařtı, gōzlerinde yanan kūuk alevlere kapıldı.

"Ōldūđūnū sandım. Korkunç, hayal bile edilemeyecek bir an için ōldūđūnū sandım," diye mırıldandı, ellerini gōğsūnde, kalbinin ūzerinde kaydırarak.

Dax onun tam olarak neye ihtiyaı olduğunu biliyor gibiydi. Kollarını vūcuduna doladı. Sert. Gūlū. Rahatlatıcı. Onu gōğsūne doğru sıkıca çekti. Başını bir anlığına onun kaya gibi sabit kalp atışlarını dinlemek için oraya yasladı. enesinin altındaki eli başını yukarı kaldırdı. Gōzleri onunkilerle buluştu. Kūuk kırmızı-altın alev sıçradı ve yandı, nefesini kesti. Adamın ağzının yavaş yavaş santim santim kendi ağzına doğru ilerleyişini izledi.

İçindeki kadınsı her řey ona doğru uzandı, midesi yavaş bir takla attı. Binlerce kelebek kanatlandı. Dudakları sıcak ve sertti ama yumuşaktı. Sanki onun içinde eriyormuş gibi hissetti. Adamın dili ağzının kenarını okşuyor, ona açılmasını istiyordu. Kadın ōyle yaptı ve adam içeri daldı. Nefes almak yoktu, bunu onun için yapmıştı. Sığınak, sığınak, ayaklarının altında hareket eden yerle birlikte bir his dūnyası vardı, onu ōlūmden ve delilikten uzaklaştırıyordu. Neredeyse sūrūnerek adamın bedenine girdi ve bacaklarını adamın beline doladı.

Gary ve Jubal'ın yakındaki ağaçlardan inerken çıkardıkları ses, o anı bozmaya ancak yetti.

"şimdi ne olacak, Dax?" Gary yere ulaştığında sordu. "Burada hâla yapılması gereken bir şey var mı?"

Dax başını salladı ve bir koluyla onu koruyucu bir şekilde arkasına alarak kendini toparlaması için ona zaman tanıdı. "Mitro'nun bu bōlgeyi çoktan terk ettiğine inanıyorum, yoksa hortlaklarını bōyle gereksiz bir saldırıya gōndermezdi. Hâla burada olsaydı onları tek başına gōndermeyecek kadar kurnazdır. Bu hiçbir şey değildi

oyalama taktiğinden daha fazlası, o başka bir yere kaçarken dikkatimi çekecek bir şey."

Riley hiç düşünmeden elini onun koluna koydu, hâlâ aralarındaki bağa ihtiyacı vardı. Ona sıcak bir bakış attı ve elini kendi eliyle kapattı. Kendi topraktan gelen gücünün bir kısmının onun bedenine aktığını ve tükenen enerjisini yenilediğini hissedebiliyordu.

Bu bağlantı sayesinde Riley, Dax burada durmuş onlarla konuşurken bile zihninin kadim düşmanından bir iz bulmak için çevredeki kırları taradığını fark etti. Dax'ın Mitro'yu bulmak için aramak zorunda kaldığı ölüm ve yıkımı neredeyse hissedebiliyordu. Mitro'nun kötülüğüne tanık olmanın ona acı verdiğini fark etti. Gary'nin Karpatyalılar hakkında söyledikleri doğruysa, duygularını yüzyıllar önce kaybetmiş olabilirdi ama bu, Mitro'nun yol açtığı yıkım ve kaybolan hayatlardan kendini sorumlu hissetmesine engel değildi. Mitro'nun kaçışını kendi başarısızlığı olarak görüyordu, onunki değil.

"Peki plan nedir?" diye sordu, dikkatini Mitro'nun katliam izlerinden uzaklaştırıp kendisine çekmeye çalışarak. Dikkatini dağıtma çabası işe yaradı. "Bir planım olduğunu mu düşünüyorsun?" Erkeğin neşesi gözlerini aydınlattı.

"Senin gibi adamlar her zaman bir planı olduğunu düşünür." Bir elini ağacın duvarına koydu. Dallar ve sarmaşıklar ayrılarak yeniden açıklığa giden daha geniş bir tünel oluşturdu. Dax hemen arkasından geçerken eğildi. Jubal ve Gary arkadan geldiler.

"Benim gibi adamlar mı?" Tünelden çıktıklarında Dax mırıldandı. "Benim gibi kaç erkekle tanıştın?" Dişlerini öyle bir gösteriyordu ki, kadının boynunu örtmek istemesine neden oldu.

"K o n u bu değil. Peki, planımız nedir?" Konuşmalarına onları da dahil etmek için Jubal ve Gary'ye doğru baktı.

"Marty ve Pedro'ya ne olduğunu öğrenmeliyiz. önce," dedi Jubal. "Tabii grupta değillerse..." Sözleri kesildi ve herkes Dax'a baktı.

"Değildiler. Yine de onları canlı bulacağınızdan şüpheliyim.

Mitro'nun pis kokusu ormanın bu kısmında çok yoğun."

"Peki onları nasıl bulacağız?" Riley sordu. "Öldüklerini düşünseniz bile emin olamayız. Ve onları burada tek başlarına bırakamayız. Mitro'nun ne tür tuzaklar kurduğunu kim bilebilir?"

"Bu insanların geldiği köye gitmem gerekiyor." Kararmış savaş alanını gösterdi.

"Kalan köylüler kaçtı," dedi Jubal. "Yağmur ormanının içinde eriyip gittiler ve Miguel köylerine geri dönmeyeceklerini söyledi."

Gary başını salladı. "Ona diğerlerini de buradan uzaklaştırıp ormanın derinliklerine götürmesini ve bizi orada beklemesini söyledik. Daha saldırgan başka bir kabilenin bize saldırdığını düşünüyorlar."

Riley parmaklarını Dax'inkilerin etrafında sıktı. "Neden oraya gidiyorsun? Yeterince fedakârlık yapmadın mı? Başka neler yaptığını görmene gerek yok."

Dax elini onun ağzının sıcaklığına götürdü. "Mitro bu kadar çok kişiyi yoldan çıkarmak için o köyde en az bir gece geçirmiş olmalı. Arkasında tehlikelerin yanı sıra kendi kişisel kötülük imzasını da bırakmış olmalı. Bunu temizlemem gerekiyor. Oradan, hangi yönle gittiğini bulabilirim. Bu konuda bana yardımcı olman mümkün Riley, her ne kadar daha fazla ölüm görmeni istediğimden emin olmasam da Arabejila'nın onunla olan bağlantısı ve senin yeteneklerin sayesinde onun izini sürebilirsin. Kayıp iki adama ne olduğunu öğrenmek için en iyi şansımız bu. Ve onları bulmak Mitro'nun bir sonraki hamlesini tahmin etmeme yardımcı olabilir."

Daha fazla masum ölü insan görme düşüncesi içini burktu ama Riley bir nefes aldı ve kabul etti. Eğer vampirin yıkıcı yolunun sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaksa, bunu onunla paylaşmak istiyordu. O da aynı derecede sorumluydu. "Yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Ama Marty ve Pedro'yu bulmak seni Mitro'ya nasıl götürebilir?"

"Bu sadece bir tahmin. Bir avcının çok yaklaşması dışında onun rotasını değiştiren tek şey, kendi avantajına çevirebileceği bilgilerdi. Eğer arkadaşlarınızı aldıysa ve onları hemen öldürmediyse, muhtemelen onları bilgi için kullanıyordu."

"Bir arkeoloji öğrencisi ve yerel bir rehberden nasıl bir bilgi alabilir ki?" Riley kendi sorusuna kendi cevap verdi. "Yerel bölge. Pedro tüm yolları, tüm köyleri ve şehirleri bilir. Peru'nun bu bölgesinin yürüyen bir haritası gibi olurdu."

Jubal düşünce çizgisini sürdürdü. "Çocukta vampirin kullanabileceği bir yığın bilgi vardır. İnternet, İngilizce, elektriğin nasıl çalıştığı, biyoloji, patlayıcılar. Kameralar, polis, dünya ticareti. Marty'nin üniversite eğitimi kesinlikle ilgi çekici olacaktır."

"Harekete geçmeliyiz. Zaman geçtikçe Mitro'nun izi daha da azalacak ve dışarısı onun saklanabileceği çok büyük bir dünya," dedi Dax.

"Bir dakika izin verin, bakalım yapabilecek miyim..." Riley savaş alanının kararmış kalıntılarına bakarak konuşmasını sürdürdü. "Bu olacak sadece al a an." O keçe Suçlu için Özellikle de kısıtlı bir zaman çizelgeleri olduğunu bildiği için herkesi oyalıyordu ama bu dürtü içinde giderek güçleniyordu. İyileşme sürecine yardımcı olabileceğini bildiği halde o yaralı toprak parçasını terk etmeye dayanamıyordu. İzin almak için beklemedi, ayakları onu kararmış toprağa doğru götürmeye başlamıştı bile. Dax'in yanında korumacı bir şekilde volta attığının belli belirsiz farkındaydı ama zihni çoktan kendini toprağa ayarlamıştı. Diğer her şey önemsizleşmişti. Kararmış korkunç toprağın yanına diz çöktü ve ellerini derinlere daldırdı. Gözlerini kapatarak enerji gönderdi; bitki, ağaç ve çiçek tohumları zihninde hareket ediyordu. Onların filizlendiğini, gökyüzüne doğru patlamak için toprağın içinden yukarı doğru yol aldıklarını görebiliyordu. Toprak mineraller açısından zengindi, bitkilere yardımcı olacak yakıttı.

İyileşme.

Kendini biraz sallanırken ve önünde büyüyen sık yeşillik çemberini görünce gözlerini kırıştıtırırken bulana kadar geçen zaman hakkında hiçbir fikri yoktu. Dax onu sabitlemek için bir elini omzuna koydu. Arkasında Gary ve Jubal bitkilerin inanılmaz büyümesine bakıyorlardı. Dax sayesinde kötülük hissi yoktu ve toprak daha verimli ve bol miktarda genç ağaç, eğrelti otu ve bitkiyle doluydu.

"Çantamı alsam iyi olacak, erzağa ihtiyacımız olacak," dedi küçük, titrek bir gülümsemeyle. Sanki uzun bir mesafeden dönüyormuş gibi hissediyordu. Dax'in ayağa kalkmasına yardım etmesine izin verdi. "Peki ya onlar?" Duvarı işaret etti. "Yanlarında silah falan bırakıyor muyuz? Profesör pek hareket edecek gibi görünmüyordu."

"Ben sadece ikimizi düşünüyordum. Gary ve Jubal kalıp diğerlerini ve eşyalarınızı koruyabilir. Onları uzun süre yalnız bırakmayacağız." Geniş bitki çemberini işaret etti. "Bu inanılmaz. Sen harikasin." Ve benim.

Bakışları onunkilere sıçradı. Onu çok net duyuyordu, o sert, yumuşak, sıcak ve çok seksi sesi zihnine çok yakından akıyordu. Eli boğazına doğru gitti. "Şu anda dev bir kırmızı ejderhaya dönüşmeyeceksin, değil mi?"

"Bir ejderhaya dönüşmemi mi istiyorsun?" Sesi farklıydı ve Riley'nin konuşmayı daha yakından düşünmesine neden oldu: Söylediklerinde Dax için önemli olan bir şey vardı ama Riley bunun ne olduğundan emin değildi.

"Çok uzak değilse yürüyüş yapabiliriz diye düşünüyordum."

"Ben biraz daha farklı bir şey düşünüyordum." Dax onu yerden kaldırdığı ve kollarında gökyüzüne çıkardığı bir fotoğraf gönderdi.

"Hayır. Asla olmaz. Aklından bile geçirme-" Adam ayaklarını yerden kesip koşmaya başlayınca ciyakladı.

"Beni tekrar taşıdığına inanamıyorum."

Adam gerçek bir şaşkınlıkla ona baktı. "Bir ejderhaya dönüşebilir, bir patlamayı 'büyü' ile durdurabilir ve her şeyi yapabilirim.

Ama seni taşıdığımı inanamıyor musun?"

"Bu lafın gelişıydi. Şimdi beni yere bırak. Tarzan tarafından ormanda taşınmayacağım."

"Bu Tarzan'ı tanımıyorum, ama eğer kadını alıp götürmeyi alışkanlık haline getirdiyse, sanırım ondan hoşlanırım." Adamın kahkahası kadının içinde gürledi. "Kollarını boynuma dola ve sıkı tutun."

Gökyüzüne doğru fırladı ve gölgelikteki bir delikten yukarı fırladı. Gölgelikten çıktıkları anda Dax onu belinden yakaladı ve altlarındaki zemini ve uçtukları yönü görebileceği şekilde çevirdi. "Aman Tanrım..." Bu yükseklikten, bir yanından küller fışkıran yanardağı net bir şekilde görebiliyordu. Yanlarından aşağı dökülen magma nehirleri alacakaranlık gökyüzünde turuncu ışık şeritleri gibi görünüyordu. Bu manzara öylesine alçakgönüllü ve güzeldi ki Riley'nin tek yapabildiği şaşkın bir sessizlik içinde izlemek olmuştu.

"Bundan hoşlanacağını umuyordum."

"Dax, bundan nasıl hoşlanmayan biri olabilir bilmiyorum. Bu kelimelerin ötesinde."

"Yükseklik seni rahatsız etmiyor mu?" Sesinde alaycı bir ton vardı.

"Eğer bırakırsan, yükseklik beni çok rahatsız edecek." Tırnaklarının adamın belini saran kollarına battığını fark etti. Onun kendisini bırakmayacağına güvenerek yavaşça kaslarını gevşetti.

"Gitmene izin vermeyeceğim." Sıcaklık omurgasından aşağı yayıldı ve derinlere yerleşti.

Gökyüzü etraflarında kırmızı ve altın rengine bürünmüş, küçük kırmızı ve altın rengi pullar etraflarını sarmıştı. İlk başta, parıldayan pulların yanardağdan gelen korlar olduğunu düşündü ama Dax ve Riley gökyüzünde yarışıyor olmalarına rağmen birbirlerine yakın kaldılar.

"Etrafımızdaki bu kırmızı ve altın rengi kıvılcımlar da neyin nesi?"

"Yaptığım bir seçimin yan etkileri. Mitro dışarı çıkıyordu ve ben onu durduracak kadar güçlü değildim. Vermek zorunda olduğumdan daha fazlasına ihtiyacım vardı..."

"Kendini yıllarca bir dağa kilitledin ama onun kaçıışı için kendini mi suçluyorsun? Dax, onun özgür olması benim hatam. Annem ve ben oraya zamanında varamadık. Onu kafeste tutacak kadar güçlü değildim."

"Hayır, Riley. Mitro'yu durdurmak benim sorumluluğum. Her zaman öyleydi."

Aralarına sessizlik girdi. Riley ne yapacağından emin değildi. Onu teselli etmek istiyordu ama nasıl yapacağından emin değildi.

"Yaptığın seçim neydi?" diye sordu onun yerine. "Mitro'yla birlikte yanardağda mahsur kaldığınızda bir seçim yaptığınızı söylemiştiniz... özellikle hızlı hareket ettiğiniz zamanlarda etrafınızda titreşen kırmızı kıvılcımlara neden olan bir seçim. Neydi o?"

"Dağda mahsur kalan sadece Mitro ve ben değildik. Bir ateş ejderhası biz gelmeden çok önce o volkanı son dinlenme yeri olarak seçmişti. Mitro kaçmaya çalışırken, ejderha bana gücünü ve yeteneklerini vermek için ruhunu benimkiyle birleştirmeyi teklif etti."

"Yani ejderhalar gerçek mi?"

Güldü. "Sana ruhumu bir ejderhanınkiyle birleştirmeyi seçtiğimi söylüyorum ve sen ejderhaların gerçek olduğu gerçeğiyle daha mı çok ilgileniyorsun?"

"Hayır... şey, evet. Gerçekten mi? Gerçekten gerçekler mi?"

"Öyleydiler. Hala yaşayan var mı bilmiyorum. Benim bulduğum bin yıldır oradaydı. Bedeni kristalleşerek dağın bir parçası haline gelmişti."

"Yani bana şu anda ruhunun bir ejderhanınkiyle karıştığını ve yan etki olarak zaman zaman bu parlak kırmızı ve altın beneklerin ortaya çıktığını söylüyorsun." Başını salladı ve inanamayarak güldü. Elinde değildi. Adamın hayatında başka ne vardı ki? "Peki neden bu kadar seksi olduğunu sorsam, bana annenin dağdan gelen bir tanrıça olduğunu mu söyleyeceksin?"

Olympus mu? Yıldızsız bir gecede kayan bir yıldız yere düştükten sonra babanı tuzağa düşürdüğünü?"

Dax yine güldü. "Annem babamın çok sevdiği tatlı bir kadındı. Yine de annemin babamı tuzağa düşürdüğü ve babamın da annemi ilk gördüğünde yıldızları gördüğünü iddia ettiği doğrudur." Sonra sesi değişti, çapkın notasını kaybetti. "İşte geldik."

Tekrar yeryüzüne süzöldüler ve bir köyün dumanı tüten kalıntılarından yaklaşık yarım mil ötedeki küçük bir açıklığa yumuşak bir iniş yaptılar. Dax onu ayaklarının üzerine yatırdı ama elini kendi elinin içinde tuttu.

"Riley devam etmeden önce sana vermek istediğim bir şey var." Dax cebine uzanarak ejderha şeklinde katlanmış siyah ve kırmızı ipek bir kumaş çıkardı. "Kanatlarını yanlara doğru çekerek açıyorsun."

"Bunu mahvetmek istemiyorum."

"Bir tane daha yapabilirim."

Riley dikkatlice kanatları geri çekti ve kumaş ejderha sadece Dax'ın sihrinin yapabileceği bir şekilde çözüldü. Kumaşın ortasında altın ve gümüş bir bilezik duruyordu.

"Bu benim için, ama neden?"

"Şimdilik bunun bir gelenek olduğunu söyleyelim. Anneni kaybettiğin için çok üzgün olduğumu söylemek istedim ve yine onun son hediyesine burada bir yuva bularak beni onurlandırabileceğini umdum." Karmaşık tasarımdaki boş yeri işaret etti ve ardından bileziği kızın bileğine taktı.

Mükemmel bir şekilde oturduğunda Riley hiç şaşırmadı. Bu bir sanat eseri idi ve her biri merkezde buluşan birkaç küçük elması barındıran farklı gümüş izlerini takip etti.

Riley, akik gözlü gümüş ejderhayı obsidyen bir taş tutarak saygıyla çıkardı. Annesinin ölümü bir muammaydı. Şimdi sahip olduğu büyü ve güç tüm anılarını ve deneyimlerini sarmıştı. Oradayken ona bir şey dokunmuştu, kederini yatıştıran ve ilerlemesini sağlayan bir şey. Fakat

Ailesinde anneden kıza geçen mücevher parçasını elinde tutmak annesini hatırlatıyordu ve bu şey ne olursa olsun geride kalan boşluğu dolduramazdı.

Annesinin savunduğu her şeyi, yetiştirilme tarzını, mizah anlayışını, düştüğünde onu kaldırmak için nasıl her zaman orada olduğunu düşündü. Annabel klas ve güçlüydü; eğer bu ejderha onun son hediyesiyse, kirli cebinden daha iyi bir yeri hak ediyordu.

Riley'nin akli annesinin taşını başkalarının görebileceği bir yere takmanın ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyordu. "Ejderhayı ve annemi nereden biliyorsun?"

"Yürürken zaman zaman ona dokunuyorsun ama fark etmemiş gibi görünüyorsun. Anneni bilmeme gelince, nasıl bilmem?"

Elini açarak ejderhayı ona uzattı. "Sakıncası var mı?"

Dax bileziği ve bileğini iki eliyle kapatıp ejderhayı avuçladı. Sıcaklığı hissetti ama karıncalanmalar kolundan parmak uçlarına doğru ilerlerken onun dokunuşundan mı yoksa ne yaptığından mı kaynaklandığını anlayamadı. Adam ellerini çekti ve her şey mükemmeldi. Kederin gölgeleri hâlâ içindeydi ama onun yüzünden bileğindeki annesinin hediyesine bakarken Riley kendini biraz daha huzurlu hissetti. Riley hiç düşünmeden kollarını Dax'e doladı, bu sefer kendini tamamen rahat hissediyordu; sertçe çekerek başını kendi başına yaklaştırdı ve bu kez teması o başlattı.

Öpücüğü onu alıp götürdü, hisler vücuduna aktı. Adam çok sıcaktı, teni neredeyse sıcacıktı, ağzı uzun, baş döndürücü öpücüklerle onunkinin üzerinde gezinirken vücudu onunkine karşı sertti. Riley biraz geri çekildi, Dax de ona izin verdi ama Riley'nin içindeki mücadeleyi hissedebiliyordu. Bu onda biraz da sarhoş edici bulduğu bir tehlike ve kontrol duygusu yaratmıştı. Kontrol konusunda zor zamanlar geçiriyor olması güven vericiydi. Riley onun boynunu serbest bıraktı ve elini yavaşça göğsüne götürdü. Onun kalp atışlarını hissedebiliyordu. Kafasını kaldırıp baktığında onun

O hareketsiz dururken gözleri dans ediyordu ve Riley kendini daha da güçlü hissediyordu. Ateşle oynayarak tırnaklarını ona geçirdi.

Gürleyen hırıltı Riley'nin üzerinden geçti ve geri sıçramasına neden oldu. Dax'in tüm tavrı bir zafer havasındaydı ve fazlasıyla erkeksiydi, diye düşündü. "Seni canavar." Kendisine hırlayan adama karşı sesine şaşkın bir kahkaha karıştı.

"Eğer öyle olmamı istersen, sivamet. Benim için bir zevk olur." Riley o anda ona saldırmak istediğini hissetti ve Tanrım, bir yanı ondan bunu istiyordu. Dax onun zihninde konuştu. Saldırmak için çok zamanımız olacak, sana söz veriyorum.

"Bunu şimdilik bir kenara bırakıyorum. Bilezik için teşekkür ederim." Cinsel gerilimi biraz olsun azaltacak bir yol bulmaya çalışıyordu ama yeterince büyük bir bıçak olduğunu sanmıyordu. "Sivamet ne demek?"

Dax ona gülümsedi ve uçuşan bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bir şey değil. Sana sevdiğin şeyleri vermekten zevk alıyorum. Sivamet'e gelince, 'kalbimin' anlamına geliyor ya da 'aşkım' sizin dilinizde daha iyi bir yorum olabilir."

Kalbi yavaş ve baş döndürücü bir takla attı. Söyleyecek bir sözü yoktu ama cevabını kendine yakın tuttu. Sadece başını salladı.

"Yola çıkmamız gerekiyor," dedi nazikçe.

"Muhtemelen en iyisi bu. Gideceğimiz köy nerede?"

"Çok uzak değil ama önce çevreyi keşfedip ne bulacağımıza bakmalıyız. Ve Riley, Mitro'nun şeytanının seni başka hiçbir şeye benzemeyecek şekilde kendine çekeceğini unutma. Zihnini her zaman bana açık tut."

"Dax, ben seçimimi yaptım." Kolundaki bileziği ovuşturdu. "Mitro annemi, o köylüleri ve daha kaç kişiyi öldürdü ve şimdi dışarıda bir yerlerde ve her şeyi yeniden yapıyor. Onunla savaşılabileceğimi sanmıyorum ama bunu yapabilirim."

"Elimi tut. Etrafımızdaki bölgeyi senin duyularına kapatıyordum ama şimdi bu bariyeri kaldırıyorum."

Aradaki fark anlktı. Riley bilgiyle doluydu. Gücü kapatıp açabileceği bir güç değildi, sadece açıp kapatabiliyordu. Köyün nerede olduğunu söylemek kolaydı. Derisine batan sümüksü his bunu ele veriyordu.

"Buradaydı," dedi Dax. "Ama çoktan gitti. Kötülüğünün toprağa nüfuz ettiğini hissediyorum. Birkaç tuzak bırakmış ve ben onlardan kurtulacağım. İzlerini gizlemekte iyidir ama yine de kanıt olacaktır. Ne kadar güçlü olursa olsun, o bile arkasında kendinden bir şeyler bırakmak zorunda."

Gözlerini kapattı ve bilgileri süzgeçten geçirdi.

Mitro'nun geride bıraktığı işaretleri aramak için etrafta geniş bir daire çizerek yürüdüler. Dax aniden durduğunda köyün etrafını yarı yarıya dolaşmışlardı. Kötülük toprakta o kadar yoğundu ki, sanki içinde yüzüyormuş gibi hissetti. Yere baktı ve toprağın hareket ettiğini gördü. "Bu da ne?" Dehşete kapılmıştı.

Konuştugu anda yerden, çevredeki çalılardan karıncalar fıskırdı, hatta tepedeki dallardan bile düştüler. Dax onu kaptığı gibi çimen ve topraktan oluşan bir açıklığa atladı. Alan karıncasızdı ve Riley arkasına baktığında atladıkları noktanın çoktan normale dönmüş olduğunu gördü.

"Mitro'nun tuzaklarından biri. Devam edelim." Gerçekçi biriydi.

Dax iki tuzak daha buldu, onları da patlattı ve duygusuzca temizledi. Ama sonra, köyün etrafındaki çemberlerini tamamlamadan hemen önce, Riley nedenini bile bilmeden aniden durdu. "Dax." Kafası karışmış bir halde ona baktı. "Ne yaptığımdan emin değilim." Kaşlarını çatı. "Burada bir şey var. Hissediyor musun?"

"Evet," dedi.

Başını kaldırıp ona baktı. "Bunu bensiz de bulabilirdin. Nedir bu? Bir çeşit test mi?"

"Seni orada bırakmak istemedim. Çok tehlikeliydi. Bu köyden bir kişi bile kaçsa ya da geride kalsa

savaşta hedef sen olurdun. Burada hem seni koruyabilirim hem de ne yapıp ne yapamayacağını öğrenebilirim." Sesinde hiç pişmanlık yoktu. Onu güvende tutmanın en iyi yolunu seçtiği için özür dilemeyeceğini anlamıştı.

Omuzlarını dikleştirdi. "Ben deneyeyim o zaman."

Köye ilk ulaştıklarında yaptığı gibi, Dax diğer tüm bilgileri bloke ederek duyularını garip bir şekilde boş olan o noktaya yoğunlaştırmasına izin verdi. Odaklandıkça Mitro'nun izi netleşti. Riley titremeye başladı. Küçük nokta boş değildi. Kötülük o kadar yoğunlaşmıştı ki, buzun sinirleri uyuşturması gibi duyularını dondurmuyordu.

Riley gittikleri yönden uzaklaştı ve Mitro'nun izlediği yolun bu olduğundan emin bir şekilde buzlu patikayı takip etmeye başladı. İçgüdüleri düşüncelerini yönlendiriyordu. Yetenekleri genişlemişti. Onları odaklamak ve güçlendirmek için bir ritüel kullanmadan o kadar güçlü olmasalar da, Dax ormanın geri kalanından gelen "gürültüyü" engellediğinden, Mitro'nun bıraktığı izi takip etmek kolaydı. Riley başladığı yerden çok uzaklaşana kadar zihni vampir gibi kıvrılıp dönerek onun izinden buz gibi kalıntılar boyunca ilerledi.

"Bu kadar yeter Riley. Devam etmek için yeterince sebebimiz var." Adamın sesi kadının konsantrasyonunu bozdu.

Duymak istediği şey bu değildi. Ona yaklaşıyordu. İzin farklı bir hissi vardı, sanki daha da güçleniyordu. Yeteneklerini en az Dax kadar öğrenmek istiyordu.

"Sivamet, bize bir başlangıç verdin ama bu çok tehlikeli olmaya başladı." Bu kez kesin bir emir vardı.

Riley iç çekerek patikayı bıraktı ve geri döndü. Vücudu ağrıyordu ve kasları sanki sert düğümler gibi hissediyordu, bacakları lastik gibiydi. Onu ayakta tutan tek şey Dax'ti. "Beni neden geri çağırdın? Çok yaklaştım."

"Yorulmaya başlamıştın. Mitro da seni bekliyor olabilirdi. Böyle şeyler için bir yeteneği var. Sana bu şekilde saldırabilirdi."

"Ondan gerçekten hoşlanmıyorum." Nefes alış veriş normale dönmüştü ve kollarını kurşun ağırlık gibi hissetmiyordu.

"Onu vampire dönüşmeden önce tanıyordum ve o zaman da ondan hoşlanmamıştım." Dax ayağa kalktı ve ona yardım etti.

Zararlı hisler köyden dışarı yayılırken ürperdi ama yerinde durdu. Bilgiyi işlerken, daha fazlasının olduğunu, çevredeki alanın ritminin ve nabzının zıt tonda titreştiğini fark etti. Toprağın üzerindeki lekeyi atmak için savaştığını hissedebiliyordu.

Riley ve Dax el ele tutuşarak birlikte köye doğru yürüdüler. Dax'in çabucak bertaraf ettiği üç tuzağa daha yakalandılar ve sonra ormanın içinden geçerek köyün açıklık alanına girdiler ve Riley kendini o güne kadar gördüğü en korkunç manzaranın ortasında buldu. Kelimeler kifayetsiz kalmıştı. Yere saçılmış cesetlerin çokluğu inanılır gibi değildi.

Dax, "Mitro ilk gecesinde dış bölgeleri ziyaret etmiş ve buraya daha fazla köylü getirmiş olmalı," dedi. "Onu daha önce hiç bu kadar hızlı çalışırken görmemiştim."

Köyün ortasında bir tür korkunç sunak vardı. Tahta bir kürsüde, tahta ve insan kemiği gibi görünen şeylerden yapılmış kaba bir taht bulunuyordu. Her biri kat kat siyah tüylerle kaplı büyük siyah kanatlar iki yana doğru yükseliyordu. Kanatlar, ormanın neminde kurumayı reddeden kanla kaplıydı. Kan, ürkütücü bir şelale gibi, kana bulanmış kürsüden aşağıdaki siyah likörle kaplı zemine damlamaya devam ediyordu. Riley ve Dax dikkatle kürsünün etrafında döndüler. Kanlı kanatların arkasına çarmıha gerilmiş bir İsa gibi sabitlenmiş olan Marty'nin işkence görmüş bedeni, açık yaralarından beslenen ya da yumurtadan çıkan böcekler dışında çıplaktı. Riley'nin boğazında safra yükseldi. Marty'nin organlarının çoğu vücudunun dışında serbestçe sallanıyordu; sırtı bir şekilde kürsüyle kaynaşmıştı ve önünden aşağıya kanı damlıyordu. Onlar yaklaştıkça kanlı, şekli bozulmuş yüz bir tarafa doğru eğildi ve dudaklarından fokurdayan bir inilti döküldü.

"Aman Tanrım. Dax! Dax, bir şeyler yap! O yaşıyor. Hâlâ hayatta!"

Dax bir el hareketiyle tüm böcekleri ziyafetlerinden kaçmaya gönderdi. Kürsüye çıktı ve elini çocuğun köprücük kemiğinin hemen üzerine koydu. Kanlı göz kapakları dalgalandı. Perili gözler Dax'a odaklanmak için yukarı yuvarlandı. Riley, Marty'nin bilinci yerinde olmasına rağmen nasıl hayatta kalabildiği hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Ona bakarken kalbi parçalanıyordu ve gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Dax birkaç dakika boyunca teması sürdürdü, açıkça Marty'nin zihninde kullanabileceği bilgileri arıyordu. İş bittiğinde başını hafifçe ona doğru çevirdi ama göz teması kurmadı. "Riley, başka tarafa bak." Bu Dax'ın şimdiye kadar yalvarmaya en çok yaklaştığı cümleydi ve Riley neredeyse onun dediğini yapacaktı. Bunun yerine hâlâ tuttuğu elini sıktı. Onun ne yapacağını biliyordu ve bunu tek başına yapmasına izin vermeyecekti.

O anda tüm acılar yok oldu, dehşet anıları zihninden silindi, böylece Marty sadece hayatındaki mutlu anları hatırladı. Dax elini salladı ve Marty korkunç yaralarına yenik düşmeden önce son bir kez iç çekti. Riley'nin yapabilecekleri hiçbir şey olmadığını söylemesine gerek yoktu. Çocuk çoktan ölmüştü. Dax onları kürsünün arkasından uzaklaştırırken gözyaşları dökülmeye devam etti.

Bulutlar doğal olmayan bir hızla, karanlık ve acımasız bir şekilde oluştu. Yıldırımlar gökyüzünün bir ucundan diğer ucuna hızla akıyordu. Havadaki elektrik hissediliyordu ama Dax'ın bu kadar kapalı olması onu gerçekten sinirlendirmişti. İlk kez onun zihinsel olarak uzaklaştığını hissetti ve gitmesine izin verdi. Bu tür dehşetlerle karşılaşıldığında insanın kendini uzak tutması gerektiğini anlıyordu.

"Marty buraya profesörü ve arkadaşı Todd'la birlikte harabeleri incelemek için gelmişti," dedi Dax, gözlerini yaklaşan fırtınaya dikerek. "Tarihe ve özellikle de mitlerin ve tanrıların nasıl yaratıldığına dair çalışmalara karşı bir sevgisi vardı. Mitro beyninin bu bölümünde çok zaman geçirdi. Vampirin kendi tarikatını kurmayı düşünebileceğine inanıyorum, volkanı ve

ejderhalar ve yerel efsaneler." Sesi nötrdü ama bağlantı olmasa bile utanç duyduğunu hissetti.

"Bu senin hatan değil, Dax."

Sanki onu duymamış gibi devam etti. "Mitro, modern dünyayı ya da en azından öğrenebildiği kadarını öğrenmek için Marty'yi kullandı. Köy halkını kendi adına birbirlerine kurban ettirirken acele etmedi. Pedro ilk ölenlerden biriydi."

"Dax..."

Dax onun sözünü kesti. "Evet Riley, bu benim hatam. Her çocuk, her erkek, her kadın... onların ölümü benim suçum." Dax elini kaldırdı ve parmak uçlarına şimşekler çakarak başka bir ışık ve ateş topuna dönüştü.

"Nerede olduğunu biliyor muyuz?"

"Marty ve Todd buraya gelmeden önce insanlarla dolu bir şehirde vakit geçirdiler. Mitro bu anıları gözden geçirerek zaman geçirdi. Sanırım şehir onun son arzularına hitap ediyordu."

Dax alev topunu doğrudan ayaklarının dibine fırlattı. Her renkten şimşek ve ateş dalgaları bir anda yayıldı ve onlar hariç her şeyi yaktı. Dax onun koluna girdi ve kamplarına doğru geri götürdü. Ateş her adımlarında geri çekiliyordu. "Sanırım hak ettiğine inandığı gibi kendisine tapacak genç insanların olduğu bir yere gitmek istiyor."

Köy gözden kaybolduğunda Riley başını kaldırıp Dax'e baktı. Başka bir dünyaya ait ve güzel olan ifadesi taştan oyulmuş gibiydi.

Riley onun metanetinden bıkmıştı. Onun ne kadar acı çektiğini hissedebiliyordu. Uzandı, saçlarının arkasından yakaladı ve onu sertçe öptü. Adam önce kendini tuttu ama sonra Riley onu çok ama çok farklı bir yere götürmesine izin verince dünyaları az önce ayrıldıkları yer kadar sıcak ve vahşi bir ateşe dönüştü.

12

Riley uyandığı anda yalnız olmadığını biliyordu. Etrafı Dax'in kokusuyla sarılmıştı. Sıcak. Erkeksi. Vahşı. Tehlikeliydi -ki bu garipti çünkü anında kendini güvende hissetmişti.

"Gözlerini aç."

Vücudu bu yumuşak, hipnotik sese karşılık verdi, eridi, sıvıya dönüştü. Kirpiklerini kaldırdı ve adamın yüzüne baktı. Arzu, çiğ ve elektrikli, vücudunda cızırdadı, ta ki ısı aşağıya inene kadar. Günahkâr derecede güzel görünüyordu, şimdiye kadar gördüğü en güzel adamdı. Özenle oyulmuş yüzünde asalet vardı. Her bir özelliği farklıydı ve sanatsal bir el tarafından kazınmıştı. Obsidyen siyahı kısa, dikenli saçları neredeyse parıldıyor, avuç içlerine karıncalanma hissi veriyor ve kalın postunda gezdirmemek için parmaklarını sıkıca yumruk haline getirmeye zorluyordu. Tanrım, muhteşemdi.

Nefesi boğazında düğümlendi. Yanında yatıyordu, vücudu onunkinin etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılmıştı, bir dirseğinin üzerindeydi, başı eliyle desteklenmişti, gözleri sahiplenici bir şekilde onun üzerinde geziniyordu. Gözlerindeki bakış onun akıl sağlığını çalmıştı. Kanını sıcak bir şekilde kabartan, vücudundaki her bir sinir ucunu canlandıran keskin ve çiğ bir arzu vardı.

Riley oturmakta isteksizdi, adamın sert kaslarının, poposuna yaslanmış ağır ereksiyonunun etkileyici uzunluğunun ve kalınlığının ve adamın sıcaklığının tadını çıkarıyordu.

vücudu onu ısıtıyordu. Beyaz dişleri parlayarak ona gülümsedi, tuhaf gözleri onu ele geçirdi. Çok yönlü gözler, elmas renklerini aydınlatan küçük turuncu-kırmızı alevlerle ona parlıyordu. Boşta kalan eli, sanki hissine karşı koyamıyormuş gibi saçlarındaydı. Uzun parmakları kafa derisine masaj yapıyor, kadının içinden en lezzetli hissi geçiriyordu.

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Merhaba."

Başını öne eğdi. "İyi akşamlar. Size bir şey getirdim."

Adamın eli isteksizce saçlarından kaydı ve kız aslında başıyla o sıcak dokunuşun inişini takip etti, ona daha fazla sürtünmek istedi. Sesinde utangaçlık var mıydı? Tam olarak değil, ama kesinlikle ilgi çekici bulduğu tereddütlü bir çekicilik. Arkasını döndü ve adam doğrulunca o da doğrulup esnemesini bastırdı. Adam parmağının ucuyla yanağından alt dudağına doğru bir gezinti yaptı.

"Çok cazip bir dudağın var, eğilip ısırasım geliyor," dedi çok yumuşak bir sesle.

Kendini kızarıırken buldu. Yüzü kızaran bir kadın değildi ama erkekler de genelde ona açıkça cinsel içerikli şeyler söylemezdi. Annesi ona her zaman göz korkutucu, yaklaşılmaz ve fazla çarpıcı olduğunu söylerdi. Annabel'e göre bu kombinasyon erkeklerle tanışırken ölümcül oluyordu. Sadece en cesur olanlar reddedilmeye cesaret edebilirdi. Elbette anneler böyle şeyler söylemek zorundaydı, hatta belki de buna inanıyorlardı. Riley annesinin açıklamalarına hiçbir zaman inanmamıştı.

Parmağı dudağını okşadı, yumuşak fırça darbeleri akıl sağlığını çalmakla tehdit ediyordu. O parmağı ağzına götürmek için inanılmaz ve tamamen karakter dışı bir dürtü duyuyordu. Adam baştan çıkarıcılığın kişileşmiş haliydi - bahçedeki yılan- ve Havva'nın o elmayı yemeyi düşündüğünden daha hızlı düşüyordu.

Bir ses çıkardı, bir şey başardığını biliyordu, ama gözleri, o küçük kırmızı-turuncu alevler titriyordu

Şimdiye kadar gördüğü en uzun kirpiklerle çevrili olan bu sıcaklık çok dikkat dağıtıcı ve yoğundu.

"Hediyeni istiyor musun?" diye sordu usulca.

Bakışları adamın mükemmel biçimli ağzına kaydı. Eğer birkaç santim öne eğilirse ...

"Sivamet, uyanık mısın?"

Sesinde kahkaha vardı. Riley'nin durumu kötüydü çünkü bu kahkaha vücudunda yankılanıyor, tüm sinirlerini ateşliyordu. Onun tarafından tamamen büyülenmiş bir halde başını sallamayı başardı. Sınıftan çıkmak, biraz macera yaşamak istemişti ama onu bulabileceğini hiç düşünmemişti.

"Bu eski bir gelenek," diye açıkladı ona tek bir çiçek verirken.

Çiçeği büyüktü, zambağa çok benziyordu ama yıldız şeklindeydi. Taç yaprakları açılarak içi ortaya çıkarılmıştı; yumurtalık, iki çizgili filamentyle koyu yakut kırmızısıydı. Stigmanın şekli ve büyüklüğü yüzünün renklenmesine neden oldu - o kısım çok büyük bir ereksiyona benziyordu. Çiçekleri tanırdı, annesi her türden çiçek yetiştirirdi, ama bu şaşırtıcı güzellikteki çiçek kesinlikle cinsiyeti açıklamak için kullanılabilirdi.

"Tadına bak."

Ona göz kırptı. Yutkundu. Bunun kulağa neden seksi geldiğini bilmiyordu. Adamın söylediği ve yaptığı her şey seksi görünüyordu.

"Dilinizi kullanarak ... boyunca okşayın."

"Anladım." Mümkün değil.

Onun gözleri tarafından yakalanan kız, başka tarafa bakmayı reddetti. Orada, o büyüleyici gözlerin içinde kapana kısılmış, kendini savunamaz haldeydi. Dili dışarı fırladı ve o şişkin kafaya geçici olarak dokundu. Bir anda ağzında canlı ve baharatlı bir tat patladı. Bağımlılık yapıcı. Alt tarafı boyunca ve başın her tarafını yaladı, yakalanması zor lezzetten daha fazlasını arıyordu.

Dax, sıcak nefesini boynunda hissedene kadar ona yaklaştı. "Hoşuna gitti mi?"

"Bu inanılmaz," diye itiraf etti. "Daha önce hiç böyle bir şey tatmamıştım."

"Çiçek, verenin tadını alır."

Bakışları onunkilere dikilmiş, son damlasına kadar alması için onu zorluyor, arzunun yoğunluğu vücuduna bir ürperti gönderiyordu. Neden onun beyanını sıcak bulmuştu ki? Ve neden o baharatlı tadı arzulayarak kırılğan çiçeği yutmayı durduramıyordu? Yumuşak kadife yapraklar onun kokusunu taşıyordu. Dilinin her darbesinde onun tarafından kuşatıldığını hissediyor, o nektarı vücuduna çekiyordu.

"Onu bana ver." Gözlerini onunkilerden ayırmadı.

Kadın isteksizce damgayı son bir kez yaladı ve çiçeği ona geri uzattı. Adam onun bakışlarını tutarak başını eğdi ve ağzını çiçeğin içine daldırdı. Dili filamentleri ve yumurtalığı buldu, orada toplanan nektarı yuttu. Hayatında hiç bu kadar seksi bir şey görmemişti. Tüm vücudu ateşlendi.

"Tadın bağımlılık yapıyor." Bakışları onunkileri yaktı. Açıkça cinsel.

Rahatsızlığına bir de sıvı ısı seli eklendi. Karnındaki gerginlik, ihtiyaçtan sürünene kadar en derin çekirdeğine doğru kayıyordu. Adam acele etmeden çiçeğin içinin tadını çıkarırken dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Bakışları onun üzerinde yanıyordu, gece çiçeğini yerken o küçük alevler daha sıcak ve daha vahşi büyüyordu.

Başını kaldırdığında gözleri parlıyordu. "Bir dakika diz çök."

Onu sorgulamak aklına gelmedi, kendini onun cinsel ağına kaptırmıştı. Hayat arkadaşlarının çekiciliği ne olursa olsun, aralarındaki fiziksel çekim cızırdıyordu ve sarhoş edici bir anı bile kaçırmak istemiyordu.

Diz çöktü.

Onaylarcasına başını salladı. "Topuklarının üzerine otur ve kalçalarını aç." Ona bu emri verirken, sanki çok önemliymiş gibi çiçeği ciddiyetle iki avucunun arasında tuttu.

Kalbi küt küt atmaya başlayınca çiçeğe razı oldu. Çiçeği tam bacaklarının birleştiği yere yerleştirdi, yaprakları açık, jean giymiş kalçalarına doğru fısıldıyordu.

"Bağlı vajyok." Bakışları ilk kez onunkilerden ayrılıp sahiplenici bir şekilde üzerinde gezindi. "Sívamet andam." Gözlerindeki alevler yükseğe sıçrarken, çok yönlü elmaslar parıldadı ve yandı. "Te avio päläfertilam."

Yumuşak bir sesle söylediği sözler kulağa çok hoş geliyordu ama daha da ötesi, sunumda bir ritüel niteliği olduğunu fark etti ve onun için önemli bir şey söylediğini anladı. Neredeyse fısıltıyla söylenen bu sözlere tüm vücudu tepki vermişti. Adamın sesinin bir silah olduğuna karar verdi, özellikle de kendi dilinde konuştuğunda. Ses tonu da kelimeler kadar hipnotize ediciydi ve kendini anlamak için zorlanırken buldu. "Benim dilimde lütfen," diye sordu.

"Bağlı vagyok demek..." Kaşlarını çattı, yeni öğrendiği bir dilde kelimeleri aradı. "'Seninim ben'," dedi basitçe.

Kalbi yerinden fırladı. Bu muhteşem savaşçı, bu kadar güzel, bu kadar koruyucu ve seksi onun muydu?

"Sívamet andam 'kalbimi sana veriyorum' anlamına gelir." Yüzüne hafifçe dokundu, elmacık kemiklerini, çene hattını ve çenesini izledi ve sonra sanki her ayrıntıyı ezberliyormuş gibi ağzının kıvrımına kadar geri döndü.

Kan damarlarında sıcak bir şekilde dolaştı. Onu içinde, kendisinin bir parçası gibi hissediyordu. Riley dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Önemli bir şeyler oluyordu ama ne olduğunu bilmiyordu. Yanlış bir şey söylemek ya da yapmak istemiyordu. Bir parçası kaçmak istiyordu. Dax'in söylediklerine tam olarak inandığından hiç şüphesi yoktu; ona kalbini veriyordu. Hayattan daha büyüktü. Dünyayı kurtarabilecek film kahramanlarından biriydi. Kendini sıradan biri olarak görüyordu. Burada, kimsenin olmadığı yağmur ormanında, muhtemelen harika bir keşif gibi görünüyordu ama onu bekleyen koca bir dünya vardı.

"Türümüz için sadece tek bir hayat arkadaşı var, Riley," dedi.

Tüm vücudu sıkıştı. Ağladı. Damarlarında elektrik şakımaya başladı. Ona sahip olabileceğine inanmak istiyordu ama bu gerçekten de saçmaydı. Birbirlerini çok az tanıyorlardı. O çok eski zamanlardan geliyordu. Uyanmak istemediği bir tür yoğun rüyanın içindeydi.

"Te avio päläfertii lam ne demek?" Bu onun sesi miydi? Bu kadar boğuk ve şehvetli?

Kaşlarını çattı, konsantre oldu ve uygun bir çeviri bulmaya çalıştı. "Sen, evli karım, benim." Başını iki yana salladı. "'Sen' hayat arkadaşına eşittir. Karım senin en yakın kelimen. Evlilik töreniniz Gary'nin anılarında bulabildiğim bağlayıcı ritüele en yakın olanı. Diyorum ki sen benim hayat arkadaşımsın."

Ona göz kırptı. "Bu bir evlilik ritüeli mi?"

Adam başını salladı, beyaz dişlerinin parıltısı kadının vücudunda bir arzu dalgası daha yarattı. Dişleri güçlü, düz ve yeterince sivri görünüyordu, bu da kendini biraz korkmuş buldu, bu sadece heyecan verici deneyime katkıda bulundu.

"Ritüel bağlayıcı sözler söylendiğinde, bu evlilik yemininize eşdeğerdir ama daha fazlasıdır. O geri alınamaz. Bu daha çok ..." Sözüünü kesti, belli ki Gary'nin hafızasında bir benzetme arıyordu. "Bu tören ikimiz için de önemli."

Burnunun kenarını ovuşturdu, bu hareket kızın hoşuna gitti. "Sana halkımın yöntemiyle kur yaptım ve bu ritüel doğurganlığı ve kabulü garantiliyor."

Kalbi yine yerinden fırladı. Vücudu yandı. "Doğurganlık mı?" Sesi kendi kulaklarına bile gıcırtılı geliyordu.

"Kadınlarımız uzun ömürlü olmalarına rağmen çok fazla çocuk sahibi olmuyor. Bu çiçek geleceğimizi korumamız için önemli."

"Öyle mi?" Sesini alçaltarak etrafına bakındı. Konuşmaları çok samimi, çok seksi görünüyordu. Her zaman olduğu gibi, Dax'le birlikte diğerlerinden uzakta, gözlerden uzak bir yerdeydiler. Ne zaman

geldi, onu uyandırmadan önce her zaman onu izole etmenin bir yolunu buluyor gibiydi.

"Kelimeleri bana tekrarlamam gerekiyor," dedi, sesi bir oktav alçalarak.

Dizlerinin üzerine çöktü ve kalçalarını ardına kadar açtı. Kadının nefesi ciğerlerinde düğümlendi.

"Çiçeği iki açık avucunuzun içine alın ve yerleştirin ..."

"Anladım," dedi aceleyle, boynuna ve yüzüne renk gelmeye başlamıştı.

Büyülenmiş bakışlarını adamın kot pantolonunun önündeki etkileyici şişkinlikten çekmeye çalıştı. Malzeme gergindi ve sanki her an yerinden çıkacakmış gibi görünüyordu. Daha önce hiçbir erkeğe bu kadar aşık olmamış, cinsel olarak hayal kırıklığına uğramamış ya da ilgi duymamıştı. Onu rüyasında bile görmüştü. Erotik rüyalar ona karşı duyduğu utangaçlığı daha da artırıyordu.

Taç yapraklarını zedelememek için çok dikkatli bir şekilde çiçeği aldı ve iki eliyle dikkatlice kavrayarak açık bacaklarının arasındaki perdeye aktardı. Ellerinin kenarları adamın kalçalarına sürtündü. Adamın güçlü kaslarını ve vücudundan yayılan muazzam ısıyı hissedebiliyordu. Elleri titriyordu, bu yüzden çiçeği çabucak bıraktı ve nemli avuçlarını kendi uyluklarına yerleştirdi.

"Kelimeleri bana geri söyle," diye teşvik etti.

Aksanını ve sözlerini dikkatle dinlemişti ama bunları Gary yerine ona yüksek sesle söylemek gözünü korkutmuştu. Sadece bu da değil, bunları gerçekten söylüyor muydu? Ona ait miydi? Onunla birlikte olmaktan hoşlanıyor, onun ilgisini çekiyor ve onun yanında kendini güvende hissediyordu. Espri anlayışı vardı, zekiydi ve yürüyen bir şehvet tanrısıydı. Artık kendini yalnız hissetmiyordu. Onunla ilgili her şey ona çekici geliyordu ama ona güvenebilir miydi? Dax gibi bir adamı elinde tutabilecek yeteneği var mıydı? Bu macera sona erdiğinde ne yapacaklardı?

Dax ona doğru eğildi, nefesi yüzünde ılıktı, dudaklarına fısıldadı. "Ainaak sívamet jutta, yani 'sonsuz dek kalbime bağlı', tam olarak sen busun. Tüm bu şüphelerini bir kenara bırakmalısın. İşte

Benim için başkası yok. Beni geri çevirebilirsin, ama beni yarım bir hayata mahkûm etmiş olursun. Ruhumun diğer yarısı sende. Tek yapman gereken zihnime dokunmak Riley ve beni diğerlerinin hayatları boyunca eşlerini tanıyabileceklerinden çok daha iyi tanıyacaksın."

"Bunun çok hızlı olduğunu düşünmüyor musun?"

"Sizin toplumunuzu ya da kültürünüzü tanımıyorum," diye itiraf etti, "ama benimkinde kesinlik var. Sen benim diğer yarısın. Hiçbir hata olamaz. Duygularımı ve hayatıma kattığım rengi geri getirdin. Senin ruhun benimkini tamamladı. Kalbim seni çağırıyor. Senin tadına hasretim ve senin bedeninin için yanıyorum. Aklımda hiç şüphe yok."

Buna nasıl cevap veremezdi? Ona kendini güzel hissettirmişti. Zeki. Dünyadaki tek kadın. Bundan vazgeçmeye hazır değildi. Zaten geri dönecek neyi vardı ki? Ailesi gitmişti. Kimse yoktu. Ama ...

Ona yaklaştı, çiçeğin üzerine eğildi, ağzı onunkinden birkaç santim uzaktaydı. "Bunu yapmak istiyorum. Gerçekten istiyorum ama gelecekte benden ne istediğinden emin değilim. Vampirler, ejderhalar ve büyük dişleri olan şeyler dışında dünyanın nasıl bir yer olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Bakışları kızın yüzünde geziniyor, onu damgalıyor, sahipleniyor, sahip olduklarını kızın içinde yakıyordu. "Sen rahat edene kadar her seferinde bir gün alacağız. İlerledikçe sana her şeyi açıklayacağım. Hazır olmadığın bir şey olursa beklemekten çekinmem. Benim seni istediğim gibi senin de beni istemen benim için önemli."

Onun yüz ifadesini inceledi. Ona doğru geliyordu. Hayatında bir kez olsun kalbinin aklının önüne geçmesine izin verecekti. Alt dudağını ısırды ve başını salladı. Adamın bakışları anında onun ağzına kaydı. Karın kasları kasıldı ve uyarılmış parmakları kalçalarını okşadı. Bir bakışıyla bile bunu yapabiliyorsa, ona gerçekten dokunduğunda ne yapabilirdi?

"Sana söylediğim sözleri hatırlıyor musun?"

Yavaşça başını salladı, derin bir nefes aldı ve onu yakalaması için dua ederek meşhur uçurumdan atladı. "Bağlı vagyok." Kirpikleri gözlerini perdeledi. "Seninim ben."

Gözlerindeki alevler sıçradı ve şehvet sınırındaki arzuyu ortaya çıkardı. Göğsü dalgalanıyordu, ince pamuklu gömleğinin altındaki tüm o lezzetli kaslar. Kendini parıldayan elmaslardan oluşan bir fırtınanın içinde serbest düşüşe geçmiş gibi hissediyordu.

"Sívamet andam. Kalbimi sana veriyorum."

Gözleri alev alev yanıyordu. Bakışlarının derisinden iliklerine kadar yandığını, onu dağladığını hissetti. Kalbi onunkinin ritmine uyuyordu. Nefes alış verişi onunkini takip etti. Nabzının onunkini bulduğuna yemin etti. Onun nefes alıp verişini hissetti. Damarlarında dolaşan kanı hissetti. Kafasının içinde onun kalp atışlarını duydu.

"Te avio päläfertilam. Sen benim hayat arkadaşımsın."

Kelimeleri söylediği anda Dax zihnine aktı. Sıcak. Güçle doluydu. Hem nazik hem de sertti. Cesurdu. Aklından görüntüler geçti, anıları, gençliği, yüzyıllar süren avcılığı, Arabejila ile seyahat ederken bile, asla kendi kadınına sahip olamayacağına inanarak, en iyi arkadaşını ve arkadaşının kızını hayal kırıklığına uğrattığına inanarak düpedüz yalnızlığı. Kalbi onun için acıyordu. Onu teselli edecek ve sevecek kadın olmak istiyordu.

"Şimdi çiçeği tekrar al ve ben saçındaki sarmaşıkları ve küçük çiçekleri örerken gel bacaklarımın arasına otur. Ben saçlarını örerken sen de bir taç yaprağı yiyerek beni besle. Bu bittiğinde, kur yapma ritüelimiz tamamlanmış olacak ve ilişkimize devam etmem için istekli olduğunu göstermiş olacaksın."

Riley ona kaşlarını çattı ama tek kelime etmeden yüzünü ona dönerek yaklaştı. Kalbi yaptığı şeyin büyüklüğüyle çarpıyordu. Fiziksel çekimden bunaldığı için bir ilişkiye atlayacak kadar genç bir kız değildi ama yine de duramayacak kadar çaresiz görünüyordu

Kendisi. Onu istiyordu. Onu arzuluyordu. Onunla geçirdiği her dakika ihtiyaçlarını daha da artırıyor gibiydi.

Uzandı ve onu açık bacaklarının arasına, kendisine doğru çekti, o kadar yakındı ki, her kası tenine kazınmış gibiydi. Adam ısı yayıyor, sıcaklığı onu bir battaniye gibi sarıyordu. Adam uzun saçlarını ellerinin arasında toplayıp üç bölüme ayırırken dudaklarını birbirine bastırdı.

İçinden bir uyarılma ürpertisi geçti. Yanıyordu. Ona ihtiyacı vardı. Çiçek yüzünden miydi? Tören mi? Tadı mı? Yoksa adam mı? Her şey birbirine karışarak güçlü bir afrodizyak haline geliyordu. Adamın elleri kadının saçlarındaydı ve her nazik çekiş kadının içinden elektrik akımı geçmesine neden oluyordu. Ona olan ihtiyacı saplantı derecesine varmıştı. Bir taç yaprağı kopardı ve onunla arkasına uzandı.

Gözleri buluştu. Sıvı bir sıcaklık seli külotunu ıslattı. Aniden uzanıp adamın başını kendine doğru çekme isteği duydu. Gözlerindeki alevler sıçradı ve yandı. Dudakları ayrıldı -o mükemmel yontulmuş, baştan çıkarıcı dudaklar- ve kadın yaprağı onun ağzına yerleştirdi. Beyaz dişleri ısırды ve kızın midesi tepki olarak sıkıştı. Kasıtlı olarak, gözleri hâlâ onunkilere kilitlenmişken, bir yaprağı ağzına attı. Adamın tadı dilinde patladı, sıcak ve erkeksi, bir erkekle bir kadın arasındaki açlığa dair tüm fikirlerini paramparça etti. Onun için neredeyse çaresiz hissediyordu.

Hâlâ onun bakışlarına kilitlenmişken, gözlerinde şehvet ve açlığın aynı baş döndürücü kombinasyonunun alevlendiğini gördü ve sonra başka bir şey içeri girdi - tehlikeli ve vahşi bir şey. Adam aynı anda yırtıcı görünüyordu. Derisinin altında, sanki bir canavar pusuda bekliyormuş gibi, pulların belli belirsiz kalkışını yakaladı. Başını yavaşça çevirdi ama etraflarındaki her şeyin ve herkesin farkında olduğunu biliyordu. Ancak o zaman Gary ve Jubal'ın yaklaştığını fark etti. İçinden hayal kırıklığı ve hüsrana geçti.

"İkimiz için bir taç yaprağı daha."

Sesi boğuktu. O da en az kendisi kadar etkilenmişti ve bu onu daha iyi hissettirdi. Birlikte geçirdikleri zamanın bitmesini en az onun kadar o da istemiyordu. Onun ağzına bir taç yaprağı daha koydu ve kendi ağzında bir ikincisini ezdi. İkinci yaprak sadece arzusunu artırıyor gibiydi. Jubal ve Gary'nin hızla yaklaştığını bilmek tenindeki ısıyı ve damarlarındaki sıcak dalgayı azaltmalıydı ama hiçbir şey Dax'e duyduğu arzuyu azaltmıyor gibiydi, eşlik edenler bile.

Dolunay geceyi yumuşak bir gündüze çevirmiş gibi görünse de Riley gece için minnettardı. Gary ve Jubal onlara ulaştığında son yaprakları Dax'in ve kendisinin ağzına yerleştirmeyi başardı.

"İyi akşamlar," dedi Dax hoş bir sesle.

Riley onun tepkisini görmemiş olsaydı, onun kendisine duyduğu arzuyla yanıp tutuştuğunu ve bu kesintiden hiç de memnun olmadığını asla bilemezdi.

"O çiçeği nereden buldun?" Gary heyecanla sesini yükselterek sordu Dax kaşlarını çattı, gözlerindeki alevler büyüyordu. Belli ki Gary'nin sesindeki talepten hoşlanmamıştı.

Riley aceleyle, "Gary ve Jubal buraya özel bir çiçek aramaya geldiler," diye açıkladı.

"Bu önemli," diye ekledi Gary. "Bu çiçeğin nesli Karpat Dağları'nda tükendi. Bir süredir kadınların gebe kalabilmesi için önemli olduğunu tahmin ediyoruz."

Dax başını salladı. "Çok fazla zaman kaybettim. Anılarınızdan, kadınlarımızın ve çocuklarımızın kaybının ardındaki suçlunun Xavier olduğunu, onun topraktaki zehirli mikropları olduğunu düşünmüştüm."

"Halkınıza kesinlikle saldırdı," diye itiraf etti Gary, "zaman içinde neredeyse bütün bir türü yok ediyordu, ama bu sırada biraz yardım aldı."

"Çiçek mi?"

Gary iç çekti. "Sanırım topraktaki toksinler, Xavier'in getirdiği mikroplar çiçeği öldürdü. Gabrielle ..." Durdu, Jubal'a baktı ve sonra omuz silkti. "Jubal'ın kız kardeşi

benimle birlikte araştırma yapıyor. Eskilerden bazıları anavatanlarına geri döndü ve onlarla görüştüğünde, bu çiçekle yapılan bir bereket ritüeli tekrar tekrar gündeme geldi. Bu konuda bir şeyler olduğuna inanmaya başladık ve bu yüzden ona ne olduğunu bulmaya odaklandık."

"Uydular ve bilgisayarlar kullanıyoruz," diye ekledi Jubal. "Uzun süredir buralarda olmanın iyi yanı servet ve bilgi birikimidir, bu yüzden Karpatyalılar en yeni aletlere sahip olabilirler. Toplulukta bilgisayar konusunda harika olan birkaç çocuğumuz var. Kendi bilgisayarlarını belirli tetikleyici kelimeleri arayacak şekilde programladılar. Dağdaki kalıntıları filme alan ve resimleri profesöre gönderen adam çiçeği de filme almış ve web sitesinde yayınlayarak ne olduğunu bilen olup olmadığını sormuş. Yeni bir tür bulduğunu düşünüyordu. Josef, yani bizim dahimiz, bunu fark etti ve biz de onu aramaya geldik."

Gary yüksek sesle, "Buranın yerlisi olamazlar," diye düşündü.

"Onları Arabejila dikti. Onları seviyordu ve hayatını burada sonlandıracağını biliyordu. Evinden bir parça istiyordu. Sadece geceleri çiçek açıyorlar ve onları ömrünün sonuna kadar yaşamayı planladığı köyün yakınına dikti," dedi Dax.

"Onlardan çok var mı?" Gary sordu. "Köklerini toplayıp ait oldukları yere nakledebileceğimiz kadar çok mu? Patlamadan kurtuldular mı?"

Dax yavaşça başını salladı. "Onları bu gece kökleri bozulmadan toplayabilirim. Büyük çiçek tohumları taşır. Ejderha çok hızlı yol alır. Dağın tepesinde olabilirim ve size oldukça çabuk yetişebilirim."

"Kökleri toprakta paketlemen gerekecek," diye katkıda bulundu Riley. "Yardım etmek için seninle gelebilirim," diye teklif etti, aniden utandığını hissederek. Bir yanı reddedilmekten korkuyordu ama bir ejderhanın sırtında gece gökyüzünde uçma ve Dax ile daha fazla zaman geçirme fikri karşı konulmazdı.

Dax ayağa kalktı, elini tutmak ve onu yanına çekmek için uzandı. "Seninle birlikte olmaktan çok keyif alırım Riley."

Onu vücuduna doğru geri çekti, bu hareket o kadar doğaldı ki sanki ona aitmiş gibi hissetti. Vücudu güçlü, sağlam, fırtınanın ortasında bir çapa gibi hissettiriyordu. Karnında bir heyecan çırpınıyordu. Adam onun etrafına uzandı, kollarıyla vücudunu çevreledi, onu göğsüne hapsetti, elleri belinde kenetlendi.

"Dikkatli olman gerekecek," diye devam etti Dax, sanki az önce iddiasını açıkça ortaya koymamış gibi. Olağanüstü nazikti ve bu konuda o kadar rahat ve doğaldı ki Riley bu hareketin bir sahiplenme jesti olduğunu ama daha çok ona yakın olma ihtiyacı duyduğunu anlayabiliyordu.

"Mitro bizden çok ileride," diye diğerlerine talimat vermeye devam etti. "Ormandan çıkmaya çalışıyor ama tıpkı benim gibi onun da bilgiye ihtiyacı var. Bu dünyadan uzun süredir uzakta ve arayı kapatması gerekecek. Kolayca uyum sağlamak için dillere ve toplayabileceği her türlü bilgiye ihtiyacı olacak."

"Onu avladığınızı anlayacak," dedi Jubal. "Sadece kaçmayacak mı? Yapılacak en akıllıca şey bu gibi görünüyor."

Dax başını salladı. Başparmağı gömleğinin hemen altındaki çıplak karın derisinde küçük bir okşayışla ileri geri kaydı. Riley onun bu küçük tıngırdatma hareketinin farkında olduğundan pek emin değildi.

"Önce kana ihtiyacı olacak ve bu yüzyılın bilgisi onun hayatta kalması için çok önemli. Benden ve özellikle Riley'den uzak duracaktır. Sanırım onun Arabejila olduğuna inanıyor ve kendisini takip edebileceğini biliyor. Kalabalık bir bölgeye yönelecek ama bizi yavaşlatmak isteyecektir. Bizi öldürmek için tuzaklar ve geciktirmek için sahte ipuçları kuracaktır."

"Dikkatli olacağız, Dax. Nehre doğru ilerlemeye devam edeceğiz." Omzunun üzerinden diğerlerine doğru bir bakış attı. "Weston ve Shelton neden nehre doğru düz bir hat çizmediğimizi soruyorlar. Miguel onlara bir şey söylemedi ama GPS'leri var."

Dax kaşlarını çattı, açıkça anlamamıştı. Jubal'ın zihnine dokundu ve bilgiyi "okudu" ve ardından

omuzlarını rahat bir şekilde silkti. "Aletler yanıltıcı olabilir, özellikle de havada bu kadar kül varken."

Gary, "Bu yüzden acil durum bağlantımız bizi dışarı çıkarmak için helikopterini göndermedi," dedi.

"Kabile üyelerinden uzak dur," diye öğütledi Dax. "Karşılaştığınız hiç kimseye güvenemezsiniz. Riley bize Mitro'nun genel yönünü verdi ama başka birini öldürüp öldürmediğini, onları kuklaya, hortlağa dönüştürüp dönüştürmediğini ya da sizi öldürmeye programlayıp programlamadığını bilemez. Gün doğmadan çok önce dönmüş olacağız."

Dax geri adım atarak Riley'nin elini tuttu. "Hepiniz güvende olun. Bana seslenirseniz sizi duyarım ama fazla yardım edemeyecek kadar uzakta olabilirim," diye uyardı.

Jubal ona küçük bir selam verdi. "Bize şu çiçekleri getir. Bunu biz hallederiz."

"Ukalalık etme Jubal," dedi Dax. "Mitro karşılaştığın hiçbir vampire benzemez. Ben yetenekli bir avcıyım. Mitro'nun izini sürerken bile birçok vampiri öldürdüm ama hiçbiri Mitro'nun gücüne yaklaşamadı."

"İnan bana, Dax," diye güvence verdi Jubal. "Konu vampirler olduğunda, onları her zaman pas geçmeye hazırım. Bırakın bunu, herhangi birini bile. Ne yaptığını gördüm. Onunla tanışmaya hiç niyetim yok, özellikle de sen bana destek olmadan."

Dax başını salladı ve her zamanki gibi aniden arkasını döndü. Bu kadar çok insanın arasında hâlâ biraz rahatsızdı ama hem Jubal'ı hem de Gary'yi seviyordu. İkisi de dürüst adamlardı ve gerekirse onunla birlikte savaşırlardı. Riley'yi koruma konusundaki kararlılıklarını anlamıştı. Ayrıca hayat arkadaşı bağına da anlıyorlardı. Riley henüz tam olarak anlamamıştı ama onunla birlikte denemeye istekliydi ve daha fazlasını isteyemezdi.

Riley'nin elini çekiştirerek onu omzunun altına getirdi. "Ejderha binicisi olmaya hazır mısın?"

Riley'nin inanılmaz uzunluktaki kirpikleri kalktı ve gözleri onunkilerle buluştu. Nefesi ciğerlerinde düğümlendi. Gözleri ona heyecanla parlıyordu. Kusursuz teninin altında yanakları kızarmıştı. Her zamankinden daha güzel görünüyordu.

"Biraz korktuğumu itiraf etmeme rağmen sabırsızlanıyorum. Tüm zaman boyunca benimle konuşacak mısın?"

Bu onun hayat arkadaşıydı, her macerayı kafa kafaya karşılamaya hazırdı. Parmak eklemlerini ağzına götürdü ve hafifçe ısırıldı. "Ben seninle olacağım. Yaşlı Olan sizi ailesi olarak görüyor. Size bir şey olmasına da izin vermeyecektir. Güvende olacaksınız."

"Biliyorum." Riley bunu bir açıklama olarak yaptı.

Dax, Riley'yi omzunun koruması altında, elini kalbine bastırarak kamptan ve diğerlerinin meraklı gözlerinden - özellikle de Riley'ye her aç bakışını çevirdiğinde kendini tehlikeye attığının farkında olmayan Weston'dan- uzaklaştırırken onunla birlikte yürüdü.

Vücudu onunkine karşı sıvı bir zarafet gibi hareket ediyordu. Akıyordu. Şehvetli. Kadının tadı hâlâ ağzındaydı. Bu yakınlık nabzını hızlandırdı. Hayat arkadaşlığı çekiminin güçlü olduğunu her zaman biliyordu, çiftler arasındaki bu güçlü kuvvete tanık olmuştu ama ihtiyacın bu kadar yoğun olmasını beklemiyordu. Yine de Riley'nin kendi seçimini yapması konusunda kararlıydı. Riley'nin onu kurtarmasını istiyordu çünkü ona göre Riley kurtarılmaya değerdi.

Diğerlerinin görüş alanından çıktıklarında onu kollarına aldı ve gökyüzüne çıktı. Ejderhanın havalanıp inebileceği geniş bir açıklığa ihtiyacı vardı. Riley'nin heyecanını, vücudundaki hafif titremeyi, içinden geçen beklenti ışıltısını hissedebiliyor ve kendini gülümserken buluyordu. İlk kez şekil değiştirmeyi, uçmayı ya da sadece mutlu olmayı deneyimlediğini hatırlamıyordu. Şimdi onunla birlikteyken gülmeyi, hissetmeyi yeni baştan öğreniyordu. Gerçekten de onun için en az onun kadar heyecanlıydı.

Yüzünü rüzgâra doğru çevirdi ve yüksek sesle güldü. Ses vücudunda yankılandı. Yaşlı Olan'ın da kıpırdadığını hissedebiliyordu. Kadının kahkahası o kadar bulaşıcıydı ki sadece o değil, ejderha da etkilenmişti. Onu ayarlamak

Bir çayırın kenarındaki ağaçların arasından hafifçe geçerek geniş tarlanın ortasına doğru ilerledi.

Bir anda Yaşlı Olan'ın içinde derinlere uzandığını hissetti. Garip bir şekilde, bu sefer ejderhadan ayrı hissetmek yerine, onun bir parçası olduğunu hissetti ve yoğun duyguları öncekinden çok daha canlı bir şekilde hissetti. Dax bunun Riley'nin kendi duygularını ona geri vermesinden mi yoksa ejderhayla birleşerek tek ve aynı hale gelmelerinden mi kaynaklandığından emin değildi. Riley üzerinde hak iddia edip ritüel bağlanma sözcüklerini söylediğinde iki ruhun birleşeceğini biliyordu. Bu Yaşlı Olan'a da oluyor olabilir miydi?

Bunların hiçbir önemi yoktu. Riley onu bekliyordu ve bir ejderha uçurma deneyimini onunla paylaşmak için sabırsızlanıyordu. Heyecanını zorlukla kontrol edebiliyor, küçük bir ocuk gibi bir ayağından diğerine zıplıyordu. Gözleri parlıyordu ve yüzü kızarmıştı. Dudakları hafifçe aralanmıştı; bu, karşı koymak için kendini zorladığı bir davetti. Dağda, gece yıldızı çiçeklerinin arasında yalnız kaldıklarında, bundan faydalanacaktı ama şimdi değil, o beklerken ve sabırsızlanırken değil. Ona bu hediyeı vermek istiyordu.

Bu bir hediye, dedi usulca, sesi zihnini doldurarak-Onu.

Onun içine ılık bir bal gibi akan bir yolu vardı. Ona bir neşe hissi veriyordu ve daha önce bunun ne olduğunu hiç bilmiyordu. Ona hayranlık duyuyor, saygı duyuyor, onun güzel ve olağanüstü olduğunu düşünüyordu. Artık hayat arkadaşını bulduğuna göre, kalbinin arzusunu bilecek ve her zaman onun her ruh halinden haberdar olacaktı.

Ben de aynı şekilde hissediyorum. Sesi utangatı. Her zaman beni savunacak birinin olduğunu bilmek güzel.

İkimiz de varız, Dax temin etti. Yaşlı Olan ve ben. O bizim bir parçamız ve siz de artık onun ailesisiniz. Benim gibi, o da sizi canı pahasına koruyacaktır. Ne olursa olsun, işler ne kadar kötüye giderse gitsin, kızın hiçbir tehlikeyle tek başına yüzleşmek zorunda kalmaması onun için önemliydi.

Yaşlı Olan'ı çağırdı ve diğerine özgürlük tanımak için ruhunu derinlere gömdü. Riley'nin ilk ejderha sürüşüne izin vermenin keyfi olmasaydı ejderha ortaya çıkmaya isteksiz olurdu. Onun zamanı çoktan geçmişti ve yüzyıllardır yanardağın sıcaklığında kış uykusuna yatmakla yetiniyordu.

Dax şeffaflaşarak içini görebileceği bir hale gelirken Riley nefesini tuttu ve sonra tamamen kayboldu. Kırmızı ve altın rengi pullar ay ışığında parıltıyor, onun durduğu yerin etrafından yere doğru süzülüyordu. Dax'ı böyle düşündü, ay ışığı ve alev, ateş ve buz, parıltıyan altın ve ateşli kırmızı. O çok güzeldi. Kalbi güzeldi. Ruh.

Zihninde başka biri kıpırdandı ve bir an için gerildi, etrafına bakındı ama bu his çok tanıdıktı. Dax'a çok fazla benziyordu.

Ruhumuz. Ses gerçekçiydi. Antik. Modern. Zamansız. Zihnine bir parça mizah sızdı.

Hâlâ konuşabildiğini görüyorum İhtiyar, dedi Dax. Ve bunu Riley ile yapmayı tercih ediyorsun.

Şimdi ejderhanın kahkahasının zihninde titreştiğini hissediyordu. Dax'ın masraflarıyla çok eğleniyordu.

Dax'ın her şeyi en az kendisi kadar eğlenceli bulması hoşuna gitmişti. Hiçbir şey onu kızdırmıyor gibiydi ve aslında üçü de birbirine çok bağlıydı.

Dax ona, bir kavgaya karışana kadar güçlü ve sessiz bir tip olduğunu ve sonra tüm düşünce sürecinin pencereden dışarı çıktığını söyledi.

Riley güldü, ses gece gökyüzünde kanatlandı. Dax'ın sesinin bu kadar kaygısız çıkmasına bayılıyordu. Tek bildiği görevdi ve Mitro'yu bulup yok etmeye kararlı olmasına rağmen, birlikte paylaştıkları anların tadını çıkarmak için ona zaman ayırıyordu.

Ejderha parıltıyarak katılaştı. Kocaman, iri cüssesi yerleşmiş, dev kanatları açılmış ve rüzgâr yaratarak dalgalanıyordu. Riley ellerini birbirine kenetledi ve sertçe bastırdı

çırpınan midesine karşı. Yaşlı Olan uzun boynunu ona doğru uzattı ve hâlâ çayırı çevreleyen ağaçların arasında olmasına rağmen kama şeklindeki başı neredeyse ona degecekti. Opalesan gözleriyle ona baktı

-Dax'ınki kadar çok yönlü gözleri vardı ama Dax'ın gözlerinde değerli taşların arkasında volkan alevi parlarken, ejderhanın gözleri altın rengindeydi.

Burnu uzundu, üst çenesi alt çenesinin üzerinden aşağı doğru kıvrılıyor ve parıldayan dişleri ortaya çıkıyordu. Burnunun ortasında kısa, kötü görünümlü bir silah olan bir boynuzu ve çenesinin altında aynı derecede ölümcül iki boynuzu daha vardı. Boynuzlar başının arkasından boynuna kadar uzanıyordu, altın ve kırmızı renkteki büyük sivri uçlar başını koruyordu. Ejderhanın bir dövüşte ne kadar tehlikeli olabileceğini görebiliyordu.

Pulları kesinlikle inanılmaz derecede güzeldi. Koyu kıızıdan soluk kırmızıya kadar kırmızının her tonu vücudunu kaplıyordu ve plakalar onu bir dövüşte korumak için üst üste biniyordu. Riley biraz şaşkınlıkla karnına yakın olan daha açık renkli olanlara dokundu.

Ejderha çok kibar bir şekilde bacağını ona doğru uzattı. Riley'nin nabızı hızlandı, adrenalın damarlarında hızla dolaşırken kalbi hızla çarpmaya başladı ama tereddüt etmedi. Yaşlı Olan'ın bacağına bastı ve bir bacağını yukarı doğru sallayarak tam boyun kavşağına yerleştirilmiş küçük deri eyere yerleşti. Eyeri onun için Dax'ın temin ettiğini söylemesine gerek yoktu. Dizginler yoktu - ata binmek gibi bir şey değildi. Üzengi buldu, başka bir nedenden çok kendini desteklemek için.

Riley uzun sivri uçlardan birini kavradı ve sıkıca tutundu. Yaşlı Olan'ın hazır olduğunu söylemesine gerek yoktu; tıpkı Dax ile arasındaki bağı her geçen an daha da güçlenmesi gibi aralarındaki bağ da güçleniyordu. Ejderha havaya sıçramak için kendini toplarken muazzam bir güç hissetti. Büyük kanatlar güçlü bir şekilde pompalandı ve havalandılar.

Riley yüzünü yıldızlarla dolu gökyüzüne kaldırdı, katıksız bir sevinçle gülüyordu. Maceraların hayalini kurmuş, çok daha fazlasını arzulamış, ona uyacak, ona hayatı kucaklamak için cesaret verecek o mükemmel erkeğin, o tek partnerin hasretini çekmişti. Bu mükemmel anda hepsine sahipti. Dax'ın ona sımsıkı sarıldığını ve onu güvende tuttuğunu hissediyordu.

Ejderha beklenmedik bir hediye idi. Dax ona bu kadar kısa sürede o kadar çok şey vermişti ki. O, hayalini kurduğu her şeydi. Ona gittikçe daha fazla aşık olmamak imkânsızdı. O bunu yaptığının farkında bile olmadan kalbinin etrafına bağlar örmüştü. Ona kaçınılmaz olarak gösterdiği kibarlık ile koşullar gerektirdiği anda aniden dönüşebildiği vahşi, patlayıcı savaşçının birleşiminde inanılmaz bir şey vardı.

Yaşlı Olan ormanın üzerinde uçuyordu ve aşağıya baktığında patlamanın dağa verdiği zararı görebiliyordu. Çamur kaymaları ağaçları yerlerinden sökmüş, ormanın derinliklerinde patikalar açmıştı. Buhar bacaları açılmış ve kül her yeri kaplamıştı ama dağın bu tarafı en kötüsünden kurtulmuştu. Küllerin yarattığı tüm karmaşaya rağmen, tepeden aşağıya bakmak inanılmazdı. Ejderha sanki onun aklından geçenleri okuyormuş gibi, ki muhtemelen okuyordu, daha yakına indi, böylece dallara sığınan hayvanları ve kuşları bile seçebildi.

Rüzgâr gözlerinden yaşlar akıttı ve saçlarını yüzünden geriye savurdu. Kahkahasının sesi gökyüzünde yankılandı. Dax'ın bu yolculuğu yapması için ejderhayı neden görevlendirdiğini anlayabiliyordu. Güçlü kanatları aşağı ve yukarı vurarak kendi rüzgârını yaratıyor, böylece ejderha ve binicisi gökyüzünde, kilometrelerce uzanan yağmur ormanının üzerinde süzülüyordu. Nehir bir kurdeleye benziyordu ve onu besleyen çeşitli akarsular karanlık ağaç ormanlarını kesen ince iplikler gibi görünüyordu.

Korkması gerekirdi ama Dax ona çok yakındı, zihninde ona fısıldıyor, şelaleleri, serin, gizli havuzları ve ay ışığının aydınlattığı gümüşü yaprakları gösteriyordu

Yaşlı Olan'ın güçlü kanatlarından çıkan rüzgâr külleri uçuştuktan sonra.

Çok geçmeden dağa geri döndüler ve ejderha bir daire çizerek bir köy harabesinin üzerinden alçaldı. Harabelerin bir tarafında, yaprakları açık, ay ışığında yıkanan bir yıldız denizi gördü.

Dax. Onun adını bir tür huşu içinde soludu. Bu çok güzel.

Evet, öyle. Bunu bana kendi gözlerinizle gösterdiğiniz için teşekkür ederim.

Ejderha sertçe eğildi ve kız ejderhanın boynunun birleştiği yerdeki çivinin dibine tutunarak çiçek tarlasına yaklaşırken süzüldü. Ejderhanın çiçeklerin ortasına inip sallanan gece yıldızı çiçeklerini ezmesinden korkarak nefesini tuttu. Yine ejderhanın eğlendiği izlenimine kapıldı. Ejderha hiç sarsılmadan tarlanın hemen sağına yerleşti. Çok kibarca bacağını uzattı.

"Teşekkür ederim, Yaşlı Olan," dedi usulca. "Bu... olağanüstüydü." Riley burnundaki boynuzun dibini kaşıdı.

Kırmızı ejderha başını eğdi, gözleri şefkatle parlıyordu. Çiçeklere iyice bakabilmek için ondan uzaklaşarak gerindi. Tarla eski dairesel taş yapıların etrafına sıkışmıştı ve yamaçlarda Bulut İnsanları'na özgü yükseltilmiş platformlar bulunuyordu. Sis etrafını sararak hareket etti ve neredeyse harabeleri görmesini engelleyecekti. Çok yükseklerde, doğduğu yerde, yemyeşil ormanın tanıdık bodur büyümesinde, dağın diğer tarafından gelen patlamanın ormanın kendisini bağışladığını umarak etrafına bakmak için bir an aldı.

Neyse ki çok az hasar varmış gibi görünüyordu. Kalıntılar sağlamdı, gelecek nesiller için tarihi bir hazineydi. Ormanın kendisi, flora ve fauna, dağın üstünü örten bulut perdesini oluşturan yoğun sis tarafından besleniyordu. Ve o nadide çiçek tarlası... Sanki kokuyordu...

onu. Aldığı her nefes onu ciğerlerinin derinliklerine çekiyordu. Diliyle onun tadına baktı ve o korkunç arzuyu uyandırdı.

Riley döndü ve onu gördü. Kalbi neredeyse duracaktı. Hatta bir tür protesto amacıyla elini kalbinin üzerine bastırdı. Dax beyaz yıldızlar tarlasının ortasında dimdik duruyordu, etrafına altın tozu yağmuru gibi yağan kırmızı çeşitlerinin ışıltılı pulları. Ay onu ışıktan parmaklarıyla okşuyor, mavi-siyah saçlarını okşuyor ve teninin rengini vurguluyordu. Gömleği ağır kaslı göğsünün üzerinde gergindi. Kolları ve kalçaları kaslarla doluydu ve gündelik kıyafetlerinin altında dalgalanıyordu. Sadece Dax kot pantolon ve beyaz bir tişörtle şık görünmeyi başarabilirdi.

Ona bakarken yüzünde beliren ifade her türlü mantıklı düşünceyi yok etti. Ona öyle bir şefkat ve arzu karışımıyla bakıyordu ki vücudu alevler içinde kalmıştı. O anda, hayatında hiçbir şeyi istemediği kadar onun kendisine ait olmasını istedi. Sadece Dax ve o muhteşem gece vardı, muhteşem bir ejderhanın sırtında yaptığı inanılmaz, imkânsız yolculuktan sonra içinde parlayan neşe. Çok isteyerek katıldığı o şehvetli, seksi törenden sonra.

Onun dünyası hem dehşet verici hem de nefes kesiciydi. Kendini hiç onunlayken olduğundan daha canlı, daha şehvetli, kendisiyle ve etrafındaki dünyayla daha uyumlu hissetmemişti. Kendini güzel, zeki ve hatta cesur hissediyordu. Bir Karpatyalı'nın ne olduğunu ya da onunla birlikte olmanın neleri gerektirdiğini tam olarak anlamamış olması önemli değildi. Tek bildiği onun kendisine ait olmasını istediğiydi. Hayatında bir kez olsun her açıdan ölümüne düşünmeyecek ve bir hamle yapmak için fazla temkinli davranmayacaktı.

Dax'in ışıltılı gözleri onunkilerle kilitlendi ve tamamen, tamamen kaybolduğunu biliyordu ve umurunda bile değildi.

13

DAx ona elini uzattı. Riley onun gözlerinden başka bir yere bakamıyordu. Alevler yanıyor ve sıçırıyordu, onu tüketmekle tehdit eden ateşli bir parıltı. Özü a l e v aldı, cevap vermek için yanıyordu, onun için yanıyordu. Etrafını saran güçlü erkeksi kokusu ve parlayan gözlerinin birleşimi onu büyüledi. İleriye doğru zorlayıcı bir adım attı, Ona nefes almak için havaya ihtiyaç duyduğu kadar ihtiyaç duyuyordu.

O ilk adımdan sonra hareket ettiğini hatırlamıyordu ama adamın önünde durmuştu, yakındı, o kadar yakındı ki vücudunun inanılmaz sıcaklığını hissedebiliyordu. Adam onun için arzuyla yanıyordu. Gözlerinde, o sıçrayan alevlerde, ona sanki ona aitmiş gibi, onunla birlikteymiş gibi bakışında vardı.

Onu tanıyor, onunla ilgili her şeyi biliyor, tam olarak ne istediğini ve neye ihtiyacı olduğunu biliyor gibiydi. Onun ruhuna, kalbine girmenin bir yolunu bulmuş gibiydi. Onunla ilgili her şey ona çekici geliyordu. Gülümsemesi dünyasını aydınlatıyordu. Ona cesaret veriyor ve onu daha iyi bir insan yapıyordu. Ona bir ton tuğla gibi aşık olmuştu.

Eli çenesini kavradı ve yüzünü kendi yüzüne çevirdi. Bakışları onu yaktı, damgaladı, sahip olduğu şeyi iliklerine kadar hissettirdi. Hava ciğerlerini terk etmeyi reddetti. Kendini onun yontulmuş, mükemmel yüzüne bakarken buldu, biraz kaybolmuştu.

Ondan hiçbir şey saklayamazdı. Onun en içten düşüncelerini biliyordu. Kendini savunmasız ve savunmasız hissetti, yakalandı

parlak bir spot ışığı altındaydı ama kaçmak istemiyordu. Onun hakkında her şeyi biliyordu, ne istediğini, kim olduğunu, neyi savunduğunu. En derin korkularını ve bunların hiçbirinin onun için önemi yoktu. Onu her zerresiyle istediğini neden saklamaya çalışsındı ki? O zaten biliyordu. Bundan utanmıyordu. O iyi bir adamdı, kalbini bir kenara bırakıp bedenini vermeyi düşündüğü tek kişiydi.

Dax onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve başını onunkine doğru eğdi. "İstedığinin bu olduğundan emin misin Riley? İstedğin şey ben miyim?"

Sesi bile, o koyu sıcak melas, damarlarına yavaşça akan erimiş lav, vücudunda spiraller çizen bir arzu yaratıyordu.

Öp beni. Bunu düşündü. Fısıldadı. Zihnini onunkiyle birleştirdi ve görüntüyü gönderdi. Onun kendisini öpmesine ihtiyacı vardı. Hayatı boyunca Dax'ın onu öpmesini beklemişti.

Dax'ın ağzı, o mükemmel ağzı, bir gülümsemeye dönüştü. Beyaz dişleri parladı. Çok düzdü ama kesinlikle onu ısırp koparacak kadar da keskindi. Kalbi onunkine doğru fırladı. Nabızı kulaklarında gümbürdedi. Başı onunkine doğru inerken, ayaklarının altındaki zemin kaydı. Ciğerleri hava almak için yanıyordu. O kadar güzeldi ki, bu adam çok güçlü, çok vahşi ama yine de ona karşı koruyucu ve nazikti.

Dudakları onunkilere değdi, tüy kadar hafif, sıcak, şimdi çok tanıdık, erotik bir his girdabı. Onu sonsuza dek öpebilirdi ve bu asla yeterince uzun olmazdı.

Dax kızın yüzünü okşadı, parmakları kızın pürüzsüz teninde gezindi. Ona çok genç görünüyordu. Onun dünyasında, ne yaptığını bilecek yaşta olduğunu fark etmişti ama yine de ona karşı çok korumacı hissediyordu.

"Riley..." Kalbi itiraz ediyordu ama onu korumazsa kendisiyle yaşayamazdı. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Ben de bunu istiyorum," diye güvence verdi.

Gözlerinde yıldızlarla ona baktı. Karnı sıcak bir şekilde sıkıştı. Kız, masumiyet ve

baştan çıkarıcı.

Başparmağı kızın inatçı çenesini ileri geri okşadı. "Bizi bir kez birbirimize bağladığımda artık geri dönüş yok. Bu senin dünyandakiyle aynı değil Riley. Beni lanetlenmekten kurtarmak için benimle olmayı seçemezsin. Benimle olmayı istemelisin. Neye bulaştığını bilmelisin. Ben Karpatyalıyım, insan değil. Benim kurallarım her zaman seninkilerle aynı olmayacak. Benim dünyam tehlikelidir."

Riley itiraz edecekken başparmağını dudaklarının üzerine koyarak onu sakinleştirdi. "Riley, bu köprüyü geçtikten sonra bunu geri alamayacağım. Benden ayrı kaldığında rahat edemeyeceksin. İki dünyada birden yaşayamazsın. Eninde sonunda, seni her şeyiyle birlikte tamamen kendi dünyama getirmem gerekecek."

Ona kaşlarını çattı. "Gary bana hayat arkadaşına sahip çıkmazsan vampir olma tehlikesiyle karşı karşıya kalacağını söyledi."

Başını iki yana salladı. "Dönmeyeceğim. Bu senin kararında dikkate alınacak bir şey değil. Fiziksel çekim ya da görev duygusu yüzünden kendini bana teslim etmeni istemiyorum."

Riley uzanıp yüzüne dokundu, iliklerine kadar hissettiği tüy kadar hafif bir dokunuşla oradaki çizgilerin izini sürdü.

"Aptal adam. Nasıl seninle birlikte olmak istemem?

Birbirimize uyuyoruz.

Hissetmiyor musun?"

Dax onun elini tuttu ve avucunun ortasına bir öpücük kondurdu. "Benim için başka biri yok. Senin doğru kişi olduğunu biliyorum. Ama biz farklı bir dünyadan bahsediyoruz. Sen benim bir tarafımı görüyorsun, sivamet. Başka hiçbir şeye dikkatle bakmıyorsun. Görmek istemiyorsun."

"Bu, orada olduğunu bilmediğim anlamına gelmiyor. Senin dünyana yavaşça girmeyi seçiyorum ama bunun benim için doğru olduğunu biliyorum. Beni tutan ne var? Artık aşık olmadığım bir kariyer mi? Ailem yok. Seninleyken yaşadığımı hissediyorum. Bunu kendim için istiyorum Dax. Kamp ateşinin etrafında oturduklarında herkesin ne dediğini duyuyorum. Senden korkuyorlar, Gary ve Jubal'dan değil,

gerçi onlar bile temkinli ama ben senin kafanın içindeyim.
Seninle güvendeyim."

Bir kez daha denedi, ama daha şimdiden kalbi şarkı söylüyor, kanı kabarıyor ve kendine inanması için izin veriyordu. "Her zaman kolay olmayacak. Ben her zaman kolay olmayacağım."

"Her seferinde bir adım atacağım ve bana karşı sabırlı olduğun sürece oraya ulaşacağız," diye güvence verdi Riley.

Dax parmaklarını kızın ensesinde dolaştırdı ve onu kendine yaklaştırdı. "Cesaretten yoksun değilsin, değil mi?"

"Aslında öyle," diye düzeltti. "Beni çok daha cesur yapıyorsun gibi görünüyor."

"Benim dünyama tamamen girmen büyük cesaret gerektirecek Riley," diye uyardı.

Başını onunkine doğru eğdi çünkü ona daha fazla direnmesi imkânsızdı. Vücudundaki her hücre onun için haykırıyordu. Ağzı onunkini buldu. Acele etmedi, içinden bir gelgit dalgası gibi geçen acil ihtiyaca direndi. Onu nazikçe öptü, kendini ona, ona olan ihtiyacını, ona olan sevgisini, onun kendi dünyası olduğunu ve her zaman, her zaman onun için ayakta duracağını bilerek ona akıttı.

Ağzı günahkârca lezzetliydi. Sıcak ve kadife yumuşaklığında. Onu sonsuza kadar öpebilirdi, tekrar tekrar ve hiç havaya çıkmadan. Rüzgâr vücudunun üzerinde bir şarkı çalıyor, karnının derinliklerinde yanan o amansız ateşi körüklüyordu. Kızıl-altın alevler yükseldi, derisinin altında yarışmak için sıçradı, içinden bir ateş fırtınası gibi yayıldı.

Dax onun alt dudağını ağzının sıcak boşluğuna doğru emdi ve ihtiyaçla hafifçe inledi. Dişleri yemyeşil dudağını çekiştirdi, hafifçe ısırdı, onu yutmak istediğinde kendini tuttuğunu gösterdi. Titriyordu, nefesi sığ, düzensiz soluklarla geliyordu. Yüzüne bakmak için geri çekildiğinde gözleri kocaman olmuş, onun her hareketini izliyordu. Kalbinin küt küt attığını duyabiliyordu, kanı damarlarında o kadar hızlı pompalanıyordu ki kalbinin patlamamış olması bir mucizeydi.

Riley gözlerini Dax'e dikti. Gözlerinden alevler fışkırıyor ve yanıyordu. Teni kıpkırmızı ve altın sarısı parlıyor, sanki sert çerçevenin altında derinlerde bir ateş yanıyormuş gibi ışık saçıyordu. Kesinlikle kendinden emin ve o kadar güzel görünüyordu ki Riley buna inanamadı.

onu rüyasında görmemişti. O şimdiye kadar karşılaştığı en ateşli, en seksi adamdı. Ona bakmak bile onu zayıflatıyor, arzu karnının içinde sıcak yalamalarla kıvrılıyordu.

Parmaklarını yavaşça yanağından aşağı, ağzının köşesine doğru gezdirdi. "Seni o kadar çok istiyorum ki Riley, sana yapmak istediğim şeyleri düşününce derin uykum bile bölündü."

İçinin derinliklerinde kasları sıkıca kenetlendi, uyarılma hissi kalçalarını ve göğüslerini tahrik etti. Gözleri parlıyor, onu büyülüyordu. Ateş, birçok yüzün ardında çılgınca sıçradı, böylece bir yerine, şehvet ve yoğun bir açlık karışımıyla yanan birden fazla alev vardı, omurgasından aşağı bir korku titremesi kaydı.

"Bu dünyada senden daha güvende olduğum kimse yok Riley," diye güvence verdi, sesine bir parça şefkat karışmıştı. "Sana asla zarar vermem."

Çenesini kavradı, başparmağı oradaki küçük çukurun üzerinde hipnotik bir şekilde ileri geri kayıyordu. Ondan, uzayan dişleriyle o mükemmel ağızdan başka bir yere bakamıyordu. Adam dişlerini ya da arzusunu ondan saklamak için hiçbir girişimde bulunmadı. Kalbi göğsünde sertçe çarptı.

Dax elini onun göğsünün üzerine koydu, son derece nazikti. "Kalbinin benimkini duymasına izin ver, sivamet. Benimki seninkini çağırıyor, seninkinin cevap vermesine izin ver."

Kalbi sanki bir mengenenin içinde sıkılıyormuş gibi hissediyordu. Sesi dumanlıydı, kadife yumuşaklığında, sinir uçlarında oynayıyordu. Sol göğsünün etrafında zar zor kıvrılan avucu, ciğerlerinin hava için yanmasına neden oldu.

"Nefes al," diye öğüt verdi, sesi onu baştan çıkarıcı bir şekilde sarmıştı.

Riley onun dediklerini yapmaya çalıştı, dediklerini yaparken nefes alıyor, ayaklarının dibinde bayılmamak için nefes veriyordu. Hayatında hiç bir erkekten bu kadar etkilenmemişti. Adam o kadar kontrollüydü ki Riley onun için hem dehşete düşmüş hem de çaresiz kalmıştı.

Kontrolün tamamen bende olduğundan tam olarak emin değilim, diye itiraf etti. Sözcükler zihninin içinde geziniyor, her utangaç ve yalnız çatlağa akan yavaş bir pekmez gibi onu beklentiyle dolduruyordu. Ve çaresizlik seni ne kadar istediğimi anlatmaya yetmez.

Bakışları onunkilerle kilitlendi. Bu alevler yoğun bir şekilde yanıyordu - onun için. Kalbi onun ritmine ayak uydurdu. Nefes alış veriş onunkini takip etti. Onu bilmediği bir dünyaya götüren adam onun dayanağıydı.

"Bunu istiyorum Dax," dedi titreyen bedeninin izin verdiği kadar kararlı bir şekilde. Ciddiydi. Titremesi korku ve beklentinin bir karışımıydı.

Elini salladı ve gece çiçekleri tarlasının ortasında, doğduğu dağın sis perdeleri arasında, beyaz örtülü büyük bir sayvanlı yatak duruyordu. Gölgeliği, genç kızken annesine bir dergiden gösterdiği bir resimden tanıdı. Yatak fotoğraftaki kadar güzeldi, ahşap koyu altın rengindeydi ve dalgalar ve kıvrımlarla oyulmuştu.

Dax elini tutup onu çiçeklerin arasından geçirdi, Dax'ın çok güçlü kokusu etrafını sarmış, başını döndürmüştü. O dar patikadan geçip hayalindeki yatağın kenarına geldiğinde, en kadınsı çekirdeğinin derinliklerinde tatlı ve korkunç bir acı hissediyordu.

Başını eğdi, elleri gömleğinin eteklerine kayarken bile ağzı acil bir taleple onunkini buldu. Öpücüğü kadının ihtiyaçtan başını döndürdü. Başını kaldırdığında, yavaşça gömleğini çıkardı ve onu dantelli lavanta sütyeniyle ayakta bıraktı. Buğu tenine dokunduğunda ürperdi. Dax geri çekildi, alev alev yanan gözleriyle ona baktı ve bir anda ısındı, etraflarını saran serin buhara rağmen vücudundaki sıcaklık yükseldi.

Tenini göğüslerinin kabarıklığı üzerinde gezdirdi. "Çok güzelsin. Tenin inanılmaz, yumuşak ve kusursuz." Kelimeleri soludu. "Uyanık yatıyordum, hareket edemiyordum, bedenim

Taşa kilitlenmiştim ve sana yapmak istediklerimi tekrar tekrar yaşadım. Her santimini biliyordum. Her santimini tatmak, her santimini öpmek, her santimini sahiplenmek istiyorum."

Riley nefesini hızla içine çekti. Yaptığı her hareket, söylediğı her şey, o ateşli, seksi sesiyle söyleme şekli, hatta ona bakışı bile onu zayıflatıyor, vücudunu nemli ve zonklayıcı bırakıyordu. Onun istediğı her şekilde kendini ona vermeye fazlasıyla istekliydi.

"Te avio päläfertilam," diye fısıldadı kendi dilinde usulca. Eli saçındaki tokayı buldu ve uzun örgüsünün ucundan çekip çıkardı. "Sen benim hayat arkadaşımı." Parmakları, saçları mavi-siyah ipekten uzun bir şelale halinde beline dökölüne kadar örgüyü çektişirdi.

Kadim dilde konuşurken sesinin tınısı değışti. Kelimeler bir emir gibi geliyordu, derin erkeksi ses onun içinde bir yerlerden geliyordu. O konuşurken içindeki her şey tepki verdi, bir kaç ya da savaş içgüdüşü, ama aynı zamanda iç kasları sıkıca kenetlendi, engelleyemediğı duyuşsal bir zevk spazmı.

Saçlarını tek yumruğıyla sıkarak başını geriye çekti ve ağızı onunkine inerek giriş talep etti. Kız dilini onunkinin üzerinde biraz çekingen bir şekilde gezdirirken onun yumuşak nefesini yuttu. Onu daha yakına çekti, diğeri eli vücudunu şekillendirdi, sırtını kalçalarının kıvrımına kadar yumuşattı, ağır ereksiyonunu ona doğru iterken onu daha da yakınlaştırmak için avuç içi yuvarlak yanağının üzerinde kayıyordu. Küçük bir inilti boğazından kaçtı.

Bir yanı hâlâ yaptığı şeyden dehşete düşüyordu, özellikle de adamın uzattığı dişlerini diliyle hissedebildiğinde ya da derisini nazikçe sıyırdığında. Adamın kendini tutmaya çalıştığını, onun için yavaş davrandığını biliyordu ama vücudu ona karşı öfke doluydu, sahip olmak için yanıp tutuşuyordu.

Dax ağızının köşesinden çenesine doğru öpücükler kondurdu. Dişleri oradaki küçük çukuru ısırđı.

"Éntölam kuulua, avio päläfertiilam." Kelimeleri çenesine doğru söyledi, sesi derin ve emrediciydi. "Seni hayat arkadaşım olarak kabul ediyorum," diye tercüme etti elleri sütyeninin mandalını açmak için kayarken. Danteli vücudundan çekip aldı ve bir kenara fırlattı. Ateşli bakışları kadının açıkta kalan göğüslerine kaydı, nefesi ciğerlerinde düğümlendi.

Karşısında yarı çıplak durmak ve ona bakma şekli Riley'nin kendini hem ahlaksız hem de seksi hissetmesine neden oluyordu. Uzandı ve adamın yüzündeki çizgileri, çenesinin şeklini ve konturlu dudaklarını izledi.

"Sen gerçekten de şimdiye kadar gördüğüm en güzel adamsın," diye itiraf etti.

Elleriyle göğüslerini kavradı, başparmakları göğüs uçlarını okşadı, sonra başını eğdi ve çenesinden boğazına, oradan da göğüslerinin ucuna doğru ateşten bir iz bıraktı. Ağzı ateşli bir şekilde erotikti, çekiştiriyor ve çekiyordu, dili okşuyor, dişleri hafifçe kazıyordu. Tam bacaklarının pes edeceğini düşündüğü anda, adam kaburgalarından düz karnına doğru öpücükler kondurdu.

"Ted kuuluak, kacad, kojed." Dili göbek deliğinin etrafında döndü ve sonra içine daldı. Kıpırmızı alev alev yanan gözleri tercüme ederken ona baktı. "Ben sana aidim."

Onun bu açıklaması karşısında kalbi tekledi. Dax'in ona ait olduğu fikri inanılmaz bir heyecan yaratmıştı. Parmaklarını onun sık kesilmiş saçlarında gezdirdi. Onun gür saçlarının diken diken olmasına rağmen yumuşacık olmasını seviyordu.

Dax dizlerinin üzerine çöktü, elleri kargo pantolonunun bel bandındaydı, için için yanan bakışları onunkileri esir alırken düğmeyi çözdü. Bir daha nefes alamadı, önünde diz çökmüş, her an onu yiyip bitirecekmiş gibi bakan adamın görüntüsü vücudunu eriyen bir kadınsı uyarılma havuzuna çevirdi. Neredeyse durgun hareketlerle pantolonun fermuarını açtı ve ellerini içeri kaydırды, başparmaklarını bel bandına geçirerek yavaşça vücudundan sıyırdı. Dantelli lavanta külotunu da pantolonla birlikte aldı.

kargo pantolonu, vücudunu tamamen açıkta ve ona karşı savunmasız bıraktı.

Botları nereye gitmişti? Bu düşünce kısa sürdü. Onları giydiğini biliyordu ama birden ayakları çıplak kaldı ve çırılçıplak kaldı. Dişleri göbeğinden kalçasına doğru küçük, acı okşayışlar gönderdi ve dilinin ilgi çekici bir girinti bulduğu yerde birkaç dakika kaldı, kaprislerini şımarttı ve aklına gelebilecek tüm soruları kovdu. Adam göbeğini ve kalça kemiklerini öpüp yalarken, elleri kalçalarını yoğurup masaj yaparken kim düşünebilirdi ki?

"Élidamet andam. Senin için hayatımı sunuyorum."

Elleri bacaklarına gitti, onları birbirinden ayırdı ve dilini sol uyluğunun iç kısmında gezdirirken, yumuşak, dikenli saçları sağ uyluğunu okşadı.

Hayatta kalamayacaktı. Riley onun omuzlarını kavradı ve gecenin karanlığında usulca inledi. Vücudu nabız gibi atıp zonklarken başını geriye attı. Ağzı her iki kalçasında da küçük alevler bırakıyor, dişleri ısıyor, dili acıyı hafifletirken Riley akıl sağlığını pamuk ipliğine bağlıyordu.

Başını kaldırdı, elleri kızın çıplak kalçalarında, sıcak nefesi bacaklarının birleştiği yerdeki bukleleri okşuyordu. "Pesämet andam." Kalçalarını hâlâ elinde tutan adam, tamamen giyinik bir şekilde ayağa kalktı ve kadının kendisini daha da savunmasız ve seksi hissetmesine neden oldu. "Sana korumamı veriyorum." Elleri kızın beline doğru kaydı ve dizlerinin arkası yatağa çarpıp bacakları bükülene kadar onu geriye doğru yürüttü.

Dax onu yatağa götürdü ve sırt üstü yatmasına yardım etti. Riley kendini erotik bir rüyanın içinde hissetti. Dax onu yumuşak ipek çarşafların üzerine yatırırken elleri nazikti ama o kadar sert ve güçlüydü ki sanki hareket edemeyecekmiş gibi hissediyordu, vücudu erimiş kurşun gibiydi, çaresizlik içinde beklemekten başka bir şey yapamayacak kadar ısınmıştı.

Sis onun üzerinde beyaz bir örtü gibi süzülüyor, parıldayan yıldızların şekillerine dönüşüyordu; havada hâlâ asılı duran yoğun külden etkilenmemiş büyük takımyıldızlar.

buhar bulutlarının ötesinde. Dax'in o güzel açık hava tavanını onun için yarattığını biliyordu. Rüzgâr ısınmış tenine dokundu, yanan tenine değen serin fırça ihtiyacının aciliyetini daha da artırdı.

Ayak bileklerini kavradı ve bacaklarını ayırarak en savunmasız girişini ona gösterdi. Adamın elleri yine nazikti ama kız kıvırmaya çalışsa bile elleri kırılmazdı. Bakışları adamın yüzüne sıçradı.

"Uskolfertiilamet andam." Gömleğini başının üzerinden geçirdi ve fırlatıp attı. "Sana bağlılığımı sunuyorum."

Riley onun bu açıklamasına karşılık kalbinin ona doğru fırladığını hissetti. İçindeki bir şey yer değiştirmişti. Farkı hissedebiliyordu ama kulaklarında bir uğultu vardı, kanı onunkiyile aynı tempoda çarpıyordu.

Bir eli ayak bileğini kavradı ve türünün çoğunun yaptığı gibi tek bir düşünceyle giysilerinin geri kalanını çıkarırken onu hareketsiz tuttu. Bakışları adamın yüzünden geniş göğsüne ve düz karnına, oradan da kalın ve uzun ereksiyonuna kaydı. Gözleri büyüdü; teni kızgın sıcaktan buza dönüştü.

Soğuk ve sonra tekrar sıcak. Adam baldırını öpmek için başını eğdiğinde, iki yumruğu da kendini sabit tutmak için çarşaflara doğru kıvrıldı. Dudakları teninde serinlik hissi uyandırır da tahrik edici parmakları baldırında gezinmeye başladı. Neredeyse bacağını çekecekti ama adam onu sıkıca tuttu. Ağzı daha yukarılara doğru hareket etti, öpücüklerinin arasına keskin dişlerinin küçük ısırıkları ve kadife dilinin durgun yalamaları serpiştirildi.

Bir an durakladı, dudakları kızın iç uyluğuna değdi, saçları kızın nemli açıklığının üzerinde kayıyordu, böylece kızın içinde şimşekler çaktı. "Sívamet andam." Gözleri onunkilerle buluştu. "Sana kalbimi veriyorum."

Ciğerlerindeki hava hızla boşaldı. Onun için yaşayan en seksi erkek olmasının yanı sıra, sesindeki ve gözlerindeki samimiyet onu büyülemişti. Çok daha derin bir şey vardı, onu zayıflatan bir şefkat. Kalbini ona teslim ediyordu. Bu fikir bile onu alçaltıyordu. Dax kadim bir savaşçıydı, tamamen farklı bir türdü,

Hayvanlardan daha vahŖi ve gclyd ama yine de kendini ona teslim ediyordu.

Başını çevirdi, tembel ve durgun bir hareketle, sanki kız çarşafı pençeleyip başını savururken, vücudu artık kendisine ait değilmış gibi dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi.

"Kokun sarhoş edici," diye fısıldadı onun tümseğine karşı, sıcak nefesi gittikçe daha sıkı sarılan gerilime katkıda bulundu.

Onu yavaş yavaş öldürüyordu. Yavaş yavaş. Söylediği her kelime. Yaptığı her hareket. Dokunuşu. Ağzı. Öpücükleri. Vücudunun yumuşaklığına karşı çok sert ve boyun eğmeyen hissi. Bir kez daha derin bir nefes aldı ve tarladaki çiçeklerin onun kokusunu aldığı gibi, garip yaprakların da onun kokusunu aldığını fark etti.

Başını kaldırıp ona baktı, kırmızı-turuncu alevler şimdi altın rengini almıştı. Yüzünün çizgilerinde keskin, çiğ açlığın damgasını görebiliyordu. Çok şehvetliydi. Tüm vücudu kenetlenmiş gibiydi, bekliyor, bekliyordu. Nefesini tuttu. Kalbi duracak gibiydi.

"Sielamet andam." Gözlerindeki alevler sıçradı ve ateşli bir parıltıyla yandı. "Sana ruhumu veriyorum."

Şimdi yanıyordu, başı çarşafın üzerinde ileri geri sallanıyordu. Onun kalbine ve ruhuna sahipti. Sadakati. Onun bedenini de istiyordu. Şimdi. Şimdi.

"Lütfen, Dax," diye fısıldadı, bir yalvarış, bir dua.

"Benim için hazır olmalısın, sivamet. İlk seferinde senin için sadece zevk istiyorum."

"Ben hazırım," diye neredeyse hıçkırıyordu. Elleri adamın saçlarına gitti, o ipeksi dikenleri çekiştirerek onu üzerine çıkarmaya çalıştı. İçindeki her şey onun için acıyor, nabızı atıyor, zonkluyor ve onu talep ediyordu. Gerilim gittikçe daha sıkı sarılıyor, vücudunun patlayabileceğini düşünene kadar basınç artıyordu.

Dilinin üzerinde gezindiğini hissetti ve akılsızca kıpırdandı. Adam onu hareketsiz tutmak için bir kolunu sıkıca kalçalarına doladı.

"Çok sabırsızsın. Kımıldama."

"İmkansızı istiyorsun," diye soluk soluğa kaldı.

Başını, onu azarlayan bir bakış atacak kadar kaldırdı. Artık neredeyse tamamen kırmızı olan gözleri, kontrolden çıkmakla tehdit eden bir ateşle parlıyordu.

Riley parmaklarını onun sık kırılmış saçlarında daha sıkı kıvırdı, var gücüyle tutunmaya çalıştı. Toplanan baskıya, sıcağın yoğunluğuna dayanabileceğini gerçekten düşünmüyordu. Adamın derisinin altında pullar olduğu izlenimine kapılmıştı ve tıpkı gözleri gibi derisi de ateş kırmızısıydı. Vücudunun sıcaklığı, tıpkı onunki gibi, sanki her ikisi de alev almış gibi yükselmışti. Pullardan çıkan kırmızı-altın tozlar etraflarına yağıyordu.

Ağzı tekrar ona dokundu, dili hınzırca okşadı ve sonra derinlere saplandı. Neredeyse kasılacaktı, kasıldı, kolunun kısıtlamasına rağmen kalçaları sarsıldı. Kasları sertçe sıkıştı. Küçük bir feryat koptu. Adam yavaşça saldırmaya başladı, dili ve dişleriyle onu aklından çıkarıyordu. Boğazından sıcak ve çaresiz sesler çıkıyordu, sanki onun tadına doyamıyormuş gibi. Kolları sıkılaştı, yalayıp emerken ve dişleriyle küçük ısırıklar alırken onu hareketsiz tuttu, altında kıvrandı, başı savruldu ve vücudu ağzına daha fazla sıcak krema döktü. Adam bir parmağını içine soktuğunda zevk karnını kavradı ve hızla yükseldi.

Hayatta kalamayacağım. Vücudu gittikçe daha sıkı sarılırken korku zihninden geçiyordu. O kadar seksiydi ki, hayal bile edemeyeceği kadar ateşliydi ve ona ayak uydurmasının hiçbir yolu yoktu.

Bana tutun. Sesi şehvetle kabalaşmıştı.

Dax başını kaldırdı, parıldayan gözlerinde sahiplik vardı. Adam kalçalarının arasına girip kalçalarını kaldırarak girişine yerleşirken midesi kasıldı. Onun kendisine karşı sıkı sıkıya sarıldığını hissedebiliyordu, çok sıcak ve kalındı, çeliğin üzerindeki kadife gibi. Küçük bir hıçkırık kaçtı. Bir an daha bekleyemezdi.

Yavaş yavaş, santim santim içine girmeye başladığında parmakları kalçalarını kavradı. Başını geriye attı, yüzü çiğ bir zevk maskesine dönüşmüştü.

"Ainamet andam. Sana bedenimi veriyorum."

Dax kontrol için savaştı. Kız kavurucuydu, onu ateşle sarıyordu, o kadar sıkıydı ki sıgacağından emin değildi. Çok isteksizce, sıkı kasları gevşedi, onun istilasına izin verdi, yavaş, enfes bir teslimiyet.

"Sívamet kuuluak kaik että a ted." Duygular üzerine ve içine akarken kelimeleri ısırdı. Vücudu onun içine girmesini istediğinde kendini sabit tuttu ama kadının alışması için biraz zamana ihtiyacı vardı. "Senin olanın aynısını kendime alıyorum."

Her kelimesinde ciddiydi. Bağlayıcı bir ritüel olsun ya da olmasın, bu sözler onun için aralarındaki bağlardan daha önemliydi. Kız onun hazinesi olacak, el üstünde tutulacak, korunacak ve her şeyden çok sevilecekti. Kalbi onundu.

Ruhu da. Ve onun bedeni, daha önce var olduğunu hiç düşünmediği bir zevkin bu güzel aracı. Daha derine iterken dişlerini sıktı, kaslarının isteksizce gevşediğini hissetti.

açılım gibi ve yapraklar . veince bariyerine dayanana kadar çiçekler onu çevreledi. Ona, seçiminden asla pişman olmayacağı bir zevk vermek istiyordu. Yer değiştirerek onun üzerini örttü, bu hareket onun soluk soluğa kalmasına ve altında kıvranmasına neden oldu, kasları ateşli bir tutkuyla onu kavradı. Adam göğsünün kabarıklığını okşadı. Yine kılıfı sıkılaştı, neredeyse onu zevkle boğuyordu.

Ona ne söylemiş olursa olsun, verdiği kararlar onun ruhunu kurtarıyordu. Asla vampire dönüşmeyebilirdi ama hediyesi onun için daha da önemliydi çünkü onu seçmişti. Endişe ve korku içindeyken onu bilinmeyen bir dünyaya, tehlikelerle dolu bir dünyaya kadar takip etmişti. Kendisine ve korumak için çok mücadele ettiği dünyaya olan inancını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kaldığında ona güvenmiş, ona inanmıştı. Onun için ne ifade ettiğini bilmiyordu ama o buna asla izin vermezdi.

ve onun zevki onun için güvenliği kadar önemliydi.

Riley'nin elleri Dax'ın pazularını buldu ve oradaki sarmal gücü hissetti. Sert eti içini dolduruyor, onu geriyordu. Yaptığı en ufak hareket Riley'nin teninde ateşten çizgiler ve vücudunda şimşekler çakmasına neden oluyordu. Dudakları göğsünün üzerinde bir yol izledi, kremci, ağrıyan tümseğı ağzının sıcaklığına çekti, güçlü bir şekilde emdi, dili kırbaçladı ve dişleri meme ucunu sıyırdı. Bu his onu çılgına çeviriyor, ihtiyacını çaresizliğin ötesine itiyordu.

"Dax, daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım var." Bir türlü rahatlamayan ve sürekli artan baskıyı durdurmak zorundaydı.

Bir an için başını kaldırdı, o çok yönlü gözler binlerce alevle şiddetle parlıyordu. Uzun, keskin dişlerini ortaya çıkarmak için ağzını açtı. Kadının nefesi ciğerlerine kaçtı. Dişler göğsünün kabarıklığı boyunca derine batarken, kalçaları öne doğru fırlayarak ince bariyerini aştı. Acı, vücudunda bir anda yerini neredeyse coşkuya bıraktı.

Riley'nin vücudu eğildi, kalçalarının itişini karşılamak için yükselirken ayaklarının tabanı kaldıraç olarak yatağı buldu. Yumrukları saçlarında iki katına çıkarak onu kendisine doğru tutarken, kanı Riley'nin içine akıyor ve türünün gerektirdiğı şekilde onları birbirine kilitliyordu. Adam her yerdeydi, onun bedeninde, zihninde, kalbini sararken, kokusu her bir duyusunu istila ediyordu.

Birbirlerine ne kadar yakın olurlarsa olsunlar, kendisinin tadını alabiliyor, kanı hücrelerine ve organlarına dolduğunda içindeki zevk patlamasını hissedebiliyordu. Zaten büyük olan ereksiyonu daha da kalınlaşarak onu daha da gerdi. İçinden ateş fışkırdı, kadınsı kılıfı onu boğucu, kadife yumuşaklığında, ateşli bir kavrayışla sardı, sağdı ve sıktı, her vuruşta derin ve sert bir şekilde iterken, her ikisini de o serbest düşüşe yaklaştırdı.

Duygular kadının içinden geçip gidiyor, adamın zevkiyle kadınının birleşimi onu daha da yukarı itiyordu. Isı onu yaktı, kavurdu. Gerginlik, görünürde bir son olmaksızın gittikçe daha fazla geriliyordu. Adamın omuzlarını kavradı, altında çılgınca savrulurken tırnakları etine battı.

Dax isteksizce başını kaldırdı ve göğsünün üzerindeki iki iğne deliğinden sızan kanın kremi yamaçtan aşağı, gergin meme ucuna doğru süzülüşünü izledi. Dax bu baştan çıkarıcı izi takip ederken göğsü inip kalkıyor, kendini şımartırken vücudu tekrar tekrar onunkine sertçe çarpıyordu. Sonunda küçük yaraları diliyle kapattı.

"Ainaak olenszal sívambin." Kelimeleri sertleşmiş, boğuk bir tonda söyledi, durgunlaştı, ikisine de rahatlama vermeyi reddetti. Neredeyse hırlayacaktı, vücudundaki haz hiç aklına gelmemişti. "Hayatınız benim için her zaman değerli olacak."

Neredeyse akılsızdı, onu kavramak için kaslarını sıkıyordu. Zihinleri arasındaki bağlantı sayesinde, onun kontrolünün en uç noktasında olduğunu biliyordu.

Kolunu başının altından geçirdi, gözleri artık alev alevdi, bir dağ gibi yakıyordu onu. "Sakin ol."

Nefes nefese kalmıştı, kalçaları itaat edemiyordu, kasları adamın etrafında kenetlenmişti, serbest kalmak için çaresizce çırpınıyordu, başı çılgınca dönüyordu. Ne söylerse söylesin kıpırdamadan duramıyordu. Yukarı doğru gerindi ama adam bir elini göğsüne götürürken onu hareketsiz tuttu. Elmas sertliğindeki tek tırnağıyla kalbinin üzerindeki ağır kas boyunca ince bir çizgi açtı.

"Teklifimi kabul et, sivamet. Benim dünyama yaklaş."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Şok içinde ona baktı. Yine de öyle olmamalıydı, o açık çiçek tarlasında, sert vücudu ve onu çağıran yakut kırmızısı kan damlalarıyla çok erotik, ateşli ve seksi görünüyordu. Neredeyse başını sallayacaktı ama bu manzara karşısında büyülenmişti.

"Lütfen," diye fısıldadı. Vücudu alev alev yanıyordu. Serbest bırakılmaya ihtiyacı vardı ama yalvarışının onu uçurumun kenarına götürmesi olduğundan emin değildi. Onun tadına bakmanın cazibesi

görmezden gelmekte zorlandığı karanlık bir fısıltıydı. Onun kanını içme fikri erotik değil, iğrenç olmalıydı ama ağzı şimdiden onun tadını alabiliyordu. Kokusu her yerdeydi ve vücudu sıcak ve muhtaçtı.

"Bu seçimi kendi başına yapmalısın Riley," dedi amansızca. "Seni benim dünyama yaklaştırmamanın yolu bu ve bunun gerçekten istediğin şey olduğunu bilmelisin." Başını bir kolunun kıvrımına yasladı, diğeriyle kalçalarını kavradı ve derinlere doğru itti.

Riley onun kalın, sıcak şaftının çelik bir damga gibi içine ateş saçtığını hissedebiliyordu. Onun içinde alevlerin yandığını biliyordu. Derisinin altındaki parıltıyı, gözlerini, vücudunun kavurucu sıcaklığını görebiliyordu. Kılıfının derinliklerine gömülen sert etinin her santimi bu alevleri içine yayıyordu. Ateş aldı ve yandı. Görünürde sonu yoktu. Kadın hareket etti ve adam durdu.

Bir hıçkırık kaçtı. Ona ihtiyacı vardı. Onu istiyordu.

Bana açlık duyuyorsun.

Bir kan damlası göğsündeki kasların üzerinden düz, sert meme ucunun kenarına doğru süzüldü. Bakışları onu takip etti, dili dudağının üzerinde kayıyordu. Onun gerçeklerden saklanmasına izin vermeyecekti. Damarlarının derinliklerinde, vücudundaki korkunç ağrı kadar güçlü bir zonklama hissedebiliyordu. Onun çiçekteki tadını ve etrafını saran çiçek tarlasıyla bin kat artan sarhoş edici kokusunu hatırladı. Adamın fısıldadıklarının doğru olduğunu inkâr edemezdi ama insani çekingenlikler ona engel oluyordu.

Açlığının beni dövdüğünü hissediyorum.

Sesi baştan çıkarıcıydı, içine soktuğu ve bir kez daha hareketsiz bıraktığı o sert, çekiç darbesi bir yana. Çaresiz, ne yaptığını düşünemedi, diliyle o ince kızıl izi yaladı. Adamın tadı kadının içinde şampanya gibi patladı. İzi kaynağına kadar takip etti, ağzı yapıştı, dili daldı ve okşadı.

İniltisi sert ve seksi bir sestti. Başını geriye atarak ona fısıldadı, artık kararını verdiğine göre ona yardım ediyordu. Hayatının özü ona akıyor, onu dolduruyor, yeniden yapılandırıyor, besliyordu.

"Te élidet ainaak pide minan. Hayatın her zaman benimkinden üstün olacak," diye ısırdı Dax sıkılmış dişlerinin arasından. Kendini tutma çabasıyla vücudu titredi. Derisi kırmızı ve altın renginde parılıyor, altındaki pullar görünüyordu.

Riley onun yüzüne baktı. Katıksız şehvet çizgileri derinlere kazınmış, uyarılma sarmalları derinlerde dönüyordu. Adamın tadı ona sertçe çarptı, vücudundaki ateş fırtınasına eklenen bir afrodizyaktı. Ona asla doyamayacaktı, ne tadına ne de vücuduna.

Yeter, sivamet. Bir kerede çok fazla alamazsın. Sadece bir değişim için yeterli.

Onun sözlerini sanki çok uzaklardan duymuştu. Kanı kulaklarında kükredi. Ne demek istediğinden emin değildi ama duramıyordu. Dax elini nazikçe kızın ağzıyla göğsü arasına sokmak zorunda kaldı.

"Te avio päläferttilam." Adam kadının kalçalarını iki eliyle kavradı, onu daha yakına kaydırđı ve bacaklarını omuzlarına doğru itti. "Sen benim hayat arkadaşımısn."

Küçük bir hıçkırıkla geriye düştü, bakışları onunkilere kilitlendi. Vücudu patlamak üzereydi, o kadar gergindi ki parçalara ayrılacağından korkuyordu. Vücudunun bu hareketi şaftını okşadı ve içinde derinlere doğru okşadı. Beyaz ateşin fırça darbeleri. O sınıra çok yakındı ama yine de devrilmiyordu.

"Dax." Adını haykırdı, ona doğru uzandı, zihni bulanıktı, onu uçurumdan aşağı götürmesine ihtiyacı vardı. "Lütfen. Yapamam..." Ondan ne istediğini bilmiyordu, sadece içten dışa doğru yandığını biliyordu.

Dax ileri atıldı, canlı etten çelik bir diken gibi, kendini tekrar tekrar gömdü. Derinlere. Çok derine. Onun karnını delip geçtiğini hissettiğine yemin etti. Tekrar ve tekrar. Çok sert. Ona doğru pistonladı, daha da derine inerek

ruhuna girdiğinden emindi. Hiç duraksamadı, nefes almak için bir an bile beklemedi, sadece vücuduna acımasızca vuruyordu.

Riley tırnaklarını onun kollarına geçirdi, kafası akılsızca savruldu, ciğerleri hava almak için yandı. Zihninin derinliklerinde kendi çığlığını duydu. Ağzı açıktı ama aslında hiçbir ses çıkmıyordu. Vücudu onunkine sertçe kenetlendi. Orgazm içini parçaladı, onu paramparça etti, kemikleri ve kasları eritti, şok edici bir zevk patlamasıyla hücreleri ve dokuları yaktı. Dax'ın ateşli bir yanardağ gibi patladığını hissetti, vücudu milyonlarca parçaya ayrılmış gibi görünürken sıcak nabızlar atıyordu.

Dax onun üzerine yığıldı, hırıltılı bir şekilde nefes alıyordu, kalbi o kadar sert çarpıyordu ki duyabiliyordu. Kıpırdamıyordu, vücudu hâlâ zevkle canlıydı ama kurşun gibiydi, kolları o kadar ağırdı ki ellerini dokunmaya bayıldığı o kalın saç derisine sokacak gücü kendinde bulamıyordu.

Dax başını onun boynuna çevirdi. Ainaak sívamet jutta oleny. Fısıltı zihnini doldurdu. "Sonsuza kadar bana bağlısın."

Başka bir şok zevk dalgası onu yıkadı. Ürperdi, vücudu tekrar tekrar doruğa ulaştı. İçinde farklı bir şeyler hissedebiliyordu. O... daha fazlasıydı. Gelişiyordu. Ona bağlanmıştı. Onu asla bırakmak istemiyordu. Sanki onları birbirine dokuyan milyonlarca küçük iplik varmış gibi görünüyordu.

Dax onun gözlerine öpücükler kondurdu. "Ainaak terád vigyázak.

Sen her zaman benim gözetimimdesin."

Vücudu titreyen Riley, elini onun yüzüne doğru kaldıracak enerjiyi bulmak için kendini zorladı. İnanılmaz uzunluktaki kirpikleri ıslaktı. Uçlarına hafifçe dokundu.

Başını çevirerek kızın parmaklarını ağzına aldı ve onu bırakmadan önce hafifçe emdi. "Bağlama ritüeli bizim evlilik versiyonumuz, sadece daha kalıcı. Senin ruhunu benimkine bağlıyor. Belki de neye bulaştığın hakkında daha fazla fikre sahip olana kadar beklemeliydim. Bu bir mazeret değil ama tekrar yalnız kalmak istemiyorum Riley."

"Ben de öyle," diye güvence verdi, gözyaşlarını geri kırparak. "Ben bunu istiyorum. Ne olursa olsun, Dax, seninle birlikte olmayı seçiyorum. Beni geri dönüş olmayacağı konusunda uyarmıştın. Ben buna hazırım."

Onu da yanına alarak yuvarlandı, böylece Riley onun göğsüne yayıldı. Riley bitkin bir halde yüzünü onun boynu ile omzunun birleştiği yere gömdü. Yalnız kaldığında verdiği kararın büyüklüğü karşısında dehşete düşeceğinden emindi ama yine de ona sarıldı, bir eli saçlarındayken diğer eli göğsünü okşuyordu.

Dax kollarını ona dolayarak sıkıca sarıldı. "Uyuyacak mısın?"

"Evet. Gary ve Jubal için çiçekleri toplayabilirsin," dedi. "Gecenin geri kalanında hareket etmeyeceğim."

Dax usulca güldü ve başının üstüne bir öpücük kondurdu. "Nasıl isterseniz leydim."

14

Riley gün batımından hemen önce uyandı. Sadece dakikalar kaldığını nereden biliyordu, emin değildi ama güneşin gökyüzünden tam olarak ne zaman batacağına dair aklında hiçbir şüphe yoktu. Böceklerin sürekli vızıltısının onu uyandırmış olabileceğini düşündü, ses kafasının içinde o kadar yükselmiş gibiydi ki ellerini kulaklarına kapattı. Kuşlar ağaçların tepesinde uçuşuyor, avcılar onları avlayacağı uzun bir geceye hazırlanırken normalden çok daha yüksek sesle ciyaklıyor ve ötüyorlardı. Her şey çok daha gürültülüydü, buna

birkaç adamın horlaması.

Eli acıyordu ve incelemek için kaldırdığında oldukça şişmişti. Belli ki bir örümcek ya da bir böcek onu ısırılmış ve alerjik bir reaksiyon göstermişti. Isırıklara karşı alerjisi olduğunu hatırlamıyordu ama yağmur ormanlarında böceklerin her türlü zehri taşıyabileceğini biliyordu. Bu konuda bir şeyler yapması gerekecekti. İlk yardım çantası sırt çantasındaydı.

Sinirli bir şekilde hamağında doğrulup kamp alanını inceledi. Vücudunun hiç bilmediği yerleri nefis bir şekilde ağrıyordu. Kalbi, yaptığı şeyin -kendini Dax'a vermesinin- büyüklüğü yüzünden biraz fazla çarpıyordu. Kendisinden başka kimseye kızgın değildi.

Dürüst olmak gerekirse, neredeyse kendini onun kollarına atacaktı. Hatta onu vazgeçirmeye bile çalışmıştı. Gerçekte, gerçek günleri sayarsak, onunla neredeyse hiç tanışmamıştı, ama sanki

onu hayatındaki herkesten daha iyi tanıyordu. Onun zihnini paylaşarak, onun hakkında çok şey öğrendi.

Riley başparmağını sertçe ısırđı, dişlerini tırnak boyunca ileri geri sürterek yağmur ormanındaki davranışıyla küçük, durağan hayatını bağdaştırmaya çalıştı. Aptalca davranıp böylesine harika, inanılmaz, ateşli bir ilk seferden pişmanlık mı duyacaktı? Sanki lisedeymiş gibi değildi. Tanrı aşkına, o bir üniversite profesörüydü. Yağmur ormanındaki en ateşli vampir avcısıyla seks yapmak istiyorsa, bundan utanmasına kesinlikle gerek yoktu.

Utanmış mıydı? Tabii ki hayır. Verdiği için asla pişman olmayacaktı.

Ama bu sadece vücudu için geçerli değildi. Küçük bir iç çekişle, örgüsünden çıkan uzun saç tutamlarını yüzünden uzaklaştırdı. Dax'ın kalın örgüyü çekip çıkarışını, ellerini saçlarında gezdirişini hatırlayınca yüzü kızardı. Gary için çiçekleri topladıktan hemen sonra saçlarını yeniden örmüştü. Hareket edemeyecek kadar bitkin bir halde yatağın üzerinde çırılçıplak uzanmıştı. Yine yüzüne renk geldiğini hissetti.

Dax'le sadece seks yapmış olsaydı, bu kadar gergin olmazdı. Ona kalbini ve ruhunu vermişti. Aslında bir uçurumdan atlamıştı ve bir güvenlik ağı olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Eğer Dax onun için hissettiklerinin aynısını hissetmezse onu paramparça edebilirdi. Ve işte buradaydı. Tüm sorun. Aynı şekilde hissettiğini iddia ediyordu ve dün gece onun aklındaydı ve bundan çok emindi ama bugün ondan uzak kalmaya dayanamıyordu.

Ayrılık onu pençesine almıştı. Zihnini ondan uzaklaştıramadığını fark etti. Sanki nefesini tutmuş, onun gelmesini bekliyormuş gibi hissediyordu. Ailesindeki kadınların eşlerine her an yanlarında olmak isteyecek kadar yakın olmalarından nefret ediyordu. Kendini bağımsız, iyi eğitilmiş, kendi başının çaresine bakabilen bir kadın haline getirmişti. Arkadaşlarıyla vakit geçiriyor ve onların arkadaşlığından gerçekten keyif alıyordu. Eğlenmek için bir erkeğe bağımlı değildi.

geçim kaynağı. Atalarının hepsi kocalarından birkaç hafta sonra ölmüştü, kendi annesi bile.

Riley bir daha asla eskisi gibi olmayacağına o kadar kararlıydı ki... Dax'i saplantı haline getirmişti. Onu görmeye ihtiyacı vardı. Ellerini tekrar yüzünde gezdirerek sağlıklı düşünmeye, durumu değerlendirmeye çalıştı. Geri dönüş yoktu ve yapabilse bile yapmayacağını biliyordu. Ona aşık, aşktan da öte. Onun zihni kendininkini paylaştığı anda kaybolmuştu. Bir daha asla yalnız kalamayacaktı. Sadece ona uzanması gerekiyordu ve o da oradaydı. Ona olan bağlılığını okumak çok kolaydı. Dax ona olan ihtiyacını ya da hayranlığını gizlemeye çalışmıyordu. Onun için gerçekten sadece Riley vardı.

Çantasından ilk yardım çantasını çıkardı ve alerji kremi bulana kadar karıştırdı. Peki neden üzgündü? Neye bulaştığı hakkında hiçbir fikri yoktu ve her zaman, her zaman bir planı vardı. Zihni bu şekilde çalışıyordu. İstikrara ihtiyacı vardı. Bir hedefe. Kendini bir uçurumdan aşağı atıp da nasıl ineceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Kendini bir adama teslim etmedi. Hayır, insanları besin kaynağı olarak gören bir Karpatyalıya. Yağmur ormanına ayak bastığından beri her şey kontrolden çıkmıştı.

Kremi şişmiş eline sürdü, rüzgâr yüzünü hafifçe okşayarak ona yalnız olmadığını söylerken iç geçirdi. "Weston," diye selamladı başını çevirmeden. Her şeyi dikkatlice ilk yardım çantasına geri koydu ve çantayı sırt çantasına yerleştirdi. "Bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum. Benim uyku alanımdan uzak duracaktın. Mahremiyeti severim."

"Diğerleri kalkmadan önce seninle konuşmak istedim."

Riley içini çekti ve gecenin bir yarısı içine bir şey girmedikten emin olmak için botlarını ters çevirdi. Don Weston'ın sesinin uzlaşmacı olduğunu kabul etmek zorundaydı ama yine de kendini hazırladı ve Jubal'ın ona verdiği silahın yanında olmasına şükretti. Hatta silahın nerede olduğunu hissedecek kadar ileri gitti.

hamaktaki uyku tulumunun içinde saklıydı. "Tabii, ne oldu?"

"Bak, benden hoşlanmadığını biliyorum. Ve itiraf etmeliyim ki, iyi bir sebebin var. Böyle yerlere gitmek zorunda kaldığımda çok fazla içiyorum. Vahşi doğadan nefret ediyorum. Her şeyden nefret ediyorum, özellikle de böceklerden. Pislik gibi davrandığımı biliyorum ama bunun zararsız bir eğlence olması gerekiyordu ve bu bana belli bir imaj veriyor." Weston kaşlarını çattı ve kendisine en yakın ağacın payanda köküne bastı. Omzunun üzerinden diğer adamlara baktı ve sesini daha da alçalttı. "Bu sizin için büyük bir şok olacak ama benim birkaç kız kardeşim var..."

Riley'nin kafası yukarı kalktı ve çok şaşırılmış bir şekilde ona baktı. Bırakın kız kardeşleri, bu adamı annesiyle bile bir tutamazdı. "Hiç şüphelenmemiştim."

Weston arkasını dönüp Mack Shelton'a baktı ve botunun burnuyla çürümeye yüz tutmuş bitkileri itti. "Evet, benim de kız kardeşlerim var ve onları arkadaşlarımdan uzak tutuyorum."

"Demek bu yüzden profesörle birlikte geri dönmek yerine bizimle birlikte dağa geldin. Bu senin karakterine çok aykırı görünüyordu," dedi Riley.

Ona kaşlarını çattı, omuz silkti ve küçük bir iç çekti. "Şunu söylememe izin verin. Bu adam, Dax, hepinizin onu önceden tanıdığınızı söylediğinizi biliyorum, ama onun nasıl biri olduğunu gerçekten bildiğinizi sanmıyorum. İyi bir oyun oynuyorum ve belki de o kadar güvenebileceğiniz biri gibi görünmüyorum, ama böyle adamlar..." Başını sallayarak sözlerini bitirdi.

Riley silahı uyku tulumundan çıkarıp sırt çantasına koydu. Weston'ın anlattıklarını dinlerken ellerini meşgul edecek bir şeye ihtiyaç duyduğundan hamağını indirmeye başladı. Ayrıca Dax gelir gelmez tekrar harekete geçeceklerdi.

"Çok çekici ve harika görünüyor ama tehlikeli biri. Onun gibi birkaç adam gördüm ve karşı karşıya geldiklerinde acımasız dövüşçülere dönüşüyorlar. Kız kardeşlerimin çıkmasını isteyeceğim türden bir adam değil, hepsi bu."

Riley hamağını sırt çantasına soktu, bir nefes aldı ve Weston'la yüzleşmek için arkasını döndü. Onu uyarmaya çalışıyordu, bu bir bakıma hoştu ama çok geç kalmıştı; Riley çoktan kaybolmuştu. Dax'ın kendisi için tehlikeli olduğunu biliyordu ama Weston'ın kastettiği şekilde değil.

Teninde elektrik yayıldı ve damarlarında cızırdadı. Çok yakındaydı. Dax. Çok yakındı. Tüm vücudu anında onunkine ayarlandı. Kokusu akşam esintisinde ona doğru sürüklendi, tüm baharat ve erkeksilik, Dax olarak tanıdığı açık hava, vahşi koku. Bir nefes aldı ve onu ciğerlerine çekti.

Bir anda kendini tamamen canlı ve inanılmaz derecede şehvetli hissetti. Göğüslerinin karıncalandığının, meme uçlarının gerildiğinin, midesinin derinliklerinde daha önce sadece belli belirsiz farkında olduğu için için yanan ateşin alevlendiğinin farkındaydı. Bunu nasıl yapmıştı? Henüz onu görmemişti bile.

Gülümsemeyi başararak dikkatini tekrar Weston'a yöneltti. "Uyarın için minnettarım, Don. Dikkatli olacağım."

Ne kadar dikkatli? Şimdi bana karşı koymayı mı düşünüyorsun?

Kelimeler zihninde parıldadı. Dax'ın sesinde onu hem korkutan hem de heyecanlandıran bir keskinlik vardı. Parmakları yaralı elinin üzerinde kaydı. Acı bir anda yok oldu. Sert vücudu arkadan onunkine sürtündü. Kalçalarını yaklaştırdı, böylece ağır ereksiyonu vücuduna baskı yaptı. Güçlü parmakları sağ göğsünü okşadı. Karnı gerildi. Uylukları ağrıyordu. Görünür bile değilken bunu nasıl yapabiliyordu?

Nasıl oluyor da etrafın hep erkeklerle çevrili, sivamet? Senin bu huyunu sevmiyorum, hep başka erkeklerle birlikte olmak.

Şimdi nefesi kızın boynuna sıcak geliyordu. Dili kadının sıçrayan nabzı boyunca yaladı. Güçlü dişleri boynunu ısırды, tam da şimdi atan nabzın üzerinde. Isırık acıttı ama dili acıyı hafifletti.

Onlarla birlikte seyahat ediyorum, diye belirtmek zorunda hissetti. Kasten kalçalarını ona doğru geri itti. Ya da

Fark etmedin mi?

Mutluluk içinde patladı. O gelmişti. Midesi sakinleşti, kalbi çarpmayı bıraktı. Kendini onun ciğerlerinin ritmini takip ederken buldu.

Kaç kişi seni benim hakkımda uyardı?

Keskin dişler ikinci kez boynunun yan tarafını sıyırdı ve rahmi kasıldı. Dizlerinin bağı çözüldü. Weston'ı Dax hakkında onu uyarırken, küçük özel sığınağında onunla yalnız bulunduğu için kesinlikle mutlu değildi. Weston'ın açık zihnine akıyordu. Ona duyduğu açlığı. Weston'ın, onca insan arasında ona akıl vermeye çalışmasından duyduğu gizli eğlenceyi.

Onu tatlı buluyorsun. Son kelime alaycı bir küçümsemeyle söylenmişti.

Dişleri üçüncü kez, kadının nefesini kesecek kadar sert bir şekilde ısırıldı. Ama işte o zeki dil, küçük yarayı iyileştirici, uyuşturucu tükürükle yıkıyordu. Dişleri nabzının üzerinde ileri geri gidip geliyordu. Vücudu beklentiyle güçsüzleşti, onu karşılamak için ağladı. Gözlerini kapatarak bekledi, onun erotik ısırığına ihtiyaç duyuyordu.

"Riley, iyi misin?" Weston sesine bir parça endişe karışarak sordu. "Seni gerçekten üzmemek istemedim. Birinin sana bir şey söylemesinin önemli olduğunu düşündüm."

Bir an için Don Weston'ın hâlâ yakında olduğunu unutarak irkildi.

Ona cevap ver ki gitsin. Koruyucu rolünden çok rahatsız. Ve seni arzuluyor. Ellerini sizden zar zor uzak tutabiliyor. Aranıza hemen mesafe koyması onun sağlığı için en iyisi.

Don Weston'ı kıskanıyor olamazsın. Bu özellik çok karakter dışı, neredeyse önemsiz ve Dax'e yakışmayan bir şeydi.

Saygı duymadığınız bir adamı kıskanmanız için hiçbir neden yok. Dax'in sesi biraz kibirli geliyordu.

Vücudu onunkine bu kadar yakinken doğru düşünmek zordu. Sarhoş edici kokusu onu sarmış, ona dair farkındalığını artırmıştı. Sadece beni uyarmaya geldi. Yapmaması gereken bir şeyi bir kez bile denemedi.

Boynundaki nabzın üzerinde ritmik bir şekilde ileri geri hareket eden dişleri dikkatini dağıtıyor, sağlıklı düşünmesini neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Elleri vücudundan yukarıya, gömleğinin içine doğru kayarak göğüslerini avuçladı. Adam görünmeden arkasında duruyordu, sıcaklığı onu çevreliyordu, ağır ereksiyonu ona sıkıca bastırıyordu ve tek düşünebildiği ona tekrar tekrar sahip olmaktı. Bir erkeğin vücuduna aşık olmak mümkün müydü?

O iyi bir adam değil. Kendini iyi biri olarak hayal ediyor ama kadınların onu istediğine kendini inandırıyor çünkü onlara hakkı olduğunu düşünüyor. Er ya da geç bir kadına zarar verecek ve o kadın siz olmayacaksınız. Sesindeki tehdidi yanlış anlamak mümkün değildi. Ben bir kötülük avcısıyım. İnsan ya da Karpatyalı. Benim için fark etmez. Kötülüğü bulduğum yerde yok etmek benim görevim.

Omurgasından aşağı bir korku ürpertisi süzüldü. Dax'ın tehlikeli olduğunu başından beri biliyordu, bunu ona Weston'ın söylemesine gerek yoktu. Saniyeler içinde eski dünyanın kibarlığından patlayıcı bir şiddete dönüşebilirdi.

Kız kardeşleri var.

Dax boynu ile omzu arasındaki tatlı noktayı ısırды. Vücudu bir kaya kadar sertti, boyun eğmiyordu, kolları güçlüydü ve onu çevreliyordu. Etrafındaki ısı yükseldi, adamın vücudundan kadınıninkine sızdı. En kadınsı çekirdeğinde baskı gittikçe daha da sıkılaştı, açlık keskin ve korkunç bir şekilde yükseldi, sadece onun yatıştırabileceği bir acı.

Kız kardeşlerinin yanındayken aklından neler geçtiğini size söylersem, onu desteklemiş olmazsınız.

"Ben iyiyim, Don," diye çıkmayı başardı, sesi çok boğuktu. "Uyarın için teşekkürler, çok dikkatli olacağım. Ama hızlıca toplanmam gerekiyor; bugün nehre ulaşmamız gerekiyor."

Yemek kokusu hafifçe midesini bulandırdı. Diğerleri kahvaltayı bitirip kampı dağıtıyorlardı. Weston'a gitmesi için bağlamak istiyordu, böylece diğerleri gitmeye hazır olmadan önce Dax ile yalnız kalabilecekti. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

onunla yalnız. Dudağını sertçe ısırđı. Yetişkin bir kadındı ve böyle ahlaksızca davranmaya hakkı yoktu.

Bunu uyduruyorsun, değil mi? Dax'ın Weston hakkında böyle bir şey bilemeyeceğine eminim.

Gece güvercin grisinin yumuşak tonlarında çökmüş, bir battaniye gibi etrafını sarmıştı ama hâlâ açıklıktaydı, sadece birkaç ağaç ve onu koruyan ince bir örtü vardı. Kimse Dax'ın ne yaptığını göremiyordu ve şu ana kadar edepli görünmeyi başarmıştı, oysa tek yapmak istediğı kıyafetlerini çıkarıp kendini Dax'a bırakmaktı.

Dax'ın ağır ereksiyonu kalçalarının kıvrımları boyunca bir damga gibi yanıyordu. Dax'ın elleri göğüslerine yavaş ve bilinçli bir şekilde masaj yapmaya başladı, parmakları göğüs uçlarını çekiştirip yuvarlarken, ağzı boynunda aşağı yukarı alev alev yanıyordu. Kadın zevkten inlemesini bastırmak zorunda kaldı. Duygu bir gelgit dalgası gibi içinden geçti.

İnan bana sivamet, keşke olsaydım. O çok ahlaksız bir adam. Sadece tam potansiyeline ulaşamadı.

Weston uzaklaştığı anda, başını Dax'ın omzuna yasladı, ihtiyaçtan zayıf düşmüştü. Dax'ın ağzı tekrar boynuna gitti, dişleri nabzını kazıyordu. Kanı sıcak bir şekilde yükseldi, her sinir ucu ısırması için çığlık atıyordu. Nefesi saf bir ihtiyaçla kesik kesik geliyordu.

Dax söz konusu olduğunda kendini kontrol edemiyordu. Dax konuştuğı, hatta ona yaklaştığı anda vücudu alevler içinde kalıyor ve tüm edep kurallarını pencereden dışarı fırlatıyordu.

Kimse göremez. Seni onların görüşünden koruyorum. Buraya gelseler bile seni göremeyecekler.

Elleri düz karnından aşağı kayarak kargo pantolonunun bel bandına indi. Kadın itiraz etmeyi düşündü, gözlerini açıp etrafına bakındı ama adamın avucu tümseğini kavradı, başparmağı ilgi bekleyen o sıcak küçük düğmeyi buldu.

Durmak zorundasın. Sessiz kalamayacağım, diye soludu, karnındaki gerilim gittikçe daha da sıkılaşıyordu. Adam

ona zar zor dokundu ve o zaten çok yakındı ...

Çıkardığın küçük sesler kulaklarıma müzik gibi geliyor. Onları duymaya ihtiyacım var, diye fısıldadı hınzırca, dişleri kulak memesini çekiştirirken. Benden başka kimse duymayacak.

Bir parmağını kızın kaygan sıcağına soktu, başparmağı okşuyor ve gümbürdüyor, acımasızca oynuyor, kızın nefesini tutamayacağı kadar hızlı bir şekilde onu daha da yükseğe çıkarıyordu.

Bir  ıg lık kaçtı. Adamın memnuniyet patlamasını hissetti ve ikinci bir parmak ilkinde katılarak onu gerdi. Dişler boynunun derinliklerine battı. Acının parıltısı kaslarını sıkılaştırdı, böylece parmaklarını sıkıca kavradılar. Acı yerini o kadar büyük bir tensel zevk seline bıraktı ki, adam onu tutmasaydı düşecekti.

Benim olanı bana ver.

Emir zihnini doldurdu, talepten başka bir şey değıldi. Ağızını ona dayaması, hayatının özünü içine çekmesi, parmaklarının onu sahiplenmesi, elinin göğsünde olması, meme uçlarını çekiştirmesi hepsi çok fazlaydı. Vücudu güçlü dalgalarla patladı, göğüslerine ve kalçalarına doğıru yarıştı. Zevk dalgaları içinden geçerken neredeyse onun adını haykırıyordu. Dili, bıraktığı iki k  k deliğı kapatmak için boynundaki iğne izleri boyunca kaydı.

Kendi başına ayakta durabildiğı anda, gömleğini çıkardı, tam önünde katılaştı, elleri göğüslerini ağızına götürmeye başlamıştı bile. Ağız sıcaktı, alev alev yanıyordu, güçlü bir şekilde emiyor, dili meme ucunun üzerinde dans ediyordu. G ğ s  çıplaktı, teni neredeyse parlıyordu, sert maun rengindeydi. Ağız g ğ s n  çekip çekiştirirken, dişleri meme ucunu sıyrırken, k  k bir acı verirken ve kadife diliyle anında hafifletirken boğızına takılan yumuşak, boğık bir  ıg lık attı.

Dax başını kaldırıp bakışlarını onunkilere kilitlediğinde Riley'nin kalbi k t küt atmaya başladı. Orada için için yanan ateşi, keskin açlığı görebiliyordu. Bir elini kendi göğüsüne doğıru kaldırdı. Karnı sıkıştı. Ağız sulandı. Onun bakışlarını tutarak, tek bir elmas tırnağıyla g ğ s n n üzerine bir çizgi çizdi. Eli

gözlerindeki alevler sıçrayıp yanarken ensesine gitti. Adam, kız başını eğip dilini kalbinin üzerindeki ince çizgiden sızan yakut boncuklarının üzerinde geçici olarak gezdirene kadar kıza sürekli baskı uyguladı.

Onun tadına baktığı an, kaybolduğunu anladı. Onunla geçireceği zaman asla yetmeyecekti. Ona yaşadığını hissettiriyordu. Onunla birlikteyken vücudu şarkı söylüyordu. Koku alma duyusu, görüşü, her şey çok farklıydı, çok daha fazlası. Onu arzuluyordu. Onun tadına bağımlıydı. Etrafındaki dünya yok olup gitmiş, geriye sadece Dax, onun sert vücudu ve enfes tadı kalmıştı.

Avuçlarını göğsünden aşağıya, düz, taş gibi karnına doğru kaydırды. Her bir belirgin kası parmak uçlarıyla emdi. Kadınlar onun gibi yapılı bir erkeğin hayalini kurardı ve o da onunkiydi. Kendini ona teslim etmişti. Eli, o etkileyici çıkıntıyı bulmak için aşağıya indi. Cesurca hafifçe ovuşturdu, ona dokunabilmenin keyfini çıkarıyordu.

Zihni onunkine aktı, ellerinin ve ağzının ona verdiği zevki paylaştı, kafasındaki erotik görüntüleri paylaştı. Orada gördükleri karşısında nefesi kesildi, onun için nasıl daha da yanıp tutuştuğunu gördü.

Yeter, sivamet. Hasta olmak istemezsin. Benim dünyama yavaş yavaş gelmelisin. Komplikasyon olmasını istemiyorum. Onun itaatini sağlamak için elini ağzıyla göğsü arasına soktu.

Zaten çılgın bir yolculuğa çıkmışken nasıl yavaşlayabilirdi ki? Hiç yavaşlamak istemiyordu, onun için yanmak istiyordu. Nereye giderse gitsin onunla birlikte gitmek istiyordu. Saplantılı düşüncelerinden dehşete düşen Riley geri adım attı ya da atmaya çalıştı. Dax sadece süzülüyordu, hareketleri akıcıydı.

Çenesini yakalayıp başını kaldırmaya zorladı. Şüphelerinin beni dövmesiyle uyandım. Sen bana benim sana olduğumdan daha fazla takıntılı değilsin. Sana asla ihanet edemem Riley. Bu hayatta ve bize verilen tüm hayatlarda benimsin. Yine de benim için yeterince uzun olmayacak.

Kendine olan güveni onu tahrik ediyordu. Zorba olmadan bu kadar kontrolü elinde tutabilen bir erkekle daha önce hiç karşılaşmamıştı.

Bunun doğru olduğunu biliyorum Riley. İstedığimin sen olduğunu biliyorum. Hatalarını kabul etmek için gözlerini o yakıcı gözlerden kaçırmak zorunda kalmıştı. Botlarına baktı. Dünyadaki onca kadın arasında gerçekten istediğin kişinin ben olduğuma inanmak zor. Benden başka bir kadın görmedin. Bir şehre gidene kadar bekle. Senin dünyanın şimdikinden farklıydı. Dünyada seçebileceğin bir sürü güzel kadın var.

Dax ona gülümsedi ve bir kez daha çenesini yukarı kaldırarak gözlerinin onunkilerle buluşmasını sağladı. Kalbi neredeyse göğsünden fırlayacaktı, orada öyle bir şefkat vardı ki.

Sadece bir Riley var ve o da benim. Başını yavaşça onunkine eğdi.

Riley onun kendisine doğru gelişini izledi, gözleri onun gözlerinde parlıyordu, mükemmel, yontulmuş dudakları hafifçe aralanmıştı, sıcak nefesi ve ardından ağzı onunkinin üzerindeydi. Kendini onun öpücüğüne bıraktı, dünyanın yıkılıp gitmesine izin verdi. Adam onu tekrar tekrar öptü ve kadın kendini onun içinde erirken buldu, vücudu yumuşadı ve esnekleşti. Elleri omurgasından aşağıya, kalçalarının kıvrımına doğru kayarak onu kaldırdı ve ereksiyonuna doğru sıkıca bastırdı. Kızın nefesi ciğerlerine kaçtı, adamın onu bu kadar çok istemesi ve açık alanda ona sahip olması karşısında hâlâ biraz şaşkındı.

Sana tekrar sahip olmadan uzun süre yaşayabileceğimden şüphe mi ettin? Ses tonunda yine bir gerginlik vardı, sanki uyanma konusundaki kararsızlığı bir şekilde onun dürüstlüğüne yansıyor.

Yapamayacağını ummuştum. Yine de... Kampa doğru baktı. Diğerleri akşam yemeklerini bitirmiş, yola çıkmak için hazırlanıyorlardı.

Dax öne doğru eğildi ve kadının sağ göğsünü ağzının sıcaklığına aldı. Parmakları sol göğsünün meme ucunu çekiştirdi ve yuvarladı. Kadının vücudu kavisler çizerek kavurucu sıcaklığın derinliklerine doğru itildi. Baştan çıkma

arzusu onu dövüyordu. Nem toplandı

kalçalarının arasında. Belli ki vücudu onun olmuştu. O ateşli ağza ve hınzır ellere karşı koymanın imkânı yoktu.

Başını kaldırdı ve gözlerinde yanan karanlık arzu heyecan vericiydi. Kotundan çık. Parmakları meme uçlarında yuvarlanmaya ve çekiştirmeye devam etti.

Botlarımı giydim. Ellerini pantolonunun kemerine götürdü, en azından bacaklarının arasındaki sızıyı dindirecek kadar pantolonunu çıkarmaya hazırdı. Her halükarda, adam görünmeyeceğini garanti etse bile çırılçıplak ortada olmak istediğinden emin değildi. Çok uygunsuz görünüyordu.

Ve seksi. Çok seksisin.

Kabul etmeliydi ki, bu çok seksiydi. Ona böyle hissettiriyordu, sanki ona sahip olmak için sabırsızlanıyordu, sanki ona sahip olmak zorundaydı yoksa bir sonraki anı atlatamayacaktı. Yine de, insanların bu kadar yakın olduğu, sadece birkaç ağaç ve dönen bir sis tarafından korunan açık alanda olmak... çok yanıltıcı. Serin hava vücuduna çarparak tüylerini diken diken etti. Aşağı baktığında botlarının ve kot pantolonunun yerinde olmadığını gördü. Yavaş bir gülümseme ağzını kavislendirdi.

Seksi olan sensin. Benim dünyamda, kadınlar senin seksi olduğunu söylerlerdi. Öyleydi. Sadece saf duygulara sahip olana kadar tüm aklı başında düşünceleri kovabilen başka hiçbir erkeğin etrafında olmamıştı.

Küçük bir ağaç korusunun içinde çırılçıplak duruyordu. Örtünmesi gerekirdi ama bunun yerine, avuçlarına bastırdıkça meme uçları her zamankinden daha da sertleşti, arzusunun kanıtı kalçalarının arasında titreşti ve uyarılma kalçalarıyla ve göğüsleriyle dalga geçti. Eğer Dax kıyafetlerini bu kadar kolay çıkarabiliyorsa, onları diğerlerinden saklayabileceğine dair artık hiçbir şüphesi yoktu. Onu her şekilde elde etmek istiyordu.

Dax bir ses çıkardı, sert ve sarhoş edici bir hırıltı, kadının midesine bir şehvet sarmalı gönderdi. Başını bir kez daha göğüslerine doğru eğdi, elleriyle göğüslerinin ağırlığını kavradı ve onları ağzına doğru kaldırdı.

Dax'ın başını kendine doğru eğdi, gözlerini sonuna kadar açtı çünkü onu görmek zorundaydı, onu izlemeyi seviyordu. Dax'la ilgili her şey şehvetliydi; ağır ağır kapanan gözleri, teninin altında parlayan sıcaklık, ağzının göğsündeki sıcak çekimi. Çıplak duruyordu, rüzgâr vücuduna çarpıyordu, teni şarkı söylüyordu, kanı sıcak bir şekilde kabarıyordu ve bacaklarının arasında yakıcı bir ağrı vardı. Onun önünde kendini savunmasız ve açıkta hissetmeliydi. Üzerinde bir dikiş bile yoktu, vücudu onunkine açıktı ama adam ona kendini güzel ve ona ait hissettiriyordu. Ona aitmiş gibi hissetmeyi seviyordu.

Tabii ki bana aitsin. Senin ruhun benim ruhumun diğer yarısı. Sen benim için doğdun, ben de senin için doğdum.

Elleri her yerdeydi, teninin her santiminde geziniyor, ağzı doğru düzgün düşünemeyene kadar onu yutuyordu. Uzun, uyuşturucu öpücükler vücudunu ihtiyaçtan ağlatıyordu. Kollarını adamın boynuna doladı, ona daha sıkı sarıldı, sahiplendiğini hissetti, mest olduğunu hissetti.

Dax onu kaldırdı, vücudu duysal bir şekilde onunkine doğru kayana kadar. "Bacaklarını belime dola," diye fısıldadı ağzının içine.

Ben çok ağırım. Uzun boylu ve çok kıvrımlıydı, hiç de ortalama bir kapak modeli değildi ve onun sırtını incitmesini istemiyordu.

Kahkahası kadının içinde sıcak bir maden kaynağı gibi titreşti. Kabarcıklar kan dolaşımının içinde yolunu buldu, patladı ve onun emrine uyarken cızırdadı.

Şimdi aptallık ediyorsun. Sesinde şefkatli bir eğlence vardı.

Ağzı yine onunkinin üzerindeydi, şimdi talepkârdı, öpücükler vahşileşiyor ve sahiplenici bir hal alıyor, kadının içinden alevler çıkarıyordu. Sanki açlıktan ölmek üzere olan bir adammış gibi, sanki hayatta kalmasını o sağlıyormuş gibi öpüyordu onu ve belki de öyleydi. Dili dudaklarını okşadı, ağzının içine girip onunkine karıştı. Elektrik damarlarında cızırdadı, onu nefessiz ve muhtaç bırakan küçük şok dalgaları.

Kasıtlı olarak, onu göğsüne doğru kolayca tutarken, gücünün sınırını hissetmesine izin verdi. Bacaklarını etrafıma sar. Ayak bileklerini bağla. Parmakları onun nemli bir sıcaklıkla kayganlaşmış girişini buldu. Benim için çok hazırsın.

Nasıl olur da onun için hazır olmazdı? Senin için her zaman hazır olacağım, diye fısıldadı zihnine, onu kendisi gibi görmesine izin vererek, o kadar mükemmel, o kadar seksi ki ona asla karşı koyamazdı.

Benim için ıslanmanı seviyorum, ama sonra seni tatmak istiyorum. Seni yutmak. Her şeyini bana verene kadar her santimini yalamak.

Sesi alçak ve karanlıktı, sert ve tehlikeli bir karışımdı ve içinden bir sıcaklık dalgası daha geçirdi. Parmaklarını ensesinde birleştirdi ve ona doğru eğildi, omzunu ısırdı çünkü söylediği her şey onu sahip olmak için daha da sabırsızlandırıyordu. Adam inlediğinde yüzünü onun boynuna çevirdi ve hafifçe ısırdı. Adamın vücudu titredi.

Dur bakalım.

Şimdi sesi ihtiyaçtan boğuk çıkıyordu. Adam vücudunu çok yavaşça indirirken kadın sıkıca tutundu. Kadife başın sıcak ve kalın bir şekilde girişine doğru bastırıldığını hissetti. Sertçe bastırmaya çalıştı ama adamın elleri buna izin vermedi. Yavaş yavaş, santim santim içine girdi, onu kesinlikle hareketsiz tutarken, dirençli kaslarının arasından daha derine itti.

Dax, zevk içinde patlarken inledi. Yüzyıllardır ısı ve ateşi tanıyordu ama onun ateşli, sıkı kılıfının kavurucu yanması neredeyse sonunu getirecekti. Onu yavaşça indirdi, direnişin, vücudunun istilasına yol verişinin tadını çıkardı. Kadının yumuşak, kırık dökük, nefes nefese çığlıkları onu neredeyse çıldırtıyordu. Uzun ve yavaş bir yolculuk istiyorum, sivamet.

Onu gererken her sıkı kasının kavradığını hissedebiliyordu. Aletinin başı o kadar hassastı ki, kendinden geçmeye en yakın hissi yaşayacağını düşündü. Daha derine itti, kendini patlamaya bıraktı.

Gözleri onunkilere bakıyordu. Işıl ışıl. Vahşi. Çok yoğun. Çok fazla duygu, hepsi onun içindi. Ona hayranlık duyuyordu. Ondan kim olduğunu, hatalarını gizlemenin hiçbir yolu yoktu. Suçluluğunu. Başarısızlığını. O dünyadaki en ölümcül canavarlardan birinin avcısıydı ve yine de ona öylesine inanmıştı ki kendini ona bağlamıştı. Bu alçakgönüllü ve aynı zamanda heyecan vericiydi.

Vücudunun o küçük hareketleriyle onun kontrolünü kaybetmesini sağlayabiliyordu. O küçük nefes nefese çığlıklar. Ağzı şehvetli bir siren gibi kıvrılıyor, başını savuruyor, ellerinin rehberliğinde kalçalarını kaldırıyor, kılıfı onu emiyor, shaftını beyaz alevlerle sarıyordu.

Riley yavaşça kalktı, ellerini kaldıraç olarak omuzlarına koydu, sürtünme onun titremesine, kendi kontrolü için savaşmasına neden oldu. Başını geriye attı ve vücudunu eşit yavaşlıkta indirdi, kendini ona dayadı, kasları sanki shaftını sıkıca yumruklayan parmaklarmış gibi kavradı ve alay etti. Tekrar yükselirken başını geriye attı, onun üzerinde sürüklendi, kendini kaldırırken kasıtlı olarak küçük daireler çizerek onu çılgına çevirdi.

"İstedğin bu muydu?" diye sordu, sesinde alaycı bir masumiyet vardı. Ritmi buldu, vücudunun beklentiyle gerilmesine neden olan o mükemmel, dayanılmaz derecede yavaş ritmi.

Hırıltısı insandan çok hayvanınkine benziyordu.

Acele etmedi, kaslarını sıkar ve yükselip alçalırken yavaş daireler çizerse, kendisinininkiyle birlikte onun zevkinin de daha fazla arttığını fark etti. Elektriksel hisler karnından göğüslerine ve kalçalarına doğru cızırdadı. Gerginlik vücudunda titreşiyor, daha sıkı ve daha sıkı sarılıyor, rahmi yaklaşan orgazmıyla titriyordu. Tam daha fazla dayanamayacağını, sürtünmenin onu çıldırtacağını düşündüğü anda, Dax boğazının arkasından sert bir ses çıkardı ve onu sertçe kavramadan önce parmaklarını kalçalarında esnetti.

Dax kontrolü ele aldı, vücudunu sert ve hızlı bir şekilde ona çarptı, onu kaldırdı ve tekrar tekrar bıraktı, kadife sivri uçlu pistonu ateşli, azimli bir amaçla onu parçaladı. Vücudu titredi ve geri itti, zihnini uyuşturan hisler onu parçaladıkça kendini kazığa oturttu. Vücudu onunkini kavradı, sıkıca kavradı, üzerinde sürüklendi, ateşli parmaklarını acımasız, erotik bir kavrayışla sıkmaya gönderdi.

Tüm vücudu titredi, şaftı ateşli bir salınım ile patlayarak kılıfını sular altında bıraktı, böylece bir dizi yoğun patlama onu sarstı. Riley Dax'i bir çapa gibi sıkıca tutarken vücudu nabız gibi atmaya ve zonklamaya devam ediyor, bir yandan da umutsuzca kalbini sakinleştirmeye ve nefesini tutmaya çalışıyordu. Seksin bu kadar kuşatıcı olabileceğini hiç düşünmemişti.

Senin için deli oluyorum. Kendini utangaç ve savunmasız hissederek zihninde bu itirafı yaptı.

Sana o kadar aşığım ki, bunu yeterince ifade etmenin bir yolu yok, diye mutlak güveniyle karşılık verdi.

Bence gayet iyi iş çıkardınız.

Riley yüzünü Dax'in boynuna gömdü, elleri Dax'in sırtını sahiplenici bir şekilde okşuyordu. Vücudu terden ıslanmıştı ve günah ve seks gibi koktuğunu biliyordu ama bunun bir önemi yoktu. Ona sarıldı, gitmesine izin vermek istemiyordu, kalbi onunkiyle aynı ritimde atıyordu. Bacaklarını indirmesi gerektiğini biliyordu ama ona olabildiğince uzun süre sarılmak, mümkün olduğunca uzun süre fiziksel olarak bağlı kalmak istiyordu.

"Bunu yapabildiğine ve beni ayakta tutacak güce sahip olduğuna inanamıyorum," diye fısıldadı. Normal bir tonda konuşacak gücü yoktu.

"Karpatyalı olmanın avantajları var," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. Dax onun saçlarına öpücükler kondurmak için başını çevirdi. "Arkadaşın bu taraftan geliyor."

"Bizi sonsuza dek onun görüşünden uzak tutabilir misin? Belki de bu şekilde sonsuza kadar birlikte kilitli kalmalıyız," diye mırıldandı.

Dax usulca güldü, sesi duymaktan ziyade zihnindeydi. "Doyumsuz kadın."

"Öyleyim." Öpücüklerini adamın çarpan nabzının üzerine bastırdı, pişmanlık duymadan dişleriyle şakacı bir şekilde ısırıldı. "Dikkatini dağıtmaya çalışıyorum."

"Vampir avlamayı heyecan verici bulmuyor musun?"

Onun gülen gözlerine bakmak için başını kaldırdı. Güldüğünde çok daha genç ve kaygısız görünüyordu, yine de bunu yapması çok nadirdi. Ayakta durana kadar çok yavaşça bacaklarını indirdi. Bu hareket onu içinde kaydırdı ve her ikisine de başka bir zevk dalgası gönderdi.

"Tamam, ava gideriz. Ama bu çok daha eğlenceliydi. İkisinin kıyaslanabileceğini sanmıyorum." Adam içinden çıkarken küçük bir dudak büktü.

Elini salladığında kız tamamen giyinik, temiz ve zindeyken zihni onunkini okşadı. Gary yanına geldiğinde sanki eşyalarını toplamayı yeni bitirmişler gibi çantasına uzanıyordu. Dax hafifçe kıpırdandı ve Gary'ye toparlanması için zaman tanımak amacıyla vücudunu onun biraz önünde konumlandırdı.

"İyi akşamlar," diye selamladı Dax. "Umarım ben uyurken herhangi bir olay olmamıştır."

Gary başını salladı. "Her şey sessizdi. Çiçekleri bulabildiniz mi? Onları Karpat Dağları'na dikebilmemiz için yeterince getirebildin mi?"

Riley onun sesindeki hevese güldü. "Sana bir çuval dolusu tohum, kök ve çiçekleri sağlam bir şekilde geri getirdik. Onları toprağın içine koydum, böylece yolculuğa çıkabilecekler ama gümrükten nasıl geçireceksiniz bilmiyorum."

"Bunu yapacak arkadaşlarım var," dedi Gary. "Sadece çiçekleri onlara ulaştırmam gerekiyor. Bunun ne kadar önemli olduğunu biliyorlar. İstedikleri bir şeyi almakta asla sorun yaşamazlar."

Dax başını kaldırdı, bakışları Gary'ninkileri sabitledi.

"Karpatlar mı?"

Arkadaşlarınız Karpatyalı mı?"

Gary başını salladı. "Evet, bu yolculuk için bize silah ve teçhizat sağladılar. Onlar bizim acil durum bağlantımız. Onlar

bizden haber bekliyorlardı," dedi Gary. "Bir açıklığa ulaşmamız gerekiyor..."

"Onları çoktan aradın mı? Bunu ne zaman yaptın?" Dax sordu. Sesi çok alçaktı. İçten içe yanıyordu. Son kelime uzun, yavaş bir tıslamayla bitti.

Riley kaskatı kesildi, kalbi küt küt atmaya başladı. Sesi... korkutucu geliyordu. Gary Karpatyalı erkeklerdeki ani değişime alışkın görünüyordu. Gözünü kırpmadı.

"Zaten bizi arıyor olacaklarını biliyorduk. Onlara hayatta olduğumuzu bildirmek için bir çağrı yapar yapmaz, yaptık. Gün batımında aradık." Gary rahatça omuz silkti. "Bizi almak için bir helikopter gönderecekler. Profesörün yaralandığının farkındalar ve diğerleriyle de ilgilenecekler."

"Onlara benim hakkımda ne söyledin? Mitro hakkında?" Pekmez kadar sıcak olan o alçak ses bir oktav daha alçaldı.

"Elbette bizimle olduğunu ve tehlikeli bir vampirin ortalıkta dolaştığını." Gary gözlüklerini çıkardı ve Dax'in gözlerinin içine baktı. "Seninle gönüllü olarak kan alışverişinde bulundum. Zihnimi okusan daha mı rahat edersin? Bilgiyi çok daha verimli bir şekilde alabilirsin."

Dax başını iki yana salladı. "Mahremiyetinizi ihlal etmeme izin verdiğiniz için minnettarım ama kimden bahsettiğimizi 'görmem' gerekene kadar buna gerek yok. Bu birden fazla Karpat avcısı mı?"

"De La Cruz kardeşler," diye açıkladı Gary. "Yüzyıllar önce Güney Amerika'ya gönderilmişler. Onları tanıyor muydunuz?"

"Bizim soylarımız vardı, soyadlarımız değil. Ben böyle bir isim tanımıyorum. Göster bana."

Gary, De La Cruz kardeşlerin görüntülerini kafasında toplayabildiği en iyi ayrıntılarla canlandırdı. Dax Karpat Dağları'na gelmeyeli yüzyıllar olmuştu, bu yüzden Vlad tarafından gönderilen avcılar kaçırılmış olması makuldü.

Dax, Gary'nin kafasındaki bariyeri aşarak görüntüleri inceledi. Riley'nin midesindeki huzursuzluk hissine kara bir kaş çatma da eklenmişti. Gary'nin Karpatyalı avcıdaki gerilimden nasıl etkilenmediğini anlamıyordu.

Dax'ın çok yönlü gözleri beklenmedik bir şekilde onun yüzüne kaydı. Etkiyi anında hissetti. Bir anda zihnine bir sıcaklık doldu. Kolların onu sardığını hissetti.

Sen bana bağlısın Riley. O bağlı değil. Ne okumasını istersem onu okuyor.

Dax'ın yüzünü inceledi. Ne çatık kaşlar ne de herhangi bir ifade vardı. Gary'nin bir şeylerin ters gittiğine dair endişelenmesi için hiçbir neden yoktu çünkü Dax gayet sakin görünüyordu.

Sorun ne?

Ben bir avcıyım. Kendi halkımı avlamak zorundayım. Başkalarının göremediği karanlığın gölgelerini görüyorum. Mitro'nun bir hayat arkadaşı vardı ve bu onu kötülüğü seçmekten alıkoymadı. Seni daha da tehlikeli bir duruma sokmak istemiyorum.

Dax dikkatini Gary'ye yöneltti ama bedenini belli belirsiz kaydırды, böylece Riley onun sıcaklığının kendisini sardığını hissetti. O kadar yoğun hissettiren enerji, tıpkı volkanın toprakta oluşturduğu basınç gibi, yok olmuştu.

"Onlardan sadece birini tanıyorum. Zacarias olarak düşündüğünüz kişiyi."

Gary kaşlarını çatdı. Dax'ın sesi hâlâ alçak ve her zamanki gibi yumuşaktı. Karanlık enerji gitmişti ama Gary yine de Dax'ın endişelerinden bir şeyler yakalamıştı. Riley bunu tuhaf bulmuştu ama Dax onun zihnindeydi ve belki de daha önceki kızgınlığının bir yankısını bırakmıştı.

Dax'ın asıl endişesini bilecek kadar zeki olan Gary, "Onun çok tehlikeli biri olduğunu biliyorum ama dönüşebileceğinden endişeleniyorsan," dedi, "Zacarias'ın bir hayat arkadaşı var. O yaşadığı sürece güvende olur."

Riley başını kaldırıp Dax'e baktı. Yüz ifadesi değişmemişti ama Gary'nin verdiği güvencenin onu etkilemediğini biliyordu.

En azından.

Jubal elinde Gary'nin çantasıyla yanlarına geldi. Riley ve Dax'e başıyla selam vererek, "Yola koyulsak iyi olur," dedi.

"O halde gitsek iyi olur," dedi Dax, diğer avcılarla ilgili konuşmayı etkili bir şekilde sonlandırarak, "eğer insanları güvenli bir yere nakletmeye başlamak için açıklığa zamanında varacaksak. Gönderdikleri helikopter ne kadar büyük?"

Gary, "Bilmiyorum ama ilk yolculukta hepimizi alacağından şüpheliyim," dedi.

Riley yere çömeldi ve iki elini toprağa sokarak vampiri aramaya başladı. Durmaksızın nehre doğru ilerliyor ve ardında ölüm ve yıkım bırakıyordu. Doğa, ölümsüz olan bu iğrenç şeyden ürküyordu. Etrafındaki dünya soldu ve onu yağmur ormanının fısıltılarını duyabileceği başka bir ortamda bıraktı. Ağaçlar konuştu, onun varlığına minnettar, bilgi paylaşmaya istekliydi.

Daha önce onu rahatsız eden huzursuzluk gitmişti - annesi öldüğünden beri onun bir parçası gibi görünen karanlık bir korku. Şimdi, ellerini bir kez daha Annabel'in ruhuna yakın olduğu toprağın rahatlığına gömdüğünde, o korkunç korkunun vampirin kanının kendisini çağırması olduğunu fark etti.

Bu ani açıklama karşısında dehşete düşerek ellerini topraktan çekti ve tiksintiyle titreyerek topuklarının üzerine çöktü. Buz gibi bir iğrenme hissi omurgasından aşağı kaydı. Mitro'yla bir şekilde bağlantılı olduğunu biliyordu ama bu bağlantının kendi bedeninde değil, toprakta olduğunu sanıyordu.

Ne oldu, sivamet?

Dax'in sesindeki sıcaklık, zihnine akarken, onu sakinleştirmeye yardımcı oldu.

Bir dakikaya ihtiyacım var. Jubal ve Gary'ye bakamıyordu. Ona çok yardım etmişler, yanında durmuşlardı ve her zaman kanı vampiri çağırıyordu.

"Siz ikiniz diğerlerini alın ve yola çıkın," diye emretti Dax. "Biz size yetişiriz."

Jubal ona baktı ama Dax kıpırdamış gibi görünmeden onun önünde süzülerek yer değiştirdi. Jubal başını kaldırıp Karpatyalı'ya baktı ve gözlerinin derinliklerinde öyle bir şey parladı ki, Dax anında saldırmaya hazır bir yılan gibi kıvrıldı.

"Senin için sorun olur mu Riley? Bize yetişmek mi?" Jubal artan gerginliğe rağmen sordu.

"Evet, sorduğun için teşekkürler Jubal," diye cevap verdi. Gary ve Jubal bunca zaman benimle ilgilendiler, Dax. Benimle ilgilendiği için üzölmene gerek yok.

Dax, daha önce hiç sorgulanmadığımı söyledi. Hayat arkadaşşımdan başka biriyle uzun süre birlikte olmak bana zor geliyor. Başkalarıyla hiç bu kadar çok zaman geçirmemiştim ve bu beni yıpratıyor.

Riley bunu hiç düşünmemişti. Elbette onun için zordu, yüzyıllarını yalnız geçirmişti. Yanardağdan önce bile vampir avcısıydı ve etrafında kimse olmadan aylarını, hatta yıllarını tek başına geçirmişti. Dünya onun için değişmiş bir yerdi. Halkını korumak için yüzlerce yıl savaşmıştı ve sonra, o bir volkana hapsolmuşken, türünün soyu neredeyse tükenmişti.

Jubal elini kaldırdı ve diğerlerine Miguel'i takip etmeleri için yol göstererek nehir yönünde uzaklaştı. Profesör dışarı çıkarıldı, kalan hamallar yağmur ormanına doğru ilerlerken sırayla diğerlerine eşlik ettiler. Birkaç dakika içinde ağaclar ve yapraklar onları yutmuştu.

Dax yanına çömelmeden önce onlar gidene kadar bekledi. "Arabejila'nın kanı senin içinde güçlü bir şekilde akıyor. Mitro onun yaşadığına inanıyor, bu da bizim avantajımıza."

Başını salladı. "Bunu anlıyorum ama Mitro'nun nerede olduğunu bana sadece toprağın söylemediğini fark etmemiştim. Kanımın ona ulaştığını hissedebiliyorum." Derin bir nefes aldı ve kendini onun gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Bu

Rahatsız edici. Kanımın seni çağırmasını istiyorum, onu değil. Bu beni kirli hissettiriyor."

Dax onu kollarının arasına aldı. "Hän sívamak," diye fısıldadı şefkatle. "Sevgilim. Benim kanım ve senin kanın sonsuza dek birbirine bağlı. Kalplerimiz, zihinlerimiz ve ruhlarımız birbirinden ayrılamaz. Arabejila'nın kanına gelince, birlikte seyahat ettiğimiz için sık sık kan değişimi yapmak zorunda kaldık. Onun kanı sayesinde Toprak Ana beni kabul etti ve bana lütuflarda bulundu. Mitro ile olan bağlantım o kadar güçlü değil ama yine de var."

Riley kollarını onun boynuna doladı. "Kendimi daha iyi hissetmem için bana söyleyeceğin doğru şeyi her zaman biliyorsun. Hadi gidip onu bulalım, Dax. Onu ne kadar çabuk bulursak hayatımıza o kadar çabuk devam edebiliriz."

15

TRüzgâr hızlandı, gölgelikten girdaplar çizerek fırtına bulutlarını çalkantılı, isyankâr bir karanlık iplik yığının a dönüştürdü. Şimşek gökyüzünde çatallandı, hınzır bir çatal Elektrik, aydınlatma ve gölgelik için a KISA O an. Gök gürledi, büyük bir gümbürtüyle yeri salladı. Gök gürültüsünün hemen ardından rüzgârın alçak iniltisi feryada dönüştü ve sonra bir kez daha söndü.

Riley yüzündeki teri sildi. Küller hâlâ yapraklara ve çiçeklere yapışmışken nefes almak zordu. Botları korkunç derecede ağır geliyordu ve bir dahaki sefere daha hafif olanlardan satın almak için kendi kendine not aldı. Zihni biraz bulanıktı, yürüyüş neredeyse gerçeküstüydü.

Kader korkunç bir hata yapmıştı. Riley için gece vakti yağmur ormanında gezinmek bir cesaret egzersiziydi. Dax'le bağlantı kurmamaya çalışıyor, onun her gölgeden ne kadar korktuğunu görmesinden korkuyordu. Kalbi o kadar yüksek atıyordu ki Jubal ve Gary'nin duyacağından korkuyordu. Kendisi gölgelerden korkarken, dünyadaki tüm cesarete sahipmiş gibi görünen bir Karpat savaşçısının hayat arkadaşı olmayı nasıl başardığından emin değildi.

Riley sık bitki örtüsü arasında ilerleyen diğerlerine hızlıca bir göz attı. Başka hiç kimse sanki her an gölgelerin arasından fırlayan çılgın bir jaguar sürüsü tarafından yutulacakmış gibi hissetmiyordu. Tamamen delirmiş gibi değildi -

Kısa bir mesafeden gelen öksürükler ve homurtular ona en az bir, çoğunlukla iki jaguarın yanlarında volta attığını söylüyordu.

Elinden geldiğince nefesini kontrol etmeye çalıştı ama attığı her adımda endişesi daha da arttı ve göğsü daraldı. Orman çok daha yoğun görünüyordu, Miguel ve Alejandro bir patika açmak ve hepsini çoktan solmuş patikada tutmak için mücadele ediyorlardı. Kat ettikleri mesafe arttıkça, içindeki korku da artıyor ve rehberin belirlediği tempoya uymak daha da zorlaşıyordu.

Gece görüşü inanılmazdı, huzursuz bakışları ayaklarının altında hareketli bir halı oluşturan binlerce böceği takip ediyordu. Her şey ona aşırı gürültülü geliyordu, özellikle de böceklerin ısrarlı vızıltısı ve böcekler bile onun aşırı aktif hayal gücüne uğursuz bir nitelik kazandırıyorlardı.

Kuşlar birbirlerini uyarmak için çığlık atıyorlardı, gece vakti için alışılmadık, sürekli, alarmlı bir iletişim. Başlarının üzerinde sürekli bir hareket vardı; kanat çırpışları, maymunların, jaguarlar gibi yolcuları takip ediyormuşçasına daldan dala atlarken çıkardıkları dal şakırtıları.

Siyah dikenlerle kaplı ağaç gövdeleri gölgelerin arasından onlara doğru sığıyor gibiydi. Jilet gibi keskin yapraklara bölünmüş büyük yapraklar, rüzgârın etkisiyle onlara doğru uzanıyordu. İçine sızan dehşet midesini bulandırdı. Çığlık atan dalları ve yaprakları kesen palaların sesi, yıpranmış sinirlerini daha da artırıyorlardı.

Riley ve Dax diğerlerine çabucak yetişmişti. Dev bir kuşa dönüşmüş ve havalanarak Riley'yi yol arkadaşlarına katılabilecekleri kadar yaklaşıp kadar taşımıştı. Daha iyi zaman geçirmek için Dax profesörü taşımayı üstlendi. Hiç terlemeden kilometrelerce gidebilirdi. Omzunun üzerinden ona bakmamak için direndi. Yakındaydı ama kollarında yetişkin bir adamın ağırlığı varken, biri palayla çıldırırsa ya da maymunlar onları pusuya düşürürse hemen harekete geçemezdi.

Gary tam onun önünde yürüyordu. Onu iki kez başının üzerinden Jubal'a bakarken yakaladı. Karşılıklı olarak onu ürperten bilmiş bir bakış attılar. Tamam, aklını tamamen kaybetmiyordu; ikisi de tehlikeyi hissediyordu, sadece daha iyi tepki veriyorlardı. Elini hafif ceketinin cebine soktu ve ihtiyaç duyması halinde Glock'un orada olacağından emin oldu.

Korkunuz beni dövüyor, yine de zihninizi paylaşmama izin vermiyorsunuz. Ne oldu?

Sesi her zaman çok sakin ve güven vericiydi.

Hiçbir anlam ifade etmiyoruz. Ağaçların arasında yaklaşan bir saldırıya bakmakla meşgul olmasaydı ona ters ters bakabilirdi. Bazen bu kadar sakin olmak sinir bozucuydu.

Kalp atışını benimkiyle eşleştir. Kalbin çok hızlı atıyor, Dax emretti. Hangi açıdan mantıklı değiliz?

Kendini beğenmiş erkek eğlencesi sakinlikten çok daha kötüydü. Ona ters ters bakmak için omzunun üzerinden hızlı bir bakış atmayı göze aldı. Onun ciğerleri yanarken, o zor nefes bile almıyordu. Adam tamamen kaslı ve ateşliydi, kadının vücudu ise kurşun gibi hissediyordu. Her an bir çizgi roman kahramanı gibi günü kurtarmak için profesörü dikenli bir ağaca fırlatmak zorunda kalabileceğini umursuyor gibi görünmüyordu.

Çizgi roman kahramanı mı? Beni böyle mi görüyorsun? Bir pelerinin olmalı.

Kahkahası zihnini doldurdu, çiğ, erkeksi ve beklenmedik. Kendini sırf o olduğu için gülümserken buldu. Ona kapalı olduğundan o kadar eminken zihnine girmenin yolunu bulmayı başarmıştı. En kötü koşullarda bile onu güldürebiliyordu. Üzerine çöken endişeyi görmezden gelerek, Dax'in pembe taytlı, uzun tunikli ve pembe pelerinli halini gözünde canlandırmaya başladı.

Bunu mu giymemi istiyorsunuz? Sesi son derece ciddiye. İnka kıyafetlerine çok benziyor. Rengi ten rengimle uyuşmayabilir.

Riley bir kahkaha patlattı. Ten renginle çatışıyor mu? diye yankılandı. Göğüslerinin arasındaki vadiden küçük boncuklar halinde ter akıyordu. Gözlerini daha fazla ovma zorunda kaldı. Gary'nin kafasından neler geçiyor böyle? Bütün bilgileri ondan aldın.

Jubal da öyle. Kız kardeşleri var. Bir kez daha kendini beğenmiş gibiydi.

İnkâr etmesini umarak ama etmeyeceğini bilerek derin bir nefes aldı. Saldırıya uğrayacağımızı biliyorsun.

Evet, tabii ki.

Riley tökezledi ama düşmeden önce kendini yakaladı. Başının döndüğünü hissetti, baygınlık geçirip yere yığılacak kadar başı dönüyordu. Dudağını sertçe ısırды, acı onu yere yapıştırdı. Jubal ve Gary ile konuşuyordun. Bunu bir açıklama olarak yaptı.

Yapmaları gerekenleri koordine etmek.

Riley onun gerçekçi ses tonuna verdiği gülünç tepki karşısında biraz irkildi. Akıldan akla konuşmak ona çok samimi geliyordu, bir sevgiliyle paylaşılan bir sır gibi. Kıskanıyor olabilir miydi? Ona hiç yakışmıyordu. Hem de son derece tehlikeli bir durumun ortasında. Bir aptal gibi davranıyordu. Kıskaç biri bile değildi.

Yürürken kaşlarını çatdı, zihnini boşaltmak için adımlarını saydı. Zihninde, vampirin onu annesini öldüren hamal gibi etkilediğini gösteren bir uğultu yoktu. Her adımını saymaya devam etti, bir ritim buldu, durup ellerini toprağa koyabilmeyi diledi. Kendini bitkin hissediyordu ve toprak onu gençleştirecekti.

Riley? Neden kendini benden uzak tutuyorsun? Kalbin hâlâ çok hızlı atıyor.

Başını iki yana salladı, Dax'i işin içinde istemiyordu. Bunu kendi başına çözmesi gerekiyordu. Kaşları daha da çatıldı. Dax, Jubal ve Gary vampirlerin zayıflıklardan beslendiği konusunda hemfikirdi. Kesinlikle kendine güveni yoktu, sanki bir şekilde Dax'a layık değilmiş gibi hissediyordu. Ona göre Dax asil ve cesur biriydi. Halkı için hayatını feda etmişti. O

Savaşta her türlü acıya ve yaraya katlanmış, her türlü avantaja sahip harika, mutlu bir çocukluk geçirirken tamamen yalnız kalmıştı.

Bir anda zihni sıcaklıkla doldu. Büyük bir cesaretin var Riley. Benim için başkası yok, olmayacak da.

Bunu anladı. Gerçekten anladı. Ona bağlanmıştı. Güvensiz bir şekilde uyumamıştı ama o şekilde uyanmıştı. Zihni bunu tekrar tekrar düşündü. Dax'ın onu diğerlerinin yanına götürdüğü ve gece için hamağını kurmasına yardım ettiği zamanla uyandığı zaman arasında ne fark vardı? Kendisinden ya da daha kötüsü Dax'tan şüphe etmesine neden olacak bir şey olmuştu. Ne olmuştu? Mitro'nun kurduğu bir tuzağa düşmüş olmalıydı.

Etrafındaki yol arkadaşlarına baktı. Hiçbiri etkilenmiş görünmüyordu.

Gary onunla yüzleşmek için aniden döndü, o kadar hızlı durdu ki kız ona çarptı. Gary onun omuzlarını sabitleyici bir şekilde kavradı. "Yanıyorsun."

Boğazında bir yumru oluşmuştu ve yutkunmaya çalıştığında zorlanıyordu. Yine Gary ile konuşuyorsun.

Beni dışlıyorsun.

Pişmanlık yok. Bunu ileride kullanmak üzere saklaması gerekirdi. Görünüşe göre öyle değil, çünkü yine aklımdasın.

Jubal'ın bir emriyle herkes durmuştu. Dax profesörü rehberlerin yaptığı derme çatma travoisin üzerine nazikçe bıraktı. Riley onun kendisine doğru adım atışını izledi. Kalbi ona doğru hızla çarptı. Nereden bakılırsa bakılsın etkileyici biriydi. Bazen onu şimdiki gibi kendinden emin ve kararlı gördüğünde gözünü biraz korkutuyor ama aynı zamanda kendini güvende hissetmesini sağlıyordu.

Ona yaklaştıkça boyu uzuyor gibiydi. Kollarının üst kısmındaki tutuşu her zamanki gibi nazikti, ancak kendini kurtarmaya çalışırsa bunun imkansız olacağını biliyordu.

"Bana bak, sivamet. Gözlerimin içine."

Adamın derisinin altındaki pulların birbirine çok yakın olduğunun farkındaydı, bu da onun tavrının gösterdiğinden daha üzgün olduğu anlamına geliyordu.

Şimşek gökyüzünde çatallandı. Rüzgâr uluyarak ağaçları ölümcül bir niyetle süpürdü. Dallar sallanıyor, birbirlerine sürtünerek ormanda yankılanan bir takırtı sesi çıkarıyordu. Uzun sarmaşıklar tepedeki gölgelikten aşağı sarkıyor, karanlıkta cellat ilmiği gibi görünüyordu.

Dax bir elini çenesine götürdü, başını bir o yana bir bu yana eğerek gözlerini inceledi. "Sen hastasın," dedi.

"Örümcek ısırığı. Aklıma gelen tek şey bu. Mitro'nun bana saldırmak için bekleyen böcekleri olmalı. Onları bunu yapmaları için programlayabilir mi?" Kendi kulaklarına bile sesi çok uzaklardan geliyordu. "Karakterime bu kadar aykırı davrandığımda bir şeylerin ters gittiğini anlamalıyım."

"Karakterine aykırı mı?" diye tekrarladı, tam yere yığılacakken onu yakaladı.

"Bilirsin, hayat arkadaşın olmak için yeterince iyi olduğumdan şüphe etmek. Eminim kendim hakkında yüksek bir fikre sahibimdir." Uzanıp onun çenesini okşadı. "Gerçekten çok güzelsin, Dax."

Güçlü beyaz dişlerinin arasından yakalayamadığı bir şeyler tısladı. Yol arkadaşlarından birkaçı yüzlerinde endişeyle ona bakarken o havada süzülüyor gibiydi.

Onlara el salladı. "Endişelenmeyin. Pembe bir pelerini var," diye güvence verdi.

Dax aradığı noktayı bulduğunda, tepede kanat çırpışları bir an için dikkatini dağıttı. Çömelerek başını kaldırdığında, gece kaplanı olarak bilinen büyük boynuzlu bir baykuşun üstlerindeki dallara konduğunu gördü. Uzaklarda bir yerde, ürkütücü bir çığlık yolcuların tüylerini diken diken etti. Hepsi birbirine yaklaştı.

"Bu benim hatam Riley," dedi Dax. "Bu akşam seninle birlikte olmak için o kadar hevesliydim ki ısırığı tipik bir

yağmur ormanının tehlikesi. Daha derine inmeden şişliği ve kaşıntıyı aldım."

Riley ona baktı, eli yüzünü okşuyordu. "Haklıyım, değil mi? Mitro bana saldırdı, değil mi? Hemen anlamalıydım. Yavaş anladığım zaman bundan nefret ediyorum."

Elini yüzünde gezdirerek tenindeki ter parıltısını aldı. "Sanırım, bu durumda, bunu çabuk anladın. Ölümsüzlerle uğraşmaya alışık değilsin." Bir elini kızın kalbinin üzerine, diğerini de elindeki küçük yaranın üzerine koydu. "Mitro zekidir ve tuzakları kurnazca olabilir."

Jubal. Gary. O baykuşa göz kulak ol. Gerekirse onu öldürmeye hazır ol. Dax bu emri Mitro'nun bir sonraki silahını uzakta tutma şansı olduğunu düşündüğü iki adama gönderdi. İnsanlara güvenmeyi hâlâ biraz rahatsız edici buluyordu ama vampirin kuklalarıyla savaşmak söz konusu olduğunda iki adam da ürkmüyordu.

Dax derin bir nefes aldı ve kendini bedeninin dışına göndererek ruha, beyaz bir enerji ışığına dönüştü ve örümceğin enjekte ettiği zehir parçasını takip etmek için Riley'nin bedenine girdi. Mitro bunu çok ince tutmuştu, böylece tehdidin kimse fark etmeden önce yerleşmesi ve yayılması için zamanı olacaktı. Bu tam Mitro'ya göreydi. Çoğu vampir kurnaz olmaktan başka bir şey değildi. Mitro kendi kategorisindeydi.

Dax, Riley hayatına girene kadar yalnız olduğunu bilmiyordu. Riley'nin kendi kendine yaptığı konuşmaları, gülümsemesini ve aniden güzel olduğunu söylemesini seviyordu. Ayrıca Riley'nin zeki ve bilinmeyenini çabuk kavrayan biri olmasını da seviyordu. Olanları inkâr etmekle vakit kaybetmiyor, her şeyi olduğu gibi kabul ediyordu ve bu yüzden ona hayranlık duyuyordu. Şimdi, vücudunun içinde hareket ederken, oldukça hareketsiz kaldı, ne yaptığını gözlemledi, ama itiraz etmedi.

Zihnindeki etkilerle savaşmaya başlamıştı bile. Oradaki hasarı görebiliyordu ama Riley güçlüydü, Mitro'nun ona verdiği kadar çok daha güçlüydü. Bu vampirin en güçlü yanlarından biriydi.

zayıflıklar. Kadınları erkeklerden daha aşağı görüyordu. Her zaman öyleydi. Arabejila'yı hafife almıştı ve Riley'yi de her zaman hafife alacaktı, bu da ona küçük bir avantaj sağlıyordu.

Dax vücudunda ilerledi, beyaz ışık yavaşça yayılan, çoğalan ve sağlıklı hücreleri istila eden koyu mavi hücre kümelerini aydınlattı. Dax kümelere enerji patlamalarıyla saldırdı. Daha karanlık hücreler ondan saklanmaya çalıştı ama o acımasızca onları takip etti, her bir organı tek tek ele geçirdiğinden emin olmak için her organda ilerledi. Onun sağlığı ya da güvenliği konusunda bir daha asla kayıtsız kalmayacaktı. Neden karakterinin dışında davrandığını sorgulamaya başlamamış olsaydı, virüsün tutunma şansı çok daha yüksek olabilirdi.

Bedenine döndüğü anda baykuşun saldıracağını biliyordu çünkü Mitro, Dax'ın en zayıf anında olduğunu bilecek ve saldırıyı bu şekilde düzenleyecekti. Kuş bir yırtıcıydı ve ölümcül pençeleriyle Riley'nin gözlerine saldıracaktı.

Jubal. Göremediğine dikkat et. Kendine engel olamıyordu, Jubal'ı uyarmak zorundaydı. Kendisiyle birlikte seyahat eden iki insan hakkında ne kadar çok şey öğrenmiş olursa olsun, yine de kendine güvenmeyi tercih ediyordu, özellikle de konu kendi hayat arkadaşını korumak olduğunda.

Zeki Mitro. Seni artık çok iyi tanıyorum.

Dax, fiziksel kabuğundan sıyrılıp sonra ona geri dönmenin getirdiği şaşkınlık etkisini kabul ederek bedenine girdi. Aynı anda, derisinin altında gizlenen zırhın ön plana çıkmasına izin verdi. Elmas sertliğindeki pullar ayaklarından boynuna doğru fıskırdı ve derisinin üzerinden kayarak onu bir kalkanla kapladı. Asıl saldırıyı hissetmek için hızlı bir daire çizerek etrafında döndü. Kedi göğsüne sertçe vurdu, bir jaguar canavarı, kötü dişleri boğazına doğru koşarken sıcak nefesi yüzündeydi. Pençeler karnını tırmaladı.

Sanki uzaktan, ağaçlardan düşen baykuşların kanat çırpışlarını duydu, pençelerini uzatmış Riley'ye ulaşmaya çalışıyorlardı. Ellerini jaguarın boynuna kenetledi,

dişlerini boynundan uzak tutuyordu. Kulağının hemen yanında bir silah patladı ve kısa bir mesafeden iki silah daha ateşlendi. Ellerinin hızlı bir hareketiyle kedinin boynunu kırdı ve cesedi üzerinden fırlatarak baykuşların tehdidiyle yüzleşmek üzere döndü.

Riley'nin etrafındaki üç kuş yerde ölü yatıyordu. Elinde bir silah tutuyordu. Jubal ve Gary de silahlarını çekmişlerdi. Silahlar kullanışlı şeylerdi. Dax bu fikri sevmişti. Bir silah bir vampiri öldüremeyebilirdi ama bir vampirin kuklalarını kesinlikle öldürebilirdi. Mitro zekiydi ama Gary ve Jubal'ı ya da silahları hesaba katmamıştı. Bu tuzak onları yavaşlatmamış ya da gerçek bir zarara yol açmamıştı.

Dax iki adama başıyla teşekkür etti ve Riley'nin ayağa kalkmasına yardım etmek için uzandı. Riley biraz titreyerek ayağa kalktı ve Gary eğilerek elindeki silahı aldı.

"Belki de bu şey konusunda biraz dikkatli olmalıyız," dedi.

Riley elini uzattı. "Senin yerine o şeye vurdum, değil mi?"

Gary ona sırtıttı. "Sanırım öyle yaptınız Bayan Parker."

Dax erkekler ve Riley arasındaki konuşmaları ilginç buldu. Birbirlerine duydukları sevgiyi "hissediordu". Alay etmek bir sanat biçimi gibi görünüyordu.

Riley silahını kontrol ettikten sonra tekrar cebine koydu. Küçük bir surat ifadesi takındı. "İşte Weston geliyor. Bunu nasıl açıklayacağız?"

Dax elini Weston'a doğru salladı ve adam aniden durdu, etrafına bakındı ve ne yaptığını unutmuş gibi başını kaşıdı. Riley'nin kahkahası Dax'in zihnine yayıldı.

Keşke benim de böyle bir yeteneğim olsaydı.

Yapacaksın, diye güvence verdi. Jubal'a yüksek sesle ekledi, "Onları tekrar harekete geçirelim. Güneş doğmadan nehre varmak istiyoruz. Eğer buradan uçararak çıkacaksak, helikoptere inebileceği güvenli bir yer vermemiz gerekecek."

Sanırım bilmek istediğim her şeyi okula gitmek zorunda kalmadan da öğreneceğim, dedi Riley. Benim mesleğimi geçersiz kılacaksın.

Elini ağzına götürdü ve avucunun ortasına bir öpücük kondurdu. "Sadece senin için," diye mırıldandı.

Güldü, tıpkı onun bildiği gibi. Onun gülüşünün sesine olduğu kadar görünüşüne, yumuşak ısıltısına ve ağzının kıvrımlarına da bağımlı hale geldiğini fark etti.

Diğerlerine katılmadan önce, pullarından kurtulmak isteyebilirsin. Bence çok güzel görünüyorsun ama Weston muhtemelen çok kaba davranacaktır. İnsanlar kaba davrandığında nasıl olduğunu bilirsin; o kıyafeti değiştirsen daha iyi olur.

Kahkahası bu kez onun bedeniyle dalga geçti, sesin parmakları okşarken titreşim bir afrodisyak gibi onun içinden geçti. Kendini onunla birlikte gülerken buldu. Mitro az önce ona bir deneme daha yapmıştı ve Riley bunu savuşturmuş, onunla alay ediyordu.

Oldukça iyisin, hayat arkadaşım. Ona elini uzattı.

Ona hızlı bir gülümseme gönderdi ve elini onun elinin içine koydu. Diğerlerinin yanına geri döndüler, Dax Jubal ve Gary dışında diğer yolcuların hiçbirinin olanları hatırlamayacağından emindi. Dax bir kez daha profesörü kaldırdı ve helikopterin onları karşılayacağı açıklığa doğru yola koyuldular.

Tepelerindeki kanat çırpışları Riley'ye tehlikeden tamamen uzak olmadıklarını söylüyordu. Mitro ormandan çoktan gitmiş olsa bile arkasında böylesine başarılı tuzaklar bırakabildiğini düşününce sarsıldı. Mitro hayal ettiğinden çok daha güçlüydü. Dax'ın bu kadar şaşırtıcı olduğunu ve vampirle savaş üstüne savaşa girmesine rağmen ikisinin de kazanamadığını bilmeliydi. Mitro en azından ona denk olmalıydı.

Dax, Jubal ve Gary'ye "Tetikte olun," diye öğüt verdi. "Herkesi sıkı bir düzende tutun ve hızınızı artırın."

Yolcular sıraya girdiler, Weston ve Shelton her zamanki gibi homurdanıyorlardı. "Sessiz kalmak en iyisi," dedi Dax. "Bir jaguar saldırısını neyin tetikleyeceğini asla bilemezsiniz."

Weston içinden küfretti ama iki adam da hemen sustu. Riley gülümsemesini gizledi. İnsanlarla çok iyi anlaşıyorsun. Senin dünyanda olmayı öğreniyorum.

Kendini beğenmiş. Kibirli. Erkek. Cehennem gibi ateşli. Neden onu bu kadar çekici buluyordu ki? Onunla birlikteyken her şeyi yapabileceğini hissettiriyordu.

Sanırım sana aşık oldum. Tam burada, bu yağmur ormanında, bu korkunç, berbat, çirkin durumda. Bu itirafı patika boyunca yürürken yaptı, sanki dar patikayı izliyormuş gibi başını aşağıda tutuyordu. Tüm bu süre boyunca kendini sabit tuttu. Sen çok güzelsin, Dax. Kalbin. Ruhun. Senden daha iyi bir adam bulabileceğimi sanmıyorum.

Dax kendini onun zihnine bıraktı, yakınlığa en az onun kadar ihtiyacı vardı. Karpatyalılar biliyordu. Onlar için hiç şüphe yoktu. Ama insanlar merak ediyordu. Endişelenirlerdi. Ve Riley onun dünyasından kendi dünyasına geçiyordu - son derece cömert bir karar. Bedeli olmayan bir hediye. Ona nasıl değer vermezdi?

Dax ruhunun onunkine değdiğini hissetti. Sen h n ku kuulua s vamet'sin, yani "kalbimin koruyucusu". Ve sen ainaak eny m'sin, "sonsuz dek benimsin." Neye bulaştığını tam olarak bilmeden kendini bana bağlamanın ne kadar büyük bir cesaret gerektirdiğinin tamamen farkındayım ve sonsuz dek kalbinin koruyucusu olacağım Riley. Sonsuz dek senin olacağım.

Riley sık yeşilliklerin arasında ilerlemeye devam ederken onun sözlerine sarıldı. Yamaçlardan aşağı inen ve kayaların üzerinden dar şeritler halinde ya da daha geniş dereler halinde akan suyun sesini dinledi. Su her yerdeydi. Üzerlerindeki yapraklardan damlalar düşerek akan derelere ekleniyordu. Tepenin yamacından daha fazla su fışkırıyor, kayaların üzerinden uzun bir düşüşle, parıltıyan gümüş renginde köpüklü bir akıntıya dönüşüyordu. Şelalenin altında, yosun kaplı büyük kayalar bir havuz oluşturunuyordu.

Parlak yeşil yosunlar etraflarındaki her şeyi, kayaları, devrilmiş ağaç gövdelerini, hatta ayakta duran ağaçları bile kaplamıştı. Riley yeşil yamaçlardan ve kayalardan fışkıran çiçekleri gördü, bazıları neredeyse bazı küçük ağaçlar kadar uzun çalılardı. Karanlıkta suyun parlak gümüş rengiyle birlikte renk sıçramaları çok güzeldi. Dax ile yalnız kalmayı ve onunla sessizce oturup el ele tutuşarak şelalenin aşağıdaki serin havuza dökülürken çıkardığı sesleri dinlemeyi diledi.

Dax ona yanağını okşayarak cevap verdi. Yaşlı Olan'ın her zaman ortaya çıkmasını sağlayabilirim. İnsanlardan pek hoşlanmaz. Onları çabucak temizleyecektir.

Riley ona sahip olduğu için duyduğu mutluluğa engel olamayarak güldü. Alt üst olmuş bir dünyada ona kendini güvende hissettiriyordu. Onun sayesinde içinde bulunduğu durumun çirkinliğini birkaç dakikalığına da olsa unutabiliyor ve etrafındaki güzellikleri görebiliyordu.

"Hava çok sıcak," diye seslendi Weston. "Haydi Riley, bu gece çıplak soyunup hep birlikte yüzmeye gitmek ister misin? Eminim hoşuna gider. İlgili odağı olursun."

Riley tekrar Dax'e baktı. Gözleri buluştu. Eğlence kabardı. Cennetteki yılan. Her zaman bir tane vardır.

Yaşlı Olan onu özellikle iğrenç buluyor.

Riley daha derine uzandı. Ejderha uykulu bir göz kapağını açtı, göz kırptı ve uykusuna geri döndü. İnsanlarla çok az şey yapmak istiyordu. Yaşlı Olan mı yoksa sen mi? diye alay etti.

Belki ikisi de, diye kabul etti Dax. Elleri profesörün üzerinde nazikti, nehre doğru yürümeye devam ederlerken adımları emindi. Weston gerçekten çıplak olmak istiyorsa, ona bu konuda yardımcı olabilirim.

Patika bir vadiden aşağı iniyor ve diğer taraftan yukarı çıkıyordu. Gitmek daha kolaydı. Miguel'in palası sessizdi. Eğrelti otları her yerde, kayaların arasında, havuzun ve derenin kıyısında büyümüş, cenneti andıran bir görüntü oluşturmuştu.

Sakın buna cüret etme! Kahkahalar yükseldi.

Belki de değildir, diye kabul etti Dax ama Weston'ın yanına gelene kadar adımlarını hızlandırdı.

Mühendis kıs kıs güldü. "Bana söyleyecek bir şeyin mi var? Ben sadece buradaki herkesin düşündüğünü söylüyorum, sen de dâhil." Riley'ye sırttı. "Öyle değil mi bebeğim? Senin fantezin. Tüm bu erkekler o muhteşem teni yalarken cırılçıplak. Buna bayılırdın."

Riley'nin kalbi durdu. Başını iki yana salladı, nefesi ciğerlerini yakıyordu. Weston'ın neyle uğraştığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Dax saniyeler içinde yumuşak başlılıktan aşırı şiddete geçebilirdi. Yapma. Ona zarar vermeyin.

Hiçbir şey hissetmeyecek. Sesi yumuşak ve duygulu olmaktan çıkıp sert ve yasaklayıcı bir hal almıştı.

Riley'nin omurgasından aşağı bir ürperti geçti. Bu kontrol edemeyeceği bir adam, bir varlıktı. Kendi yoluna gidecek, kararlarını kendi dünyasının kurallarına göre verecekti, onunkilere göre değil.

Weston Dax'la tekrar alay etmek için ağzını açtı ve boğa kurbağası gibi derin bir vıraklama sesi çıktı. Şaşkına dönen Weston'ın eli boğazına gitti, gözleri irileşti. Shelton bir kahkaha patlattı. "Dostum! Neyin var senin?"

Riley gülmemeye çalışarak dudaklarını birbirine bastırdı. Mizah anlayışın kontrolden çıkmış.

Weston'la ilgili hiçbir şeyi komik bulmuyorum. Onun yaşamasını istiyorsun, bu şekilde nalları dikmesi daha iyi.

Adamın sesinde ya da zihninde eğlence yoktu ama verdiği cevap, onu cesaretlendirmeme kararlılığına rağmen kahkahasının kaçmasına neden oldu.

Weston boğazını temizledi ve tekrar denedi. Boğazından vırak, vırak, vırak gibi bir dizi yüksek ses çıktı.

Jubal'ın bile ağzı gülmesini bastırmak zorundaymış gibi seğirdi. Gary ve Miguel sırttı ama ikisi de yorum yapmadı. Miguel yolcuları nehre kestirme bir yol olan dar kanyondan aşağıya doğru yönlendirmeye devam etti. Küçük geçit onlara kilometreler kazandıracaktı.

Onu bu şekilde bırakamazsın. Bence en iyisi bu, diye yanıtladı Dax.

Bir kez daha zihnine sıcaklık doldu, tüm o yavaş, sıcak melas beynini erotik fantezilerle doldurdu.

Senin adını ve çıplaklığını aynı cümlede söyleyemez, teninin ne kadar yumuşak olduğunu hatırlamadan olmaz. Tenindeki suyu yalayacak tek erkek ben olacağım.

Saf bir uyarılma hissi omurgasından aşağı kaydı. Karnında ısı kıvrıldı. Kötü davrandığında bile -özellikle de kötü davrandığında- düpedüz seksiydi.

Şimdi de çirkinleşiyorsun. Durakladı ve sonra hayal gücünün uçuşa geçmesine izin verdi, hınzırca ona kendi fantezilerinden birkaçını besledi.

Adamın nefesinin boğazında düğümlendiğini hissetti. Ateş derinlerde yanıyordu.

Başını belaya sokabilirsin. Bizi her zaman meraklı gözlerden koruyabilirim ve inan bana sivamet, buna fazlasıyla istekliyim.

Rahmi sıkıştı. Sıcak nem toplandı. Göğüsleri anında ağrımaya başladı. Onun kollarında, bacakları beline sıkıca sarılmış, içine gömülmüş olmayı çok isterdi. Onunla birlikte serin suda, şelalenin altında ya da daha iyisi yumuşak bir yatakta olmayı çok isterdi...

Sert yatak, diye düzeltti. Sert bir yatakta sana yapabileceğim şeyler. Ya da sert bir zeminde.

Yutkundu, adamın seksi imaları karşısında neredeyse tökezliyordu. Adamın sadece sesiyle yapabilecekleri bile onu nefessiz bırakmıştı; sert bir yatakta aklından neler geçtiğini hayal bile edemiyordu. Ağzı kurudu ve damarlarındaki kan zonkladı. Ayaklarının altındaki zemin kaydı.

Riley yere bakınca botlarının tabanlarından suların yükseldiğini gördü. Zemin o kadar doymuş görünüyordu ki suyun gidebileceği hiçbir yer yoktu. Zihninin olanları özümsemesi gerçekten de bir an aldı. Etrafına baktı. Yosun kaplı kayalardan su sızıyor ve daha küçük kayaların arasından damlıyordu. Gözlerini kırıştırdı ve birkaç küçük çamur kayması yerini hacim olarak büyüyen şeritlere bıraktı.

Buradan gitmeliyiz. Burası doğal bir havza ve hızla sel basacak. Kanyonun diğer tarafı epey uzakta görünüyordu. Daha fazla sızıntı oluyordu, dağ tüm suyu tutamayacak kadar doymuştu. Uyarılmalıydım. Bilmem gerekirdi.

Sanki toprak ona ihanet etmiş gibi hissediyordu. Kabul etmek gerekir ki, Dax'la yaptığı konuşma dikkatini dağıtmıştı ama yine de toprakla olan bağlantısının bu kadar güçlü olduğunu hissetmesi ve suyun etraflarında yükseldiği konusunda uyarılması gerekirdi.

Başka bir tuzak, diye yatıştırdı Dax usulca. Mitro buna karşı koyabileceğini biliyor, o zaman neden zahmet etsin ki? Hiç mantıklı değil. Suyun altında bir şey hissedebiliyor musun? Ya da belki kanyonun kenarlarında?

Riley paniği bastırdı. Miguel hızını artırdı, tehlikeyi açıkça görüyordu. Jubal ve Gary önce kısa bir süre Dax'e, sonra da birbirlerine baktılar. Dax'in suyun yükselmesini durdurabileceğini ya da en azından çıkmalarına yetecek kadar geciktirebileceğini biliyor olmalıydılar ama ikisi de bir şey söylemedi.

Zihnini esnemeye, o anki bariz tehlikenin ötesini görmeye zorladı. İçindeki kaçma dürtüsünü bastırmak zordu. Beyni ona kaçmanın en iyisi olduğunu söylüyordu ama o Dax'ın sakinliğine tutunarak derin bir nefes aldı ve bıraktı. Aslında zihninin açıldığını, toprakla olan bağlantısına ulaştığını hissetti. Bir an için biraz başı dönmüş, yönünü şaşırmış, sanki aynı anda iki yerdeymiş gibi hissetti - yerin üstünde ve altında.

Sesler azaldı, ayak sesleri, botların patikada ilerlerken suya çarpmasıyla çıkan şırıltı, şelalenin gürültüsü, toprağın fısıltılarıyla baş başa kalana kadar her şey geri çekildi. Gözleri önündeki adamda, otomatik pilotta ilerlemeye devam etse de içi kıpırdamadı.

Kanyonun altından sürekli yağan yağmurla beslenen bir nehir akıyordu. Etraflarında buhar yükseliyor, kayaların arasından kıvrılıyor ve parmaklar gibi onlara doğru uzanıyordu.

Bir Şey hareket ediyor, s¼rekli yer değiştiriyor, buharın içinde saklanıyordu. G¼r¼ř alanının hemen dışındaki hareketin farkındaydı. Bu his r¼ya gibiydi, sanki uzaktan izliyor, su seviyesi y¼kseldikçe buharın s¼r¼klendięini g¼r¼yordu.

Daha fazlası vardı... Az ¼nce kaçırdığı bir Şey. Oradaydı, suyun altında gizlenmiş, zamanını bekliyordu. O Şey bekledi, izledi, k¼t¼ niyetli bir a¼lık yaydı. Suyun altından bakan kırmızı g¼zleri, damlayan dişleri varmış gibi bir izlenime kapıldı. Hayır, Şey-şeyler değil.

Riley nefesini tuttu ve kararlılıkla başını salladı. Hayır, Dax. Yapma.

Suyu sen kontrol ediyorsun. Durdurmaya ¼alıřmayın, bu saldırıyı tetikler. Sadece yavaşlat.

Riley başka seğeneği olmadığını biliyordu. Dax altlarındaki canavarlarla y¼zleřecekti. Kanyona her iki taraftan akan suları ve altlarından y¼kselen suları durdurma konusunda ona g¼veniyordu. Son derece sakin ve geręekçiydi. Bir nefes aldı ve başını salladı, midesindeki korkunç yuvarlanma duruldu. Bunu yapabiliirdi. Eğer o dişlerle ve hepsini ¼ld¼rmeye kararlı tek bir amaçla y¼zleřebilirse, suyun y¼kselmesini yavaşlatabilirdi ama bunu başarmak zorundaydı - su ayak bileklerine kadar geliyordu ve onları yavaşlatıyordu.

Dax profes¼r¼ Alejandro ve Jubal'a teslim etti, Patton'ın y¼kselen suda ilerlerken iki adamın sarsıntısını hissetmemesine dikkat etti. Ellerini salladı, karmaşık bir desen ¼rd¼, b¼ylece bir an için etraflarındaki hava parıldıadı, insanların onu g¼rme yeteneğini kesti ve aşağıdaki suya d¼řmek için toprağın altından kaydı.

Jubal'ın beyni ¼ok zengin bilgiler iğeriyordu ve Gary y¼r¼yen bir veri bankası gibiydi. Zihni milyarlarca geręek taşıyordu, bazıları o kadar tuhaf ve ¼irkindi ki ilk başta inanmak zordu ama Riley'nin uğak ve aya yolculuk anılarına baktığında bu geręekler doğrulanmıştı. Kaçırdığı o kadar ¼ok Şey vardı ki.

yanardağda hapsedilirken. Bu şeyler hakkında bilgisi vardı ama onları deneyimlememişti.

Belli ki Mitro'nun bulduğu üniversite öğrencisi de yürüyen bir veri bankasıydı. Jubal o nehirde kendisini bekleyen yaratıkların bir formunu tanıdı. Goliath kaplan balığı, ancak her zaman olduğu gibi Mitro türleri manipüle etmiş ve doğal saldırganlıklarını ve vahşiliklerini artırmıştı. Kaplan balıkları bu sulara özgü değildi, bu yüzden öğrencinin aklına gelmeleri için başka bir yere seyahat etmiş olması gerekiyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, Jubal'ın anıları ona bu tehlikeli tür hakkında en fazla bilgiyi vermişti. Belli ki o da çok gezmiş.

Riley'nin anılarında balıkla ilgili herhangi bir bilgi yoktu. Riley. Onun Riley'si. Onun için tam bir mucizeydi. Korkusunun onu dövdüğünü hissedebiliyordu ama sonra savunmasını güçlendiriyor, omuzlarını dikleştiriyor ve işini bitiriyordu. Onda sevicecek o kadar çok şey vardı ki. Adamın ne yapmak istediğini anladığı anda artık kendisi için korkmuyordu, her şey onun içindi. Hiç kimsenin onun için endişelendiğini hatırlamıyordu ve bu garip, iki ucu keskin bir kılıçtı. Bir kadının kendisini bu kadar önemseydiğini düşündükçe kalbi sevinçle kabarıyor, ama öte yandan onu endişelendirmek de hiç hoşuna gitmiyordu.

Dax kötülüğün ilk kıpırtılarını hissedene kadar suyun derinliklerine daldı. Bu his ona akmak yerine yavaşça içine sızdı. Duyularının yanı sıra görüşünü de genişletti ve devasa balıklara yaklaşırken küçük, sıradan bir yaprağa dönüştü. Gevşek bir sürü oluşturmışlardı ve üstlerindeki insanlarla birlikte yavaşça volta atıyorlardı. Su yükseldikçe onlar da yükseliyor, zemin kazanıyorlardı. Peki su seviyesi düşerse, bu balıklar nasıl kaçabilir ve yer üstündekilere zarar verebilirdi? Mitro'nun aklında ne vardı?

Mitro kurnazdı. Dax balık beklerdi. Kötü ve acımasızca vahşi bir şey, ama suyun yükselmesini durdurursa, bu canavar balıkların saldırısını nasıl tetikleyecekti? Önemli bir şeyi gözden kaçırıyordu. Su yükselecekti,

ve eğer Dax ya da Riley onu durdurmazsa, balık saldıracaktı. Ama durdurmayı başarırlarsa, balık Mitro için işe yaramaz hale gelecekti.

Balık sürüsünün üzerinde gezinirken kötülük dalgaları ona saldırdı. Bu his aç kaplan balığı sürüsünden kaynaklanmıyordu, her ne kadar üzerlerinde vampirin lekesini hissetse de, bu daha fazlasıydı, onların altında gizlenen, tasmalı bir kaplan gibi geride tutulan bir şeydi.

Hiçbir uyarıda bulunmadan bir kaplan balığı ona doğru hamle yaptı, ağzı sonuna kadar açıktı ve Dax'ı yuttu. Hemen tepki verdi, zehirli dikenler yaprağı kaplayarak çok büyük bir aslan balığına dönüştü, korkunç dikenler kaplan balığının boğazına ve ağzına saplanarak onu felç etti. Canavar balığın çenesinden içeri daldı ama etrafı sürü tarafından sarılmıştı. Tekrar yer değiştirerek aşağıya daldı ve arkasında kaplan balığının kanından bir iz bıraktı. Sürü goliath balığını parçaladı.

Altında, asıl tehdit yüzeye doğru patladı; pullardan, kama şeklindeki kafadan ve aerodinamik kanatlardan oluşan korkunç bir çizgi. Kanatlar, yüzeye doğru bir lokomotif gibi yükselirken canavarın yan taraflarına sıkıca tutunduğu gibi, ön bacaklar da aşağıda sıkışmıştı. Dax, canavar hızla geçerken pullarındaki mavi-yeşil parlaklığı yakaladı. Geri tepmenin gücü onu geriye doğru yuvarladı.

Yaşlı Olan meydan okurcasına kükredi, sesi Dax'ın kafatasında patladı. Ejderha eşini uzun zaman önce kaybetmiş olsa da, bu derin acı ve keder sonsuza dek ruhuna kazınacaktı. Riley'yi kaybetmeyecekti. Riley artık onun bir parçasıydı, tıpkı Dax gibi. Hiçbir su ejderi onu onlardan alamazdı.

Hayır, senin formunda değil. Dax, içinde bulundukları koşullarda su ejderhasının ateş ejderhasına göre daha avantajlı olacağını bildiği için kontrolü ele aldı. Benim formum, ama ikimiz birlikte çalışıyoruz.

Dax ejderhanın peşinden hızla koştu, kana bulanmış suyu yararak ilerledi, elleri çivili kuyruğa uzanmıştı. Uzun kuyruk suda bir dümen gibi ileri geri sallanırken, su ejderhası suyu kolayca kesti.

suya. Dax kuyruğuna saplanan çiviye yakalayıp anında yönünü değiştirirken kırmızı ve altın pulların vücuduna dökülmesine izin verdi. Yaşlı Olan da gücünü toplamak için yeterince yükseldi.

Su ejderhası tıslayarak ilerleyişini aniden durdurdu ve geriye doğru sarsıldı. Su çalkalandı, büyük çalkantılı kabarcıklar, o kadar çalkantılıydı ki bir gayzerin ortasında olabilirdi. Kuyruğu öfkeyle ileri geri savruldu ve su ejderhası etrafında döndü ve şimşek gibi hareket ederek avcının üzerine atıldı.

Dax kama şeklindeki devasa kafanın kendisine doğru hamle yapmasını izledi. Suyun altındaki gözler açıldı ve son derece kötü niyetliydi. Boynuzlu burun, tırtıklı dişlerle dolu bir çeneyi ortaya çıkarmak için açıldı. Ejderha tam kafasını koparacakken, Dax kendini yana attı, hâlâ kırbaçlanan kuyruğu elinde tutuyordu. Suyun altında, bir kalp atışının sabit davul sesini duydu. Su sesi güçlendiriyordu. Su ejderhasının kalbinin ritmi ona garip geliyordu; önce yüksek sesle çarpıyor, sonra yumuşuyor ve tekrar yüksek sesle çarpmaya başlıyordu.

Dax Karpatlıydı ve bu sese hatasız bir şekilde odaklanmıştı. Kanı damarlarında şarkı söylüyordu. Ejderhaya uzandı, kalp atışlarını eşleştirdi, dev gümbürtüyü yavaş yavaş yavaşlattı, bir yandan da o hınzır dişler ve kırbaçlanan kafayla şimşek hızındaki vuruşlardan kaçtı. Ulaşamayacağı bir yerde durdu ve dev kalbin yavaşça kontrol altına aldığı o vahşi ritme ayak uydurdu. Kalp olması gereken yerde değil de daha aşağıda ve sağda atıyor gibiydi; sanki kalp kaymış ve normalden farklı bir yere yerleşmişti.

Su ejderhası koca gövdesini yavaşlattı, titredi. Yine de ejderha o kadar öfkeliydi ki, Dax gibi önemsiz bir şey onun bölgesine girmeye ve yaratıcısı tarafından kendisine vaat edilen yemeği kazanmasını engellemeye cüret etti... Dax neredeyse kuyruğunu düşürüyordu. Ejderhayı Mitro yaratmıştı. Dax su ejderhasıyla karşılaşırca, ejderhanın ona saldıracağını biliyordu.

Kalbi kasıtlı olarak yanlış pozisyona yerleştirmişti.

O gerçek ama değil, diye onayladı Yaşlı Olan.

Dax zayıflamış kalbe sertçe vurdu, ince pul örtüsünden yumuşak karın bölgesine doğru ilerledi. Elmas sertliğindeki tırnakları göbeği ısırarak artık çok halsiz olan kalbe doğru ilerledi. Beklediğinden çok daha büyüktü ama organı avucunun içinde tutmayı başardı. Ejderhanın kafası dönüp omzunu parçaladı.

Dax bir eliyle acımasızca kuyruğa tutunurken, diğer eliyle de aradığı nesnenin etrafında parmaklarını kıvırdı. Kalbi avucunun içine aldığı anda korkunç bir hata yaptığını anladı. Dikenler ellerine saplandı. Zehir hızla vücuduna girdi. Yaratık kafasını koparamadan önce kalbi çırpınan ejderhadan söküp aldı. Yine de çok yakındı; üzerine dökülen soğuk suyun patlayan nefesini, dişler neredeyse yüzünü parçalamayı başarırken o çenelerin kırılmasını hissetti.

Dax hızla yüzeye doğru ilerlerken zehrin etkisini hissetti ve felç geçirmeye başladı. Altındaki devasa kaplan balığı avının kokusunu almış, sürü halinde avlanmak için ona doğru ateş ediyordu. Bacakları uyuşurken yumruğu ince zemin yüzeyini delip geçti. Elini açabildiği kadar uzattı, parmak uçları kendini sudan çıkarabilmek için sağlam bir şey arıyordu. Zehir yavaş yavaş vücuduna yayılırken, yer değiştirmesinin hiçbir yolu yoktu.

Bir el bileğine çarptı, kolunu yakaladı ve çekiştirdi. Jubal'ın yüzü yüzerek göründü. Yanına çömelen Gary uzandı, onu omzunun altından yakaladı ve yukarı kaldırıp sudan çıkardı. Onun altında, aynı yolu izleyerek sudan yükselen dev bir kaplan balığı çenesini açtı. Ağız dolusu otuz iki kötü diş, bir lokomotif gibi ona doğru fırladı.

Silah sesi yüksekti, neredeyse kulağına geliyordu. Riley sakince Glock'unu boşaltırken Jubal ve Gary onu sürükleyip götürdüler.

Balığın içine. Balık Dax'ın açtığı deliğe geri düştü ve su anında kırmızıya boyandı.

Seni yakaladık. Riley'nin sesi zihnine doldu.

Zehri vücudumdan atmam için bana bir dakika ver. Bunun yakınında olmanı istemiyorum. Yavaş etkili ama felç edici. Mitro'nun kendisi için hazırladığı zehirli karışımı vücudundan atması ve ejderhanın açtığı yaraları iyileştirmesi beklediğinden daha uzun sürdü.

Miguel diğerleriyle birlikte kanyondan hızla çıkmaya devam etmişti. Dax Mitro'nun mutasyonlarını yok etmeden önce gücünü geri kazanana kadar bekledi. Onların nehirde üreyip büyümelerini ve sonunda birini öldürmelerini istemiyordu. Dördü diğerlerine yetiştiğinde helikopter küçük açıklıkta bekliyordu.

16

DAX, helikopterin mühendisleri, profesörü ve ekibini de alarak havalandığını görmekten memnundu; yanardağın şiddetli patlamasına yakalanmak dışında hiçbir şey hatırlamıyorlardı. Jubal, Gary ve Riley'yi hatırlayan tek kişi Ben'di ama o da sadece volkandan can havliyle kaçışlarını hatırlıyordu. O adam konusunda tereddüt etmişti ama bir şey Dax'ın her şeyi ortadan kaldırmasını engellemiştir.

Yüzyıllardır içgüdülerine güvenmişti ve şimdi durmak üzere değildi.

Sadece Jubal ve Gary'nin kendisi ve Riley ile birlikte geride kalmasına şükretti. Helikopterde herkes için yeterli yer yoktu ve pilot Lea Eldridge adında bir kadın, birkaç mil doğuda bir evin için için yanan kalıntılarını gördüğünü ve Juliette De La Cruz'un bir arkadaşının orada yaşadığını söyledi. Kadını kontrol edip edemeyeceklerini sormuş. İnebileceği iyi bir açıklık olduğu için ertesi gece onlarla orada buluşacaktı. Ertesi gece uyandığında bunu yapacaklarını kabul etmişti.

Miguel ve kardeşi kalan son hamallarla birlikte evlerine dönmek üzere yola çıktılar. Hatırladıkları kadarıyla kayıp adamları volkanda ölmüştü, tıpkı profesör ve Todd Dillon'ın Marty Shepherd'in ardından gelen çamur kaymalarında öldüğüne inandıkları gibi. Capa ve Annabel de yanardağda kaybolmuştu.

Weston, Dax'ten ek bir hediye alarak ayrıldı. Adamı tüm hayatı boyunca izleyemezdi ama ne zaman bir kadına ya da bir kadın hakkında uygunsuz bir şey söylemeye kalksa, onun yerine nalları dikmesini önerebilirdi. Dax bu çözümü oldukça uygun buldu.

Jubal'a, "Geride kaldığın için teşekkürler," dedi.

Jubal küçük bir omuz silkmeye, "Bize yer yoktu," dedi.

"Gerçekten gitmek istiyorsan yerimiz vardı," dedi Dax. "Ben yapamadığımda Riley'ye göz kulak olduğun için minnettarım." Onu dönüştürmek istiyordu, böylece onun yer üstünde, kendisinin ise aşağıda uyumasından endişe etmesine gerek kalmayacaktı. Kendi huzuru için onun yanında olmasına ihtiyacı vardı.

Riley'nin kahkaha sesi dikkatini çekti. Dax başını çevirdiğinde onun Gary'nin yanında durduğunu ve söylediği bir şeye güldüğünü gördü. Kalbi sertçe sıkıştı. Ona sahip olacağını hiç düşünmemişti. Aradan geçen yüzyıllar boyunca, onun kendisi için var olabileceğine hiç inanmamıştı. Onun hayatı görev ve onurdan ibaretti, zevk ve neşeden değil.

Başını yavaşça çevirdi, sabah güneşinin ilk ışıkları saçlarındaki parıltıyı yakalıyordu. Gözleri onunkilerle buluştu ve adam serin, karanlık toprağın o derin, gizemli havuzlarına düştüğünü hissetti. Garip bir şekilde midesinin sıkıştığını hissetti. Gülümsemesi sadece onun içindi, ağzı kıvrılıyor, beyaz dişleri parlıyordu. Yanağının her kıvrımını, çenesinin çizgisini, çenesindeki küçük girintiyi biliyordu. Kendini yükseklerde uçuyormuş gibi hissetti, tıpkı ateş ejderhasının bedenindeyken hissettiği gibi, güçlü ve gerçek, dünyasının üzerinde özgürce uçuyordu.

Onunla ilgili tanımlayamadığı bir şey vardı, ama onunla birlikteyken kendini tamamen canlı, tutkuyla yanan, sanki her şeyi yapabilecekmiş gibi hissediyordu. Dax ona elini uzattı. Kadın hiç tereddüt etmeden ona doğru geldi, bakışlarını bir an bile onun bakışlarından ayırmadı. Elini Dax'ın elinin içine koydu ve Dax onu kendi bedenine doğru çekti. "Siz ikiniz kamp kurmaya hazır mısınız?" diye sordu Jubal. "Onu geri getireceğim."

Yakında." Elini kalbinin üzerine koyup avucunu kendi avucuyla sımsıkı tutarken bile gökyüzüne baktı.

Yağmur gölgelikteki küllerin bir kısmını yıkamıştı ve şafağın ilk ışıkları sanki tepede patlayan yıldızlardan gelen ışık huzmeleri açıklığı çevreleyen yoğun yeşilliklerin arasından parlıyordu. Geceyi severdi ama yakalamayı başardığı birkaç sabah şafağının da kendine has bir güzelliği vardı.

Riley soru sormadı ama onunla birlikte gitti, omzunun altından yürüdü, sanki onun için doğmuş gibi mükemmel bir uyum içindeydi ve Riley de öyle olduğuna inanıyordu. Ruhani ve asil bir kadındı, vücudu neredeyse hiç ses çıkarmadan akıcı bir şekilde hareket ediyordu. Cildi daha şimdiden Karpat kadınlarınıninkine benzemeye başlamıştı. Onun dünyasında yolun yarısından fazlasını kat etmişti ve başına gelecekleri ona bildirmesi gerekiyordu. Onun yemek yemediğini fark etmişti, özellikle de kendine saygısı olan hiçbir Karpatyalının asla dokunmayacağı et yemediğini.

Onu kollarına aldı ve gökyüzüne çıkardı. O da en az kendisi kadar uçmayı seviyordu ve bu kadar yükseğe çıkmaktan duyduğu hazzı hissederek onu havaya kaldırdı.

Sana her baktığımda bana böyle hissettiriyorsun, diye itiraf etti.

Ona sımsıkı sarıldı, yüzü rüzgâra ve hâlâ yağan yumuşak yağmur damlalarına dönüktü. O zaman sevindim, çünkü uçmayı kesinlikle seviyorum. Bunu tek başıma yapana kadar sabırsızlanıyorum, yine de - başını onun göğsüne sürttü

-Seninle uçmanın bazı avantajları var.

Güldü, onunla yalnız kaldığında hissettiği neşeye engel olamıyordu.

Kanının etkilerini şimdiden hissedebiliyorum, diye ekledi. İşitme ve görme duyularım çok daha keskin. Senden uzak kalmak zorlaşıyor. Bu normal mi?

Kendini biraz suçlu hissederek kollarını onun etrafında sıktı. Gary'nin zihninde keşke okumasaydım dediği şeyler okumuştı. Halkının şimdiki prensinin, psişik insan kadınların da psişik olabileceğini yanlışlıkla keşfeden kişi olması gibi.

Delilik tehlikesi olmadan dönüştürülmüş; sürece başlamadan önce kadının neler yaşadığını bilmemeyi diledi. Gary'nin zihnindeki gerçekler ve görüntüler çok rahatsız ediciydi.

Riley ona, senin dünyana gelmeyi ben istedim, dedi. Seni ilk gördüğüm andan beri bu benim seçimimdi. Senin ve Kadim Olan'ın ruhunu hissettim. Sanki eve gelmişim gibi hissettim. Sen benim evimsin, Dax. Senin dünyanda seninle olmak istiyorum. Bunun kolay olacağını hiç söylememiştin.

Çenesini başının üzerine bıraktı, ipeksi saçları sanki onları birbirine bağlıyormuş gibi gölgeli çenesine doğru uzanıyordu. Kararlarının sorumluluğunu üstlendiğini bilecek kadar onun zihninin içindeydi. Bir seçim yapmıştı ve bunu kendi kararı olarak görmesi onun için önemliydi.

Sen cesur bir kadınsın Riley. Benim olduğun için gurur duyuyorum. Hayatımı, bana kendini verdiğin ya da benim dünyamda bana katılmaya karar verdiğin için asla pişman olmayacağından emin olarak yaşayacağım.

Riley ona sıcak bir gülümseme gönderdi. Elleri adamın kollarında sıkılaştı ve başını biraz çevirerek yağmur damlalarını diliyle yakalamaya çalıştı. Bunu başardığında gülerek başını eğdi ve koluna bir öpücük kondurdu.

Artık işinize yarayabileceğimi biliyorum. Sana yük olabileceğimden endişeleniyordum. Korkuyorum ama sana yardım edebileceğimi biliyorum. Dövüşmek değil. Silah kullanabilirim ama köyde gördüğümüz o insanlar gibi bir şeye yaklaşmak istemiyorum. Ama başka şekillerde size yardımcı olabilirim.

Dax **a r a d ı ğ ı** küçük girişi gördü. Mağarayı daha önce görmüş ve potansiyeli olduğunu düşünmüştü.

Sizi bir saat içinde Jubal ve Gary'ye geri götürmem gerekiyor, ancak bu süremiz var. Size dönüşümle ilgili ne beklemeniz gerektiğini söylemek ve ne zaman ve nerede olacağına karar vermenize izin vermek istiyorum.

Derin bir nefes aldı. Şimdi mi? Neden bu işi bitirmiyoruz?

Tekrar başının üstünü okşadı ve mağaranın girişine doğru eğildi, tuzaklara ve mağarayı işgal edebilecek herhangi bir canlıya karşı otomatik olarak tarama yaptı.

"Burada değil, şimdi değil. Çok daha güvenli bir yerde." İçini çekti. "Yani ne zaman ve nerede olacağı tamamen sana bağlı değil ama mümkün olduğunca yaklaşacağım, söz veriyorum."

Çok dikkatli bir şekilde onu mağaranın önündeki sık bitki örtüsüne bıraktı ve elini içeriye doğru sallayarak mağarayı girişleri için hazırladı.

Riley, "Senin yanında güvende olmayacağıma dair hiçbir endişem yok," dedi.

Sesindeki dürüstlük tınısı onu alçalttı. "Birkaç gün dinlenmeniz ve iyileşmeniz gerekecek, päläfertilam. Yakalamamız gereken bir vampir var."

Riley ona gülümsedi. "Senin dilinde benden hayat arkadaşın olarak bahsetmen hoşuma gidiyor. Ve aynı zamanda sevgili. Aşkın karşıma çıkacağını hiç düşünmezken kendimi sevgili hissediyorum."

Onun elini tuttu, dar açıklıktan içeri girmek için eğildi ve yolu açtı. Koridor genişlemeye başlayana kadar yürüdüklerinde zemin birkaç metre alçalarak aşağıya ve etrafına doğru kıvrıldı.

"Dilim benim için hala çok doğal. Sizin dilinizde uygun bir çeviri düşünmeye çalışmam gerekiyor ama bu konuda daha iyiye gidiyorum" dedi.

"Mükemmel bir aksanla konuşuyorsun."

"Hâlâ her zaman doğru cümle yapısını seçemiyorum," diye belirtti. "Yanlış bir şey yaparsam beni düzeltin."

"Bence çok şirin."

Dönüp ona baktı, onun çok sevdiği o alaycı gülümsemeyi takındığını biliyordu. Aniden durdu, böylece kız ona doğru koştu, kolları kızın etrafını sardı ve onu kendine doğru sımsıkı tuttu. Yumuşak bedeninin onunkinin içinde eridiğini hissetmek onu şaşırttı.

"Sana deli gibi aşığım," dedi.

Yüzünü onunkine çevirdi. "Bu ikimizi de yapar. Bunu yapabilirim, Dax. Senin dünyana girebilir ve mutlu olabilirim. Bunu çok düşündüm. Tüm tehlikeleri gördüm ama bunu istediğimi biliyorum." Başparmağıyla güçlü çizgiyi takip ederken yüzünün yan tarafını kavradı.

Onu sertçe öptü. Talepkar. Biraz sert. Kadın her zamanki gibi karşılık verdi, en ufak bir korkuya kapılmadan. O da onu öptü. Sertçe. Talepkar. Biraz sert. İnce kolları adamın boynunu çevreledi ve başını kendi boynuna daha da yaklaştırdı. Kendini öpücüğe bıraktı, onun çalkantılı duygu fırtınasını kabul etti.

Volkan onun içindeydi, derinlere gömülmüştü ama için için yanıyordu. Vücudundaki her hücreyle onu istiyordu ve bunun geldiğini bile fark etmemişti. İhtiyacının gücü onu şok etmişti. Açlık karnını tırmalıyordu, yeni bir tür açlıktı ama aynı derecede acil, aynı derecede vahşi. Yumruğu kızın saçlarında düğümlendi ve yumuşak, sıcak ağzından daha iyi yararlanmak için başını geriye çekti. Uzun dakikalar boyunca kendini orada kaybetti ve sonunda, hâlâ onu öperken, koridorda açık galeriye doğru ilerlemeye devam edebilmek için onu kollarına alıp göğsüne yasladı.

Serin hava vücuduna çarptığında Riley gözlerini açtı. Tamamen çıplaktı. Tenini tek bir dikiş bile örtmüyordu. Yanan yüzlerce mumun alevleri sıçrayıp dans ederek onu üç duvardan çevreliyordu. Başının üzerinde, tavanda mavi yıldızlar yumuşak bir parıltıyla ışıltıyor, bir gece yarısı gökyüzü yaratıyordu. Mağaranın duvarları parıldayan mücevherlerle süslenmiş gibiydi.

Dax bir yatak odası yaratmıştı. Oda sıcak ve davetkârdı. Derin mavi buharlı bir havuza düşen suyun sesi ambiyansı daha da güzelleştiriyordu.

"Burası benim yaşadığım yer," diye fısıldadı. Onun da geceyi kendisi gibi sevmesini istiyordu. Kız onun içine girmiş, kalbinin etrafına sarılmıştı. Gülümsemesi dünyasını aydınlatmıştı. Vücudunu sertleştirdi ve onu öyle bir sevgiyle doldurdu ki

Hiç hissetmediği bir duyguyla sarsılmış, hatta savunmasız hissetti.

Bir kadın. Yüzyıllardır neredeyse hiçbir şey hissetmedikten sonra böylesine yoğun duygular hissedebilmesi onu şaşırtmıştı. Kadının öyle bir hali vardı ki aklı başında olan her düşünceyi aklından çıkarıp yerine onu koyuyordu. Başkaları ona yakın olduğunda rahatsız olduğunu fark etti, çünkü onun için duygu zenginliğini saklamak neredeyse imkânsızdı. Kendini açıkta hissetmesine neden oluyordu.

Onun toprak rengi gözlerine baktı. Kirpikleri uzun ve tüylüydü, ona bakan arzunun sıcaklığını yarı yarıya gizliyordu. "Çok baştan çıkarıcısın," dedi. Dudakları dolgun ve kıvrıktı ve öpüşmek için yaratılmıştı.

Kollarında hareket etti, ipeksi teni onunkine sürtünüyor, aralarında küçük elektrik yükleri yayılıyordu. "Baştan çıkmanı umuyorum," diye itiraf etti.

Ayaklarını onun için yarattığı pürüzsüz zemine koydu ve bacaklarının arkası odanın ortasına yerleştirilmiş platforma değene kadar onu geriye doğru yürüttü. Sert yüzeyin kenarına oturarak aşağı doğru eğildi. Bu hareket onu tam da istediği yüksekliğe yerleştirdi. Başı onun biraz aşağısındaydı, sadece yeterince.

Dax duruşunu genişleterek ona yaklaştı, elleri başının arkasına gitti ve onu ileriye doğru yönlendirdi. Riley'de hiç tereddüt yoktu. Taşaklarının ağırlığını avuçlarının içine aldı, hafifçe emmeden önce yuvarladı ve yoğurdu. Dili kesesinden yukarıya, kalın, şişmiş şaftı boyunca alevlenmiş başın alt tarafına doğru bir yol izlerken nefes aceleyle vücudunu terk etti.

Uzandı ve uzun saçlarının etrafındaki bağı çekiştirerek serbest bıraktı, böylece siyah ipek bir şelale gibi etrafına döküldü. Yumuşak, parlak teni ile mavi-siyah saçları arasındaki kontrast ona çok güzel gelmişti. Kirpikleri kalktı ve bir an için gözleri buluştu. Onu izlerken ağzını açtı ve içine aldı. Şaftından aşağıya doğru bir ateş yandı. Ağzını sıkı ve emdi

Bir iki dakika boyunca sertleşti ve sonra dilini onun üzerinde dans ettirdi.

Riley, Dax'i ağızıyla sevmenin hayalini kurmuştu. Onu bu şekilde tatmayı. Cildi sıcak ve hassas hissediyordu. Göğüsleri ağrıyor ve şişiyordu, meme uçları onun için ikiz gergin tepeler oluşturuyordu. Aldığı her nefes, dilinin her hareketi onun için daha da çıldırmasına neden oluyordu. Çiçek töreni ona adamın ne kadar bağımlılık yapıcı olabileceğini göstermişti ve onu tatmak sadece daha fazla arzulamasına neden oluyordu.

Adamın kendisi için zar zor zapt ettiğı açlığının tadını alabiliyordu. şaftı nabız gibi atıyor ve zonkluyor, ağızını dolduruyor, kadınsı kılıfını gerdiği gibi onu da geriyordu. Bir volkandan daha ateşliydi. Dili tekrar ve tekrar onun etrafında kıvrıldı, kırbaçladı ve dans etti ve sonra ağız çılgınca emdi, baharatlı nektarı ondan çekti.

Çıkardığı sesler, alçak ve vahşi, sadece karanlık bir fırtına gibi içinde yükselen vahşi ihtiyacı artırdı. Onun için çaresizdi, onu ağızının, zihninin, bedeninin içinde hissetmek için çaresizdi. Ağızının onun üzerinde olmasını, damarlarından beslenmesini, hayatının özünü almasını istiyordu. Onun maddesi, havası, her şeyi olmak istiyordu.

Kalçaları sarsıldı. Elleri de aynı şeyi yaptı, kadının kafa derisini çekiştirdi. Boğazından alçak, karanlık bir inilti kaçtı. Göğsünün derinliklerinde bir hırıltı gürledi. Nefesi düzensiz ve sert geliyordu. Riley kirpiklerini tekrar kaldırarak adamın yüzünü izledi, kadın yavaşça adamın üzerinden çekildi, alevlenmiş başının etrafını yaladı ve sonra yavaş yavaş, sıkıca onu tekrar yuttu. Gözlerindeki alevler kızarmış, neredeyse tüm göz yüzeyini bir şehvet sisi içinde tüketmişti.

"Ey köd belsö ," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. Sesi sertti. Talepkârdı. Karanlık al onu.

Çok sıcak bir başağın ağız dolusu etrafında usulca güldü. Gülmekten çok mırıldanmaya benziyordu, ağızını sıkıca aşağı yukarı kaydırırken titreşim adamın içinde hareket ediyordu, elleri saçlarında sertleşiyordu. Bu bir Karpat laneti mi? Bana küfür mü ediyorsun?

Onu kontrolün sınırına getirmenin büyük bir gücü vardı. İçinden sevinç fişkırıyordu. Onun kendi merhametine kalmasını seviyordu. Adam onu da çıldırtıyordu, vücudu o kadar tahrik olmuştu ki arzusunun ıslak kanıtlarını kalçalarında hissedebiliyordu. Doldur beni. Acil ihtiyacını onun zihnine fısıldadı. Sana içimde ihtiyacım var. Sertçe. Hızlı. Sert. Senin olmak istiyorum.

Sen benimsin. Kadının ipeksi ağzının sıcaklığının kendisini ihtişamla sardığını hissederek son bir kez daha derinlere doğru iterken bunu bir deklarasyon haline getirdi. Saçlarına doladığı yumruğuyla başını geriye doğru çekerek onu enfes, sıkı emiştten kurtulmaya zorladı.

Beklemedi. Bekleyemezdi, kadın onun için ne kadar çaresizse o da onun için o kadar çaresizdi. Onu platformun üzerine geri itti, böylece kadın nefes nefese yayıldı, göğüsleri heyecanlı nefes alış verişleriyle birlikte yükselip alçaldı. Dizlerini yukarı kaldırdı, ayaklarını birbirinden iyice ayırdı ve kalçalarını davet edencesine kaldırdı.

"Acele et, Dax. Acele et."

Adam onun üzerine düştü, sikini öyle bir derine soktu ki kadın çığlık attı, sırtını kamburlaştırdı ve ona daha sert bastırdı. Sert ve hızlı bir şekilde itti, sıcak kılıfı emip kavrarken kendini derinlere gömdü, sürtünme hızla serbest kalmalarını sağladı. Çok hızlı. Bunun sonsuza dek sürmesini istiyordu, ama şimdiden onun sıkılaştığını, üzerine kenetlendiğini, vücudunun sıcak yıkamasını ve içinden dalgalanan güçlü dalgaların onu kendisiyle birlikte götürdüğünü hissedebiliyordu. Tekrar ve tekrar ileri atıldı, vücudu onunkine kilitlenirken, sıkarken ve sağarken, sıcak salınımını talep ederken derinlere çarptı. Boğuk çığlığı onunkine katıldı ve adam nefes almak için savaşıarak onun üzerine yığıldı.

Kollarını ona doladı ve yuvarlandı, ağırlığını aldı, erimiş lav gibi üzerine yayılmasını sevdi. "Sanırım saçında biraz altın tozu bıraktım."

Kahkahası boğuktu. Başını kaldırmadı. "Herkes vücudumda parıltılar olduğunu düşünecek. Pulların çok güzel ama arkalarında kanıt bırakıyorlar." Tembelce esnedi. "Yoldan çıkmaya karar verersen işe yarayabilir."

"Karpalar başıboş gezmez," dedi ve kulak memesini ısırdı. Onun baştan çıkarıcı poposunu okşadı. "Otur, konuşmamız gerek. Güneşle yarışıyoruz."

Tekrar esnedi. "Nasıl biri olduğunu anlıyorum. Bir kadından alabildiğini al ve sonra da konuşmak için ısrar et." Kadın isteksizce onun üzerinden yuvarlandı ve onun akıcı, kolay bir şekilde yükselişini izledi.

"Seni dönüştürdüğümde neler olacağı hakkında seninle konuşmak istiyorum," dedi. "Bunu bilmen senin için önemli. Senin, yani bir insanın neden benim hayat arkadaşım olacağına dair cevaplar bulmak için Gary'nin zihnine baktım. Benim zamanımda böyle bir şey yoktu. Hiç kimse böyle bir şey düşünmedi. Bir insanı dönüştürerek hayatını kurtarmaya çalışan birkaç kişi de felaketle sonuçlandı."

Riley yavaşça doğruldu ve ellerini dalgalanan saçlarının arasından geçirdi. Bu hareket göğüslerini kaldırdı ve adamın ona karşı yeniden acıkmasına neden oldu. "Bu konuyla ilgili olabilir. Ne tür bir felaket oldu?"

Öne doğru eğildi ve kremci göğsünün tatlı eğimine bir öpücük kondurdu. "Sanırım bunu tartışacaksa kıyafetlerini giymen gerekecek. Yere inmem gerekiyor ve bu da seni güvenli bir şekilde Gary ve Jubal'ın gözetimine bırakmam gerektiği anlamına geliyor, yani fazla zamanımız kalmadı." Kız itiraz edemedi, ki söz konusu kızın arzuları olduğunda zayıf bir adamdı, elini sallayarak cazibesini örtbas etti.

"Eğer beni dönüştürseydin, bolca vaktimiz olurdu." Giysilerine rağmen bir siren gibi hareket ediyor, ateşli bakışları onun üzerinde geziniyordu.

"Sen çok kötü bir kadınsın," diye karar verdi, onun dolaşan elini yakalayarak. Kıyafetlere de ihtiyacı vardı, eğer ona karşı koyma şansı olacaksa ondan iyice uzaklaşmalıydı. "Bu bilgiye ihtiyacın var."

Dudaklarıyla küçük bir mimik yaptı, her zaman karşı konulmaz bulduğu dudaklarıyla. Ona karşı kesinlikle haksız bir avantajı vardı. Eğer surat asar ya da ağlarsa, adam kaybolurdu.

"Pekâlâ. Uslu duracağım," diye kabul etti en küçük alaycı gülümsemesiyle. "En kötüsünü getir. Ama ben değişmeyeceğim"

zihin."

Öyle olmamasını umuyordu. Ona bir kez başladığını, geri dönüşü olmadığını söylemişti ve onun dünyasına girme yolunda ilerliyordu. Süreci tersine çeviremezdi.

Yüzündeki gülümseme soldu. "Dinliyorum Dax. Bunun seni üzdüğünü görebiliyorum." Dik oturdu ve ellerini kucağında birleştirdi. "Devam et. Dinliyorum. Ne tür bir felaket?"

Dax midesinin derinliklerinde bir gerginlik hissetti. "Son birkaç yüzyılda kurtarmaya çalıştıkları erkekler ve kadınlar

Görünüşe göre oldu dengesiz ve vardı için yok edilmek. Prens, kadının psişik yetenekleri olduğu için dönüştürülebileceğini keşfedene kadar türümüz birkaç insan kadının bizi kurtarabileceğinin farkına varmadı."

İşte. Söylemişti. Gary'nin anılarında bulduğu korkunç gerçeği ona söylemişti. Dahası da vardı ama onun yüzünü görmesi gerekiyordu. Tepkisini hissetmeliydi. Hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez korkunun onu nasıl ölümcül bir pençeye aldığını göstermediğinden emin olmalıydı.

Başını salladı. "Anlıyorum. Dengesiz derken, köydeki insanlar gibi mi demek istiyorsun? Akılsız mı? Cinayet işlemeye niyetli mi?"

Başını salladı. "Bir vampir gibi kan içiyorum. Bazen yamyama dönüşüyor."

Saçlarına uzandı, omzunun üzerinden geçirdi ve uzun, kalın bir örgü haline getirmeye başladı. Elleriyle ilgili bir şey olduğunu biliyordu. Gözlerini kırpmamıştı ama elleri titriyordu.

"Tamam o zaman. Bu kadar mı? Çünkü henüz sakinleşmedin." "Acı verici." Bu bilgiyi neredeyse ağzından kaçıracaktı ki

ağzından kaçırmadı. Asla. Yüzündeki metanetli ifadeyle onun içini dışına çıkarıyordu. "Çok acı verici." Sadece açıklığa kavuşturmak için. Ve gerçeğe sıkı sıkıya bağlı kalmak için. "Ölmek gibi, kasılmalar, istersen sana anıları gösterebilirim." Teklifi isteksizce yaptı.

Sessizlik içinde onun yüzünü inceledi. Tamamen ifadesiz olmaya çalışıyordu, gerçek görüntüleri ortaya çıkarmaktan kaçınarak onu bir şekilde ikna etmek istemiyordu.

Riley örgüsünü omzunun üzerinden geriye attı ve ayağa kalktı. "Görmek istemiyorum. Ben aptal değilim. Senin dünyana girebilmek için benimkini terk etmem gerektiğini biliyordum. Senin bedeninin benimkinden çok farklı. Başından beri bu değişimin kolay olmayacağını biliyordum. Zahmete değer hiçbir şey kolay değildir." Gözleri onunkilerle buluştu. "İnan bana Dax, sen buna değersin."

Ayağa kalktı ve onun yanına geçerek ellerini omuzlarına koydu. "Kadınlar canlarının acıyacağını bilerek bebek sahibi olurlar, ancak bu birkaç dakikalık süre, çocuklarını kucaklarına aldıklarında duyacakları sevincin yanında hiçbir şeydir. Ne yapmam gerekiyorsa yapacağım." Sesinde ve gözlerinde mutlak bir kararlılık vardı.

Yüzü bir an için bulanıklaştı ve onu hızla göz kırpmaya zorladı. "Güvenli olduğunu düşündüğün zaman, ben hazırım.

Sadece bitirmeni istiyorum ve bunu yaparken kendini nasıl bir kadına bağladığını hatırla. Ben kendi seçimlerimin sorumluluğunu alırım. Başkalarının bana söylediklerini y a p m a m . Benimle paylaşılan bilgiyi severim, saygı ve ortaklık isterim." Çenesini kaldırdı. "Seninle güvenlik ya da sağlık konusunda tartışacak kadar aptal değilim, ki gözlemlediğim kadarıyla bunlar senin en büyük iki sorunun, ama ben kendi tercihlerimi yapmaktan hoşlanıyorum. kendi kararları."

Kadının üst kollarını kavradı. "Bu bir uyarı mı?" Kalbi sanki göğsüne sığmayacak kadar şişmiş gibi hissediyordu.

"Nasıl istersen öyle kabul et. Gerçek yüzüne bakmadığımdan korktuğunu biliyorum. Baktım. Çok baskın bir erkek olma eğilimindesin ve bu benim için sorun değil, gerçekten öyle. Ama ben de senin benim gerçekte kim olduğuma iyi bakmamış olmandan korkuyorum. Kendi kararlarımı kendim veririm ve birinin bana ne yapacağımı söylemesiyle hiçbir zaman başarılı olamadım."

Küçük korku ipucunu kolayca okudu ve bu onun kalbini yerinden oynattı. Sıcaklık karnına doğru sıçradı ve aşağıya yerleşti.

Onu kendine doğru çekti. "Seni sonsuza dek el üstünde tutacağım Riley."

Kararını vermişti ama yine de kararından korkuyordu. Bu çok büyük bir karardı ve hayatı sonsuza dek değişecekti. Eğer onu terk ederse ...

"Seni terk etmem mümkün değil," diye yumuşak bir sesle güvence verdi. "Seni Jubal ve Gary'ye geri götürüyorum ama hemen altında uyuyor olacağım. İhtiyacın olursa bana uzan, ben de seni uyandırırım." Onu iyice öptü, aklındaki tüm şüpheleri yok etmek istiyordu. Bunun imkânsız olduğunu biliyordu ama kız kendisinden bir Karpatyalı hayat arkadaşı kadar emin olana kadar denemeye devam edecekti.

Adam onu kollarının arasına aldığı anda kollarını adamın boynuna doladı. "Buradan ayrılmaktan nefret ediyorum. Birlikte geçirdiğimiz zamanı benim için güzelleştirdin. Teşekkür ederim."

"Seni sevdiğimi hatırlamanı istiyorum Riley. Seni. Olduğun kişiyi. Bu iş daha da çirkinleşecek ve bulabildiğimiz her iyi anı koruman gerekecek," diye uyardı.

Onu koridordan geçirerek sabahın ilk ışıklarına doğru götürdü. Küllerin yarattığı pusla örtülmüş güneş hâlâ gözlerini acıtıyordu. Cildindeki ışık yakıyordu ama yüzeyin altında hareket eden pullar vücudunu koruyor ve ona gökyüzüne çıkma özgürlüğü veriyordu. Sabahın erken saatlerinde yağmuru ve ormanın kokusunu içine çekti.

Aşağıdaki gölgelikte sürekli bir hareketlilik vardı. Kuşlar birbirlerine seslenirken sesler çok daha farklıydı. Maymunlar azarlıyor ve kaotik harekete katkıda bulunuyordu. Orman tam da o uyuyacağı sırada uyanmaya başlamıştı. Jubal ve Gary'nin gün boyunca uyumasının zor olacağını görebiliyordu ve onlara duyduğu saygı artıyordu. Kendilerine ait olanı korumak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

İki adam Riley için bir uyku hamağı ile bir ağ ve çadır kurmuştu bile. Kolayca savunulabilecek ve su seviyesi çok yüksek olmadan dinlenebileceği bir alan seçmişlerdi. Her ikisini de buldu

son derece etkiliydiler. Karpat halkının yöntemlerini kesinlikle çok iyi biliyorlardı.

Onları resmi bir şekilde selamladı, hak ettikleri saygıyı gösterdi, Riley'yi onların gözetimine bırakmadan önce bir savaşçı olarak kollarını sıktı. Birkaç saatliğine bile olsa ondan ayrılmak tahmin ettiğinden çok daha zor gelmişti. Dik durmasına, çenesini dik tutmasına ve toprağı açıp serin toprağın onu karşılamasına izin verirken yüzünde küçük bir gülümseme olmasına rağmen yalnız görünüyordu.

Lea Eldridge'in onlara bahsettiğı açıklığa temkinli bir şekilde yaklaştılar. Daha yaklaşımadan burun deliklerini ölüm kokusu doldurdu.

Riley tedirgin bir şekilde üç adama baktı. "Yine mi? Nehre yaklaştıkça Mitro'yu hissedebiliyordum. Kesinlikle bu tarafa geldi. Onunla olan bağlarımın giderek güçlenmesinden nefret ediyorum."

"Bu Karpat kanı," diye açıkladı Dax. "Onunla herhangi bir bağın yok. Yeteneklerin artıyor ve bunun Mitro ile hiçbir ilgisi yok. O bir ölüm makinesi. İçinde iyilik yok, merhamet yok, hiç kimse için yok. Onun için kurtuluş yok. Hayat arkadaşı onu kurtaramadıysa, kimse kurtaramaz. Arabejila çoktan gitti ve kötülük onu tamamen ele geçirdi, ancak dürüst olmak gerekirse bence o zaten tamamen kötüydü."

Riley, "Bazı insanlar doğru olmayan bir şeyle doğuyor," dedi. "Bunun her zaman yetiştikleri ortamdan kaynaklandığını söylemek isteriz, ancak bazen bu sadece olur. Belki de her türde olur."

Gary başını salladı. "Hayvanlar bile hem fiziksel hem de zihinsel sorunlarla doğar." Omuz silkti. "Olur böyle şeyler."

Mitro, Dax'ın çocukken onunla tanıştığı ilk andan beri çarpık biriydi. Her zaman kurnaz bir vahşilik vardı.

onun hakkında. Hayvanlara ve diğer çocuklara zarar verme ihtiyacı diğerlerini ondan uzaklaştırdı.

Dax anıları bir kenara itti. İlerideki açıklıkta bir evin için için yanan kalıntıları göründü. Aniden durdu ve Riley'nin kollarını tutarak onu durdurdu. "Burada kalman gerekecek sivamet. Burada kötülüğün kokusu çok güçlü."

Vücudu onunkine karşı sallandı. Kaşlarını çatarak ona baktı. "O gitti. Gittiğini biliyorsun."

"Arkasında hem katliam hem de tuzaklar bırakıyor. İkisi de senin için değil."

Bir kaşını kaldırdı. "Sanırım bu konuda yanılıyorsunuz. Sanırım ikisini de bulmam için geride bıraktı. Onu takip ettiğimi biliyor."

"Öyle, sivamet. Ve onu yakalayacağız."

"Asla dışarı çıkmamalıydı." Riley omzunun üzerinden nehrin kenarındaki küçük evin için için yanan kalıntılarına doğru baktı. "Onu durdurabilmeliydim."

"Riley." Dax başını sallayarak usulca onun adını söyledi. Onun uzun saçlarını okşadı. "Bunların hiçbirinden sorumlu olmadığını bilmelisin."

"Elbette öyleyim. Dışarı çıktı. İnsanları öldürüyor, hayatları mahvediyor. Biz onu yakalamadan önce daha kaç kişiyi öldürecek?" Gözyaşlarını geri kırıptı ve kulübeyi işaret etti. "Orada her kim yaşıyorsa bir hayatı vardı ve onu o volkanda tutsak tutacak kadar güçlü ya da hızlı olmadığım için yok oldu."

"Eğer buna inanıyorsanız, sonuçta başarısızlığın bana ait olduğuna da inanmanız gerekir. Yüzyıllarım oldu ama yine de başarısız oldum." Dax sesini çok alçak, çok gerçekçi tuttu. Suçluluk duygusu vampiri yenememesinden kaynaklanmıyordu, bu da işin bir parçasıydı. Bazen avcı kazanır, bazen de ölümsüzler galip gelirdi. Tüm avcılar bu önermeyi bilir ve kabul ederdi.

Riley'nin ifadesi bir anda değişti ve başını salladı. "Hayır, hayır Dax, lütfen böyle düşündüğümü sanma. Elbette bu senin hatan değil..."

"Senin de değil. Mitro kötü biri. Bu şekilde mi doğdu ya da onu ne şekillendirdi hiçbir fikrim yok ama kötü olmak istedi. İçindeki karanlığı benimsedi. Işığa geçmek için her türlü şansı vardı ama o açıkça olduğu kişi olmayı seçti."

Kolunu onun omuzlarına doladı ve duman ve ölüm kokusundan uzaklaşmaya başladı. "Katliam ve acıya ihtiyacı var gibi görünüyor. Bu onun sahip olduğu derin bir ihtiyacı besliyor. Yüzyıllardır buralarda ve belki de onu durdurmak bizim kaderimiz değil. Ama denemeye devam edeceğiz Riley. Suçlayarak ya da suçluluk duyarak kazanabileceğimiz bir şey yok. Ölüm kalım avında ikisi de bir amaca hizmet etmez. En güçlü ve en kararlı hâline ihtiyacım var. Sende asla zayıflık göremez. Gördüğü an, bunu saldırmak için kullanacaktır. Unutmayın, vampirler aklınıza girebilir."

Riley başını salladı. "Senin, Gary'nin ve Jubal'ın onun yaptıklarını görmek zorunda kalmanızdan ve benim en kötüsünden korunmamdan nefret ediyorum."

Eğildi ve kızın ağzına bir öpücük kondurdu. "Onun çalışmalarını gereğinden fazla görmeni asla istemem. Gary ve Jubal isterlerse dehşeti onlardan uzak tutmaya yardım edebilirim ve onlar da ihtiyaç duyduklarında sorabilecek kadar yeteneklerimizi biliyorlar. Hayatım boyunca bununla uğraştım ve ölüme ve işkenceye tepki göstermeden bakabilirim. Tüm duyguları bir kenara itebilme yeteneğine sahibim."

Riley döndü ve onun önüne geçerek ilerlemesini durdurdu. Gözleri dikkatle onunkileri ararken parmaklarını boynunun arkasında birleştirdi. "Bunu nasıl bu kadar uzun süre yapabildin bilmiyorum Dax ama bunun için sana hayranım. Keşke ne olursa olsun seninle geleceğimi söyleyecek cesaretim olsaydı, ama bunu düşünmek bile beni hasta ediyor."

Yüzünü onun göğsüne bastırdı, tam kalbinin düzenli atışının üzerine. O tam bir kaya gibiydi. Çok sakindi. Tamamen kendinden emindi. Aklında hiç şüphe yoktu.

o küçük kulübeye yaklaştığında bulacaktı. Hayatlar kaybolmuş, diğerleri sonsuza dek değişmişti. Mitro'nun ahlaksızlığına ve acımasızlığına tanık olmasını bir şekilde engelleyebilmeyi dileyerek iç geçirdi.

Dax onun çenesini yakalayarak başını yukarı kaldırdı, garip, güzel gözleri onunkilere bakıyor, dönen renkleri ve ona her baktığında böylesine yoğun bir şekilde parlayan parlak aleviyle onu büyüleyordu. "Bunu benden esirgemediğin için minnettarım Riley. Görmek zorunda olmadığınızı bilmem yeterli."

"Keşke ikimiz de bunu yapmak zorunda kalmasaydık. Ve zavallı Gary ve Jubal. Benimle seyahat ederken onları nelerin beklediğinden haberleri yoktu."

Başını eğdi ve her bir göz kapağına nazik bir öpücük kondurduktan sonra ağzının köşesine doğru ateşten bir iz bıraktı. "Onlar için endişelenme, benim nazik kalbim. Ben onlara göz kulak oluyorum. Onlar iyi adamlar ve halkımız için iyi dostlar. Kaldırabileceklerinden fazlasını görmelerine izin vermeyeceğim. İkisi de güçlü insanlar ve bunu daha önce pek çok kez yaptılar."

"Sen de iyi bir adamsın, Dax. Diğer herkes için o kadar endişeleniyorsun ki kendini hiç hesaba katmıyorsun," diye itiraz etti. "Hepimizi korumak istemeni seviyorum ama keşke ben de senin için aynısını yapabilseydim diyorum."

"Ama sen biliyorsun," diye güvence verdi, başını eğerek dudaklarını yumuşak bir fısıltı gibi onunkilerin üzerinde ileri geri gezdirdi. "İşte anlamadığın şey bu. Bulduğum her kötü yeri silip süpürüyorsun. Sen yanımdayken sadece seni görüyorum. Seni sevmek için kolay kısmı Riley ve seninleyken diğer her şey yok oluyor. Beni burada bekle. Ellerini toprağa koyma; onun gittiğini biliyorsun. Sadece sessizce otur ve beni bekle."

"Burada kalıp bekleyeceğim," diye söz verdi. "Seni her zaman gözümün önünde tutacağım. O korkunç korkuyu hissetmeyeceğim."

bizim için korkunç bir tuzağı var. Sanırım bu sefer en kötüsünü sen yaşayacaksın."

"İlk sorun belirtisinde, bir an için bile olsa bir şeylerin doğru olmadığını hissedersen," dedi, "bana ulaş. Yakınında olacağım."

Riley güven verici olması için küçük bir gülümseme attı. "O kadar da cesur değilim, Dax. Senin için avazım çıktığı kadar bağıracağım ve kafamın içinde çığlıklar atacağım."

"Jubal'ın sana verdiği silah yanında mı?"

Başını salladı. "Onu her zaman hazır tutuyorum. Mitro'yu öldürmeyebilir ama onu yavaşlatabilir ve yarattığı yaratıkları da yavaşlatacağı kesin."

"Köşeye sıkışmadıkça ya da eline kesin bir fırsat geçmedikçe seni kendisi öldürmeye çalışmaz, aksi takdirde bunun için fazla kurnazdır. Öldürme işini başkasına bırakacaktır ve beni en çok endişelendiren de bu. Volkanda kapana kısılmıştı ve annenizi oyalamayı başardı ve sonra başkalarının onun için annenizi öldürmesini sağladı. Aynı şeyi sana da yapabilir. Hiçbir şeye güvenemezsin, ne hayvana, ne böceğe, ne kuşa, hatta ne de insana."

"Dax." Elini yüzüne götürdü ve çenesinde gezdirdi. "Beni korkutmaya çalışıyorsan, buna gerek yok. Çok korkuyorum. Ben kahraman tipi değilim."

Küçük bir gülümsemeye ve başını sallamaya engel olamadı. "Kendini gerçekten hiç görmüyorsun, değil mi? Korkunun cesaretle hiçbir ilgisi yok ve sen cesaretten payına düşenden fazlasına sahipsin."

Başını salladı ve onu dudaklarından kısaca öpmek için başını yukarı kaldırdı. Öpücüğünde cinsel hiçbir şey yoktu, sadece bir arkadaşlık sıcaklığı, kalbini sertçe sıkıştıran bir güven vardı. "Dikkatli ol," diye mırıldandı.

Dax aniden ondan uzaklaştı. Ona ihtiyacı olan odayı vermek giderek zorlaşıyordu. Uzun zamandır kimsesi yoktu ve onları birbirine bağlayan ipler gittikçe sıklaşıyor, böylece ihtiyaçlar ve istekler aynı hale geliyordu. Ona duyduğu açlık, onun yanında geçirdiği her geçen saatle birlikte artıyordu. Onu kendisine aşık olmaya ikna etmek için yola çıkmıştı,

Onun zihninde vakit geçirmek, karşı konulması zor bir yakınlıktı, ama o uçurumdan düşenin kendisi olduğunu fark etti.

Uzun adımlarla Jubal ve Gary'nin beklediği yere geri döndü. "Bu seferki kötü olacak," diye tavsiyede bulundu. "Önce ben gireceğim ve Mitro'nun geride bıraktığı tuzakları bulmaya çalışacağım. Siz ikiniz ağaç hattının hemen kenarında kalın. Açıklığa adım atmayın. Kurduğu pusuya neyin düşeceğini bilmenin imkânı yok."

"Buradan ayrılmadan önce onları bulmamız gerekecek," dedi Jubal. "Aksi takdirde masum biri gelip yaralanabilir ya da ölebilir."

Dax sertçe başını salladı ve sise dönüşerek nehrin kenarındaki açıklığa doğru aktı. Kulübe çok küçüktü, küçük bir sundurması olan tek bir odadan fazlası değildi. Şimdi bir tarafa devrilmiş, kararmış ve yanmıştı. Evden geriye üç yarım duvardan başka bir şey kalmamıştı, için için yanan bir harabeyi çevreleyen sadece bir kabuktu. Yerliler hareket halindeyken kulübelerin çoğunda olduğu gibi çatı da ağaç dalları ve yapraklardan yapılmıştı. Bu kulübe aceleyle inşa edilmişti ve orada uzun süre yaşandığını gösteren çok az şey vardı. Kulübenin etrafında dikkatle dolaştı, Mitro'nun kaçınılmaz tuzaklarına dair herhangi bir işaret olup olmadığını kontrol etti.

Dax cesedi yanmış yıkıntılardan yüz metre ötede buldu. Genç bir kızdı. Birkaç dakika onun yanında diz çöktü, böcekleri el sallayarak uzaklaştırdı ve onu selamlamak için saçlarına kısaca dokundu. Cesareti vardı. Hamileydi ve doğmamış çocuğunu korumaya çalışmıştı. Başını salladı ve bekleyen iki adama işaret etti.

Jubal, Gary'nin bir ya da iki adım önüne geldi. Dax, Gary'nin yüzünü gördü. Ne göreceğini çok iyi biliyordu. Bir vampir tarafından paramparça edilen çok fazla insan olmuştu.

"Mitro piçin teki," dedi Jubal.

"O bir jaguardı," dedi Dax. "Ve bir jaguar bebeğine hamile. Bebek orada." Eliyle bebeği gösterdi.

Çenesini. "Bir oğlan."

"Bebeği onun gözleri önünde öldürdü, değil mi?" Jubal acımasızca sordu.

Gary gömleğini çıkardı ve bebeğin bedenini dikkatlice gömleğe sardı. "Bebeği henüz hayattayken aldı, içini boşalttı ve sonra ona saldırdı. Kurbanlarıyla oynamayı seviyor. Jaguarların yakılması gerekir. Cesetleri asla başkalarının inceleyebileceği bir yerde bırakmazlar."

"Helikopter bizi almaya gelmeden önce şu işi halledelim," dedi Dax acımasızca. Riley'ye doğru baktı. "Bunu görmesine hiç gerek yok. Bunu ona anlatmak yeterince kötü olacak."

17

Yaşlı Olan tedirgindi ve son derece büyük bir ejderhanın büyük bir şehirde -ya da herhangi bir yerde, çünkü o önemli. Dax tempolu yukarı ve aşağı ve Şehrin ışıklarına bakan bir teras. De La Cruz ailesinin Rio de Janeiro'nun eteklerinde muazzam bir malikanesi vardı. Görünüşe göre, Güney Amerika'daki neredeyse her büyük şehirde evleri vardı. Görünüşe göre İnsan türünün arasında yaşamaya iyi uyum sağlamıştır.

Dax nasıl volkanın içinde evrim geçirdiyse, De La Cruz ailesi de aynı şekilde evrim geçirmişti; yine de modern dönüşümleri onu rahatsız ediyordu. Buna inanmıyordu. Her biri avcıydı, kuzu postuna bürünmüş kurtlar. Tüm modern görünümüne ve De La Cruz kardeşlerin yaydığı çekiciliğe rağmen, tüm bu sofistikeliğin altında ne olduklarını biliyordu - her biri avcıydı.

"Sorun nedir?"

Riley'nin yumuşak sesi onu kısa sürede kendine getirdi. Dönüp ona baktı. Derin sandalyelerden birine oturmuş, çenesini dizlerine dayamış, karanlık ve soğuk gözleriyle onu izliyordu. Sesinde ve o sıvı gözlerinde gerçek bir endişe vardı. Daha önce Arabejila'dan başka hiç kimse onun için endişelenmemişti, hele de bu şekilde, ne hatırlayabildiği ne de hissedebildiği kadarıyla. Bu garip ve harika bir histi.

"Burada, bu konutta olmaktan endişe duyuyorum."

"Ev," diye düzeltti söz verdiği gibi. "Neden?"

Uzun teras boyunca huzursuzca volta attı. Riley onun hayat arkadaşıydı ve cevaplanması gereken bir soru sormuştu. İçini çekti ve onun önünde durdu. "Mitro'yu yüzyıllar önce, o suç çılgınlığına başlamadan çok önce idam etmeliydim. İçindeki karanlığın büyüdüğünü biliyordum. Arabejila'nın babası bana bunun çok değerli bir armağan olduğunu söylese de ben bir lanetle doğdum. Ben daha iyi biliyordum. Küçük bir çocukken bile birçok arkadaşım da bu izi gördüm. Büyüdükçe ben onların yanında huzursuz oldum, onlar da benim yanımda çok daha huzursuz oldular. Hiç kimse lanetlenmiş olarak damgalanmak istemez."

"Bunu sen mi yaptın?"

Omuz silkti. "Yapmamaya çalıştım ama içlerindeki o gölgeyi çok erken gördüm ve onları izlemekten kendimi alamadım. Herkesi tedirgin ettim. İlk başta büyükler bana inanmadı ama tahminlerim gerçekleşince dikkat etmeye başladılar. O an oldu..." Sesi kesildi, ona sırtını dönerek iki eliyle korkuluğu kavradı ve geceye baktı.

Riley dudağını ısırdı. Bu küçük çocuk bir şekilde dışlanmış olmalıydı. Köyündeki diğer çocuklar ve erkekler ondan uzak durur, içlerindeki gölgeyi keşfedip ona potansiyel bir vampir deme ihtimaline karşı mesafelerini korurlardı. Onun içindeki keskin yalnızlığı hissedebiliyordu. Bir erkek olarak -bir avcı-bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Kendi duygularını kabul etmek şöyle dursun, onları tanııyordu bile; çok uzun zamandır yalnızdı.

"Mesele şu ki, gölgeyi görmem onların ruhlarından vazgeçmeyi seçtikleri anlamına gelmiyordu. Bazıları sonunda hayat arkadaşları buldu ve onurlu hayatlar yaşadı."

Riley kıpırdamadan durdu ve onu teselli etme isteğine boyun eğmeyi reddetti. Dax'in teselliye ihtiyacı olduğu ve kendini kapatacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Onun kendisinden uzaklaşmasını istemediği için zihin bağlantılarına geçici olarak uzandı. Empati kurarak onun çocukluk acısını hissetti, ama onu rahatlatmak istedi.

Anılarını onun gözlerinden "görebiliyordu". Ona uzandığı anda sadece Dax'ı değil, Yaşlı Olan'ı da hissetti. Ejderha da Karpatyalı avcı için en az onun kadar endişeleniyordu.

Dax'ın şehre bakarken tuttuğu raya odaklandı. Modern dünyayı görmenin onun için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu ama her şeyi sakin ve metanetli bir şekilde hallediyordu ve bu da onun kişiliği hakkında fikir sahibi olmasını sağlıyordu. Parmaklarının tahtaya yaptığı baskı onun hakkında çok daha fazla şey anlatıyordu.

"Mitro'nun içindeki karanlığı en başından beri gördüm. Güçlü bir aileden geliyordu ve büyük avantajlar elde ediyordu, her zaman bir zorbaydı," diye devam etti Dax.

Sesi çok yumuşaktı ama neredeyse her kelimeyi hissediyordu, zihninin içini saf utanç ve keder fırçasıyla fırçalıyordu. O bunu duymuyordu -ya da bilmiyordu- ama bu ham duygunun onun ruhunu parçaladığını hissediyordu. Yaşlı Olan da bunu en az onun kadar derinden hissetmişti çünkü Dax'ın aksine, ikisi de duygularıyla uyum içindeydi.

Onunla Mitro hakkında birkaç kez konuşmuştu, sadece küçük parçalar halinde, ama vampirin ahlaksızlığını ve zalimliğe olan ihtiyacını küçük bir çocukken bile görmüştü. Bazen canavarlar doğardı, yaratılmazdı ve Mitro'nun da öyle olmasından korkuyordu.

"Büyüklerime anlatmaya çalıştım. Prense bile gittim ama gençtim ve söylediklerimi dikkate almadılar. Haklılığım giderek daha fazla kanıtlandıkça ve diğerleri benden kaçtıkça, gerçekten dönüşmeyi seçip seçmeyeceklerini kesin olarak bilmeden birini suçlamak konusunda zor dersler aldım. Bazı erkeklerimizde o karanlığı gördüğümde bunu başkalarına söylemek yerine, içlerinde gölge olanların her birini, yollarını ve alışkanlıklarını inceledim. Onları takip ettim ve çoğu zaman, o yasak seçimi yaptıklarında, onları yok ettim."

Riley kısa bir süreliğine gözlerini kapattı. Parmak eklemleri bembeyaz olana dek parmaklığı kavrayan ellerini görmek onu üzmüştü.

"Dönerken birini öldürmelerine izin vermek zorundaydım. Cinayet işlemediğimden emin olmanın tek yolu buydu." Döndü

ona bakmaya çalışıyordu, üzüntü onu ağırlaştırıyordu. "Onları öldürmeye fırsat bulamadan yok etseydim kaç kişiyi kurtarabilirdim biliyor musun?"

Ayağa kalkıp ona gitme, onu rahatlatmak için kollarını ona dolama dürtüsüyle savaştı. Birine anlatması gerekiyordu. Omuzlarındaki yükün -ki bunu yüzyıllardır taşıyordu- paylaşılması gerekiyordu.

"Yine de haklısın Dax, bu bir cinayet olurdu," diye nazikçe tavsiyede bulundu.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki neredeyse onu dürtecekti ama ejderha onu sessiz tuttu, sadece onun da beklediğini fark etmesini sağlayacak kadar kırırdadı ve ihtiyacı olan sabra sahipti. Dax paylaşmaya alışık değildi, hele ki kendisinin bile fark edemeyeceği kadar derinlerde sakladığı korkuyu hiç.

Dax nefesini yavaşça bıraktı ve başını salladı ama pek emin görünmüyordu.

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak ağzını kapattı. Onun yerine geçmek için kollarını dizlerine daha sıkı sardı. Ona sarılmaya, onun kendisine sunduğu rahatlık ve destek gibi onu da rahatlatmaya ihtiyacı vardı.

"Mitro diğerlerinden... çok daha iğrenç görünüyordu. Karpatyalıların çoğunda bir asalet vardır ve onlara saygı duyarım, ama Mitro'ya değil. Onu yakından izledim ve başkalarının, hayvanların, insanların ve Karpatyalıların acı çekmesinden zevk alıyordu. Kurnaz ve kibirliydi ve ne yazık ki oldukça zekiydi. Arabejila'da bir hayat arkadaşı buldu. Onun ruhunun diğer yarısıydı, karanlığına karşı bir ışıktı. Kurlaşma başladı ve ben ..."

Dax başını salladı ve sırtını tamamen parmaklığa döndü, parmaklığa yaslanarak doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "Uzaklara baktım. Onun güvende olduğunu düşündüm. Hayat arkadaşı olan hiçbir Karpat erkeği vampire dönüşmez, bu yüzden ne kadar tedirgin olsam da onu izlemeyi bıraktım."

Riley kirpiklerinin aşağıya inmesine izin verdi ve Dax'ın acıma duygusunu görmemesi için bir anlığına gözlerini gizledi. Dax, Riley'nin

Bir erkek utanç ya da suçluluk duygusunun farkına varamaz, ama yine de bunu en az onun kadar hissedirdi.

"Arabejila'nın babası benim en iyi arkadaşımdı. Birlikte avlanırdık. Diğerleri tuhaf yeteneğim yüzünden beni dışlarken, o dışlamadı. Bana yeteneğimin faydalı olduğunu, halkımızı diğerlerinden daha güvende tutabileceğimi söyledi. Yaralandığımızda kanımızı paylaştık. Duygularını ve rengini kaybetmeden çok önce hayat arkadaşını tanıyordu, bu yüzden benden korkacak bir şeyi yoktu, bunu biliyorum, ama yine de hayat arkadaşı ve Arabejila gibi o da bana karşı gerçek bir sevgi hissetti. Onlar benim halkımla olan gerçek bağlarım oldular."

Anlık görüntüler görebiliyordu - kendisine çok benzeyen gülen bir kadınla ilgili anıları. El ele tutuşmuş bir adam ve bir kadın birbirlerine doğru dönmüşlerdi, yüzlerinde mutlak bir sevgi ifadesi vardı. Yüzlerindeki sevgi dolu ifade nefesini kesiyordu. Bazen, Dax ona baktığında, gözlerinde o yoğunluk, ona odaklanmış o inanılmaz sevgi bakışı oluyordu ve kendini dünyanın en şanslı kadını hissediyordu.

Kendini bir sonraki görüntülere bakmaya zorladı, bu görüntüler tam bir tezat oluşturunuyordu. Adam, Dax'ın en iyi arkadaşı, yerde ölü yatıyordu, eli can yoldaşınıninkinden birkaç santim uzaktaydı, etrafında kan birikiyordu, boğazı ve kalbi parçalanmıştı. Can yoldaşı ölmüştü ve Arabejila, boğazı parçalanmış ve kanlar içinde, çaresizce küçük kız kardeşini annesinin bedeninden kurtarmaya çalışıyordu.

Korku filmlerinden fırlamış bir sahneydi ve Dax bu sahneyi tesadüfen görmüştü, daha da kötüsü bundan kendini sorumlu tutuyordu.

Riley bu ölümleri ve Dax'ın duyguları bastırılmış olsa bile nasıl hissettiğini düşünmeye bile dayanamıyordu. O mutlu aileyi tanıdığını, onun bir parçası olduğunu ve onlarla karşılaştığını, onları ölü ve ölmek üzereyken bulduğunu hayal bile edemiyordu...

"Bunu önleyebilecekken."

Bakışları onunkilere sıçradı. Başından beri onun zihninde olduğunu biliyordu. "Nasıl?" diye sordu sessizce. "Bunu nasıl engelleyebilirdin?"

"Onu idam edebilirdim."

Başını iki yana salladı. "Bu cinayet olurdu. Henüz bir şey yapmamıştı, değil mi? Gerçekten şok olmuştun. Dehşetini hissedebiliyordum. Gördüklerine inanmakta güçlük çekiyordun. Biri suç işleyene kadar kimsenin yapabileceği fazla bir şey yoktur, sizin bile."

Riley onu tutmak için ayağa fırlamamak için sandalyesinin kollarını kavradı. "Dax, kanıt olmadan ona dokunamayacağını biliyorsun. Kesin olarak bilmiyordun. Sen Tanrı değilsin. Sen bir yargıç değilsin."

"Ben tam olarak buyum. Yargıç. Ve arkadaşımı ve ailesini hayal kırıklığına uğrattım." Elini zifiri siyah saçlarının kısa dikenlerinin arasından geçirdi. "Arabejila Mitro'nun hayat arkadaşıydı. Annesini ve babasını onun gözleri önünde öldürdü ve ruhunu teslim etme kararını verirken hayat arkadaşını öldürerek gelmiş geçmiş en güçlü vampir olacağıyla övündü. Onun işini bitiremediğinde -can yoldaşı bağı onun için bile çok güçlüydü- bir vampir olarak öfkesiyle onu sahiplendi ve yaşadığı her an acı çekmesi için ruhunu kendi kayıp ruhuna bağladı."

Riley kendini gözyaşlarını geri kırparken buldu. Dax'ın hayat arkadaşıydı ve onun için bağlanma ritüeli güzel ve kutsaldı. "Mitro'nun yaptığı kutsala saygısızlıktan başka bir şey değil."

"Onları hâlâ öyle görüyorum," diye itiraf etti kısık bir sesle. "Parçalanmış. Katalina'nın karnı yarılmış. Arabejila kız kardeşini kurtarmaya çalışıyor." Bir an için gözlerini kapattı. "Bıçağı ondan aldım ve işi bitirdim. Arkadaşımdan güzel, harika hayat arkadaşını doğradım."

"Bir çocuğu kurtarmak için, Dax. Sen bir çocuğu kurtardın. Bebeğini kurtarmanı isterdi. Yaşasaydı sana yalvarırdı."

Parmaklarını sertçe gözlerine bastırdı. "Geçen gece yağmur ormanında annesinden koparılan o bebeği gördüğümde, gerçekten hissettim..." Başını iki yana salladı.

Hasta. Bu kelime zihninde parıldadı.

Riley aklına gelen tek şey olan sıcaklıkla onu sardı. Onu teselli edecek gerçek bir kelime yoktu. Olamazdı da.

Başını iki yana salladı. "Karpatyalıları hasta hissetmez. Ava çıktıklarında değil. Mitro tek bir şeyi bilir..." Tekrar sözünü kesti ve omuzlarını dikleştirdi. "Arabejila'ya yaptığı şey hayat arkadaşına mutlak ve nihai bir ihanetti. Bizim dünyamızda, bir insanın hayat arkadaşını öldürmeye çalışmasından ve onu acı dolu bir yarı hayata mahkûm etmesinden ve çocuklarımızı kasten öldürmesinden daha büyük bir günah olamaz."

Dax yine huzursuzca volta atıyordu, sanki çok derinlere gömülmüş için için yanan öfke kontrol edemeyeceği kadar yüzeye yaklaşıyordu.

"Hayat arkadaşı bağı, birinin diğeri olmadan uzun süre hayatta kalmasına izin vermez," diye devam etti Dax. "Mitro ruhundan vazgeçmeyi seçti, bu yüzden etkilenmedi - her ne kadar Arabejila'yı öldürmeyi kendine yediremese de. Benimle birlikte seyahat etti, kendini onun izini sürmeye ve onu bir sonraki hayata göndermeme yardım etmeye adanmış ama uzun yıllar boyunca çok acı çekti."

"Ve sen onun üzüntüsünü hissettin."

"Erkekler renkleri görme ya da duyguları hissetme yeteneklerini birkaç yüz yıl sonra ya da sürekli avlanırlarsa daha erken kaybederler. Avdan döndüğümde sık sık Arabejila'nın evine giderdim çünkü Katalina'ya, annesine ve sonunda Arabejila'ya yakın olmak duyguları daha kolay hatırlamamı sağlardı. Renkleri göremiyordum ama sevginin ne olduğunu biliyordum. Arabejila hayat arkadaşını kaybedene kadar hayatımı çok daha katlanılabilir hale getirdiler. Uyuşmak, onun büyük üzüntüsünü ya da hayatta kalmak için nasıl savaşmak zorunda kaldığını hissetmemek istedim. Bir bakıma, her ne kadar benden saklamaya çalışsa da, onun duyguları tarafından cezalandırılmam gerektiğini hissettim."

Riley en hafif okşamalarla onun zihnini okşadı, onu sevgisiyle sarmak istiyordu. Gece gökyüzü onu yatıştırmaya çalışırken balkonda zar zor durabildiğini biliyordu. Suçlamalar için bir geceydi. O zamandan beri

Bebeği ve çocuğun annesinin parçalanmış bedenini gören Dax huzursuz ve tedirgin olmuştu. Ona nasıl yardım edeceğini bilmiyordu.

"Burada güvendeyiz, değil mi? Bu evin içinde? Mitro burada olduğumuzu bilemez, değil mi?" diye sordu. "Burada mutsuz olduğunuzu hissedebiliyorum. Kalacak bir yere ihtiyacımız var ve Riordan De La Cruz bize bu güzel evi verdi. Artık bir dinlenme yeriniz var..."

"Asla kullanmayacağım bir şey ve o da bunun gayet farkında," dedi Dax, yüzü karararak.

"Neden? O bir Karpatyalı. Bir hayat arkadaşı var. Gary ve Jubal onu tanıyor. Yengesi Jasmine de burada."

"Yaşlı Olan huzursuz," dedi Dax. "Onu sakinleştiremiyor gibiyim. Riordan'dan çekiniyor. Ve Karpat avcıları dinlenme yerlerini başkalarının bilmesine asla izin vermezler."

Ejderha ruhu onunkine karşı hareket etti. Ejderha uykuluydu, esniyordu, Dax'ın endişelenenin ejderha değil avcı olduğunu keşfetmesini bekliyordu. Ejderha bir düşmanı hemen alevlendirir ve herhangi bir sorunun icabına bakardı. Sürekli konuşmak zorunda kalmazdı.

Sanki ejderha onu biraz itmiş gibi, Dax devam etti: "Yere indiğimde, bana sunulan imkânları kullanmadığım sürece sana yakın olma lüksüne sahip olmayacağım. Seni güvende tutamam."

Riley anlamaya çalışarak kaşlarını çattı. "Riordan çok misafirperver biri gibi görünüyor. Belli ki hayat arkadaşına ve baldızına kendini adanmış. Seni -yani Yaşlı Olan'ı- endişelendiren ne?"

"En büyük kardeşi buraya gelmeden çok önce tanıyordum. O zamanlar kendilerini bu isimlerle çağırmazlardı. En büyükleri sadece gölgeli değildi, aynı zamanda çocukken bile içinde büyük bir karanlık barındırıyordu. Mitro hâlâ ruhundan vazgeçmeyi seçebiliyorsa, herhangi bir Karpatyalı erkeğin de böyle bir gaddarlık yapabileceği akla yatkındır."

İşte oradaydı. Kimse güvende değildi. Riley kaşlarını çattı, onun zihninde bulduğu bilgi parçalarını daha önce bulduğu verilerle birleştirmeye çalıştı.

birkaç konuşmadan öğrendim.

"Dax, gerçek kavramı daha iyi kavrayabilmem için lütfen bana hayat arkadaşı bağıını bir kez daha açıklayabilir misin? Gary anlatmaya çalıştı ama ben tam olarak anlayamadım." Burada bir şeyi kaçıırıyordu ya da Dax kaçıırıyordu. Ve onun ruh hali, tehlikeye karşı patlayıcı tepkisi göz önüne alındığında, şu anda onun dünyası hakkında çok bilgili olması gerekiyordu. İçgüdüleriyle hareket ediyordu ama bu bilgi son derece önemliydi.

Dax ona doğru ilerledi ve yanındaki sandalyeye oturdu. Taze kokusu anında onu sardı. Açık hava kokuyordu. Tehlike kokuyordu. Isı ve ateş kokuyordu. Tüm vücudu onun yakınlığına tepki verdi, kan dolaşımında bir elektrik akımı dalgalandı. Ciğerleri yandı ve derinlerde bir yeri sızladı. Uzandı ve elini tuttu, hareketi çok nazikti, dokunuşu neredeyse hiç yoktu, ama aldığı her nefesi hissedinceye kadar her duyusu arttı.

Parmakları onunkilere dolanırken teni ılık, neredeyse sıcaktı. Başparmağı elinin sırtını okşuyordu. Bir an sessiz kaldı, boş boş onun parmaklarıyla oynadı, kendi parmaklarını onunkilerin arasında yavaşça, neredeyse fırça darbeleriyle kaydırды. Zar zor nefes alabiliyor, zar zor düşünebiliyordu.

Burada, hayatla, insanlarla dolu bir şehirde bile Dax'a duyduğu açlığın ve ihtiyacın fazlasıyla farkında olması ona garip geliyordu. Ona olan sevgisi o anda o kadar güçlüydü ki neredeyse elle tutulur gibiydi, ona zar zor dokunurken onu güçlü ve sıcak kollarıyla sarıyordu. Ona olan aşkı, yalnız kaldığında onu gözyaşlarına boğuyordu. Adamın kalbinin her atışını kadın duyuyordu. Onun aldığı her nefesi o da alıyordu. Şu anda onu rahatlatmanın bir yolunu bulmayı her şeyden çok istiyordu - hayır, buna ihtiyacı vardı.

"Erkek bir Karpatyalı ilk iki yüz yıldan sonra tüm duygularını ve renkli görme yeteneğini kaybeder. Bazen daha erken. Kişi ne kadar çok avlanır ve öldürürse, süreç o kadar hızlanır. Benim durumumda çok hızlı oldu. Bize bir erkek ile hayat arkadaşı arasında tek bir ruh olduğu öğretildi. Erkek karanlığı tutar, kadın da onun ışığıdır. Sadece bir tane vardır ve o bulunmalıdır."

Dax onun elini ağzına götürdü ve parmak eklemlerini öptü. "Seni buldum."

"Beni kendine bağladığın için, hayat arkadaşı olmamız senin dönüşmeni engelleyecek," diye tekrarladı.

"Ben de öyle sanıyordum. Şimdi"-başını salladı-"Bilmiyorum. Mitro Arabejila'nın hayat arkadaşı olduğunu biliyordu ama yine de döndü."

Bu itiraz edemeyeceği bir gerçektir. "Ama," diye belirtmek zorunda hissetti, "Mitro vampir olduktan sonra Arabejila'yı kayıp ruhuna bağladı. Hayat arkadaşlarıdır ama ruhundan vazgeçmeyi kasten seçene kadar onu asla gerçekten sahiplenmedi. O zaten bir ölümsüzdü. Onu öldürmeyi kendine yediremiyordu, bu bağ en azından öldürme ihtiyacını aşıyordu ama onun acı çekmesini istiyordu. Belki de dönüşmeden önce onu sahiplenmiş olsaydı onu kurtarabilirdi."

Dax bir an için öne doğru eğildi ve hâlâ onun elini tutarak yüzünü kısa bir süreliğine kapattı. "Bunun için bir umut olduğunu sanmıyorum. O çok siyahtı Riley. Çok karanlıktı."

"Riordan'da karanlığı gördün mü?" diye sordu. Elini çok nazikçe Riordan'ın saçlarına, okşamaya bayıldığı o yumuşak, kalın, dikenli tellere götürdü. "Päläfertilam'ına çok bağlı görünüyor." Hayat arkadaşı için kullandığı sözcük dilinden yuvarlandı. Bu Karpatça tanımın sesini ve daha dolgun anlamını "eş" çevirisinden bile daha çok sevmeye başlamıştı. Bir şekilde çok daha fazlası gibi görünüyordu.

Dax başını salladı. "Yine de onun evindeyiz. Buraları tüm kardeşleriyle paylaşıyor. Mitro'yu avlıyorum, son derece güçlü bir vampir. Anlamadığım bir şeye dönüştü ve bu onu daha da tehlikeli yapıyor. Eğer dikkatimi Mitro ve bu avcılardan biri arasında bölmek zorunda kalırsam başımız belaya girebilir."

Ona dokunma şekli düzgün düşünmesini zorlaştırıyordu. Sesi hipnotize ediciydi, duman ve kadife karışımıydı. Başını onun omzuna yasladı. "Bana tehlikeyi unutturacak bir yöntemin var, Dax. Gerçekten Riordan'ın bize düşman olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu iyi bir şey. Endişelenmeni istemiyorum."

Hepimiz için yeterince endişeleniyorsun, Yaşlı Olan da buna katkıda bulundu. İstersen evi yakıp hepsini öldürebilirim.

"Sakın buna cüret etme," dedi Riley.

"Yapmaz," diye güvence verdi Dax ona. "Seninle alay ediyor. Riordan iyi bir adam gibi görünüyor ve hayat arkadaşına çok bağlı ama içinde bir gölge kırıntısı var. En büyük ağabeyi gibi değil ama orada. Büyük işler başarabilir..."

"Şiddet mi?" Riley ona gülümsedi. "Senin gibi mi? İçinde bir gölge var mı?"

"Bir keresinde, tüm bunlar başlamadan önce, Mitro öyle olduğumu söylemişti. Yaşlılara diğer avcılarının içini 'görebilmemin' nedeninin karanlığın lanetini taşımam olduğunu söyledi."

Yaşlı Olan homurdandı, ses her ikisinin de kafatasında yankılandı.

"Mitro'nun söylediği hiçbir şeyi ciddiye aldığını sanmıyorum," diye fısıldadı Riley, sanki bu ejderhanın duymasını engelleyecekmiş gibi.

"Misafirimiz var," dedi Dax, yüzü sanki taşa kazınmış gibi tamamen ifadesizdi. Duygularını onunla paylaşabilirdi ama başka hiç kimseyle paylaşamazdı.

Hareket gözüne çarptı. Dax hafifçe kıpırdandı, vücudunu hafifçe onunkinin önüne koydu, kolunu onun üzerinden geçirerek onu daha derin gölgelere sıkıştırdı. Jubal küçük, çok hamile bir kadının kendisinden önce gelmesi için terasın kapısını açık tuttu.

Jasmine Sangria onlara belli belirsiz bir gülümseme gönderdi. "Rahatsız mı ediyoruz?"

"Hayır, elbette değil," dedi Riley aceleyle. "Burası sizin eviniz ve bizimle paylaştığınız için çok naziksiniz."

Riley, Jasmine'in Riordan De La Cruz'un baldızı olduğunu geldiklerinde öğrenmişti. Kız kardeşi Juliette tam bir Karpatlıydı, hayat arkadaşı tarafından Karpat dünyasına getirilmişti. Jasmine değildi. Juliette'in dönüşümünden önce olduğu gibi o da bir jaguardı ve kuzeni ile Juliette, Riordan'la birlikte olmadan önce kaçırılmış ve tecavüze uğramıştı.

onu kurtarabilirdi. Juliette ona karşı aşırı korumacı olduğunu itiraf etti.

Jubal verandadaki yemek takımından bir sandalye çekti ve oturmasını işaret etti. Jasmine yüzünü buruşturdu ama sandalyeye kaydı. Jubal onu bir yorganla örttü. Oldukça güzeldi, özel bir kumaştan dokunmuştu. Jasmine yorganı ellerinin arasında sıkıca tuttu, belli ki yorganı rahatlatıcı buluyordu.

Derin bir nefes aldı ve onlara utangaç bir gülümseme daha gönderdi. "Bir şehirde hiç fazla zaman geçirmediğim ve bazen burada nefes alamıyormuşum gibi geliyor."

Juliette onlara Jasmine'in hayatını yağmur ormanlarında geçirdiğini söylemişti.

Jubal onunkinin yanına bir sandalye çekti ve içine oturdu, biraz ona doğru eğildi, neredeyse korumacı görünüyordu. "Bu anlaşılabilir bir şey."

Dax parmaklarını Riley'nin elinin içinden geçirdi ve göğsüne bastırdı. "O bebeği çok yakında doğuracaksın."

Jasmine başını salladı. "Umarım öyledir. Sanki uzun zamandır hamileymişim gibi hissediyorum." Küçük bir kahkaha attı ve ilk kez sesi gergin değil de genç çıkıyordu. "Sürekli tekmeliyor."

Juliette, Jasmine'in kız kardeşi, elinde iki bardakla terasa çıktı. Birini Jubal'a, diğerini de kız kardeşine uzattı. "Susuz kalmamalısın, Jasmine."

Jasmine kaşlarını çatarak onun üzerinde durmaya devam edince yüzünü buruşturdu. "Ben iyiyim Juliette. Bu noktada, doğuma girersem her şey yoluna girecek, değil mi? İçeride bir dakika daha kalmaya dayanamadım. Jubal benimle geldi ve Dax de burada, yani tamamen güvendeyim."

Juliette'in tavırlarındaki bir şey Dax'e Juliette'in Jasmine'in güvende olduğunu düşünmediğini belli etti ama Dax sadece omuz silkti, bir sandalye daha çekip oturdu. Teras hızla dolmaya başlamıştı. Burada bir şeyler dönüyordu ve bu da onun tedirginliğini artırıyordu. Riordan onları selamlamış ve aceleyle oradan ayrılmıştı. Gary ve Jubal'ı tanıdığı belliydi ama

Hangi Karpas erkeği hayat arkadaşını ve baldızını ailesine bu kadar yakın, bilinmeyen bir avcının yanında korumasız bırakır? Zaman kesinlikle değişmişti. Peki onu evinden hangi acil durum çekmişti?

Juliette, Dax ve Riley'ye gülümsedi ama gülümsemesi gözlerini aydınlatmadı. "Riordan her an eve gelebilir. Aniden ayrılmak zorunda kaldığı için çok üzgünüm."

"Jubal, Jasmine ve Juliette'i ne zamandır tanıyorsun?" Riley sordu. Ailenin yanında çok rahat görünüyordu ve hem Gary'yi hem de Jubal'ı eski dostları gibi karşılamışlardı.

"Buraya birkaç kez geldik," dedi Jubal, "ve her seferinde bizi evlerinden birinde misafir ettiler."

"Onların arkadaşlığından keyif alıyoruz," dedi Jasmine. "Lafı açılmışken, Gary nerede?"

"Telefonda," diye cevap verdi Jubal küçük bir sırıtışla. "O ve kız kardeşim Gabrielle durmadan konuşuyorlar ve Dax'in dağda bizim için bulduğu bir çiçek konusunda çok heyecanlılar."

"Bir çiçek mi?" Juliette öne doğru eğildi. "Gary ve Gabrielle çocuklarımızı neden taşıyamadığımızı keşfetmek için çok çalışıyorlar. Mikroplar yüzünden olduğunu sanıyordum..."

"Kısmen," diye kabul etti Jubal, "ama Gary bunun her şeyi açıklamadığını söylüyor. Hem o hem de Gabby, bebeklerin toprağa inememesinin, annelerin taşıyamamasının ya da emzirememesinin ve sadece erkek çocukların doğmasının nedeninin birçok şeyin bir araya gelmesi olduğunu düşünüyor."

Riley'nin kalbi yerinden fırladı. Karpas türünün yok olmanın eşiğinde olduğunu biliyordu, Gary ona kısa bir özet geçmişti ama bebek sahibi olmayı seçtiklerinde bunun kendisi ve Dax için ne anlama geleceğini düşünmemişti. Çocuk istiyordu. Hem de çok sayıda. Tıpkı annesi gibi o da tek çocuktı. Zaman zaman yalnızlık çekmiş ve kardeşleri olan arkadaşlarına imrenmişti.

Eğer arzun buysa çok çocuğumuz olacak, diye garanti verdi Dax. Elini ağzına götürdü ve parmaklarını ısırarak kan dolaşımına küçük ateş okları gönderdi. Sen çok doğurgansın. Ben de çocuk sahibi olabilirim.

Çocuklar. Anladığım kadarıyla toprakla ilgili bir sorun varsa, bir volkanda bulundum ve toprak size zarar verecek herhangi bir şeyin olduğu yerde dinlenmemeniz gerektiğini bildirir.

O kadar gerçekçi ve sakin konuşuyordu ki, kız ona inanmaktan kendini alamadı ve gerginlik anında kayboldu.

Juliette, "En kötüsü de doğumun gerçekleşmesi ve birkaç ay çocuk sahibi olduktan sonra onu kaybetmektir," dedi. "Pek çok kadınıımız düşük yapmak, ölü doğmak ya da çocuklarını ilk yıl içinde kaybetmek zorunda kaldı." Başını iki yana salladı. "Buna dayanabilir miyim bilmiyorum."

Jasmine ellerini koruyucu bir şekilde bebeğinin üzerine koydu. "Bu çok korkunç olurdu."

"Sana bir şey olmayacak," diye güvence verdi Jubal, elini onun koluna koyarak nazik ve güven verici bir hareket yaptı.

Jasmine, Jubal'ın dokunuşuyla bile rahatlamıştı.

Dax, Riley'e onu anılarında gördüğünü söyledi. Başına gelenlerden sonra erkeklerin yanında olmayı bile sevmiyordu ama hem o hem de Gary onunla arkadaşlık kurmaya özen gösteriyordu. Jubal'ın iki kız kardeşi varmış ve onun sürekli yalnız olmasından nefret ediyormuş. Onunla vakit geçirmek için gerçekten çaba sarf etti.

Riley, onun iyi bir adam olduğunu söyledi. Gary ve Jubal olmasaydı ne yapardım bilmiyorum.

"Annen için ne kadar üzgün olduğumu sana söyleme fırsatım olmadı," dedi Juliette. "Korkunç bir kayıp. Gary ve Jubal bize neler olduğunu anlattı."

Yani gerçeği biliyorlardı. Riley'nin parmakları Dax'in elinde kıvrıldı. Onun yanında olup kendisini rahatlatmasından memnundu. Bitkiler ve toprakla çevrili olmadığı için Riley annesinin kaybını daha şiddetli hissediyordu. Dax kolunu Riley'ye dolayarak onu omzunun altına çekti.

Jasmine, "Bazen dünyamızın bir ölüm alanına dönüştüğünü hissediyorum," dedi. "Bebeğimle oraya dönmeye korkuyorum ama şehri de sevmiyorum."

"Neden Karpat Dağları'nda dinlenmiyorsunuz?" Jubal önerdi. "Solange şu anda Dominic'le birlikte orada."

Orada sana çok iyi bakabiliriz. Kuzenin de yeni bebeği görölne çok heyecanlanacaktır."

Juliette kıpırdandı, Jubal'a kaşlarını çatarak baktı, belli ki bu fikir umurunda değildi.

Jasmine'in yüzü aydınlandı. "Bu iyi bir fikir. Tamamen farklı bir yere gitmeyi hiç düşünmemiştim ama o bölgeyi ziyaret etmeyi çok isterim. Çok güzel görünüyor ve orada nefes alabileceğimi düşündüğüm kadar uzak."

Juliette, "Riordan bir süre buradan uzaklaşamayacak," diye uyardı. "Belki aylar. Eğer istediğın buysa, seni en kısa zamanda götüreceğiz."

Jasmine elini kız kardeşine uzattı. "Kendi başıma gidebilecek durumdayım Juliette. Tüm hayatını benim için endişelenerek geçiremezsin. Zaten bunu yapmak için çok uzun yıllar harcadın. Ben artık büyüdüm."

"Sen benim ailemsin, Jasmine," dedi Juliette. "Sana yakın olmayı seviyorum. Bu benim için önemli. Eğer bir an için yük olduğunu düşünüyorsan, değilsin ve hiçbir zaman da olmadın. Sen ve Luiz'in ..." Sesi kesildi.

Jubal kaşlarını çatı, dik oturdu, tüm o durgun serinlik dağıldı. "Luiz mi? Luiz de kim?"

Uh oh. Sanırım Jubal'ın küçük Bayan Jasmine'e karşı bir ilgisi var, diye itiraf etti Riley, eğlence Dax'in zihnine yayılıyordu. Bay Sakin, Soğukkanlı ve Toparlayıcı bir sır saklıyor, zamanını kolluyor ve o bakmıyorken kızın üzerine çullanıp onu elde etmeye hazırlanıyordu.

"Luiz sadece bir arkadaş," dedi Jasmine. "O ve Manolito arkadaş," diye ekledi Jubal'a açıklama yaparken. "O da Juliette ve benim gibi bir jaguar. Bize yardım etmek için elinden geleni yaptı ama diğer erkekler ona sırt çevirdi. O artık bir Karpatyalı."

"Karpatyalı olabilirsin," diye ısrar etti Juliette. "Ne zaman istersen..."

Jasmine çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Sadece bir süreliğine kendim olmak istiyorum. Çok şey oldu ve ben sadece biraz huzur bulmak ve bebeğimin tadını çıkarmak istiyorum."

"Luiz çok mükemmel olurdu," dedi Juliette. "Emin misin? Senin içindeki jaguarı anlıyor ve geçmişimizi biliyor. Sana iyi davranacaktır."

"Onu sevmiyorum," diye karşılık verdi Jasmine nazikçe. Sertçe. "Özür dilerim Juliette. Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum ama bir erkekle yuva kurduğumda sende olanı istiyorum. Gerçek aşk. Gerçek bağlılık."

"O zaman bir Karpatyalıya ihtiyacın var."

"İnsan erkeklerinin kadınlarına karşı gerçek bir sevgi besleyemeyeceğini mi söylüyorsun? Çünkü sana hemen söyleyeyim, öyle değil," diye sordu Jubal, sesinde bir keskinlik vardı. "Babam anneme tamamen sadıktır ve her zaman da öyle olmuştur."

"İtiraf etmeliyim ki," diye araya girdi Riley, "babam da anneme çok bağlıydı. Elli yıldan uzun süredir birlikte olan birkaç çift tanıyorduk. Bu da bir şey sayılmalı."

"Özür dilerim," diye hemen özür diledi Juliette. "Kulağa çok yanlış geldiğini biliyorum. Öyle demek istemedim. Sadece Jasmine'den daha uzun yaşama fikri beni üzüyor." Başını eğdi ve ellerine baktı. "İkimiz de çok şey kaybettik. Benim ailemde sadece Solange ve Jasmine var."

Jasmine elini kız kardeşine uzattı. "Her zaman üç kişiydik. Şimdi dört kişi olacağız. Henüz din değiştirmeyi göz ardı etmedim ama bunu düşünmeden önce bebeğimin din değiştirip değiştiremeyeceğini bilmek istiyorum."

Jubal sandalyesinde arkasına yaslandı, sanki hiç umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Jasmine önce ona, sonra da ellerine baktı.

Dax, burada bir sorun olduğunu tahmin etti. Onun dönüşmesi fikrinden hoşlanmıyor.

Riley, iki kız kardeşinin de öyle olduğunu söyledi. O yapamaz mı? Aynı yeteneğe sahip olmalı. Bir erkek dönüştürülemez mi?

Öyle olduğunu varsayıyorum. Belli ki bu Luiz öyleydi. Onun bir jaguar olduğu izlenimine kapıldım. Dax başını çevirdi.

Juliette yaptı. Riley onun kaşlarını çatıldığını hissetti. Riordan geri döndü ve çok mutsuz. Gary'den Jasmine'i içeri almasını istiyor.

Riley Juliette'e baktı. Gözyaşlarını geri kııptı ve yüzünü dikkatle kız kardeşinden uzak tuttu. Kesinlikle bir sorun vardı.

Gary evden çıktı. "Jasmine," diye seslenerek diğerlerine el salladı. "Uzun zamandır değerli bir satranç rakibim yoktu. Gelin de beni bu ızdıraptan kurtarın."

"Hey!" Jubal itiraz etti.

Jasmine Jubal'a sıırttı. "Satranç maçlarında üzerine düşeni yapmadın mı?"

"Kendine dikkat et kadın," diye uyardı Jubal. "Kazanamayacağın meydan okumalara kalkışma."

"Her zaman, her yerde," diye teklif etti Jasmine. Güldü ve ona elini uzattı. "Tembelliği bırak ve kalkmama yardım et. Ben karaya vurmuş bir balınayım."

"Çok güzelsin ve bunu sen de biliyorsun. İltifat beklemekten vazgeç," dedi Jubal tembelce ayağa kalkarak. Geri çekilmeden onu ayağa kaldırdı, böylece ayağa kalkıldığında vücudu onunkine dayanıyordu. Avucunu şişmiş karnının üzerine koydu. "Çok büyük bile değilsin."

"Ben büyüğüm." Kıpırdamadı, sadece ona baktı ve elini de çekmedi.

Jubal gülümsedi ve geri adım atarak ona etrafından dolaşması için alan açtı. "Git pratik yap. Buna ihtiyacın olacak."

"Bu sözleri yutacaksın," diye uyardı Jasmine.

"Her zaman, her yerde." Jubal onun sözlerine karşılık verdi.

Kahkahası onlara geri döndü. Üzerindeki gerginlik gitmiş, sesi yeniden genç ve mutlu çıkmıştı.

"Teşekkür ederim," dedi Juliette Jubal'a. "Sen buraya son geldiğinden beri sesini böyle duymamıştım."

Riordan terasta belirdi ve Juliette hemen onun yanına gitti. Kollarını ona doladı ve onu kendine yakın tuttu.

"Sanırım haberler iyi değildi," dedi Jubal.

Riordan başını salladı. "Hayır. Bence Jasmine haklı. Biri onu takip ediyordu ve bebeğin peşindeydiler."

Jubal yemin etti. "Lanet olsun. Jaguarlar mı?"

"Muhtemelen. En olası şüpheliler onlar olacaktır."

"Belki de değil," dedi Dax. "Sana söyleyecek zamanımız olmadı."

Pilotunuz bizden Juliette'in arkadaşını kontrol etmemizi istedi."

Juliette başını çevirip Dax'e baktı ama Riley onun yüzünden Dax'in onlara ne söyleyeceğini zaten bildiğini anlayabiliyordu.

"Üzgünüm Juliette," dedi Dax resmiyetle. "O ölmüştü. Öldürüldü."

"Bebeği mi?"

Riley parmaklarını Dax'inkilerin etrafında sıktı.

Dax başını salladı, sesi her zamanki gibi soğukkanlıydı, yüzü taştan oyulmuştu. Sadece o duygu patlamasını hissetti, içinde patlayan volkanı. "Mitro hem çocuğu hem de anneyi öldürdü. Burada olup biten her şeyi bilmem gerekiyor. Her şeyi."

"JAsmine her an doğum yapabilir," diye açıkladı Riordan.

"Juliette komplikasyonlardan korkuyordu, b u yüzden Onu şehirde tanıdıkları bir doktora götürüyorlar. O bir jaguar ve onların birçok kadınıyla ilgileniyor. Birkaç gün önce, sanki biri onu takip ediyormuş gibi hissetmeye başladı. Ben yanında değildim ama bizimkilerden bazıları oradaydı ve şüphelenmelerini gerektirecek bir şey görmediler. Juliette ve ben kalktığımızda dışarı çıktık ve kimsenin onu izlediğine dair bir ipucu bulamadık. Yine de çok tedirgindi, bunu göz ardı etmedim."

"Tanrı'ya şükür," dedi Juliette.

"Bu akşam önce polis departmanındaki bir arkadaşımın sonra da Jasmine'in doktorundan bir telefon aldım. Polis uyuşturucu dolu bir depoya baskın yaptığında tüyler ürpertici bir şey bulmuş. Bir yeraltı tarikatına mensup bir grup Gotik çocuk deponun altını kendilerine ev edinmişlerdi ve ellerinde altına batırılmış altı bebeğin cesedi vardı. Bebeklerin ölü doğduğunu iddia ediyorlardı ve onları karaborsada satıyorlardı."

Dehşete kapılan Riley geri adım attı ve Dax'e çarptı. Onu sabitlemek için ellerini omuzlarına koydu. Anında rahatladığını hissetti. Adamın elleri büyük ve güçlüydü ama dokunuşu çok nazikti. Fazla bir şey söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu.

"Bu iğrenç," dedi Jubal. "Umarım anahtarı atarlar."

Riordan, "Evlerinde altına batırılmış bir çocuk cesedi bulundurmanın şans getirdiğine inanan bazı kültürler var" dedi.

"Akıllı başında kim bir bebeğin altınla kaplı bedeninin kendisine şans getireceğini düşünür ki?" Jubal sordu. "Bu iğrenç."

"Yine de," dedi Riordan. "Böyle şeyler olur. Sadece Dr. Silva, Jasmine'in doktoru, altı bebeğin de kliniğine gelen kadınlardan olduğunu düşünüyor. Hepsi de jaguar kadınlardan. Hamileliğin çeşitli aşamalarında olan altı hastasının birdenbire kendisine gelmeyi bıraktığını, ortadan kaybolduklarını söyledi. Onlara ulaşmaya çalışmış ama kimse onu geri aramamış. Jaguar kadınları çok zor bulunabiliyor ..."

"Öyle olmak zorundalar," diye savundu Juliette. "Ama doğum yapmadan önce doktorlarına gitmekten vazgeçmezler." Ondan uzaklaştı ve birkaç adım ötede telaşla volta atmaya başladı.

Riordan ona doğru uzandı. Juliette hemen elini onun elinin içine koydu. "Onun için endişelendiğini biliyorum ama Jasmine'e hiçbir şey olmayacak. Ona göz kulak olacak hepimiz varız."

"Çok şey yaşadı," dedi Juliette. "Buna bir de bunu eklemek çok yanlış. Tekrar peşine düştüklerini gerçekten bilseydi, yıkılırdı."

"Doktoru onu dikkatli olması konusunda uyarmıştı. Diğer kadınlarla ilgili kötü hisleri vardı ve hatta polise gidecek kadar ileri gitmişti ama kimse alarma geçmiş görünmüyordu. Dr. Silva kadınlardan ikisinin tedirgin davrandığını, birinin de bir gece önce evinin önünde birinin olduğunu sandığını söyledi," diye devam ediyor Riordan. "Jaguar erkeklerinin çoğu dağılmış durumda, ancak birçoğu şehirlere gitti. Buradaki kadınları takip etmeye başlayacaklarından korkuyorduk."

"Dr. Silva da böyle düşünüyordu," dedi Juliette. "Erkeklerin onları bulduğunu. Hedef alınanların hepsi jaguar yavruları taşıyordu, bu yüzden onları geri götürmek isteyen erkekler olduğunu varsaydık."

"Juliette ve ben kadınların evlerine gittik, izleri takip edip kadınları geri getirebileceğimize inanıyorduk," diye ekledi Riordan. Başını salladı ve hayat arkadaşına baktı.

"Jaguar adamlar değildi," diye teminat verdi Juliette. "Kadınların evlerinin ya da mülklerinin yakınında onlardan herhangi birine dair bir kanıt yoktu. Onların kokusunu alabilirdim."

"Bir vampirin bu kaybolmalarla bir ilgisi olduğuna mı inanıyorsunuz?" Riordan sadede gelerek Dax'e sordu.

"Huzursuzsun. Juliette huzursuz. Jasmine öyle."

Riordan yavaşça başını sallarken kaşlarını çattı. "Kötülüğün varlığını hissettim ama izini süremedim. Çok garipti. Güney Amerika'nın her yerinde ormanları ve şehirleri avlarız. Bu bana farklı geldi. Kokuyu tam olarak alamadım ama orada olduğunu biliyordum. Çok şeytani ve yine de o kadar silikti ki izini takip edemiyordum. Ben vampir avlıyorum ama bu... aklıma gelen tek kelime farklıydı. Onu yaşayan ölü olarak tanımlayamadım."

"Mitro'yu bu şehre kadar takip ettik," dedi Dax. "Bu işin arkasında onun olması beni şaşırtmaz. O şimdiye kadar karşılaştığınız hiçbir vampire benzemiyor ve onu takip etmek kolay değil, benim için bile değil ve onu yüzlerce yıldır takip ediyorum. O... farklı biri."

Juliette ürperdi ve Riordan'a yaklaştı. "Jasmine bunu bilemez ve günün her saati korunmak zorunda."

Jubal, "Gary ve ben gün boyunca onunla kalabiliriz," diye gönüllü oldu.

Riordan, "Juliette'in kuzeni Solange sayesinde gün içinde daha uzun süre ayakta kalabiliyoruz, böylece ihtiyaç olursa yardımınıza gelebiliyoruz," dedi.

Dax beyinde noktaları birleştiren o tanıdık sıçramayı hissetti. "Solange?" Daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Neyin peşinde olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama Mitro'yu o kadar uzun süredir takip ediyordu ki vampirin düşünce ve davranış biçimini biliyordu. Beyni bu sıradan konuşmaya atlamıştı, içgüdüleri aniden devreye girmişti.

"Solange benim kuzenim," dedi Juliette. "Dominic'in hayat arkadaşı."

"Ejderha Arayıcıları'ndan mı? Hâlâ yaşıyor mu?"

Dax sordu. Riordan başını salladı.

Dax parmaklıklara doğru ilerledi. Bu kadar çok insana bu kadar yakın olmaya alışık değildi ve şehrin ışıklarına bakmak ona kendini daha az kapalı hissettiriyordu. "Solange'ın kanında güneş ışığında kalmanı sağlayan ne gibi bir farklılık var?"

"O jaguar kraliyet ailesinden," diye açıkladı Riordan. "Bizimle kan alışverişinde bulundu ve bu da güneşle daha uzun süre başa çıkmamızı sağladı ama bunun bir bedeli var. Zayıflık şiddetli ve beklenmedik bir anda ve çok hızlı bir şekilde ortaya çıkıyor. Bu yeteneği çok sık kullanmamaya çalışıyoruz çünkü kendinizi çok hızlı bir şekilde tehlikede bulabilirsiniz, ancak bize daha önce sahip olmadığımız bazı avantajlar sağlıyor."

"Tüm jaguar kanı Karpatların güneş altında daha uzun saatler kalmasını mı sağlıyor?" Dax göz kamaştırıcı ışık gösterisine bakarak sordu.

"Eğer durum böyle olsaydı, bunu ilk keşfeden ben olurum," dedi Riordan. "Juliette jaguardı. Daha fazla saatimi uyanık geçirebilirdim."

"Yapamayacağını nereden biliyorsun? Denedin mi?" Dax sordu.

Riordan ve Juliette birbirlerine baktılar, açıkça şok olmuşlardı. Riordan sonunda başını salladı. "Denemeyi düşünmedim, neden düşüneyim ki? Yine de Juliette'in kanının Solange'ın kanının yaptığı yapabileceğini sanmıyorum ve elbette artık Juliette tamamen Karpatyalı, bu yüzden tartışmalı bir konu."

Dax Karpatyalı'yla yüzleşmek için döndü. O önce bir avcıydı ve avını neredeyse kendini tanıdığı kadar iyi tanıyordu. Eğer hamile kadınları öldürüp bebeklerini alan Mitro'ysa, bunların hepsi onun eğlencesi için değildi. Her kurbanı kasıtlı olarak hedef almıştı. Sabahın erken saatlerinde ya da akşam saatlerinde zamanını uzatmanın bir yolunu bulsaydı, şu anda verdiğiinden daha fazla zarar verebilirdi. Şimdiden zorlu bir düşman edinmişti. Gündüz

saatlerini de ekleyerek

ordusunu toplamak ve öldürmek ya da kukla yapmak için daha fazla zamanı olacaktı.

Riordan başını salladı. "Hiçbir vampir asla güneşe çıkamaz. Bu mümkün değil."

"Mitro sıradan bir vampir değil," diye uyardı Dax. "Kalbini alıp magma havuzuna attım ve hâlâ yaşıyor."

Riordan hareketsiz kaldı. Juliette'in nefesi duyulabiliyordu.

Dax'in bunu bilmesine imkân yoktu ama doğmamış bebeklerin annelerinden iğrenç ve ahlaksızca koparılması Mitro'ya benziyordu. Riley'ye baktı. Belli ki o da kendisiyle aynı şeyleri düşünüyordu. Dehşete düşmüş görünüyordu. Gerçekten dehşete düşmüştü. Kollarını ona dolamak ve onu kalbine yakın tutmak, onu sapkın, ahlaksız canavarlardan uzak tutmak istedi.

Gözleri onunkilerle buluştu. Ona küçük, isteksiz bir gülümseme gönderdi ve kalbi ters döndü. Ben iyiyim. Onun ne kadar kötü olduğunu gördük. Ve buraya bunun için geldik.

Arabejila'nın kanı ve yetenekleri -ve atalarınıninkiler- Riley'nin damarlarının derinliklerinde dolaşıyordu. Mitro'nun izini sürebilecek tek bir kişi varsa o da Riley'di ve Riley bunu anlıyordu.

Dax, "Bizi oraya, bir varlık hissettiğin şu evlerden birine götür," diye emretti. "Bu gece. Kaybedecek zamanımız yok." Diğerlerine reddetmeleri için zaman tanımadı, topuklarının üzerinde döndü, Riley'ye elini uzattı ve kapıya doğru süzüldü.

Evin içini terk etmenin verdiği bir rahatlama vardı. Karpatların burayı kendilerine göre nasıl tasarladıklarını görebiliyordu ama onlar modern dünyaya ve uygarlığa alışkındı. O alışkın değildi. Hava aynı hissi vermiyordu. Dört duvar arasında hiçbir şey ona aynı gelmiyordu. Riley'nin varlığı yardımcı oluyordu ama o açık havayı ve dağları tercih ediyordu.

Riordan tereddüt etti. "Juliette?"

"Ben Gary ve Jubal ile kalacağım. Jasmine'e göz kulak olabiliriz. Eğer vampir onu hedef aldıysa, güneş doğmadan dönmezseniz kuklaları buraya giremez. İçeride olduğumuz sürece güvende olacağız."

Riordan başını salladı ve Dax'ı takip ederek dışarı çıktı. Her iki avcı da derin derin nefes alarak havayı kokladı ve bilgi aradı. İkisi de evin güvenlik önlemleri üzerinde çalışırken Riley yere çömeldi ve ellerini toprağa gömdü. Dax toprağın onlara sağlayabileceği bilgiyi edinmek için onunla bağlantı kurdu.

Aklına girmesine karşı her zaman ilk küçük direnç vardı. Her zaman zihinden zihne nasıl açık olacağını tam olarak çözememişti ama ona dokunduğunda içine sıcaklık akıtmasına karşı koyamıyordu. Ruhlarının yarısı onun ruhu için haykırdı ve onunki de cevap verdi. Artık yalnızlık yoktu, her gölge yok olmuştu ve zihinlerini her paylaştıklarında, ikisi de ayrılmakta zorlanıyordu.

Yakınlaştıkları anda kanı sıcak bir şekilde kabardı. İlk heyecan geçene kadar bekledi ve onun kalbinin ritmini değiştirmemek için kalbini izledi. Damarlarının derinliklerinde, kalp atışlarına ayak uyduran bir nabız atıyordu. Kendi nabızı olması gereken şeye konsantre olmuş gibiydi.

Ona bir adım daha yaklaştı, elini ensesine koydu ve zihninin derinliklerine doğru ilerledi. Anladığı ama henüz tam olarak kavrayamadığı bir şeyi takip ediyordu. Kıpırdamadan bekledi. O bir avcıydı ve sabretmeyi öğrenmişti. Ondan kaçan her neyse mutlaka ona ulaşacaktı, bundan hiç şüphesi yoktu.

İşte oradaydı. Nabzının içinde küçük düzensiz bir atış. Dikkatle dinledi.

Bu doğru değil, dedi Riley. Bu çok garip. Burada çok yanlış bir şeyler var. Kanımın damarlarımda nasıl hareket ettiğini hisset. Çok zayıf ama beni kayalıkların kenarına, sola doğru çeken bir şey var. Sanırım oradaydı.

Başını sallayarak sözünü kesti ve dönüp etrafına baktı. Sol tarafta küçük bir ağaç korusu vardı, dalları hafifçe sallanıyordu.

Burada olsaydı bilirdim.

Haklısın. O değildi ama kanı buradaydı. İçeridekileri rahatsız etmeyecek kadar uzakta ama biri ya da bir şey izliyor.

Dax onu uyarmak için Riordan'ın omzuna dokunmuş gibi hissettirecek bir hava püskürttü. Ortak Karpat zihin bağlantısına geçti. Yalnız değiliz.

Gözcü hiç şüphesiz Riordan'ın ellerinin hareketlerini takip ediyordu, şehirdeki evinin üzerindeki korumaları ayarlayarak içeridekileri savunmasız hale getiriyordu.

Bundan emin misin? Riordan ellerinin hareketini durdurmadı ama örgüleri garip şekillere soktu.

Riley bundan emin ve bu benim için yeterince iyi. Belli belirsiz bir iz yakalıyorum ama bu Mitro değil. Riley kanının burada olduğunu söyledi, Dax diğer Karpatyalı'yı bilgilendirmiş.

Hem Jubal'ın hem de Gary'nin anılarını almıştı ama Riordan'a bunu yapmamıştı. Anılar her Karpat erkeği için kutsaldı. Bazen onur sadece anılarla korunurdu. Halkının tarihinde neler olup bittiğini bilmediği için kendini handikaplı hissediyordu. En çok bilgiye sahip olan Gary'ydi ama o da bir insandı ve yüzyıllardır vampirlerle savaşmak için gereken verilere, avcıların onlar hakkında sahip olduğu bilgilere ya da kullandıkları hilelere sahip değildi. Riley parmaklarının altında titredi ve Dax yavaş bir masaja başladı. Sadece yaptığın şeye devam et sivamet. Onu bulacağız, bu gözcüyü. Kan olmadan kanın izini sürebilir misin?

Gözcü mü?

Zihni onunkine karşı hareket etti ve bir kez daha kalbinin yakınında o garip zayıflığı hissetti. İtiraz etmedi ya da dağılmadı ama ellerini toprağın derinliklerinde tuttu, başını eğip dikkatle dinledi.

Evet, sanırım aynı ağaç korusunda başkaları da vardı. Birden fazla, ama birkaç gün önce. İzler çok silik, ama kanımı dinlersem, çağrı orada.

Dax bir eliyle boynuna masaj yapmaya devam etti, diğer eli yanında, eli açık, kurnazca hareket ediyor, rüzgârı hafifçe değiştiriyor, vadiden yukarı doğru fırlatıyordu,

Ağaç korusunun etrafında dönüyor ve doğruca ona doğru geliyordu.

Soldan ikinci ağaç. Dallarda yüksekte. Bir kemirgen. Riordan'a, Mitro'nun onu büyücülerin familiarları kullandığı gibi kullandığını söyledi.

Onu şimdi yakaladım, diye onayladı Riordan, sanki işini bitirmiş ve evinin güvende olduğunu düşünmüş gibi ellerini indirerek.

Bizimle gelmek zorundasın, diye fısıldadı Dax usulca Riley'nin zihnine. Eğer gelmezsen onun peşinde olduğumuzu anlayacaktır. Riley'nin Karpatyalı olmadığını kendine sürekli hatırlatmak zorunda kalmıştı ama Riley sessiz isteksizliğini gizlemeye çalışmasa da irkilmedi.

Adamın kendisine uzattığı eli tuttu ve ayağa kalkarak kot pantolonunun tozunu almak için acele etmedi. Adam, kızın kendini toparlamak ve olacaklara hazırlanmak için kendine zaman tanıdığını biliyordu.

"Ben hazırım," dedi yüksek sesle, önce ona sonra da Riordan'a gülümseyerek. "Hadi gidelim. Alışverişi ben yaparım. Bu çocuklar açlıktan ölüyor ve ikinizin de market alışverişi hakkında pek bir şey bildiğinizden şüpheliyim." Kendi şakasına küçük bir kahkaha bile atmayı başardı.

Parmaklarını onunkilere doladı, şakacı ses tonuna hayret etti, fazla yüksek değildi; aslında gözetmenin onu duyabildiğinden emin değildi ama önemli değildi. Son derece doğal davranıyordu. Görünürde öyle yapmadan adımlarını hızlandırdı. Riley bir adım geride kaldı ama o bunu fark etmemiş gibi görünüyordu; dolambaçlı patikadan aşağı inip sol taraftaki küçük ağaç korusuna en yakın garaja park edilmiş araca doğru yürürlerken Riordan'a doğru eğilerek alçak sesle bir şeyler söyledi. Riordan'ın sevmeye başladığı şekilde arkasına sokuldu, onun hızına ayak uydurarak elini arka cebine soktu ve vücudunu bir kalkan gibi kullandı.

Hayat arkadaşını izliyor, diye uyardı Riordan. İkimize de bakmıyor, sadece ona bakıyor.

Dax yaratığa doğrudan bakmamaya dikkat ediyordu ama boncuk gibi parlayan gözlerini çoktan görmüştü.

ve bakışları sadece Riley'ye yönelmişti. Mitro onun başka biri olduğuna inanıyor ve ondan korkuyordu. Hayat arkadaşı Arabejila'yı reddetti ve onu öldürmeye niyetlendi ama işi bitirmek için kendini zorlayamadı. Dax, onun öldüremeyeceği tek kişi olduğunu, bu yüzden işi onun yerine yapması için sahip olduğu tüm köleleri göndereceğini açıkladı.

O şey bana bakıyor, diye tısladı Riley zihninde.

Sesi korkmuş gibiydi. Eli arka cebinden sırtının küçük kısmına geçti. Gömleğini sıkıca avucunun içine aldı.

Her şey yoluna girecek.

Bunu söylemek senin için yeterince kolay. Sana bakmıyor.

Gülümsemesini bastırdı. Ona bakmayı

kes. Kocaman dişleri var.

Tabii ki öyle. Seni öldürmek içindir. Pençelerin eşit büyüklükte olduğuna eminim. Artık vurma mesafesine gelmişlerdi.

Sırtına sertçe vurdu. Tehlike seviyesini düşürme kavramını anlayabileceğini düşünüyor musun?

Bunun ne anlama geldiğini anlamıyorum. Gerçekten şaşkındı. Yarı ciddi, yarı şaka yapıyordu ama onu bir şekilde hayal kırıklığına uğrattırıyor olabileceği fikri hoşuna gitmiyordu. Biri tehlikeyi nasıl "sulandırır "dı -her neyse o-? Bir vampirin emirlerini yerine getirmek için kullandığı her yaratık son derece tehlikeliydi, özellikle de hayat arkadaşını öldürmek isteyen bir yaratık.

Tabii ki bilmiyorsun.

Sesinde hafif bir kahkaha vardı. Arabejila'nın, tüm renklerini ve duygularını kaybetmiş bir Karpat erkeğinin belli belirsiz bir şeyler hissetmesine izin veren bir yeteneği vardı ama bir şeyler hissetmeyi başardığı zamanlarda tepki o kadar zayıf ve uzak oluyordu ki, bu duygunun uzun zaman önce yaşanmış bir anıdan mı ibaret olduğundan yoksa gerçekten bir şeyler hissedip hissetmediğinden hiçbir zaman tam olarak emin olamamıştı. Kesinlikle mizah değildi. Arabejila'nın her zaman bir mizah anlayışı olmuştu ama onun kahkahalarını her zaman anlayamamıştı.

Şimdi Riley ile mizah eğlenceli hale gelmişti. Onunla alay etmek hoşuna gidiyordu. Onun da kendisiyle dalga geçmesi

hoşuna gidiyordu. Riley'ye yaklaşıyordu.

mizahtan anlardı ve onunki her zaman beklenmedik zamanlarda kendini gösterirdi.

Saldırmaya hazırlanıyor.

Dax, Riordan'ın kafasının içindeki sesinin Riley'yi ürküttüğünü anlayabiliyordu ama bunun tek işareti Riley'nin gömleğinin arkasını avucunun içinde sıkması ve alnını Riley'nin sırtına bastırarak kendini küçültmesiydi. Tüm bu süre boyunca onunla aynı adımları atmaya devam etti.

Söylediğimde, bırak ve çömel.

Adam kadının kafasının içindeydi ve sessiz protestosunu duymuştu ama kadın birkaç kez başını sallayarak onu duyduğunu belirtmişti. Korkuyordu. Gerçekten korkuyordu. Emirlerini her zaman sorgusuz sualsiz yerine getiren Arabejila'ya alışkındı. Onun gibi o da ölümden korkmuyordu. İkisi de hayat arkadaşı bulma umudunu yitirmişti ve ölümün artık bir onur meselesi olduğunu biliyordu. Şimdi, uğruna yaşayacağı her şeye sahipti ama korku alışık olmadığı bir şeydi.

Sana zarar gelmesine izin veremezdim Riley. Bu basit bir gerçektir. Böyle bir şeye izin veremezdi. Riley onun hayat arkadaşı, dünyası, karanlığının ışığıydı ve hiçbir şeyin ona zarar vermesine izin vermesi mümkün değildi. Arabejila bunu anlamıştı.

Beni bir kez daha o kadınla kıyaslarsan, kafana çok büyük bir cisimle vururum. Ben Arabejila değilim ve kıyaslamalardan hoşlanmıyorum.

Kadının dişlerinin derisinin hemen altında birbirine geçtiğine yemin etti.

Gömleğini yırtmış olabilir.

Bence ejderha şu anda iyi bir şey olurdu. Belki de onu çağırmalısın. Büyük ve dişleri de var.

Ona son derece kızgındı ama yine de nedenini anlayamamıştı. Hayat arkadaşları onun düşündüğünden çok daha zordu. Peki ya ejderha? Yaşlı Olan'ın onu korumasını mı istiyordu? Tam olarak yakalayamadığı ya da tanımlayamadığı bir duygunun hafifçe kıpırdadığını hissetti.

Onun mantıksız mantığını çözmeye çalışırken, dikkatinin çoğunu kemirgene odakladı. Boncuk gibi parlayan gözlerinde küçük alevler yanmaya başlamıştı.

Avının yeterince yaklaşmasını beklemek için kendini toplarken kasları gerildi.

Şimdi. Gözcü dallardan sıçrayıp açık alana fırlayarak havada doğruca Riley'ye doğru savrulurken emri verdi.

Alçaldı, pullar derisinin üzerinden kayarken gömleğini serbest bıraktı, bu sert zırh onu koruyordu ve yaratığa çekiç gibi bir yumruk savurdu. Uzun burunla buluştu, jilet gibi keskin çubuklu dişlerin arasından geçti ve dişleri kemirgenin boğazına geri soktu.

Kemirgen geriye, Riordan'ın ellerine doğru uçtu. Gözcüyü boynundan yakaladı ve alev dolu gözlerine bakarak sıkıca tuttu. O kırmızı alevlerin derinliklerinde kara bir nefret yanıyordu. Riordan canavarın gözlerinin içinde dönen, sıçrayan ateş kulelerinin ortasında sadece en kısa bakışları yakaladı.

Gölgede kaldı, Dax, haklıydın.

Yaratık hırladı ve Riordan'ı parçaladı.

Şimdi, ama şeridin kendini kurtarmaya çalışmasına dikkat edin.

Gölgeli kemirgen pençelerini Riordan'ın derisine geçiremeden avcı onu havaya fırlattı. Dax ejderha ateşini çağırdı, ağzını açtı ve bir alev seli üfleyerek gözcüyü içine çekti, hızla yaktı. Koku korkunç, zararlı, hatta zehirliydi. Hırıltılar korkunç bir çığlığa dönüştü. Riley ellerini kulaklarına götürdü ve nefesini tuttu.

İki avcı da yere düşerken gözlerini yanan kemirgenden ayırmadı. Şaşırtıcı bir şekilde ayağa kalktı ve sendeleyerek Riley'ye doğru yürüdü. Dax yaratığa doğru bir alev seli daha gönderdi, o kadar güçlüydü ki gözcü Riley'den uzağa doğru yuvarlandı. Hızla yanan kemirgen ciyaklayarak ağzını açtı ve öksürerek küçük bir karanlık şeridi, sadece bir gölge çıkardı. Gölge yere düştü ve derinlere inmeye başladı. Mitro'nun onu hayatta tutan gölgesi olmadan, bahtsız yaratık sıcak ve parlak bir şekilde yanarak külden başka bir şeye dönüşmedi.

"Durdur şunu Riley," diye emretti Dax şerit yere düştüğü anda. "Kaçmak için toprağı kullanmasına izin verme. Onu yüzeye geri sürün."

Korkusu elle tutulur olmasına rağmen ellerini tereddüt etmeden toprağı daldırdı. Bunu hissetmek için aralarındaki zihin bağına ihtiyacı yoktu. Mırıldandığı ilahi alçak sesle ama güçlü ve tereddütsüzdü. Toprak Ana çocuğuna cevap verdi.

Bir anda yer dalgalandı, yuvarlandı ve sonra titredi. Kir havaya fışkırdı, kötülük şeridi reddedilirken bir gayzer yükseğe püskürdü. Rüzgâr Karpatlar'dan uzaklaştı. Dax ve Riordan toprak serpintisinin arasından sıçradı, gözleri ağaçların olduğu yöne doğru ilerleyen tek bir karanlık gölgeye odaklanmıştı.

Dax bir kez daha ateşi çağırdı, derin nefes aldı, karnındaki rezervi çekti ve alev akışını doğrudan karanlığın o şeridine gönderdi. Öfke ve acı çığlıkları havayı kirletti. Köpekler mahalle boyunca uludu, alarm tüm şehre yayıldı. Araba alarmları çaldı. Siren sesleri duyuldu. Bazı ev ve işyerlerinin camları kırıldı. Misilleme -intikam- vaadi, o uğursuz gürültü kaybolurken geldi.

Riley ellerini kulaklarının üzerine koyarak diz çöktü, başı eğikti. Riordan hem şeytani parçanın hem de yaratığın öldüğünden emin olmak için kontrol etti.

"Artık bitti," dedi Dax aceleyle Riley'nin yanına koşarak. Aşağı uzandı ve onu ayağı kaldırarak bedeninin sığınağına çekti.

Riley kısa bir an için ona doğru eğildi ve onun sunduğu teselliye kabul etti. Kolunu ona doladı, neredeyse onu kendine çekecekti, içine çekti, kokusunu ciğerlerinin derinliklerine çekti. Kadının kokusu etraflarındaki havaya sinmiş olan iğrenç ve rahatsız edici kokuyu silip süpürmüştü.

"Neydi o?" Başını adamın göğsüne yasladı ve bir elini kalbinin üzerinde gergin bir şekilde gezdirerek sinirlerini ele verdi.

"Mitro yaratığın içine kendinden küçük bir parça koyarak bir gözcü yarattı, böylece onun ne yaptığını görebiliyordu. Bu şekilde onu istediği yere gönderebiliyor, tam komuta sağlayabiliyor ve kendisi için çok az riskle bilgi edinebiliyordu," diye açıkladı Dax, bir elini ensesine götürerek üzerindeki gerginliği nazikçe hafifletti.

Yüzünü onunkine çevirdi. "Çok korkutucu bir dünyada yaşıyorsun. Ne kazanmayı umuyordu?"

"Belli ki ya Karpatyalı avcıları ya da Jasmine'i izletiyordu."

Başının üzerinden Riordan'ın bir kez daha evinin etrafına yeni korumalar ördüğünü görebiliyordu. Bu kez Mitro'ya korumaların tam kalıplarını rapor edebilecek bir gözcü olmayacaktı, bu bilgi aslında Riordan'ın evine kölelerinin serbestçe girmesini sağlayacaktı. Artık zarar vermek isteyen herhangi birinin içeri girmesi neredeyse imkânsızdı.

"Jasmine'in peşinde olduğuna inanıyorsun." Riley bunu bir açıklama olarak yaptı.

"Değil mi?"

Riley geri adım attı, gözleri onunkilerle buluştu. "Kesinlikle. Bir nedenden ötürü onun çocuğunun peşinde ve bunun nedenini bulup onu durdurmamız gerekecek Dax. O bir seri katil. Ona istediğin ismi verebilirsin ama sonuçta masum insanlara işkence etmekten ve onları öldürmekten büyük zevk alıyor gibi görünüyor. Cinayetlerinde ritüelistik davranıyor."

"Başkalarının da böyle düşünmesini istiyor Riley. Ritüeller takipçilerini etkilemek için düzenleniyor. Onların kendisine tapmasını istiyor ve bunu yapmak için de kurbanlarını talep ediyor."

Riley iç çekti. "Eğer etkilediği genç, kayıp Got çocuklardan oluşan bir grup varsa, o zaman bir ordu, bir tarikat kuruyor demektir; cevaplar ve güç arayan, uyum sağlayamadıklarında ait olacakları bir yer arayan gençler. İnan bana Dax, bir yuva arayan çok fazla kaçak ve atılmış var ve doğru karizmatik lider için her şeyi yaparlar. Onlar kayıp ruhlar ve o da onları topluyor."

"Ama bu jaguar kadınlarının öldürölmesinin, kadınları ona getirmeleri dışında takipçileriyle hiçbir ilgisi yok," dedi Dax. "En azından benim kuşum bu. Bunu benim için teyit etmeni ve izleri takip edip edemeyeceğini görmeni istiyorum."

Riley başını salladı. "Yapacağımı söyledim ve bunda ciddiymdim." Yanmış külleri işaret etti. "Bu hiçbir şeyi değıştirmez ama benim peşimdeydi, değil mi?"

Dax başını salladı. "Mitro seni yok etmek için her şeyi yapar. Anlamak zorundasınız, egosu, kibri çok büyük. Kendisinin tüm varlıklardan, tüm türlerden üstün olduğuna inanıyor. Amazon'daki köyü hatırlıyor musun?"

Kadın ürperdi ve ona azarlar gibi bir bakış attı. "Unutmak mümkün değil."

Uzun saçlarını okşadı. "Tapınılmaya ihtiyacı var. Bu ihtiyaç onu her zaman yönlendirir. Bu dünyada Arabejila'dan başka hiçbir şeyden korkmuyor - hayat arkadaşı - ve onun kanı senin içinde güçlü."

Riley ona küçük bir surat yaptı. "Ölöp toprağa girdiğimde o kadına söylemek istediğim birkaç şey var. Üniversitede ders verirken macera özlemi çekiyordum ama Arabejila sayesinde normalin gerçekten mükemmel göründüğünü söylemeliyim."

Dax onun sesindeki küçük ısırik karşısında ağzının bir gülümsemeye dönüştüğünü fark etti. Kız biraz sinirlendiğinde gülümsemenin kendisi için akıllıca bir hareket olmadığını bildiği için aceleyle bunu gizlemeye çalıştı. Kızın elini tuttu ve onu nazikçe Riordan'a doğru itti.

"Bizi en son kaybolan kadının evine götür."

Riley başını salladı. "Orası değil. Doktorun ofisi. Onun kliniği. Önce oraya gidelim."

Riordan kaşlarını çatı. "Çok fazla insan girip çıkıyor. Asla net bir iz bulamayacaksınız."

"Sokakta yürüyen hamile bir kadın görürseniz, onun bir jaguar kadını olduğunu söyleyebilir misiniz? Jasmine'le tanıştırdım ve görünüşünden ya da kokusundan herhangi biri olduğunu anlayamadım."

bir insan kadından daha farklı. Sen yapabilir misin? Kokuyla belki?" Riley sordu.

Dax onun haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. "Hayır, jaguar genellikle iyi gizlenir, özellikle de hamile bir kadında."

"Dolayısıyla ortak nokta, gitmeyi tercih ettikleri doktor olmalı. Kadınları nasıl hedef aldıkları olmalı. Sokakta yürüyen bir kadını rastgele seçemezler, eğer Mitro'nun hain bir amaç için jaguar bebekleri istediği teoriniz doğruysa. Eğer bu Dr. Silva jaguar kadınlarının güvendiği tek doktorsa, Mitro bunu öğrendiğinde ona giden kadınların çoğunun muhtemelen jaguar olduğunu anlayabilir. Bu da tahmin faktörünü oyundan çıkarır."

Riordan başını salladı. "Oraya girip çıkan insan sayısına rağmen izi yakalayabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

"Mitro bilgiyi kendisi alıyor olamaz. Bir gözcü kullanmaz," dedi Dax. "Kendini zayıflatma riskini göze alamaz. Ona yardım eden bir insan olmalı. Ve bu her kimse dışarıda öylece dolaşıyor olamaz. Eninde sonunda biri fark edecektir."

"Sence kuklası gerçekten klinikte mi çalışıyor?" Riordan sordu.

"Bu mantıklı olurdu," dedi Riley. Vücudundan küçük bir ürperti geçti. "Mitro'ya yardım eden her kimse bu kadınları görüyor, onlarla konuşuyor ve muhtemelen tıbbi geçmişlerine erişebiliyor. Orada çalışıyor ve hatta bu kadınlarla kasıtlı olarak arkadaşlık ediyor olabilirler. Kadınlar başka bir yerde karşılaşsalar şüphelenmezler. Dr. Silva'nın hastalarının her biri jaguar değil. Nasıl olabilirler ki? Diğer herkesi geri mi çeviriyor?"

"Hayır, elbette değil. Birçok insan hastaya da bakıyor," dedi Riordan. "Gecenin bu saatinde kimse orada olmayacaktır."

Riley omuz silkti. "Benim için sorun değil. Sadece bir iz bulacağımızı sanıyordum. O vampirin yarattığı bir şeyle karşılaşmak istemiyorum."

Riordan sırtıttı. "Bunun neresi eğlenceli hanımefendi?"

Riley kirpiklerinin altından ona bir bakış gönderdi, ağzı hafifçe kıvrıldı ama Riordan'ı arabaya kadar takip ederken cevap vermedi.

Dax uçararak oraya çok daha hızlı varabileceksen bir araçla seyahat etme fikrini aptalca buluyordu. "Neden?"

"Uyum sağlamamız gerekiyor," diye açıklıyor Riordan. "Yeni teknolojiyle birlikte her zamankinden daha dikkatli olmalı ve insan gibi görünmeliyiz."

"Etrafta kimse yok. Eviniz gözlerden uzak. Hadi şu işi bitirelim," dedi Dax.

Riley elini kaldırdı. "Ben uçmam. Bir karar vermeden önce bunu bilmek istersin diye düşündüm. Ayaklarım var, kanatlarım değil."

Dax, ejderhanın görüntüsü aklına geldiğinde duyduğu küçük heyecanı yakaladı. Riordan'a ejderhadan bahsetmediği için minnettardı, gerçi Karpatyalı avcı onun sadece efsanevi yaratığa dönüştüğünü ve uçmak için illüzyonu kullandığını düşünebilirdi. Yaşlı Olan dost canlısı değildi. Dax ve Dax'ın kadını kabul etmişti ama diğerlerini mangalda pişirmeyi düşünebilirdi.

Büyük bir şehrin üzerinde ateş püskürten dev bir ejderha olmazdı. YouTube'a düşerdi. Riley'nin sesinde kahkaha vardı.

YouTube'a aşına değilim.

Ona resimler gönderdi, ama o hala kavramı tam olarak kavrayamıyordu. Tam olarak anlayabilmesi için önce bilgisayarları ve televizyonu görmesi gerekiyordu. Yine de haklıydı, uçakların kendi alanları olduğunu düşündükleri gökyüzünde Kadim Olan'ın olması iyi olmazdı. Kırmızı ejderha söz konusu olduğunda, gökler onun egemenliğiydi.

Dax kollarını Riley'ye doladı ve dışarıda olabilecek herhangi birinden varlığını gizleyerek gökyüzüne çıktı. Uyum sağlamak ya da bir araç kullanmak konusunda tartışmak istemiyordu. Bu seyahat yöntemini sevmiyordu.

Riordan'ın kahkahası zihninde yankılandı. Sanırım bunca zaman sonra modern yöntemlere alışmak zor olacaktı. Tarihin akışını gördüğümüz için şanslıyız. Arabalar ve uçaklar bizim için gerekli.

Dax, Riley'yi kollarının arasında tutmanın keyfini çıkarmak için zaman ayırdı. Riley ona sıkıca sarılmıştı, yüzü Dax'ın omzuna gömülmek yerine her zamanki gibi rüzgâra doğru dönmüştü, uzun saçları etraflarında uçuşuyor, Dax'ın yüzünü ve omuzlarını ipeksi iplikler gibi okşuyordu.

Bunu seviyorsun, değil mi?

Kahkahası zihnini doldurdu. Yaptığımı biliyorsun. Elimde değil. Bu en inanılmaz deneyim değil mi? Üstümüzde yıldızlar, altımızda ışıklar, yüzümüzde rüzgar? İnsana yaşadığını hissettirmiyor mu?

Uçmayı hafife alıyordu. Bunu yüzyıllardır yapıyordu ama artık yanardağda olmadığı için ona verdiği özgürlüğün kıymetini biliyordu. Riley ona çok daha fazlasını vermişti. Yeni gözlerle görüyor, uçmayı ilk kez yeniden deneyimliyordu ve Riley gibi -Riley sayesinde- kendini coşkulu hissediyordu. Havalandıkları her seferde içine neşe doluyordu. Onunki, onunki, kimin önce hissettiği önemli değildi. Oradaydı.

Duyguları geri gelmişti ama hissetmeye alışkın olmadığı için mantığını kullanmaya geri dönmüş, Riley dışında kimsenin etrafındaki yoğunluğa güvenmemişti. Modern dünyada rahattı ama korktuğu zamanlarda bile onun dünyasında zarafet ve zekâyla hareket etmeyi başarıyordu.

Onun içine, ruhuna girmenin bir yolunu bulmuştu. Yaşlı Olan'ın da bunu hissettiğini biliyordu. Ejderha her ne kadar şefkat hissetmek istemese de bu bağlantıları kuramayacak kadar duygusaldı. Son derece sadıktı ve Riley ile Dax artık onun tek ailesiydi. Büyük bir aile biriminin koruyuculuğunu yapmıştı. Yaşlı Olan pek çok kişinin düşündüğü gibi yalnız bir yaratık değildi ve Riley ejderhanın ruhuna da girmişti.

Dax hâlâ onun var olduğu bilgisiyle sarsıldığını fark etti; en karanlık anında hayat arkadaşını bulmuştu. Uzun zaman önce böyle bir şeyden umudunu kesmişti. Bir erkeğin bir kadın için hissedebileceğı duygu yoğunluğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Riley'ye karşı giderek büyüyen aşkı zaman zaman içinde bir fırtınaya, istikrarını tehdit eden bir kasırgaya dönüşüyordu. Her zaman soğukkanlı ve sakindi ama bu kadın onun dikkatle kontrol ettiği dünyasının tüm temellerini sarsmıştı.

Ona her baktığında kendini savunmasız, dünyaya karşı savunmasız hissetmesine neden oluyordu. Ona hissettirdiklerinin belli olduğunu biliyordu. Onun kendisine bunu yapabileceğini, yalnız bir adama dönüştüğünü ve onu elinde tutmak için her şeyi yapabileceğini bu kadar çok hissettirebileceğini tahmin etmemişti.

Kendini onun gülümsemesinden büyülenmiş buldu, onu izliyordu

-Türünün toprağa ihtiyaç duyduğu gibi ihtiyaç duyuyordu. Dudakları kıvrıldığı anda gözlerinin ışıldamasını ve yüzünün değişmesini seviyordu. Onun yüzüne o gülümsemeyi getiren kişi olmak istiyordu. Onda dinginlik vardı ama yine de ona olasılıkları düşündüren bir eğlence duygusu vardı.

Annesinin kaybı için tuttuğı kaçınılmaz yas o kadar derindi ki, Yaşlı Olan bile onu teselli etmeye çalışmıştı. Bu da Dax'a onu tüm kalbi ve ruhuyla, tereddütsüz sevdiğini gösteriyordu. Onun da kendisi hakkında aynı yoğunlukta, bu kadar derinden hissedebileceğini hiç düşünmemişti. Kendisine bir mucize verildiğini hissetti.

Dax çenesini kadının başının tepesine sürttü ve kalın siyah saçlarının ipeksi şalesini teninde hissetti. Bir erkeğin bir kadınla birlikte olmaya bu kadar çabuk adapte olabildiğini hayret verici buluyordu. Kadın şimdiden onun bir parçası gibi görünüyordu. Onun her nefesinin, her kalp atışının farkındaydı. Can taşıyan erkeklerin neden nadiren avlandığını anlayabiliyordu. Kaybedecek çok şeyleri vardı ve o kritik anda dikkatleri kolayca dağılabilirdi.

Riley'nin Mitro'nun izini sürmesi gerekiyordu; bunu bu kadar hızlı yapabilecek tek kişi oydu. Ve vampirin durdurulması gerekiyordu ama Dax bundan hoşlanmak

zorunda değildi.

Riley sanki onun düşüncelerini sezmiş gibi yüzünü onunkine çevirdi. Bazen korkuyorum Dax ama kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim ve burada seninle olmaktan başka bir yerde olmak istemezdim.

Zihinleri birbirine bağlı değildi ama yine de ona o kadar uyumluydu ki endişelerinin bir kısmını yakalıyor olmalıydı, can dostu bağı iş başındaydı. Bir can dostundan bir şey saklamak neredeyse imkânsızdı, o da saklamak istemezdi.

Seveceğimi düşündüğüm bir meslek seçtim çünkü dillere karşı büyük bir sevgim var, ancak öğrencilerin geldiğini ve tüm çeşitli dilleri aynı şekilde sevmediklerini görüyorum. Her zaman macera arzulamışımdır. Yeteneklerimin beni ilginç durumlara taşıyacağını düşündüm ama bunun yerine aynı sıkıcı rutinin içinde boğuldum.

Riley kollarını gece gökyüzüne sarılır gibi uzatmış, şehrin üzerinde uçarlarken yüzü yıldızlara doğru dönmüştü. Yumuşak kahkahası onun duyularıyla alay ediyordu.

Bu deneyimler için size teşekkür etmeyi daha sonra unutursam, şimdi söylüyorum.

Ona bazen içini dışına çıkardığını nasıl söyleyeceğini bilmiyordu, bu yüzden ona daha sıkı sarıldı, onu vücudunun sıcaklığına ve sığınağına daha da yaklaştırdı. Onu tehlikede tutuyordu -daha da kötüsü, onu bir canavarın ahlaksız zalimliğine maruz bırakıyordu- yine de ona teşekkür ediyordu.

Seni güvende tutacağım. Yapabileceğinin en iyisi buydu.

Yüzünü onun göğsüne doğru çevirdi ve bir kedi gibi ovuşturdu. Yapacağını biliyorum. Yine de, köpek büyüklüğünde korkunç bir sıçan benzeri yaratık kırmızı gözleri ve ağzından damlayan salya şeritleriyle bana bakarken korkmaktan kendimi alamıyorum.

Korkunuzu hissetmekten hoşlanmıyorum. Bu benim için yeni bir deneyim, bu duygu ve sizinki yoğun. Özellikle de korku.

Tıpkı bir kedi gibi vücudunu tekrar ona sürttü ve tahrik parmakları adamın omurgasından aşağı ve kalçalarına doğru ilerledi. Karnında bir ateş başladı ve kasıklarına yerleşmek içinaşağı doğru yayıldı.

Kendine gel, päläfertii lam, yapacak işlerimiz var.

19

TKlinik küçüktü ama çok düzenliydi. İçerisi karanlıktı ama Riley keskin görüşüyle içeriyi görmekte hiç zorlanmadı. karanlık, geniş tahtalı zemin ve serin, nane yeşili duvarlar. Odalar, hatta lobi bile dezenfektan kokuyordu. Her üçü de Mitro'nun lekesini tespit edebilmek umuduyla teker teker odalara dağıldılar.

Eğer Riordan şimdiye kadar bunu başaramamışsa, Riley onları kendisine götürecek tek şeyin kanın çağrısı olacağından korkuyordu

-Dax yüzyıllar boyunca pek çok kez Arabejila'nın kanını almış olsa da, kendi kanı Arabejila'nınkiyle karışmıştı. Bağ oradaydı ama çok zayıftı. Hayır, Riley bu zayıf izi hissedecek biri varsa onun kendisi olacağını biliyordu.

Dax'ın anılarını, Katalina ve doğmamış çocuğunun yanı sıra Juliette'in arkadaşı ve doğmamış çocuğuyla ilgili kafasındaki o korkunç görüntüleri gördükten ve onu teselli edemediğini hissettikten sonra, bunu onun için yapmaya kararlıydı. Onu Mitro'ya götürecek ve o da vampiri sonsuza dek yok edecekti. Sana güveniyorum, Yaşlı Olan. Bunu zihninde bir mantra gibi fısıldadı. Onu benim için güvende tut.

İki avcının muayene odalarından geçmesine ve hatta Dr. Silva'nın ofisine geri dönmesine izin verdi. Resepsiyon masasına ve dosyalara yöneldi. Mitro için kurbanları her kim seçtiyse tıbbi kayıtlara erişimi olmalıydı ve onları dosyalayan kişiye güveniyordu. Mitro bu kayıtları

Hangi kadınların jaguar olduğunu, nerede yaşadıklarını ve onlar hakkındaki diğer her şeyi biliyorlardı. Kayıtlarında her hastanın adresi olurdu. Ve dosyalamayı yapan her kimse, her bir kayda dokunuyor ve arkasında o küçük görünmez izi bırakıyordu.

Annesi, büyükannesi ve ondan önce hediyeleri elinde tutan tüm kadınlar bu hediyeleri ona tek bir amaç için vermişlerdi. Bu onun anıydı, onun zamanıydı. Avcılara avın yönünü göstermesi gereken kişi oydu.

İlk başta, gelişigüzel çekmeceleri açıp her bir dosyaya dokunduğunda hiçbir şey hissetmedi ve hissetmesi de gerekirdi, değil mi? Derin bir nefes alıp verdi, zihnini dinginleştirdi, sadece dünyanın ona verdiği armağanlara değil, Dax'la kan alışverişinin ona kazandırdığı gelişmiş duylara da ulaştı. Hâlâ bir şey yoktu.

Bir an durup dosya yığınlarına, sonsuz raflara ve doktorun muayenehanesinin yanındaki dolaba baktı. Burası doğru yer olmalıydı. Haklı olduğunu biliyordu. Gerçekten ne arıyordu? Katibi değil. Gölgeyi. Katibi yöneten. Gölgenin dilimi o insan kuklasının içindeydi ve Arabejila ona paha biçilmez bir hediye daha bırakmıştı: kan bağı. Onun kanı Mitro'nunkini çağırıyordu. Eğer kâtibin içinde küçük de olsa bir gölge varsa ve onu oraya Mitro koyduysa, kanı bunu bilecekti.

Onunla herhangi bir bağlantı kurma fikri o kadar iğrençti ki midesi düğüm düğüm olmuş halde bir an öylece durdu. Riley omuzlarını dikleştirip gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve uzanıp kaldırılmayı bekleyen yığının üstündeki çizelgeye dokundu. Damarları nabız gibi atıyordu. Zonkladı. İşte oradaydı, çok küçük bir iplikçikti ama artık onu bulduğuna göre izini sürebilirdi. Çok silikti, neredeyse hiç yoktu ama kanı onu tanıyordu. Ondan saklanamazdı.

İçini bir sevinç kapladı. "Onu yakaladım, Dax. Onu şimdi bulabilirim. Ya da en azından seni ona götürebilecek kişiyi."

Dax ve Riordan hemen ona katıldılar. Dax kolunu ona doladı ve onu kendine çekti. Alnına rahatlatıcı bir öpücük kondurmak için eğildi. "Onu bulacağını biliyordum."

"Dokunuş bana kadınsı geliyor," diye düzeltti Riley. "Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama sanırım izleri takip edebilirim."

Dax ona yakın dursa bile damarlarındaki zonklamayı hissetti; bu zonklama kâtibin dokunuşunda da devam ediyordu. Riley döndü ve doktorun ofisinin önünden geçerek arka kapıya doğru yürüdü. "Çıkmak için bu tarafa gidiyor."

"Gidip onu bulalım," dedi Riordan. "Nerede yaşadığını bilmek istiyorum."

Dax, "Eğer Riley bu kâtibin kukla olduğunu doğru bir şekilde tespit ettiyse, bunun Mitro'nun onu her hareketinde yönlendirdiği anlamına geldiğini bilmelisin," dedi. "Onun hortlaklarından herhangi biri kadar tehlikeli olacaktır." Bu uyarıyı yüksek sesle dile getirerek Riley'nin artık bir insanla karşı karşıya olmadıklarını anlamasını istedi. Eskiden her kimse çoktan gitmişti. O artık Mitro'ya aitti.

"Riordan, "Bu kişinin en az altı bebeğin ve annelerinin ölümünden sorumlu olduğunu aklınızdan çıkarmayın," diye ekledi.

Riley dudaklarını ıslattı. Ne yaptıklarını biliyordu.

-Kadını bulup yok etmek zorunda kalırlarsa diye onu hazırlıyorlardı. Kendini suçlu hissetmesini istemiyorlardı. Mitro'nun köylüleri neye dönüştürdüğünü görmüştü - gerçekten de uyarıya ihtiyacı yoktu - ama yine de bunu takdir etti. Her iki adamın da onu kolladığını biliyordu ve bu onu rahatlatıyordu.

Dax ve Riordan onun önden gitmesine izin vermek için geri çekildiler. Dax kliniğin dışını taradı ve güvenli olduğunu düşünerek arka kapıyı açmak için elini salladı. Riley kadının küçük scooter'ını koyduğu yeri buldu. Saat hâlâ yeterince erkendi ve sokakta insanlar vardı. Dax, Riley'nin omzunu tutarak onu durdurdu ve etrafına uzun uzun baktı.

"Bir şey yakaladın mı?" diye sordu Riordan.

Riordan başını salladı. "Herhangi bir tehlike hissetmiyorum. Bence o güvende ve ikimiz de onu koruyacağız. Ben herkesi

bizi görmesini engelleyelim. Bırakın ölümsüzün kuklasını izlesin." "Buna hazır mısınız?" Dax sordu.

"Yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum," diye düzeltti. "Onu durduracağız ve bu ilk adım."

Dax havalandı, Riley'yi önünde tutuyordu, Riordan da akşamki kalabalıktan korunmalarını sağlamak için yanlarında duruyordu.

"Sağa doğru. Sağda kal." Riley gecenin güzelliğine ya da uçmaya kendini kaptıramazdı. Kanı ile Mitro'nun neredeyse hiç olmayan izi arasındaki o zayıf bağı korumak zordu ve yıllar içinde geliştirdiği konsantrasyon ve disiplinin her zerresini gerektiriyordu.

Scooter caddeden saparak dar bir ara sokağı takip etti, bir otoparkın içinden geçti ve sonra başka bir dizi ara sokağa girdi, ikisi o kadar dardı ki daha çok binalar arasındaki patikalara benziyorlardı. Binalar eski ve yıpranmış görünüyordu, boyları dökülmüş, camları kırılmıştı. Çöpler yerlere saçılmıştı ve yaşlılar, akıl hastaları ve bağımlılar ara sokaklarda sürünüyor ya da karton çadırların altında yatıyordu. Fahişeler her sokağın köşesinde dolaşüyor, bazılarının gözleri morarmış ve çoğu umutsuz görünüyordu. Şehrin bu kısmı yaralı ve çirkindi, göz kamaştırıcı ışıkların altında gizli bir göbek vardı.

Küçük bir dükkânda kısa bir mola verdi. Sonra silik patika geri döndü, tezgâhtar terk edilmiş bir fabrikaya benzeyen bir yere gelene kadar arka sokaklardan oluşan bir labirentte ilerledi. Yüksek zincir bağlantı çiti birçok yerden hasar görmüştü ve scooter birçok yırtıktan birinden kaydı. Çit, bir insanın ya da scooter gibi küçük bir aracın geçebileceği kadar büyük varillerle desteklenmişti.

Dax binayı taradı. "Burada birkaç kadın ve erkek var."

"Yeraltında," diye ekledi Riordan. "Burası onların ikametgâhı gibi görünüyor."

Dax, "Otoparka doğru gidiyorlar," diye ekledi. "Riley, seni görmelerini engelleyeceğiz. Kalabalığın içinden onu seçebilir misin?"

"Göreceğiz. Sanırım öyle. Her halükarda, bizi başka birine götürme ihtimaline karşı onları takip etmeliyiz. Uzun bir zincirin bir halkası olabilir," dedi Riley.

"Belki," dedi Dax, "ama Mitro'nun kişiliği göz önüne alındığında, eğer bu kadın dünyada bir memur olarak çalışabiliyorsa, muhtemelen ona en yakın olanlardan biridir. Kendisine tapanlar istiyor. Birkaç rahip ve rahibeye ihtiyacı var. Dışarı çıkıp başkalarını toplamalarını isteyecektir. Eğer onları layık görürse, onları mürit olarak tutacak, aksi takdirde onları kurban edecek ve bunu her yaptığında, sürüsünün onu izlediğinden emin olacak."

"Eğer hamile jaguar kadınlarının isimlerini toplayan bu kadının onun yakın çevresinin yüksek rütbeli bir üyesi olduğuna inanıyorsan," dedi Riordan, "o zaman Riley'ye katılıyorum. Bu gece bu izi olabildiğince uzağa götürelim."

Grubun ortaya çıkışını izlediler. Depodan üç erkek ve iki kız çıktı. Beşi de siyah giyinmişti. Diğerlerinin Davi dediği adamlardan biri deri pantolon ve yelek giymişti. Saçları yıpranmış ve uzundu. Kolları ve göğsü, çoğunlukla çıplak kadınları içeren çok grafik şiddet sahnelerini tasvir eden dövmelemlerle kaplıydı. Koyu renk gözlüklerini burnuna taktı ve kolunu kadınlardan birine doladı. İşin başında o varmış gibi görünüyordu, diğerleri de onun söylediği her şeye katılıyor ve çitlerden geçip engebeli yolda ilerlemeye başlıyorlardı.

Riley iki kadını inceledi. İkisi de hemen hemen aynı boydaydı. İkisinin de piercingleri vardı ve aynı kısa siyah etekleri, file çorapları, korseleri ve yüksek topuklu ayakkabıları giymişlerdi. Parlak, boyalı kızıl saçlı kadının göğüsleri, kirli yolda yürürken onu elleyen kaba saba erkek tarafından neredeyse açıkta bırakılmıştı. Davi ona Ana adını vermişti. Riley onu hemen reddetti. Çok itaatkârı, çok kolay

Erkek partneri tarafından kontrol ediliyor ve büyüleniyordu. Riley, Mitro'nun sadakatini isteyerek paylaştığını göremiyordu. Dikkatini diğer kadına çevirdi.

Riley gruptaki diğerlerinin Pietra diye seslendiği kişiye odaklandığında nabızı hızlandı. Diğerlerinden biraz ayrı yürüyordu, gözleri sanki uyuşturucu almış gibi parlıyordu. Yürürken parmakları sürekli kalçasına doğru seğiriyor, uzun, boyalı siyah tırnakları sadece kendisinin duyduğu bir ritim tutturuyordu. Kendini arkadaşlarından biraz uzak tutuyordu. Sanki hedefine ulaşmak için sabırsızlanıyormuş gibi diğerlerinden biraz daha hızlı yürüyordu.

Riley kendini her şeyden soyutladı ve Dax'in onu güvende tutacağına inandı. Damarlarında zonklayan o küçük davul sesini dinledi. Derinlerde bir yerdeydi, neredeyse kendi nabzının sesini bastıran rahatsız edici bir gümbürtü.

Pietra. Pietra dedikleri kişiyi teşhis etti.

Pietra aniden mırıldanmaya başladı, vücudu sarsıldı, o parlak gözleri karardı, neredeyse şeytani bir hal aldı. Yüzü bir öfke maskesine dönüştü. Etrafına baktı, çatıları, üstündeki havayı ve etrafındaki binaları dikkatle, baştan sona taradı.

Riley nefesini tuttu. Dax onu daha sıkı kavrayarak kendine çekti. Mitro onun içinde güçlü. Onun gözlerinin içine bakıyor. Konuşma, benimle bile.

Ses çıkarmayacaktı. Pietra'daki farkı görebiliyordu. Güzel yüzü kötülüğü örten bir maske olmuştu. Etrafına bakan, dudakları nefret hırıltısıyla geriye çekilmiş kadın, o tatlı, neredeyse çocuksu yüzün ardındaki gerçek karakterdi. Riley, Mitro'nun bu kadını yakın çevresinde olması için seçtiğini fark etti çünkü kadın kolayca yoldan çıkabiliyordu. İçinde zaten zalimlik ve ahlaksızlık tohumları vardı.

Mitro ona çekici geliyor. Onu seksi ve tehlikeli buluyor. Onun önünde başkalarını öldürdüğünde bu onu tahrik ediyor. Tıpkı Kontes Elizabeth Bathory'nin yaptığına inandığı gibi kurbanlarının kanında yıkanır. Dax bu bilgiyi

Zihnine. Daha önce de öldürmüştü. Annesini. Bir kız kardeşi. Hoşlandığı bir adama asıldığını düşündüğü bir kadını. Mitro için olgunlaşmıştı.

Dr. Silva'nın kliniğinde, o kadar hamile kadının arasında ne işi vardı? Riordan talep etti. Dax, korkarım doktorunuz bizim gibi zihin okuyamıyor, dedi. Onun böyle bir avantajı yok. Bu kadının oldukça kurnaz olduğunu ve masum ve tatlı görünebileceğini hayal ediyorum. Bu Mitro'nun da ilgisini çekecektir. Aldatmayı sever. Bir katili dünyaya yaşamın getirildiği bir yere gönderebileceği düşüncesi özellikle onu memnun etti.

Riley, Pietra gibi bir kadınla tanışmak için çocuklarının doğumunu dört gözle bekleyen o kayıp kadınlara, bu tür vahşetlerin kurbanlarına, anne adaylarına ağlamak istiyordu. Dışı güzel ama içi soğuk ve çürümüştü. Kadınlar ona güvenmişti, tıpkı doktorun güvendiği gibi.

Küçük grup önlerinden biraz uzaklaşana ve Pietra artık şüphelenmeden hedefine doğru ilerlemeye devam edene kadar bekledi.

Durdurulmalılar, Dax. Ne pahasına olursa olsun, onları durdurmalıyız. Dax'ın kötülüğü yok etme dürtüsünü şimdi anlıyordu.

Dax hayatını dünyayı Mitro gibi yaratıklardan temizlemeye adanmıştı. Hayatı onurla dolu görünüyordu ama korkunç derecede kasvetli ve iç karartıcıydı, aşağılık suçluların sade, çirkin dünyası. Ne kadar ürkütücü olursa olsun, onun yanında olma ihtiyacı hissetti. Pietra gibi insanlar durdurulmalıydı. Ve Mitro gibi kötü niyetli, şeytani yaratıklar yok edilmeliydi.

Dax'i anladığını hissetti ve bu içgörü sayesinde onu daha da çok sevdi. Nasıl sevmesin ki? Hayatına bir görev olarak bakıyor olabilirdi ama hayatları böylesine acımasızca ellerinden alınan o ölü insanlara bakmanın onu ne kadar etkilediğini biliyordu. Her gün anılarıyla yaşıyordu.

Ağzının başının üstündeki fırçasını hissetti. Anılardan kurtulmak için sana sahibim Riley. Benim için üzülme. Üzülüyorum. Benim hayatım sadece... öyle. Bu benim seçimimdi.

Tıpkı kendisinin yaptığı gibi, onun da kendi seçimlerini yaptığının farkındaydı. Her ne pahasına olursa olsun, Dax'la birlikte olmak buna değerdı. Ağır yaralı savaşçıyı ilk gördüğü andan beri, onun kendisiyle birlikte olması gerektiğini biliyordu.

Onun zihnine sıcaklık ve sevgi akıttı. Etrafları kötülükle çevrili olabilirdi ama birbirlerine destek olabilirlerdi.

Başka bir terk edilmiş depoya yaklaştıklarında boğuk müzik ve sesler duymaya başladı. Pietra ve diğerlerini kırık menteşelere asılı parçalanmış bir kapıdan geçerek takip ettiler. Odanın içinde eski şilteler, çöpler, iğneler ve sigara izmaritleri vardı. Geniş odayı tereddüt etmeden geçip bir merdivene açılan dar bir açıklığa ulaştılar.

Aşağı indikçe sesler gibi müzik de yükseliyordu. Davi ağır bir kapıyı açtı ve müzik patlayarak dışarı çıktı. Riley ellerini kulaklarına kapattı.

Sesi kısın, Dax talimat verdi.

Duyuma yeteneğini bilinçli olarak nasıl kontrol edeceğini bulması birkaç dakika sürdü. Devam eden yüzlerce konuşma vardı. Aslında her birini aynı anda duyabiliyordu. Bu ve melankolik müzik arasında kendini biraz delirmiş hissetti. Herkes aynı koyu renk kıyafetleri giymişti ve yüzlerinde çok sayıda piercing vardı. Birçoğu deponun karanlığında bile koyu renk gözlük takıyordu.

Riordan Dax'i dürttü ve çenesini dans eden kalabalığın arasında hareket eden bir adama doğru kaldırdı. Belli ki uyuşturucu satıyordu. Riley odaya baktı ve kalabalığın içinde birkaç satıcı olduğunu fark etti.

Pietra ve arkadaşları kimseyle o seviyede konuşmaya tenezzül etmedi, odanın diğer tarafına geçtiler. Kalabalık hemen onlar için ayrıldı, asla engel olmadılar.

Bu da Riley'ye Pietra'nın yeraltı kulübündeki statüsü hakkında çok şey anlatıyordu. Odanın uzak tarafındaki bir kapı aşağıya inen başka bir merdivene açılıyordu. Riley'nin söyleyebildiği kadarıyla burası bir yangın tuzağıydı. Çok az çıkış vardı ve çok fazla insan vardı, çoğu sıkılmış, sarhoş ve kafası güzeldi, kötü bir kombinasyondur.

Pietra'yı merdivenlerden bir sonraki kata kadar takip ettiklerinde Riley cehenneme iniyormuş gibi hissetti. İki adamın sıkı sıkıya koruduğu bir kapıya geldiler. Pietra tek kelime etmedi ama çenesini kaldırdı ve muhafızlardan biri aceleyle kapıyı açtı. Dax, Riley ile birlikte hızla içeri girdi. Muhafız kapıyı aynı hızla kapatınca Riordan kapının altından geçmek zorunda kaldı.

Riley neredeyse öğürüyordu. Havada tiksindirici, iğrenç bir his vardı. Aldığı her nefeste sanki ciğerlerine yağlı ve iğrenç bir şey çekiyormuş gibi hissediyordu. Kalbi telaşla yerinden fırladı. Kötülüğün pis kokusu bu kata sinmişti. Müzik sinirlerini geriyordu. Melankolik tınılar değil, kalabalığın üstlerindeki çok daha küçük bir alanda akılsızca çılgınca dans ettiği vurucu, kaotik notalar vardı.

Ter ve uyuşturucu kokusu toprak ve kanla karışmıştı. "Kulübün" duvarları da zemini gibi topraktı. Bir dans kulübünde değillerdi. Mitro'nun inindeydiler ve etrafları onun insan kuklalarıyla çevriliydi. Büyük, bükülmüş sarmaşıklar duvarlarda müstehcen bir hayatla dalgalanıyordu. Riley herkesin onlardan uzak durduğunu fark etti.

Kalabalık Pietra'nın geçmesine izin vermek için tekrar ayrıldı. Davi, Ana ve diğerleri onu takip ederek odanın önüne doğru ilerlediler.

Henüz gelmedi ama bu odadaki beklentiyi hissedebiliyor musunuz? Hepsi onu bekliyor, dedi Dax.

Buradaki uyuşturucu tüketimi dehşet verici, dedi Riordan, etrafındaki çılgınca hareket eden bedenlere bakarak.

Yerde, duvarlarda ve kürsünün üzerinde kan lekeleri var. Dax kürsünün önündeki platformu gösterdi.

Pietra'nın bir sandalyenin üzerine rahatça örtündüğü, zarif bacaklarını çaprazladığı, ayaklarını vurarak ritim tuttuğu oda.

Riley onun yüzünü inceledi. Gözleri neredeyse donuklaşmış, ağzı tuhaf bir gülümseme parodisine dönüşmüştü. Gözlerinin akı neredeyse kaybolmuştu. Hastalıklı bir siyahlık bir hastalık gibi yayılmış, neredeyse tüm gözlerini kaplamıştı. Riley ürperdi. Yeryüzündeki en şeytani yaratığın küçük bir parçası Pietra'nın içinde yaşıyor, kendini kadının iğrenç ve kötücül doğasına bağlıyordu.

Toprağı hissetmeliyim, Dax. Acıyı hissedebiliyor, müziğin ritminin hemen altında duyabiliyordu.

Böyle bir şey olmayacak. Eğer ellerinizi toprağa koyarsanız ve onun dinlenme yeri altımızda bir yerdeyse ve o da oradaysa, tam olarak nerede olduğunuzu bilecektir.

Riley başını salladı. Açıklayamıyordu ama Mitro'nun toprak altında olmadığını zaten biliyordu. Dışarıda avlanıyordu. Toprak onu çağırıyordu. Ona yalvarıyordu. Yarattığı mutasyonlar acı çekiyordu. Kana olan istekleri doğal değildi. Onlara verilen insan kurbanlar asit gibi yakıyordu ama başka seçenekleri yoktu.

Sarmaşıklar huzursuzca kıpırdandı, ahşap liana birbirine çarptı, yapraklar ona uzanacakmış gibi havalandı. Bitki her kıpırdadığında, odaya onu boğmakla tehdit eden kötü kokulu bir gaz salıyordu.

Dax, toprağı ona karşı kullanabilirim. Bir iğrençliğe karşı haykırdığını duyuyorum. Doğanın bir düzeni var ve o doğanın temsil ettiği her şeye karşı çıkıyor. Bu bizim avantajımız olabilir.

Ve seni öldürebilir Riley. Bu riski almak istemiyorum.

Sensiz yaşamak yok. Sen burada onunla savaşıyorsun. Onunla kendi yöntemimle savaşmak zorundayım. Orada kendini beğenmiş bir şekilde oturan o korkunç kadına bakıyorum, altı kadının öldürülmesine, bebeklerinin onlar ölmeden önce kurban edilmesine

ve bu beni hasta ediyor. Şimdi de Jasmine'i işaretledi.

Riley tartışması konusunda tutkuluydu. Öfkeliydi ve bu işi bitirmeye kararlıydı. Bir savaşçı olmayabilirdi ama toprağın çocuğuydu. Dax ona bir şans verirse Mitro dönmeden önce toprağı ve bitkileri iyileştirebilirdi. Mitro, Dax ve Riordan'dan toprak yoluyla kaçmaya çalışırsa büyük bir şok yaşayacaktı. Onu durdurmak için sadece bir şansa ihtiyacı vardı ve Dax farkında olmadan mükemmel bir durum yaratmıştı.

Dax eğildi ve ağzını onun kulağına dayadı ama doğrudan zihnine konuştu. Bunu yapmak istediğine emin misin?

Seni tüm kalbimle sevdiğimden başka hayatımdaki her şeyden daha eminim, diye onu temin etti. Bunu yapmama izin ver, Dax.

Her şeyden önce bu kâbusun onun için sona ermesini istiyordu ama basit gerçek Mitro'nun iğrenç ahlaksızlığına devam etmesine izin verilemeyeceğiydi. Arabejila ve ondan sonra gelen atalarının her biri güçlerini, armağanlarını ona akıtmış, onu kendileri için bir araç haline getirmişlerdi.

Odanın etrafına baktı. Burası daha çok bir bodrumdu, sadece yerin altında çok daha derindeydi. Mitro isterse yüksek duvarları saniyeler içinde takipçilerinin üzerine yıkabilirdi. İsterse toprağı açıp onları cehennem dibine atabilirdi ve Mitro'nun bu odayı muhtemelen bu düşünceyle inşa ettiğinden emindi. Kendisine tapanların hepsi burada, bu canlı mezarda yok olurken, o sıkıldığında ya da avcılar çok yaklaştığında başka bir yerde tekrar tekrar dirilecekti.

Şimdilik güvende olduğunu düşünüyor, diye kabul etti Dax. Şehirde olduğumuzdan bile haberi yok.

Ve belli ki benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok, diye ekledi Riordan.

Yapalım o zaman. Riley'nin Pietra'dan korunmak için odanın diğer ucunda olması gerekecek. Eğer Mitro gözlerini

O gelmeden önce odayı kontrol edin, onu fark etmesine izin veremeyiz, diye uyardı Dax.

Riordan, dikkat çekmemek için herkes gibi görünmemiz gerektiğini söyledi. Herkes aynı şekilde giyinmiş. Siyah günün rengi gibi görünüyor. Hem onun hem de kendi yüz hatlarınızı değiştirin. Daha genç görünün. Yüz hatlarını bulanıklaştır. Eğer bizi fark ederse, ki fark edebilir, bir bakışta bizi gerçekten fark etmeyebilir.

Toprak ve etraflarındaki bitkiler sürekli inliyordu. Sarmaşıklar zehirli gaz püskürtüyordu. Tahta sapsar sürekli takırdıyordu. Doymak bilmez bir açlık içindeydiler. Her bitki şişmiş bir örümcek gibi avının kendisine gelmesini bekliyordu. Odanın uzak ucunda, Pietra'nın yakınında bir kavga çıktı. Kürsüde durdu ve çok daha iri bir adamın zayıf, sarhoş bir erkeği duvara doğru itmesini parlayan gözlerle izledi.

Kalabalık toplu, istekli bir nefes verdi. Bir anda odanın tüm atmosferi değişti. Tüm konuşmalar kesildi, ama grup ilahi söylemeye başladı; ilk başta alçak bir sesle, ama bir sarmaşık dışarı çıkıp çocuğun bileğine kelepçe takarak onu bitkinin içine sürüklerken hızla çılgınca bir sese dönüştü. Sarmaşıklar anında canlandı ve çırpınan bedenin etrafını sardı.

"Ye! Ye! Ye! Ye!" diye bağırdı kalabalık tekrar tekrar.

Talihsiz kurban, etrafını saran sarmaşıklar dev yılanlar gibi onu sarıp sıktıkça çığlık attı.

"Ye! Ye! Ye! Ye!" Ses giderek yükseliyordu.

Sanki cehennemin derinliklerinden bir yaratığı çağırıyorlarmış gibi ses çıkarıyorlardı. Yerden fıskıran kökler, bükülmüş ve boğumlu büyük liana kabloları, yılan gibi kıvrılarak dehşete düşmüş çocuğa doğru ilerliyordu.

Beklenti duygusu daha da arttı. Kalabalık donuk gözlerle ve şok edici gülümsemelerle izliyor, kurbanın kanıyla beslenmeleri için kökleri teşvik ediyordu. Kazık kökler saniyeler içinde kurbanı buldu, şaha kalktı ve birçok yerinden derinlemesine bıçakladı.

Çocuk ılık attı. Kalabalık kükredi. Kan köklere aktı, böylece kökler şişti ve koyu kırmızı siyaha döndü.

Dehşete kapılan Riley yüzünü Dax'ın göğsüne çevirdi.

Seni buradan götürüyorum. Riordan ve ben geri dönebiliriz ve ... Hayır! Ne yaptığını görüyorum. Sen görmüyor musun? Gerçekten anlıyor.

Arabejila olduğuma inan. Riley şimdi Mitro'yu anlıyordu. Arabejila tamamen iyiydi. Böyle çarpık bir kötülüğü aklının ucundan bile geçiremezdi. Bunu biliyordu. Buna güveniyordu. Kararlılık omurgasını sertleştirdi. Mitro büyük bir hata yapmıştı.

Bunu bilmenin nasıl bir yardımı olacak anlamıyorum. Mitro'nun burada olduğumuzu bilmesi mümkün değil.

Hayır, henüz değil, ama bunu Arabejila için yarattı. Onu şok etmek için. Onu incitmek için. Onun doğanın böyle bir iğrençliğiyle yüzleşemeyeceğine inanıyor. Onun bir parçası olan bu şeyi onu incitmek için kullanmak istedi. Bu onun yüzüne attığı bir tokat ve aynı zamanda böyle bir vahşet karşısında işlevini yerine getiremeyeceğine inanıyor.

Muhtemelen yapamazdı. Hemen değil. Ama iyileşecektir.

Riley'nin başı yukarı kalktı. Bükülmüş sarmaşıklarla yüzleşmek için döndü. Onun hatası, Dax, ben Arabejila değilim. Tamamen iyi değilim. Arabejila ve diğerleri bana bir armağan ve onun kavramadığı bir güç verdi. Bu toprağı geri alabilirim. Onu kutsayabilirim. Bu odanın altına giremeyecek ya da duvarları kullanamayacak. Elinde sadece tavan olacak ve sen ve Riordan onu bundan uzak tutabilirsiniz.

Dax, turuncu ve kırmızı alevlerin ışıllayan kızın kalkık yüzünü inceledi. Sanki içindeki yanardağ yüzeye çok yakınmış gibi teni onunkine karşı sıcaktı. Yavaşça başını salladı.

Riley hiç bu kadar rahatlamamıştı ya da hiç bu kadar korkmamıştı. Bunun onun amacı, onun anı olduğunu biliyordu. Ailesindeki kadınlar onu buna hazırlamıştı ve o da kendini hazır hissediyordu ama böylesine bir kötülükle karşı karşıya kalmak, kabul etmeliydi ki düpedüz dehşet verici olmasa da ürkütücüydü.

Dax onu kulübün zeminine bıraktı. Kalabalık çoktan akılsız

danslarına ya da içkilerine geri dönmüştü ve

uyuşturucu kullanıyordu. Aynı şekilde giyinmiş üç kişiye daha kimse dikkat etmedi. Riordan ve Dax, Pietra'daki Mitro'nun gölgesinin dikkatini çekebilecek bir kalkan kullanmadılar, bunun yerine görüntülerini biraz bulanıklaştırdılar ve uyum sağlamak için çok daha genç göründüler.

Mitro dönerse Riley, burada olduğunu bilecek. Acele et ve kararını verdiysen hemen şimdi ne yapacaksan yap.

Riley yere çöktü ve sinirlerinin onu alt etmesine izin vermeyerek ellerini toprağa daldırdı. Dax'in artık bir sınırı vardı. Sevgiliden savaşçıya dönüşmüştü ve Mitro'nun döndüğüne dair ilk işarete, eğer hazır değilse, kendisine danışmadan onu oradan çıkaracağından hiç şüphesi yoktu. Ölümçüldü, anında şiddete dönüşebiliyordu.

Toprak, ölümsüzlerin iğrençliğinin yağlı çamuruyla kalınlaşarak yardım için ona haykırdı. Riley daha önceki kadınlar tarafından kendisine verilen tüm iyileştirme becerilerini çağırdı. Onlar oradaydı, ona fısıldıyor, arınma seremonisi boyunca ona rehberlik ediyorlardı. Toprak her türlü mineral ve besin maddesinden arındırılmıştı. Bitkilerin hayatta kalmasının tek yolu Mitro'nun sağladığı mutasyona uğramış kazık köklerin çarpık beslenmesiydi. Böcekler bile kaçmıştı.

Riley gözlerini kapadı ve kaotik müziği ve kalabalığın dans ederken çıkardığı garip vızıltıyı duymazdan geldi; kuklalar, iplerini çeken kukla ustası için oynuyor, onun kaprislerine göre yaşayıp ölüyorlardı. Derinlere indi, aradı, çağırdı, çizdi... Ölümsüzlerin dinlenme yerinin korkunç kokusunu geçti. Toprak kan ve çürüyen cesetlerle ıslanmıştı. İnsan kemikleri toprak katmanlarına dağılmıştı.

Bir an midesi bulandı ve neredeyse ellerini topraktan çekecekti. Bu iş imkânsızdı. Toprak bir kötölük yatağına dönüşmüştü. Yeryüzünün kalp atışları susturulmuştu, sanki Mitro özüne ulaşmayı ve onu da yok etmeyi başarmıştı.

Burada seninleyim, diye fısıldadı Dax zihnine. Bunu yapabilirsin. Burayı bir mezarlık olarak düşün ve bu insanların düzgün bir şekilde toprağa verilmesi gerekiyor.

Ben seninleyim, diye ekledi Yaşlı Olan. Ruhları yardım için haykırıyor.

Sevgili çocuğum, diye mırıldandı Annabel usulca. İki arada bir derede kaldılar. Onlara sadece sen huzur getirebilirsin.

Ondan önce giden kadınların sesleri güvencelerini ekledi.

İçine güç aktı. Dünyayı iyileştirmek imkânsız bir görev değildi. O bu amaç için doğmuştu. Mitro'nun böylesine barbarca bir şekilde öldürdüğü insanların, onun toprakta yarattığı yağlı, sümüksü, iğrenç balçık yüzünden asla huzur bulamamasına izin veremezdi.

Riley mutasyona uğramış ve kötülükle çürümüş kötü niyetli kökleri yok etmek zorundaydı. Aşağıya, dünyanın çekirdeğine doğru uzandı. Erimiş ışığın gücünü çağırıyorum, yapılması gereken şey için bana kudretini ödünç ver, kötü olan ve bir hile olarak kullanılan şeyi kullanmak ve yok etmek için enerjini çekiyorum.

Riley elini aşağıya, en eski kazık köke doğru uzattı, toprağın kalbinden çektiği erimiş ışığı kanalize etti ve onu kökü kesmek için bir lazer gibi kullandı. Toprak Ana, sana sesleniyorum. Senin rahminin derinliklerinden bir hediye arıyorum. Bana bir taş armağan et ki onu kötü olanı yok etmek için kullanabileyim ve aynı zamanda bu ruhları serbest bırakarak onları huzurlu bir dinlenme yerine geri gönderebileyim.

Riley boştaki elini çürüyen toprağın derinliklerine daldırdı ve toprağın savaşında kullanması için hasat ettiği yeşim yeşili bir taşı çıkardı. Krizopraz, yeşil renkli, soğuk ve pürüzsüz, bilinçsiz olanı bilinçli hale getirmek için kullanılan güçlü bir taşı ve Riley'ye yaşamak için onunla savaşan kötülüğü sakinleştirmek için titreşimsel niteliklerini ödünç veriyordu. Riley ışığın enerjisini krizoprazın derinliklerine aşılayarak her bir kazık köküne yönlendirdi. Işığı ve yeşim yeşili taşı birleştirerek bu kökleri yok ediyorum.

kemiğe tutun, bu ruhları serbest bırakın ki dinlenebilsinler, onlara huzur verin ve kalanları temizleyin.

Riley'nin elleri her seferinde bir düğüm atarak kalan sağlıklı kökleri kullanarak bir desen örmeye başladı. Bir desen ortaya çıkmaya başladı. Desen sıkı olmalıydı, delinmesi ya da kırılması mümkün değildi. İlahi ışığı tutan eller bu sarmaşıkları sıkıca tutuyordu. Riley sarmaşıkları karmaşık bir dizi düğüm haline getirdi ve sonra onları toprağın derinliklerine gömdü. Toprak Ana bunu sıkı tut. Bu sarmaşıkları senin gücünü sürdürmek için örüyorum. Şeklini korumak, formunu sürdürmek için doğduğun şeyi sana geri veriyorum. Bizi doğuran anne, kudretin annesi, bu hediye senin yaşamını sürdürmek için örüyorum.

Kökler onun komutlarına yanıt vererek yüzlerce, hatta binlerce uzun, ince, çok güçlü ikincil kökler çıkardı. Bu ikincil köklerden üçüncü ve dördüncü bir sistem ortaya çıktı. Tek tek iplikler örgüler halinde bükülmeye başladı, tekrar tekrar, hasır bir ayak kalınlığında, iki ayak kalınlığında olana kadar toprağa yayıldı ve hızla gelişti, derinleşti, hep büyüdü. Zengin balçıkla beslenen, Riley'nin emriyle hareket eden kökler yayılmaya devam etti, kendilerini birbirine ördü, yüzeyin hemen altında ve yüzlerce metre aşağıya inen aşılmaz bir lifli büyüme ormanı.

Riley bitkin bir halde sallanıyordu. Başı dönüyordu, yönünü şaşırılmıştı ve hâlâ aynı şeyi odanın duvarlarına yapmak zorundaydı. Dax'in kollarını hissetti, çok güçlüydü, ona sığınak sunuyordu. Teni çok sıcaktı, yanağını yakıyordu. Başını çevirdi ve onunla eşanlamlı olan sıcaklığı, ateşi ve belirgin kasları kokladı. Parmaklarıyla kafa derisine ve boynuna yaptığı masaj gerginliğini biraz olsun azalttı.

Teklifimi kabul et, sivamet. Sesi saf baştan çıkarıcıydı.

Hiçbir şey yiyemiyordu. En fazla su içebilmişti. Hâlâ tereddüt edebilecek kadar insan olan küçük bir parçası vardı, ama onun dünyasına o kadar uzaktı ki, elinin onu sıkıştırmasından daha fazlası gerekmiyordu.

saçlarına, ağzını göğsüne, kaslarının üzerinde tırnağının bir vuruşuyla sağladığı boncuk boncuk damlalara çevirdi.

Vücudundaki her hücre beslenmek için uzanıyordu. Dax'i arzuluyordu. Ona ihtiyacı vardı. Onun için yanıyordu. Dax onun içine aktı, tüm sıcaklığı ve ateşiyle. Güç ve kuvvet. Onu doldurdu. Onu destekledi.

Riley, Mitro'nun güçlü Karpas kanının kokusunu almasını istemediği için kendi dilini kullanarak o ince çizgiyi mühürlemeye çalıştı. Teşekkür ederim. Bunun yardımı olur.

O yardım etti. Ona sarılma şekli. İçindeki tüm erkekler ne pahasına olursa olsun onu koruması için ısrar ederken, onun dünyayı iyileştirmeye çalışmasına izin verecek kadar ona inanması. Onun zihnindeydi, böyle bir tehlikede olmasına izin vermenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyordu.

Riley ellerini bir kez daha toprağa daldırdı. Daha önce bir vampirin solmuş bir organı gibi ölümcül bir sessizliğin olduğu toprakta kalbin yeniden attığını hissedebiliyordu. Şimdi toprak hayat doluydu. Böcekler derinlere yuvalanmıştı. Kökler artık sessizdi, yerleşmişlerdi, yüzlerce metre derinlikteydiler, birbirlerine o kadar sıkı örülmüşlerdi ki, hiçbir şeyin bir çatlaktan içeri sızması mümkün değildi, sisin bile.

Dikkatini duvarı çevreleyen sarmaşıklara verdi. Bu çok daha zor olacaktı. İlk örgü ince olmalıydı, Pietra'nın dikkatini çekmeyecek kadar ince, ama yine de Mitro içeri adım attığı anda odanın etrafında kalın, aşılmaz duvarların inşasını harekete geçirecekti.

Dax başını onun omzuna koydu. Kalbi yerinden fırladı. Damarlarının derinliklerindeki o korkunç zonklama daha da şiddetlendi. Odanın sıcaklığı öyle düştü ki, her nefes alış verişte beyaz bir akıntı oluştu. Sarmaşıkların yaprakları geri tepti. Fareler tepedeki birkaç destek kirişine tırmandı.

Çarpan onca kalbin ortasında, ritmi farklı, daha güçlü bir başka kalbin sesi geldi. Ritim gürlledi

Yüksek sesle ve sonra yumuşadı, sadece tekrar sesle şişmek için. Davulun ritmi Dax'i, Riley'yi dövüyordu. Kalpleri neredeyse birbirlerini tanıyacakmış gibi atıyordu. Riley'nin damarlarının derinliklerindeki zonklama hızla atıyordu.

Odayı bir beklenti sessizliği kapladı. Tansiyon yükseldi. Kalabalık ileri geri sallandı, kitlesel bir histeri, tapınma, gözler donuk. Pietra kürsüye tırmandı, yüzü parlıyordu. Kalabalığa baktı, kollarını iki yana açmış, efendisine sunusunu takdim ediyordu.

Dax ve Riordan Riley'nin önünde saf tutarak önlerinde bir grup ibadet eden olduğundan emin oldular. Müzik değişti, notalar kötülüğü müjdeliyordu. Işıklar yanıp sönüyor, Mitro'nun takipçileri üzerinde yarattığı hipnotik etkiye bir de flaşör ekleniyordu. Sis kalabalığın içinde ilerledi, yoğun bir kirli hava akımı, sallanan grubun arasında dokundu.

Nefes nefese. Zayıf çığlıklar. Havada kan kokusu yükseldi. Kırmızı damlacıklar kalabalığın içine sıçradı. Bugünün içinden uzun, keskin pençeleri olan bir el çıktı ve eti kesti. Göğüsleri. Göğüsleri. Boyunları. Boğazlar. Çoğu sığ kesiklerdi ama birkaç şanssız kişide derin kesikler vardı. Bir tanesinin atardamarı patlamıştı ama aşağı yukarı sıçrayıp diğerleriyle birlikte tapınma çılgınlığı içinde dönerken bunu fark etmemiş gibi görünüyordu.

El o soğuk gri bulutun içinden her çıktığında Mitro'nun cemaati çılgına dönüyordu. Sis, kürsüye gelene kadar kalabalığın içinde yavaşça ilerlemeye devam etti. Buhar dramatik bir şekilde bir adam şeklinde yığıldı, ancak dalgalanıp şeffaflaştığında, o adamı oluşturan birbiri üzerine yığılmış fareler vardı. Onlar yerlerinde duramayarak düşerken Mitro ortaya çıktı.

Kıpkırmızı astarlı siyah, kapüşonlu bir cübbe giyerek ellerini uzattı ve kollarını tapınanlara açtı. Bağırışları binayı sarstı. Eller boğazı yırtılmış adamı yakaladı, onu ileri doğru itti, birçoğu ellerini kana batırdı ve kendilerini onunla boyadı. Çocuk tökezledi

Platforma çıkmış, korku ve dehşet içinde Mitro'ya bakıyordu. Yırtılmış etini örtmek için hiçbir girişimde bulunmadı.

Mitro kürsünün zeminini işaret etti. Çocuk sürünerek kürsünün üzerine çıktı. Yerde dört ayak üzerinde sürünerek ilerledi, sürünerek Mitro'ya ulaştı ve kollarını vampirin bacağına doladı. Yalvarırken ve yarasını ölümsüze gösterirken yırtılmış boğazından korkunç guruldama sesleri geliyordu.

Kalabalık çılgına döndü. "Ye! Yiyin! Yiyin! Ye!" Tezahüratın sesi giderek yükseldi.

Mitro uzandı ve kurbanını saçlarından yakalayarak ayağa kaldırdı. Çocuğun boynundan gömleğine doğru akan kan şimdi yere damlıyordu. Mitro çocuğun başını sertçe geriye çekerek derin yarayı açığa çıkardı.

Bir tezahürat yükseldi ve slogan daha da yükseldi. "Ye! Yiyin! Yiyin! Ye!"

Mitro ağzını sonuna kadar açarak dişlerini, o kararmış, keskin uçlarını ortaya çıkardı, dramatik bir etki yaratmak için durakladı, dişlerini yaranın derinliklerine batırmadan önce takipçilerinin tekrar kükremesini bekledi.

Çocuk vampir olmayacağını, bir yırtıcı için gerçekten yem olduğunun farkına vardığında Mitro kanın esaretine kapılır, yutkunur ve dağınık bir şekilde yırtar, gösteriş yapar, kurbanının dehşetinden beslenirdi.

Şimdi, Dax emretti.

Üçü de aynı anda harekete geçti. Dax tavana doğru yükselerek Mitro'nun üzerinde konumlandı, kırmızı-altın rengi pul tozu vampirin üzerine yağarken, pulları koruma amacıyla vücudunun üzerinde kayıyordu. Toz vampirin üzerine yapışkan ipeksi bir ağ gibi yerleşti, onu tuttu, bir tutkal gibi davrandı, böylece şekil değiştirme şansı kalmadı.

Riley ellerini toprağa daldırdı ve sarmaşıklara komutunu verdi. Sarmaşıklar anında emre uyarak ileri geri, yukarı aşağı, tabandan tavana sıkı örgüler ördüler, her girişi ve kaymak için kullanılabilecek her santim toprağı kapattılar.

Riordan kalabalığın kafasına bir ok fırlatarak hepsini sersemlemiş ve hareket edemez halde yere yığılmaya zorladı. Kendisi kuklaları kontrol ederken, Dax'a ölümsüzleri öldürmesi için güvenmek zorundaydı.

Pietra baş aşağı, kollarını Mitro'ya doğru uzatmış bir halde yarı kürsüye yarı kürsüden aşağı düştü. Vampir ölmek üzere olan çocuğu üzerinden fırlattı. Ceset sarmaşıklardan oluşan duvara çarptı ve yere düştü. Mitro bir meydan okuma hırıltısı çıkarmak için ince dudaklarını geri çekti. Taze kan çenesine bulaştı ve dişlerinden damladı. Başını yavaşça bir o yana bir bu yana çevirdi, Riley'nin ürpermesine neden olan soğuk bir sürüngen hareketiydi bu.

Mitro kollarını açtı. "Hoş geldin Danutdaxton. Seçtiklerimle tanış. Onlar her zaman açtır. Kalkın! Kalkın, ordum, zamanınız geldi. Bu davetsiz misafirlerle ziyafet çekin. Onların kanı sizi benim dünyama getirecek. Güçlü ve ölümsüz olacaksınız. Yiyin! Ziyafet! Şimdi ayağa kalk!"

Onlara kanını verdi. Gerçekten bir ordu yarattı, diye uyardı Dax.

Ölümsüzlerin takipçileri onun emriyle ayağa kalkmaya çalışırken toplu bir homurtu yükseldi. Mitro'nun yakıcı ve yaralayıcı kanı pek çok kişiyi harekete geçirirken, Riordan Riley'yi korumak için geri çekildi. En güçlülerinden birkaçı ayağa kalkıp ona doğru tökezlemeyi başardı, gözleri öldürme isteğiyle yanıyordu.

Riley paniği bastırarak sarmaşıklarla iletişim kurmak için ellerini toprağa daldırdı. Alçak bir vampirin kudurmuş müritlerine karşı Riordan'a yardım edebilecek bir savaşçı olmayabilirdi ama en azından bitkilerden yardım isteyebilirdi. Sarmaşıklar zemin boyunca uzanıyor, Riordan'a ulaşmak için mücadele edenlerin ayak bileklerine ve bacaklarına uzanıyordu.

Ortaya çıkan kaos ortamında Mitro, tıpkı Dax'ın bildiği gibi şekil değiştirmeye çalıştı. Yapışkan pul tozu hücrelerine yapıştı ve başka bir forma geçmesine izin vermedi. Öfkeyle Pietra'yı kürsüden aşağı tekmeledi ve sonra da

duvarlara ve delinmesi imkânsız kalınlıkta örülmüş sarmaşıklara çarptı.

Tam Dax yukarıdan üzerine düşerken döndü, ağır bedeni onu yere serdi. Mitro avcının gözlerini bıçakladı, yuvarlanırken bile kaçmak için toprağa gömüldü. Bu kaçış yolu da ona kapalıydı, kökler geçişe izin vermeyecek kadar kalındı. Kalabalığın içinde yuvarlanıp durarak Dax'ı kesip parçaladı ve umutsuzca pullardan ete ve kana ulaşmaya çalıştı.

Ağzını açtı ve ölüm böcekleriyle birlikte zehirli bir gaz bulutunu doğrudan Dax'ın yüzüne doğru püskürttü. Dax bir ateş patlamasıyla karşılık vererek böcekleri yaktı ve gaz bulutunu aydınlattı. Patlama zemini ve yukarıdaki binayı sarstı. Duvarlar patlamayı kontrol altına almak için genişledi ve daraldı. Mitro öfke ve acıyla çığlık atarken, ateşten bir duvar üzerinden geçerek hem Dax ve vampiri hem de onlara en yakın insan kuklalarını örttü.

Kıyafetleri tutuşan Pietra bir yengeç gibi yerde sürünerek çığlık attı, tören bıçağını havaya kaldırdı ve Mitro'nun üzerine binmiş olan Dax'ın açıkta kalan sırtına defalarca sapladı. Üçünün de etrafında alevler yükseldi. Pietra'nın kolu son bir kez kalkıp indi ve sonra yere yığıldı, yuvarlandı ve alevler her yere yayıldı. Mitro'nun karanlık şeridi bedeninden fırladı ve başka bir konukçu aramaya başladı. Mesafeyi aşarak Mitro'ya geri döndü, kendini ona mühürledi ve gücünü arttırdı.

Dax, Riordan'ın savaş seslerini, Riley için duyduğu korkuyu ve yanan etin kokusunu duymazdan geldi. Alevleri zar zor hissediyordu. O bir ateş ejderhasıydı. Mitro'nun onu parçaladığını hissetmiyordu bile. O tek amacı olan bir Karpat avcısıydı. Kötülüğü yok etmek. Atmayan kalbin garip ritmini dinledi. Mitro kalbi su ejderhası için yaratmıştı. Ateş ejderhasının kalıntıları parçalanarak açılmıştı.

Kalbini çağır. Dax haklı olduğundan emindi.

Yaşlı Olan'ın kalbi volkanda geride kalmıştı. Ejderhaya talimat verirken bile, kendisinin ve

ejderha yavaşça birleşmişti. Tıpkı su ejderhasında olduğu gibi kendi kalbini kullandı, ritmi güçlendirerek diğerini kendisine çekti.

Mitro öfkesini haykırdı ve Dax'ın elmas sertliğindeki tırnaklarının göğsünü kesmesini engellemeye çalışarak pençeledi ve asit tükürdü. Bu kez Dax sesi takip etti, alçaktan ve sola doğru. Mitro çılgına döndü. Dax'ın boğazını kesti ve kadim kanı yutmaya çalıştı. Dax çürümüş leşin derinliklerine inmeye odaklandı. Riordan etrafındaki zombi ordusuyla savaşıyor onları avcıdan uzak tuttu. Etrafındaki alevler daha da yükseliyordu ama Dax'ın tek bir amacı vardı.

Yumruğu sert mücevherin etrafında kapandı. Onu cesetten çekip çıkardı, elini düz bir şekilde açtı ve ateşle yıkamak için alevlerin içine itti. Mitro elini uzatarak kalbe doğru fırladı. Dax kendi göğsünü açtı ve parlak mücevheri içine itti. Vücudu ejderhanın kalbini yuttuğu anda yarayı kapattı ve Mitro'yu izledi.

Vampirin ağzı protesto için genişledi. Hiç ses çıkmadı. Böcekler döküldü, kurtçuklar etrafına saçıldı, alevler onları anında yakıp kül etti. Mitro yenildiğine inanamayarak başını salladı. Başını Riley'ye doğru çevirdi, gözlerinde nefret vardı. İntikam almak için elini kaldırdı. Ateş onu tamamen içine çekti. Ateş ejderhasının kalbi olmadan, kendi kalbi de olmadan vücudu çürüdü ve alevler içinde kaldı.

Dax zehirli kokulu kalıntılardan uzaklaştı. Riordan Riley'yi yakaladı ve alevler odaya yayılırken tavana doğru yükselerek havalandılar. Riley öksürdü ve boğuldu, Dax'e uzandı. Dax kanlar içindeydi ama Riley bunu umursamadı ve hayatta olduğu için minnettar bir şekilde kollarını ona doladı. Yorgun görünüyordu, yüzündeki çizgiler derinlere kazınmıştı. Altlarında, Mitro'ya tapanlar efendilerinin kanı olmadan duman ve aleve yenik düşmüşlerdi.

Dax ve Riordan arkalarında küllerden başka bir şey bırakmadan tavandan çıktılar. "Mitro yüzyıllardır volkanlarda aranıyordu," dedi Dax, Riordan ve Riley'ye. "Bir yerlerde ejderhalar öldüğünde kalplerinin geride kaldığı ve taşlaştığı bilgisini edinmiş olmalı. Değerli taşlara dönüşürler. Ben onu gerçek sahibine geri verene kadar kalp onu hayatta tuttu."

"Eve gitmek istiyorum," dedi Riley. "Beni eve götür, Dax."

Dax, Riley'i son birkaç yüzyıldır ona ev sahipliği yapan dağa indirdi. Yaşlı Olan da çocukları gibi burada doğmuştu. Hepsi burada ölmüştü. Riley de burada doğmuştu. Annesi burada ölmüştü. Sıcaklık onu besliyor, toprak onu çağırıyordu. Bu yanardağ

ona vermek zorunda olduğu kadar.

Bulut İnsanları'nın kalıntıları, yanardağdan ya da geçen zamandan etkilenmeden cesurca ayakta duruyor, taş muhafızlar uçurumların kenarından bakıyor ve yaklaşmaya cesaret edemiyorlardı. Gergin olanın kendisi olmasına şaşırmıştı, hatta içi biraz titriyordu. Riley bir kaya kadar sağlam ve kararlıydı, kendisi ise bir şeyler ters giderse onu kaybedeceğinden korkarak bocalıyordu.

Bulutlu ormandan geriye kalanlara bakarlarken kolunu kızın beline doladı. "Burası gerçekten çok güzel."

"Öyle değil mi?" Riley ona gülümsedi. "Küçük bir kızken annem beni buraya getirdiğinde, yıldızlardan oluşan bir merdivene tırmanıyormuşum gibi davranırdım ve bulutlara ulaştığımızda cennette olurdum."

Dax kızın kalın örgüsünden bir tutamı yumruğuna doladı ve saçlarını yüzüne yaklaştırdı. O mavi-siyah ipeği hissetmekten asla bıkmayacaktı. "Sana hiçbir şey olamaz."

Tüylü kirpiklerinin altından ona baktı, cömert ağzı saf sevgi dolu bir gülümsemeye dönüştü. Kalbi

Aslında göğsünde bir acı vardı. Bazen, tam o anda olduğu gibi, ona olan aşkıdan bu kadar eminken, ona karşı hissettiklerini ifade edecek kelimeler bulamıyordu. Gerçeği anlatmaya yetecek hiçbir kelime yoktu.

Onun için her şeyi değiştirdiğini biliyordu. Onda karşı koyamayacağı bir şey vardı. Onun içinde hareket ediyor, kendini derinlere sarıyordu ve gitmesini istese bile onu çıkarmasının hiçbir yolu yoktu. Ondan saklanmak yoktu. Ondan kaçmak yoktu. O uzun, kadınsı kirpiklerinin altından tek bir bakışıyla adamın içini dışına çıkardı. Gülümsemesiyle, yumuşak, bulaşıcı kahkahasıyla onun dünyasını aydınlattı. Gülüşü adamın hayatındaki her kötü anı alıp götürmüş, yerine onu koymuştu.

Yüzyıllar öncesinden, soyu tükenmek üzere olan bir türden gelen bir savaşçıydı. Başkalarının kanıyla beslenen bir yırtıcıydı. Onda bir vahşilik vardı ve kadın bunu açıkça gördü. Ona baktı ve olduğu her şeyi, her parçasını gördü ve yine de onun yanında durdu. Sakin. Sakin. Ne kadar korkmuş olursa olsun, mutlak kötülüğün karşısında yan yana duruyordu. Cesareti dehşet vericiydi. Kesinlikle dehşet vericiydi.

Onu kendisine doğru çevirdi ve o da tereddüt etmeden ona doğru geldi, ince kollarıyla boynunu çevreledi, yumuşak bedenini onunkine yasladı. Gözleri ve yumuşak teni toprağın serinliğini taşıyordu. Adam alevler ve sıcaklıktı, dünyanın çekirdeğinin ta kendisiydi. Ona dokunduğu anda alev aldı.

Beklemedi, onu kaldırdı ve kollarıyla göğsüne yasladı. Onu dağın derinliklerindeki labirent odalara götürdü. Magma odası kendi üzerine çökmüştü ama o magma havuzunun oluştuğu yerden bir mil ötede bulunduğu özel bir odaya doğru gidiyordu. Koridorlardan bazılarının hassas cildinin tahammül edemeyeceği kadar sıcak olduğunu bildiği için onun ısını ayarladı. Ciğerleri yeterince hava bulamazdı.

Mücevherlerle süslü odaya açılan kapı küçüktü. İçeri girebilmesi için onu yere yatırmak zorunda kaldı. Aslında sığacak kadar kayması gerekti ama içerisi bu çabaya değdi. Odayı aydınlatmak için elini salladı. Riley'nin hayret ve şaşkınlık dolu soluğunu duydu. Kalbi cevap olarak tekledi. Memnun olmuştu.

Duvarlar her boyutta kaba, işlenmemiş elmaslarla parıldıyordu. Koyu yakutlar tavanda alev alev parlıyordu. Küçük doğal mineral kaynağı fokurduyor, sağladığı serin havada buhar yükseliyordu. Toprak zenginlikten neredeyse simsiyahtı, dönüşüm gerçekleştikten sonra onun için iyi bir şifa toprağı olacaktı.

"Çok güzel," diye fısıldadı, her şeyi görebilmek için bir daire çizerek döndü.

Aradaki küçük mesafeyi geçip ona yaklaştı. Tek bir düşünceyle onu giysilerinden kurtarmak yeterince kolay olurdu ama giysilerini açmanın ve onun muhteşem tenini bir hediye gibi ortaya çıkarmanın zevkini yaşamak istiyordu. Elleri bluzuna gitti. Çok yavaşça, gözleri onunkileri tutarak, o küçük kapalı düğmeleri açmaya başladı. Parmak eklemleri kremi göğüslerinin kabarıklığına değdi, parmakları yumuşak teninin üzerinde gezindi.

Bakışlarını indirmeden önce sutyenin kumaşını aralayıp ondan uzaklaştırdı. Dantelli sütyeni göğüslerini, göğüs uçlarını ve meme uçlarını yukarı kaldırıyordu. Nefesi boğazında düğümlendi. Bluzu kollarından çekip çıkardı ve odanın kenarına doğru süzülmesine izin verdi.

Diz çöktü ve yürüyüş botlarını çözdü. "Ellerini omuzlarıma koy," diye talimat verdi.

Riley itaat ettiğinde, botlarını çekiştirdi, çoraplarını çıkardı ve bunu yaparken her ayağına masaj yaptı. Riley'nin önünde dizlerinin üzerinde durarak kargo pantolonunun bel bandına uzandı. Parmakları çıplak tenine değdi ve vücudu gerildi, sadece onun yatıştırabileceğı vahşi bir acı. Pantolonunu çekiştirerek kalçalarının kıvrımından geçirdi ve onu pantolondan çıkması için cesaretlendirdi.

Dantelli sütyeni ve bir parça külotuyla duruyordu, parıldayan yakutlar odanın ortasında ışıldamasını sağlıyordu.

"Saçlarını bağlarından çıkar."

Onun seçtiği kelimeler karşısında gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi. Saçındaki bağı çekti ve onun sevdiği şekilde serbest bıraktı. Başını salladı ve saçlarının canlı bir pelerin gibi etrafına yerleşmesine izin verdi. Adam onun kalçalarından tutup kendine çekti ve ilgi çekici küçük göbek deliğine bir öpücük kondurdu.

Dönüşüm nihayetinde acı verici olabilirdi ama onun için çok daha fazlasını istiyordu. En başından beri ona güvenmiş, kendini onun ellerine, himayesine teslim etmişti ve o da tüm günleri boyunca ona değer verip korumaya, onu sevmeye ve mutlu etmeye niyetliydi. Doğru bir başlangıç yapmak istiyordu.

Dax ayağa kalktı, hâlâ kalçalarını tutuyor ve onu kendisine sabitliyordu. "Ben genç bir adam olarak büyürken böyle iç çamaşırları yoktu. Bundan oldukça eminim." Bir el hareketiyle sütyen ve külotu bluzuna ve kargo pantolonuna doğru yol aldı. Bir kez daha onu kaldırdı ve aynı anda kendi kıyafetlerini de çıkardı.

Riley usulca güldü ve yüzünü onun boynuna gömdü. "Bu çok kullanışlı bir yetenek."

"Kıyafetlerini mi çıkarıyorsun?" diye alay ederek onu fokurdayan pınara götürdü. "Sanırım öyle."

Kaplıcaya adımını attı. Su uyluklarına kadar geldi. "Kayalar pürüzsüz, bir koltuk gibi," dedi ona. "Suyun altı bir çanak şeklinde. Doğal bir oturma yeri var ve bir yatak gibi..." Kaşlarını çatı, doğru kelimeyi aradı. Onu tamamen atlatmıştı. Ona zihinsel bir resim gönderdi.

"Salon mu?" diye sordu.

Başıyla onayladı. "Uzanabilirsin ve su üzerinden zar zor akarak seni biraz daha serin tutacaktır." Ayaklarını yavaşça ısıtılmış suya indirdi, rahatsız olup olmadığını izledi ve onu kendine yakın tuttu. Kolu onun etrafında dolandı,

onu havuzun ortasına doğru götürürken ona sarıldı.

Riley, hassas teninde milyonlarca küçük baloncuk patlarken ısının onu sarmasıyla nefesini tuttu. Adamın yumruğu saçlarını sıkıca kavradı ve ağzına erişebilmesi için başını geriye doğru çekti. Ağzı onunkinin üzerine indi, fırçaladı, alay etti, ikna etti. Kız ona açıldığı anda kontrolü ele aldı, onu tekrar tekrar öptü, şiddetli bir iddia. Birkaç dakika, belki de çok daha uzun bir süre onun ağzında kayboldu; zaman akıp gitti.

Aleti ağrıyordu, beklentiyle acı verici bir şekilde şişmişti. Kızın ağzından boğazına doğru yakıcı öpücükler bıraktı, dişleri onu daha da heyecanlandıran küçük ısırıklar attı. Kadının tadı dilinin üzerinde patladı ve bir şimşek gibi vücuduna yayıldı. Ağzı omzunda, köprücük kemiği boyunca, göğsüne kadar indi.

Adam meme uçlarını çekiştirip yuvarlarken kadın sırtını döndü ve adamın başını kucakladı. Keskin dişleri onu ısırduğunda küçük bir çığlık attı. Adamın dili anında acıyı dindirdi. Kadın inledi ve adamın ağzına daha da yaklaştı. Güçlü bir şekilde emdi ve sonra hassas meme uçlarına geri döndü, onları gergin bir şekilde çekerek sıkı tepeler halinde alay etti. Kalçaları huzursuzca hareket etti.

Dax bir elini vücudunun yumuşak kıvrımlı hatlarından aşağıya, dar belinin üzerinden düz karnına ve daha da aşağıya, kabarık kalçalarına doğru kaydırды. Avuç içi onun tümseğini kavradı, başparmağı yavaş daireler çiziyordu. Kadın ıslaktı, ateşliydi, adamın vücuduna olduğu kadar onunkine de açtı. Parmakları vücudunun sıcaklığının içinde kayarken, ağzı göğsünün üzerinde krem si eğime doğru gezindi. Diliyle yumuşak cazibeyi yalıyor, dişleri ileri geri hareket ediyordu. Dişleri her ısırduğunda, kadının kılıfı parmaklarının etrafında sıklaşıyor ve onu yeni bir sıvı seliyle yıkıyordu.

Dişleri uzadı. Ağzı sulandı. Dişlerini nabzının attığı yere batırdı ve kadının tadı bir yanardağın patlaması gibi içinde patladı. Vücudu tepki verdi

Acının parıltısıyla sertçe kenetlendi ve zevk içinden geçerken, kaslarının ihtiyaç içinde dalgalandığını hissetti. Tadı enfes, mükemmel ve bağımlılık yapıcıydı. Doyduğundan fazlasını aldı, bir kan değişimi için yeterliydi. Üçüncü kan değişimi. Dilini o iğne uçlarında gezdirmek ve onları mühürlemek disiplin gerektiriyordu.

Dax keskin bir tırnağını göğsündeki nabız atışında gezdirirken onu kollarının arasında çevirdi. Kadının ağzının onun özünü içmesine, kadim kanının onu tamamen kendi dünyasına getirmesine ihtiyacı vardı. Dudakları göğsüne doğru hareket etti, dili ince kesikten fokurdayan minik boncukların üzerinde kaydı. Nefesini tuttu, başını kucakladı, içindeki her şey hareketsiz kaldı. Bekliyordu. İhtiyaç duyuyordu. Kadının ağzının göğsünde gezinmesi şimdiye kadar hissettiği en erotik şeydi. Bedeni doğal olarak şehvetliydi, onun dünyasına davetini kabul ederken bile huzursuz bir açlıkla onunkine karşı hareket ediyordu.

Onu durdurmak için kendini zor tutuyordu ama vücudu kendi acil taleplerini yerine getiriyordu. Ona usulca mırıldandı. "Yeter, päläfertilam, antik kan zengindir."

Başını kaldırmadan önce dili onun teklifini bir kez yaladı, gözleri uykulu, seksi, arzuyla karanlıktı. "Seni hemen şimdi istiyorum. Sana hemen şimdi sahip olmalıyım."

Dax bu talebi tartışmaya hazır değildi. Onu yan taraftaki süpürme salonuna doğru itti. Bir elini sırtına bastırarak onu eğilmeye, ellerini denge için kayaya koymaya zorladı. Saçları vücudunun etrafından aşağı sarkıyor, göğüsleri serbestçe sallanıyordu. Kalçaları yuvarlaktı ve elini bir kez daha bacaklarının arasına kaydırmadan önce sert etlerini ovuşturup masaj yaptı.

Ağrıyan, şişmiş etini onun kaygan girişinin sıcaklığına bastırdı. Daha hızlı girmesi için onu zorlamaya çalışarak kalçalarını geriye doğru hareket ettirdi. Parmakları kalçalarında esnedi ve sonra vücudunu sertçe onunkinin üzerine sürükledi, aynı zamanda ileri doğru kabardı. Kadın feryat etti, alçak sesle zevk çığlıkları atıyor, adam kendini içine gömerken odayı müziğiyle dolduruyordu.

ve onun içinde. Kılıfı, onu kavurucu bir sıcaklıkla çevreleyen, kavrayan ve sıkı ipeksi parmaklarla canlıydı. Kadın sıkıydı, o kadar sıkıydı ki onu boğuyordu, sürtünme enfesti. Her ikisini de sert ve hızlı bir şekilde aldı, bir piston defalarca içine girdi. Nefes nefese kalmıştı, vücudu onunkıyla mükemmel bir ritim içinde hareket ediyordu. Nefes alışındaki değişikliği duydu, sıcak sıvının hücumunu hissetti ve sonra sıkı kılıfı ona kenetlendi, talep etti, sağdı, etrafındaki tüm o ipeksi sıcaklık birbiri ardına güçlü bir orgazmı dalgalanırken, onu da onunla birlikte aldı.

Onun adını sayıklıyordu, duygu sarmallarını kalbinin etrafına saran yumuşak bir ıgıktı bu. Dax onu kollarına çekti, başını onunkinin üzerine düşürdü, kalplerini sakınleştirip yanan ciğerlerine hava basarken ikisini de yukarıda tuttu. Tekrar suya battı ve Riley'i de yanına çekerek doğal kayanın üzerine oturdu ve su omuzlarının etrafında dönmeye başladı. Riley saçlarını topladı, sıktı ve başının üstünde düğümledi. Onun yanına yerleşti, bacaklarını uzattı ve mağaranın etrafına baktı.

"Burası çok güzel, Dax. Gerçekten olağanüstü. Bunu asla unutmayacağım." Sesi titriyordu. Elini onun elinin içine soktu. "Korkmuyorum. Sadece... bilinmez. Bundan sonra ne olacak?"

Parmakları onun parmaklarına dolandı. "Bekleyeceğiz. Vücudun dönüşümle savaşıacak, öleceğine inanacak. Direnmemeye çalış, sadece kendini bırak. Yolun her adımında seninle olacağım. Gary sana yardım edemeyeceğim şeyler olduğunu söyledi." Bundan nefret ediyordu. Elinden gelse onun acısının her zerresini üstlenirdi ama Gary bunun imkânsız olduğunu açıkça belirtmişti.

"Nerede yaşamak istiyorsun, Dax? Bu konuda hiç konuşmadık."

Bakışları onun üzerinde geziniyor, vücudunda herhangi bir rahatsızlık belirtisi olup olmadığını inceliyordu. "Karpas Dağları'na geri dönmek ve yeni prensi görmek istiyorum." Kendi kendine usulca güldü. "Sanırım pek de yeni sayılmaz. Bir süredir prens ama benim için yeni."

"Kulağa eğlenceli geliyor. Her zaman başka yerlere seyahat etmek istemişimdir."

"Nerede büyüdüğünü görmek isterim," diye ekledi. Elini ağzına götürdü ve parmak eklemlerini ısırdı. Zamanı geldiğinde sıcak suyun vücudundaki acının bir kısmını alacağını umuyordu. "Dünyayı gezdikten sonra, ana üssümüz olmasını istediğin bir yer seçebilirsin."

Riley'nin yüzünde bir endişe ifadesi belirdi. Riley onun elini bırakmaya çalıştı ama Dax elini daha da sıktı. Yaşlı Olan kıpırdandı. Dax hafifçe zihnine doğru itti, o da onu dışarıda tutmak için sertçe geri itti ve başını şiddetle salladı.

"Bunu benimleyken hissetmeni istemiyorum, Dax." Riley yine elini çekiştirdi, vücudu kamburlaştı. "Ne kadar sıkıntılı olduğun konusunda endişelenemem." Bir nefes aldı, elini karnına bastırdı ve yüzünü başka tarafa çevirdi. "Bunu yalnız başıma, mahremiyet içinde yapmalıyım."

Ve yapardı. Onunla ilgili, içini dışına çıkaran şeylerden biri de buydu. Dax elini zengin, koyu renkli toprağa doğru salladı. Toprak derin bir yatak oluşturmak için geriye doğru sıyrıldı.

"Hasta olacağım." Riley döndü, havuzun kenarına yaslandı ve tekrar tekrar hayıflandı.

Dax elini sırtına koyduğunda, dış kabuğu soğukken içi yanıyordu, organları bükülüyor ve yeniden şekilleniyordu. Vücudu kasıldı ve Dax onu yakalayıp suyun tenini kaplaması için doğal salona yatırmasaydı suyun altına kayacaktı. Kasları sert düğümler halindeydi, vücudunun her yerinde büyük yumrular vardı ve gerginlikten kaskatı kesilmişti. Volkan tarafından beslenen kaynak suyu sıcaktı ve vücudundaki düğümlerin çözülmesine yardımcı oldu.

Acı büyük dalgalar halinde geliyor, bazen onu yukarı kaldırıyor bazen de yere çarpıyordu. Vücudu bükülüp kıvrılırken Dax düşüşünü hafifletiyordu. Gözleri sonuna kadar açıldı ama ona bakmıyordu. Buğulu gözlerle mücevherlerle süslü tavana, başlarının üzerinden akan ışıltılı yakutlara baktı. Acıya rağmen nefes alıyordu ve Dax

Kendisi de onunla birlikte nefes alıyor, dalgalara yenik düşmek yerine onların üstünde kalmaya çalışıyordu.

Kısa süreli rahatlama anlarından birinde onun yüzüne dokundu ve eli boncuk boncuk kanla dolunca kaşlarını çatı. "Ben iyiyim, Dax. Bunu yapabilirim," diye güvence verdi.

"Yapabileceğini biliyorum," diye yanıtladı Dax, midesi de sert bir şekilde düğümlenmişti. Dönüşüm acımasızdı ve ona yardım etmek için yapabileceği çok az şey vardı. Onun kafasından uzak durma emrini görmezden gelmişti. Onun acısını kendi üzerine almaya çalıştı ama bu imkânsızdı. Giderek artan telaşını belli etmemeye çalışarak, bir sonraki büyük dalgaya kadar gözlerine öpücükler kondurdu.

Yaşlı Olan, Riley'yi ele geçiren korkunç acıyı durdurmak için üstünlük mücadelesi vermeye başladı. Dax daha önce hiç panik yaşamamıştı ama panik hızla yerleşiyordu. Sıcak su artık hiçbir işe yaramıyordu. Şiddetli kasılmaları hiçbir şey durduramıyordu ve etrafta bu kadar çok taş varken tehlikeliydi. Sürekli hastaydı, vücudu toksinlerden kurtulmak için savaşıyordu.

Onu kollarına aldı. Onu yakaladım, Yaşlı Olan. Ölmüyor.

Öyle, seni aptal. Onu kaybedeceğiz.

Riley'nin eli hareket etti. Saçlarını düzeltti. Vücudundaki acı ve ateşe rağmen zihnine yumuşak bir eğlence yayıldı. Erkekler kesinlikle daha zayıf cinsler. Atlatıyorum. İkinizle kavga etmeyi bırakın.

Bir sonraki acımasız dalga onu ele geçirip nefessiz bırakırken, vücudu kaskatı kesilip neredeyse kemikleri kırılırken neredeyse onu kollarından koparıırken eğlence o kadar hızlı bitti.

O bir toprak çocuğuydu ve adam buna çok güveniyordu. Onu açık toprağa taşıdı ve ikisini de aşağı süzerek bedenini serin toprağa yerleştirdi. Anında fısıltılar başladı, kadın sesleri, yatıştırıcı, ulaşan.

Yaşlı Olan yatıştı ama Dax onun uzanabildiği tek şeye, Riley'nin ruhuna dokunduğunu hissetti. Riley'yi Dax'a bağlayan ipler, Yaşlı Olan'ın ruhunu da içine alacak şekilde gerildi.

Emin olun, diye uyardı Dax, yaşlı ejderhanın cömertliği karşısında şok olmuştu. Zamanı geçmişti ama kötülüğü yok etmesine yardım etmesi için ruhunu Dax'a vermişti. Şimdi bu karara Riley'yi de dâhil ediyor, Karpat dünyasına yapacağı yolculukta ona yardımcı olması için ruhunu ona sunuyordu.

Bundan eminim. O sana layık. Bana ihtiyacı olduğunda beni çağırabilir. Ateş ejderhası bu konuda çok sertti. Dax ve Riley onundu. Onları her şeyiyle savunacaktı.

Riley'nin ruhunu kendi ruhuna bağlayan Yaşlı Olan, Dax'ın yapamadığını yapmaya çalışarak Riley'ye sarıldı ve onun daha hızlı iyileşmesine yardımcı oldu. Topraktaki yumuşak fısıltıların sesi giderek yükseldi. Dax, Riley'nin sakinleştiğini, sesler yatıştırdıkça ve Yaşlı Olan organlarını daha da hızlandırdıkça yüzüne kazınmış çizgilerin hafiflediğini fark etti.

Korkunç bir hırıltılı solukla, boğazında bir ölüm takırtısıyla, son bir dayanılmaz acı dalgasıyla kasılmalar azaldı. Riley bir an kıpırdamadan durdu ve sonra ona döndü, gözleri büyümüş, perişan olmuştu. Yüzünde bitkinlik vardı, vücudunu ince bir ter tabakası ıslatıyordu. Alnında boncuk boncuk kan damlacıkları oluşmuş ve vücudundan aşağı süzülüyordu.

"Doğum bu kadar zor olmasa iyi olur," diye fısıldadı. "Yoksa sen yaparsın."

Zorla gülümsedi. Ağzı kaskatı kesilmişti. Çenesi bile acıyordu. Başka bir şeye dokunmaktan korkarak onun elini öptü. "Anlaştık. Seni şimdi uyumaya gönderiyorum. Güvende olursun. Her an yanında olacağım."

Ben de öyle yapacağım, Yaşlı Olan güvence verdi.

Seni kollarımda tutuyorum, diye fısıldadı Annabel.

Güvendesiniz, diye ekledi kadın sesleri.

"Seni seviyorum, Dax," diye fısıldadı. "Teşekkür ederim, Yaşlı Olan. Bana harika bir hediye verdin." Küçük bir gülümsemeyi başardı. İnanılmaz bir şekilde, ona baktığında gözleri sevgiyle parlıyordu. "Yorulдум."

Bir an için boğazı o kadar tıkanı ki zar zor konuşabildi. Yumruyu yuttu. "Uyandığında tamamen benim dünyamda olacaksın."

Dax, Riley'yi derin bir uykuya gönderirken bedenini Riley'nin bedenine doladı; zengin, iyileştirici toprak üzerlerine dökülürken kolları Riley'yi sıkıca sardı. Güvenlik önlemleri yerindeydi ve Yaşlı Olan nöbetteydi. Mitro ölmüştü ve Arabejila huzura kavuşabilirdi. Yüzünü mavi-siyah ipeğin zenginliğine gömdü ve halkının uykusuna yenik düşmeden önce son bir kez onun kokusunu içine çekti. Hayat güzeldi.

EK 1

Karpat Şifa İlahileri

Karpat şıfa ilahilerini doğru bir şekilde anlamak için birkaç alanda arka plan gereklidir:

1. Karpatların şıfa konusundaki görüşleri
2. Karpatların Küçük şıfa ilahisi
3. Karpatların Bk şıfa ilahisi
4. Karpat müzik estetiği
5. Ninni
6. Dünyayı iyileştiren şarkı
7. Karpat ilahi söyleme tekniği

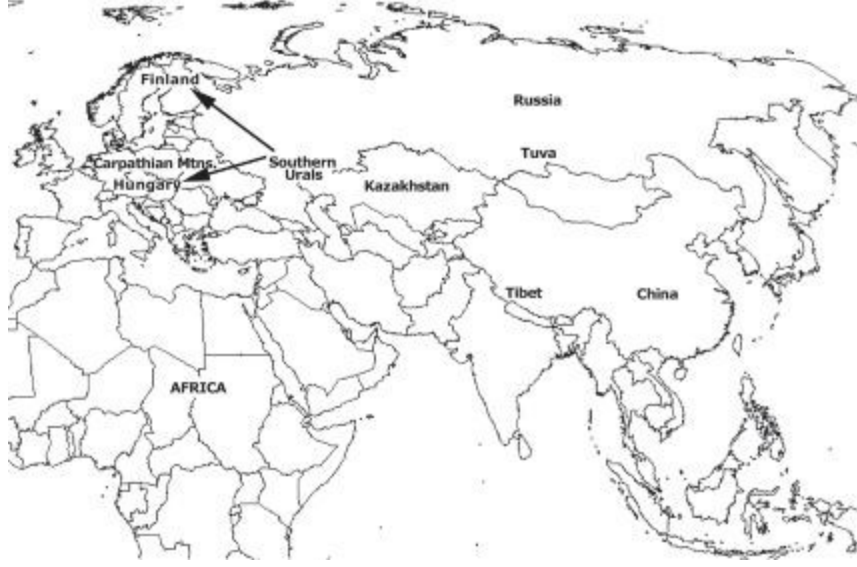
1. KARPATLARIN şIFAYA BAKIşI

Karpatlar, coğrafi kökenleri en azından Avrupa ile Asya arasındaki sınırda bulunan Güney Ural Dağları'na (günümüz Kazakistan bozkırlarının yakınında) kadar uzanan göçebe bir halktır. (Bu nedenle günümüz dilbilimcileri, Karpatlar'ın dili olduğunu bilmeden dillerini "proto- Uralca" olarak adlandırmaktadır). Göçebe halkların çoğunun aksine, gezgin

Karpatların göçü, mevsimler ve iklim değıştikçe yeni otlaklar bulma ihtiyacından ya da daha iyi ticaret arayışından kaynaklanmıyordu. Bunun yerine, Karpatların hareketleri büyük bir amaç tarafından yönlendiriliyordu: doğru toprağa, gençleştirici güçlerini büyük ölçüde artıracak türden zenginliğe sahip bir toprak bulmak.

Yüzyıllar boyunca batıya doğru göç ettiler (yaklaşık altı bin yıl önce) ve sonunda Macaristan Krallığı'nın yemyeşil ovalarını uzun bir kavisle çevreleyen Karpat Dağları'nda mükemmel vatanlarını, yani susularını buldular. (Macaristan Krallığı, I. Dünya Savaşı'ndan sonra krallık toprakları birkaç ülke arasında bölünene kadar bin yıldan fazla bir süre boyunca gelişti - Macarca'yı Karpat Havzası'nın baskın dili haline getirdi: Avusturya, Çekoslovakya, Romanya, Yugoslavya ve modern Macaristan).

Güney Urallar'dan (Karpat dilini paylaşan ama Karpat olmayan) diğer halklar farklı yönlele göç etmiştir. Bazıları Finlandiya'da son buldu, bu da modern Macar ve Fin dillerinin neden eski Karpat dilinin çağdaş torunları arasında olduğunu açıklıyor. Seçtikleri Karpat anavatanlarına sonsuza dek bağlı olsalar da, Karpatların gezginliği, yavrularını zorlanmadan doğurmalarını ve büyötmelerini sağlayacak cevapları dünyada ararken devam etmektedir.

Coğrafi kökenleri nedeniyle, Karpatların şifa konusundaki görüşleri daha geniş Avrasya şamanist geleneği ile çok şey paylaşmaktadır. Muhtemelen bu geleneğin en yakın modern temsilcisi Tuva'da bulunmaktadır (ve "Tuvinian Şamanizmi" olarak anılmaktadır)- bir önceki sayfadaki haritaya bakınız.

Karpatlar'dan Sibirya şamanlarına kadar Avrasya şamanist geleneği, hastalığın insan ruhundan kaynaklandığını ve ancak daha sonra çeşitli fiziksel durumlar olarak ortaya çıktığını savunmuştur. Bu nedenle, şamanistik şifa, bedeni ihmal etmemekle birlikte, ruha ve onun iyileşmesine odaklanmıştır. En derin hastalıkların, hasta kişinin ruhunun tamamının ya da bir kısmının bedenden uzaklaştığı (öte alemlere) ya da kötü bir ruh tarafından ele geçirildiği ya da ele geçirildiği ya da her ikisinin birden yaşandığı "ruh göçü"nden kaynaklandığı anlaşılmıştır.

Karpatlar bu büyük Avrasya şamanist geleneğine aittir ve onun görüşlerini paylaşırlar. Karpatların kendileri hastalıklara yenik düşmezken, Karpat şifacıları en derin yaralara da benzer bir "ruh göçünün" eşlik ettiğini anlamışlardır.

"Ruhun ayrılması" teşhisine ulaşan şifacı-şamanın daha sonra ruhani bir yolculuk yapması gerekir

ruhu kurtarmak için cehennemlere doğru yola çıkar. Şaman yol boyunca büyük zorlukların üstesinden gelmek zorunda kalabilir, özellikle de arkadaşının ruhunu ele geçiren iblis veya vampirle savaşmak zorunda kalabilir.

"Ruhun ayrılması" kişinin bilinçsiz olmasını gerektirmez (ancak bu da kesinlikle söz konusu olabilir). Bir kişinin hala bilinçli görünebileceği, hatta konuşabileceği ve başkalarıyla etkileşime girebileceği, ancak yine de ruhunun bir parçasının eksik olabileceği anlaşılmıştır. Deneyimli bir şifacı ya da şaman yine de sorunu, başkalarının gözden kaçırabileceği ince işaretlerde anında görebilirdi: kişinin dikkatinin arada bir dağılması, yaşama dair coşkusunda azalma, kronik depresyon, "aura "sının parlaklığında azalma ve benzerleri.

2. KARPATLARIN DAHA AZ ŞIFALI İLAHİSİ

Kepä Sarna Pus (**Küçük Şifa İlahisi**) doğası gereği sadece fiziksel olan yaralar için kullanılır. Karpatyalı şifacı bedenini terk eder ve saf enerji kullanarak büyük ölümcül yaraları içten dışa iyileştirmek için yaralı Karpatyalının bedenine girer. Yaralı Karpatyalıya kanını verirken "Senin hayatın için kendi hayatımı özgürce sunuyorum" der. Karpatyalılar topraktan oldukları ve toprağa bağlı oldukları için anavatanlarının toprağıyla şifa bulurlar. Tükürükleri de gençleştirici güçleri için sıklıkla kullanılır.

Karpat ilahilerine (hem Küçük hem de Büyük) şifalı bitkilerin, Karpat mumlarından gelen aromaların ve kristallerin eşlik etmesi de çok yaygındır. Kristaller (Karpatların tüm evrenle olan empatik, psişik bağlantılarıyla birleştğinde) çevrelerinden pozitif enerji toplamak için kullanılır ve bu da şifayı hızlandırmak için kullanılır. Mağaralar bazen şifa için ortam olarak kullanılır.

Küçük Şifa İlahisi Vikirnoff Von Shrieder ve Colby Jansen tarafından Rafael De La Cruz'u iyileştirmek için kullanıldı.

Kalbi bir vampir tarafından sökülmüştü.
Karanlık Sır.

Kepä Sarna Pus (**Küçük Şifa İlahisi**)

Aynı ilahi tüm fiziksel yaralar için kullanılır. "Sívadaba" ["kalbinin içine"] vücudun hangi kısmı yaralanmışsa ona atıfta bulunacak şekilde değiştirilir.

Ku'nasz, nélkül sivdobbanás, nélkül fesztelen löyly.
Uyuyormuş gibi yatıyorsun, kalbin atmıyor, nefes alamıyorsun.

Ot élidamet andam szabadon élidadért.
Senin hayatın için kendi hayatımı özgürce sunuyorum.

O jelä sielam jö rem ot ainamet és soŋe ot élidadet.
Işık ruhum bedenimi unutur ve senin bedenine girer.

O jelä sielam pukta kinn minden szelemeket bels .ö
Benim ışık ruhum, içimdeki tüm karanlık ruhları dışarı
kaçmaya gönderir.

Pajń ak o susu hanyet és o nyelv nyálamet sívadaba.
Vatanımızın toprağını ve dilimin tükürüğünü kalbine
bastırıyorum.

Vii, o verim soŋ e o verid andam.
Sonunda, kanına karşılık kanımı sana veriyorum.

için duymak Bu ilahi,
ziyaret edin:
<http://www.christinefeehan.com/members/>.

3. KARPATLARIN BÜYÜK ŞIFA İLAHİSİ

Karpat şifa ilahileri arasında en iyi bilinen ve en dramatik olanı **En Sarna Pus (Büyük Şifa İlahisi) idi**. Bu ilahi yaralı ya da bilinçsiz Karpatyalıların ruhunu iyileştirmek için söylenirdi.

Tipik olarak bir grup erkek hasta Karpatlının etrafında bir daire oluşturur ("onu ilgimiz ve şefkatimizle kuşatmak" için) ve ilahiye başlardı. Şaman, şifacı ya da lider bu şifa töreninin baş aktörüdür. Klan üyelerinin yardımıyla cehenneme ruhani yolculuğu yapacak olan aslında odur. Bu kişilerin amacı vecd halinde dans etmek, şarkı söylemek, davul çalmak ve ilahi söylemektir; bu esnada (ilahinin sözleri aracılığıyla) yolculuğun kendisini -her adımını tekrar tekrar- gözlerinde canlandırırlar; ta ki şaman trans halinde bedenini terk edip bu yolculuğu gerçekleştirene kadar. (Aslında "vecd" kelimesi Latince ex statis'ten gelir ve kelimenin tam anlamıyla "bedenin dışına çıkmak" anlamına gelir).

Karpat şifacısının diğer pek çok şamana göre sahip olduğu bir avantaj, kayıp kardeşiyle arasındaki telepatik bağıdır. Çoğu şaman kayıp kardeşini aramak için karanlık diyarlarda dolaşmak zorundadır. Ancak Karpat şifacısı kayıp kardeşinin kendisine seslenen sesini zihninde doğrudan "duyar" ve böylece bir hedef işaretçisi gibi onun ruhunu "sıfırlayabilir". Bu nedenle, Karpat şifacılığı bu türden diğer geleneklerin çoğundan daha yüksek bir başarı oranına sahip olma eğilimindedir.

Büyük Karpat Şifa İlahisi'nin sözlerini tam olarak anlayabilmek için "öteki dünya" coğrafyasının bir kısmını incelememiz faydalı olacaktır. "Büyük Ağaç "a (Karpatça: En Puwe) atıfta bulunmaktadır. Karpat geleneği de dahil olmak üzere pek çok kadim gelenek, dünyaların - cennet dünyaları, bizim dünyamız ve öte alemler - büyük bir direğe, eksene veya ağaca "asılı" olduğunu anlamıştır. Burada, yeryüzünde, bu ağacın yarısında, dallarından birinde konumlanmış durumdayız. Bu nedenle birçok eski metin maddi dünyadan sıklıkla "orta dünya" olarak bahseder: cennet ve cehennemın ortası. Ağaca tırmanmak insanı cennet dünyalarına götürecektir. Ağacın köklerine inmek ise cehennem âlemlerine götürürdü. Şaman mutlaka Büyük Ağaç'ta yukarı ve aşağı hareket etme ustasıydı, bazen yardımsız hareket eder, bazen de

hatta bir hayvan ruhu rehberinin sırtına monte edilmiştir. Çeşitli geleneklerde bu Büyük Ağaç çeşitli şekillerde axis mundi ("dünyaların eksenini"), Ygddrasil (İskandinav mitolojisinde), Meru Dağı (Tibet geleneğinin kutsal dünya dağı) vs. olarak bilinirdi. Cenneti, arafı/dünyası ve cehennemle Hristiyan kozmosu da karşılaştırmaya değerdir. Hatta Dante'nin İlahi Komedyası'nda da benzer bir topografya verilmiştir: Dante önce dünyanın merkezindeki cehenneme; sonra yukarıya, Kudüs'ün tam karşısında yer alan Araf Dağı'na; sonra daha da yukarıya, önce Araf Dağı'nın zirvesindeki yeryüzü cenneti Eden'e; ve en sonunda da yukarıya, cennete doğru bir yolculuğa çıkarılır.

Şamanist gelenekte, küçük olanın her zaman büyük olanı yansıttığı; kişisel olanın her zaman kozmik olanı yansıttığı anlaşılmıştır. Kozmosun daha büyük boyutlarındaki bir hareket aynı zamanda içsel bir hareketle de çakışır. Örneğin, kozmosun axis mundi'si aynı zamanda bireyin omurga sütununa karşılık gelir. Axis mundi'de yukarı ve aşağı yapılan yolculuklar genellikle şaman veya mistiğin omurgasındaki doğal ve ruhani enerjilerin (bazen kundalini veya şakti olarak da adlandırılır) hareketiyle çakışır.

En Sarna Pus (Büyük Şifa İlahisi)

Bu ilahide ekä ("erkek kardeş"), iyileştirilecek kişiye bağlı olarak "kız kardeş", "baba", "anne" ile değiştirilirdi.

Ot ekäm ainajanak hany, jama.

Kardeşimin bedeni ölüme yakın bir toprak yığını.

Ben, ot ekäm kuntajanak, pirädak ekäm, gond és irgalom türe.

Bizler, kardeşimin klanı olarak, onu ilgi ve şefkatimizle kuşatıyoruz.

O pus wäkenkek, ot omaš arnank, és ot pus fünk, álnak ekäm ainajanak, pitänak ekäm ainajanak elävä.

İyileştirici enerjilerimiz, kadim büyü sözleri ve şifalı otlar
kardeşimin bedenini kutsuyor, onu canlı tutuyor.

Ot ekäm sielanak pälä. Ot ombo e päläja juta alatt o jüti,
kinta, és szelemek lamtijaknak.

Ama kardeşimin ruhu sadece yarısı. Diğer yarısı cehennemde
dolaşıyor.

Ot en mekem ama : kulkedak otti ot ekäm ombo 'ce
päläjanak.

Benim büyük eylemim bu: Kardeşimin diğer yarısını bulmak
için seyahat ediyorum.

Rekatüre, saradak, tappadak, odam, ka a o numa waram,
és avaa owe o lewl mahoz.

Ruh kuşumu çağırmak ve diğer dünyanın kapısını açmak için
dans ediyoruz, ilahiler söylüyoruz, coşkulu hayaller
kuruyoruz.

Ntak o numa waram, és mozdulak, jomadak.

Ruh kuşuma biniyorum ve hareket etmeye başlıyoruz, yola
koyuluyoruz.

Piwtädak ot En Puwe tyvinak, e idak alatt o jüti, kinta, és
szelemek lamtijaknak.

Büyük Ağacın gövdesini takip ederek cehenneme düşeriz.

Fázak, fázak nó o 'saro.

Hava soğuk, çok soğuk.

Juttadak ot ekäm o akarataban, o sívaban és o sielaban.

Kardeşim ve ben akıl, kalp ve ruh olarak birbirimize bağlıyız.

Ot ekäm sielanak kaņa engem.

Kardeşimin ruhu beni çağırıyor.

Kuledak és piwtädak ot ekäm.

Duyuyorum ve izini takip ediyorum.

Sayedak és tuledak ot ekäm kulyanak.
Kardeşimin ruhunu yiyen iblisle karşılaştım.

Nenäm oro, o kuly torodak.
Öfkeyle, iblisle savaşıyorum.

O kuly pél engem.
Benden korkuyor.

Lejkkadak o ka ka salamaval.
Boğazına bir şimşek çakıyorum.

Molodak ot ainaja komakamal.
Çıplak ellerimle vücudunu parçaladım.

Toja és molanâ.
Eğilir ve parçalanır.

Hän aða.
Kaçıyor.

Manedak ot ekäm sielanak.
Kardeşimin ruhunu kurtaracağım.

Alădak ot ekam sielanak o komamban.
Kardeşimin ruhunu elimin boşluğuna alıyorum.

Alădam ot ekam numa waramra.
Onu ruh kuşumun üzerine kaldırıyorum.

Piwtădak ot En Puwe tyvijanak és sayedak jălleen ot elävä
ainak majaknak.
Büyük Ağaç'ı takip ederek yaşayanlar diyarına dönüyoruz.

Ot ekäm elä jălleen.

Kardeşim tekrar yaşıyor.

Ot ekäm we´nê a jälleen.
O yeniden tamamlandı.

için duymak Bu ilahi,
ziyaret edin:
<http://www.christinefeehan.com/members/>.

4. KARPAT MÜZİK ESTETİĞİ

Söylenen Karpat parçalarında ("Ninni" ve "Toprağı İyileştirme Şarkısı" gibi), Ural coğrafi bölgesindeki birçok müzik geleneği tarafından paylaşılan unsurları duyacaksınız; bunlardan bazıları Doğu Avrupa'dan (Bulgar, Romen, Macar, Hırvat, vb.) Romanlara ("çingene") kadar hala varlığını sürdürmektedir. Bu unsurlardan bazıları şunlardır:

- bir parçayı veya bölümü bitirmek için minörden majöre ani bir geçiş ("Picardy üçlemesi" olarak adlandırılır) de dahil olmak üzere majör ve minör modaliteler arasında hızlı değişim ("Ninni" nin sonunda olduğu gibi)
- yakın (sıkı) armonilerin kullanımı
- ritardi (parçayı yavaşlatma) ve crescendi kullanımı (hacim olarak şişme) kısa süreler için
- şan geleneğinde glissandi (slayt) kullanımı
- şarkı söyleme geleneğinde trillerin kullanılması ("Dünyayı İyileştirme Şarkısı"nın son çağrısında olduğu gibi) - birçoğumuzun daha aşina olduğu bir şarkı söyleme geleneği olan Keltçe'ye benzer şekilde
- paralel beşlilerin kullanımı ("Dünyayı İyileştirme Şarkısı"nın son çağrısında olduğu gibi)
- uyumsuzluğun kontrollü kullanımı
- "çağrı ve yanıt" ilahisi (dünyadaki birçok ilahi geleneğinin tipik özelliği)
- dramatik etkiyi arttırmak için bir müzikal çizginin uzunluğunu (birkaç ölçü ekleyerek) uzatmak

- ve çok daha fazlası

"Lullaby" ve "Song to Heal the Earth" Karpat müziğinin iki farklı biçimini (sessiz, samimi bir parça ve enerjik bir topluluk parçası) göstermektedir - ancak biçim ne olursa olsun, Karpat müziği duygu doludur.

5. LULLABY

Bu şarkı kadınlar tarafından çocuk henüz anne karnındayken ya da düşük tehlikesi belirdiğinde söylenir. Bebek annenin içindeyken şarkıyı duyabilir ve anne de çocukla telepatik olarak bağlantı kurabilir. Ninninin amacı çocuğa güven vermek, bebeği tutunmaya, kalmaya teşvik etmektir - çocuğa doğuma kadar içeriden bile sevgiyle korunacağına dair güvence vermektir. Son dize, kelimenin tam anlamıyla, annenin sevgisinin çocuğunu çocuk doğana kadar koruyacağı ("yükseleceği") anlamına gelir.

Müzikal olarak Karpat "Ninnisi", dünyadaki çeşitli geleneksel ninnilerin önemli bir kısmı gibi (belki de en ünlüsü "Brahms'ın Ninnisi") üç çeyrek zamanlıdır ("vals zamanı"). Solo ses için yapılan düzenleme orijinal bağlamı yansıtmaktadır: bir annenin çocuğuna eşlik etmeden söylediği şarkı. Koro ve keman topluluğu için yapılan düzenleme, en basit Karpat parçalarının bile ne kadar müzikal olduğunu ve çağdaş enstrümantal veya orkestral düzenlemelere ne kadar kolay uyum sağladığını göstermektedir. (Dvořák ve Smetana'nın da aralarında bulunduğu çok sayıda çağdaş besteci benzer bir keşiften faydalanarak diğer geleneksel Doğu Avrupa müziklerini senfonik şiirlerinde işlemişlerdir).

Odam-Sarna Kondak (Ninni)

Tumtesz o wäke ku pitasz bels .õ

İçinizde tuttuğunuz gücü hissedin.

Hiszasz sívadet. Én olenam gæidnod.

Kalbine güven. Ben senin rehberin olacağım.

Sas csecsemõm, ku^h asz.

Sus bebeğim, gözlerini kapat.

Rauho jone ted.

Huzur size gelecek.

Tumtesz o sívdobbanás ku olen lamt3ad bels .õ

İçindeki ritmi hisset.

Gond-kumpadek ku kim te.

Seni kaplayan sevgi dalgaları.

Pesänak te, asti o jüti, kidüsz.

Yükseleceğin geceye kadar koru.

için

duymak

Bu

Şarkı,

ziyaret

edin:

<http://www.christinefeehan.com/members/>.

6. YERYÜZÜNÜ İYİLEŞTİRMEK İÇİN ŞARKI

Bu, Karpat kadınları tarafından çeşitli toksinlerle dolu toprağı iyileştirmek için kullanılan toprak iyileştirme şarkısıdır. Kadınlar dört bir yanda pozisyon alır ve sevgi ve saygıyla şifa enerjisini çekmeleri için evrene seslenirler. Yeryüzünün toprağı onların dinlenme yeri, gençleştikleri yerdir ve onu sadece kendileri için değil, doğmamış çocukları, erkekleri ve yaşayan çocukları için de güvenli hale getirmelidirler. Bu, kadınların seslerini uyum içinde yükselterek ve toprağın minerallerini ve iyileştirici özelliklerini öne çıkmaya çağırarak birlikte gerçekleştirdikleri güzel bir ritüeldir.

çocuklarını kurtarmalarına yardım etmek. Türleri kadar eski bir törende dünyayı iyileştirmek için kelimenin tam anlamıyla dans ediyor ve şarkı söylüyorlar. Dans ve şarkının notaları şifacının çıplak ayaklarında hissedilen toksinlere göre ayarlanır. Ayaklar belirli bir düzende yerleştirilir ve dans yapılırken eller zarif bir şekilde iyileştirici bir büyü örer. Toprak bebekler için hazırlanırken özellikle dikkatli olmaları gerekir. Bu bir sevgi ve şifa seremonisidir.

Müzikal olarak ritüel birkaç bölüme ayrılmıştır:

- **İlk mısra:** İlahi liderinin solo olarak "çağrı "yı söylediği ve ardından kadınların bir kısmının ya da tamamının Karpat müzik geleneğine özgü yakın armoni tarzında "yanıt "ı söylediği bir "çağrı ve yanıt" bölümü. Tekrarlanan yanıt -Ai Emă MaŃe- şifa ritüeli için güç kaynağının çağrısıdır: "Oh, Doğa Ana."
- **İlk koro:** Bu bölüm el çırpma, dans, antik kornalar ve ritüelin dayandığı enerjileri çağırmak ve yükseltmek için kullanılan diğer araçlarla doludur.
- **İkinci mısra**
- **İkinci koro**
- **Kapanış invokasyonu:** Bu kapanış bölümünde, iki şarkı lideri yakın bir uyum içinde, şarkının/ritüelin önceki bölümlerinde toplanan tüm enerjiyi alır ve tamamen şifa amacına odaklar.

Dinleyecekleriniz, tipik olarak çok daha uzun bir ritüelin kısa tadımlarıdır; bu ritüelde mısra ve koro bölümleri geliştirilir ve birçok kez tekrarlanır, son duanın tek bir yorumuyla kapanır.

Sarna Pusm O MaŃet (Dünyayı İyileştiren Şarkı)

İlk ayet

Ai Emä Maye,

Oh, Doğa Ana,

Me sívadbın lań aak.

Biz senin sevgili kızlarıńız.

Me tappadak, me pusmak o mayet.

Dünyayı iyileştirmek için dans ediyoruz.

Me sarnadak, me pusmak o hanyet.

Dünyayı iyileştirmek için şarkı söylüyoruz.

Sielanket jutta tedet it,

Şimdi size katılıyorruz,

Sívank és akaratank és sielank juttanak.

Kalplerimiz, zihinlerimiz ve ruhlarımız bir olur.

İkinci mısra

Ai Emä maye,

Oh, Tabiat Ana,

Me sívadbın lań aak.

Biz senin sevgili kızlarıńız.

Me andak arwadet emäńked és me kaĖeank o

Annemize saygılarımızı sunuyoruz ve

Põhi és Lõuna, Ida és Lääs.

Kuzey ve Güney, Doğu ve Batı.

Pide és aldyn és myös bels .õ

Yukarıda ve aşağıda ve aynı zamanda içeride.

Gondank o mayenak pusm hán ku olen jama.

Toprağa olan sevgimiz, ihtiyacı olanları iyileştirir.

Juttanak teval it,
Şimdi size katılıyoruz,

Maye mayeval.
Dünyadan dünyaya.

O pirä elidak weñ a.
Yaşam döngüsü tamamlandı.

için duymak Bu ilahi,
ziyaret edin:
<http://www.christinefeehan.com/members/>.

7. KARPAT İLAHİ TEKNİĞİ

Şifa tekniklerinde olduğu gibi, Karpatların gerçek "ilahi tekniği" de Orta Asya bozkırlarının diğer şamanist gelenekleriyle pek çok ortak noktaya sahiptir. Birincil ilahi söyleme biçimi, üst tonlar kullanılarak gırtlaktan söylenen ilahilerdi. Bu şarkı söyleme tarzının modern örnekleri halen Moğol, Tuvalı ve Tibetli geleneklerde bulunabilir. Gyuto Tibetli Budist rahiplerin gırtlaktan ilahi söylemelerinin sesli bir örneğini şu adreste bulabilirsiniz:
http://www.christinefeehan.com/carpathian_chanting/.

Tuva'da olduğu gibi, haritada Tibet'in Kazakistan ve Güney Urallara coğrafi yakınlığına dikkat edin.

Tibet ilahisinin başlangıç kısmı tüm seslerin tek bir ton etrafında senkronize edilmesini vurgular ve vücudun belirli bir "çakrasını" iyileştirmeyi amaçlar. Bu Gyuto gırtlaktan ilahi söyleme geleneğinin oldukça tipik bir özelliğidir ama Karpat geleneğinin önemli bir parçası değildir. Yine de ilginç bir tezat oluşturmaktadır.

Gyuto ilahi örneğinin Karpat ilahi tarzına en çok benzeyen kısmı, erkeklerin kelimeleri büyük bir güçle birlikte söyledikleri orta bölümdür. Buradaki amaç belirli bir "çakrayı" etkileyecek bir "şifa tonu" oluşturmak değil, "beden dışı" bir süreci başlatmak için mümkün olduğunca fazla güç üretmektir.

seyahat ve şifacının/gezginin yüzleşmesi ve üstesinden gelmesi gereken şeytani güçlerle savaşmak için.

Karpat kadınlarının şarkıları ("Ninni" ve "Dünyayı İyileştirme Şarkısı" ile gösterilmiştir) savaşçı erkeklerin Küçük ve Büyük Şifa İlahileri ile aynı kadim müzik ve şifa geleneğinin bir parçasıdır. Hem erkek savaşçıların şifa ilahilerinde hem de kadınların "Dünyayı İyileştirme Şarkısı"nda aynı enstrümanlardan bazılarını duyabilirsiniz. Ayrıca, güç üretme ve yönlendirme ortak amacını da paylaşırlar. Ancak kadınların şarkıları belirgin bir şekilde kadınsı bir karaktere sahiptir. Hemen göze çarpan bir fark, erkekler sözlerini ilahi tarzında söylerken, kadınların şarkıları melodiler ve armonilerle söyleyerek genel performansı yumuşatmalarıdır. Kadınsı, besleyici bir nitelik özellikle "Ninni"de belirgindir.

EK 2

Karpat Dili

Tüm insan dilleri gibi, Karpatların dili de ancak uzun bir kullanım geçmişinden gelebilecek zenginlik ve nüanslar içermektedir. Bu kısa ekte olsa olsa dilin bazı temel özelliklerine değinilebilir:

1. Karpat dilinin tarihi
2. Karpatça dilbilgisi ve dilin diğer özellikleri
3. Karpat dilinden örnekler (Ritüel Sözleri ve Savaşçının İlahisi dahil)
4. Çok kısaltılmış bir Karpat sözlüğü

1. KARPAT DİLİNİN TARİHİ

Günümüzün Karpat dili, binlerce yıl öncesinin Karpat diliyle temelde aynıdır. İki bin yıl öncesinin Latincesi gibi "ölü" bir dil, sayısız konuşmacı nesli ve büyük tarihsel dalgalanmalar nedeniyle önemli ölçüde farklı bir modern dile (İtalyanca) dönüşmüştür. Buna karşılık, binlerce yıl öncesinin Karpatçasını konuşanların çoğu hala

yaşıyor. Onların varlığı - Karpatların dünyadaki diğer büyük değişim güçlerinden kasıtlı olarak izole edilmesiyle birleştiğinde - yüzyıllar boyunca dilin bütünlüğünü koruyan dengeleyici bir güç olarak hareket etti (ve etmeye devam ediyor). Karpat kültürü de dengeleyici bir güç olarak hareket etmiştir. Örneğin, Ritüel Sözler, çeşitli şifa ilahileri (bkz. Ek 1) ve diğer kültürel eserler yüzyıllar boyunca büyük bir sadakatle aktarılmıştır.

Küçük bir istisna belirtilmelidir: Karpatların ayrı coğrafi bölgelere ayrılması bazı küçük lehçeleşmelere yol açmıştır. Ancak tüm Karpatyalılar arasındaki telepatik bağlantı (ve her Karpatyalının düzenli olarak anavatanına dönmesi) lehçeler arasındaki farklılıkların nispeten yüzeysel olmasını sağlamıştır (örneğin, az sayıda yeni kelime, telaffuzda küçük farklılıklar, vb.), çünkü zihin formlarının daha derin, içsel dili, uzay ve zaman boyunca sürekli kullanım nedeniyle aynı kalmıştır.

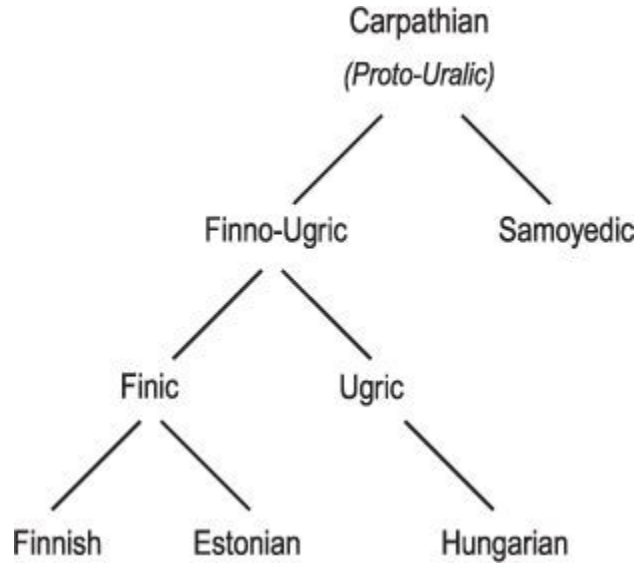
Karpat dili, Ural (veya Fin-Ugrian) dil ailesinin proto-diliydi (ve hala öyledir). Bugün Ural dilleri kuzey, doğu ve orta Avrupa'da ve Sibirya'da konuşulmaktadır. Dünyada yirmi üç milyondan fazla insan atalarını Karpatçaya dayandıran dilleri konuşmaktadır. Magyar veya Macarca (yaklaşık on dört milyon konuşmacı), Fince (yaklaşık beş milyon konuşmacı) ve Estonca (yaklaşık bir milyon konuşmacı) bu proto-dilin üç büyük çağdaş torunlarıdır. Ural ailesindeki yirmiden fazla dili birleştiren tek faktör, atalarının (yaklaşık altı bin yıl önce başlayarak) Ural ailesindeki çeşitli dillere ayrılan ortak bir proto-dile -Karpatça- kadar izlenebilmesidir. Aynı şekilde, İngilizce ve Fransızca gibi Avrupa dilleri de daha iyi bilinen Hint dilleri ailesine aittir.

Avrupa ailesi ve aynı zamanda ortak bir proto-dil atasından (Karpatça'dan farklı bir dil) evrimleşmiştir.

Aşağıdaki tablo, dil ailesindeki bazı benzerlikler için bir fikir vermektedir.

Not: Fin/Karpatça "k" genellikle Macarca "h" olarak görülür. Benzer şekilde, Finik/Karpat "p" si genellikle Macar "f" sine karşılık gelir.

Karpat Dili

Karpat Fince Macarca

(proto-Uralca) (Suomi) (Magyar)

elä-live elä-live él-live

elid-life elinikä-life élet-life

pesä-nest pesä-nest fészek-nest

kola-die kuole-die hal-die

pälä-yarım, yan pieltä-eğmek, yana yatırmak fél, fele-dost

insan, arkadaş (yarım; ikinin bir tarafı) feleség-eş

ve-ver anta, antaa-ver ad-ver

koje-koca, erkek koira-köpek, buradaki (hayvanların) erkeği
-drone, testis
wäke-güç väki-halk, insanlar, erkekler; kuvvet vall-vel-ile
(enstrümantal sonek)
väkevä-güçlü, kuvvetli vele-onunla/onunla
wete-su vesi-su viz-su

2. KARPATÇA GRAMERİ VE DİLİN DİĞER ÖZELLİKLERİ

Deyimler. Hem eski bir dil hem de bir toprak halkının dili olarak Karpatça, soyutlamalardan ziyade somut, "dünyevi" terimlerden inşa edilen deyimleri kullanmaya daha meyillidir. Örneğin, bizim modern soyutlamamız olan "değer vermek" Karpatçada daha somut bir şekilde "kalbinde tutmak" olarak ifade edilir; "cehennem" Karpatçada "gecenin, sisin ve hayaletlerin ülkesi"dir; vb.

Kelime sırası. Bir cümledeki kelimelerin sırası, sözdizimsel roller (özne, fiil ve nesne gibi) tarafından değil, daha ziyade pragmatik, söylem odaklı faktörler tarafından belirlenir. Örnekler: "Bağlı vagyok." ("Seninim ben."); "Sivamet andam." ("Kalbimi sana veriyorum.")

Sondan eklemeli. Karpat dili eklemelidir; yani daha küçük bileşenlerden daha uzun kelimeler oluşturulur. Eklemeli bir dil, anlamı genellikle benzersiz olan ve üst üste binmeden birbiri ardına birleştirilen son ekler veya ön ekler kullanır. Karpatçada sözcükler tipik olarak bir kök ve onu takip eden bir ya da daha fazla sonekten oluşur. Örneğin, "sívambam" sözcüğü "sív" ("kalp") kökünden türemiş, bunu "am" ("benim", "kalbim") ve "bam" ("içinde", "kalbim") izlemiştir.

"kalbimde"). Tahmin edebileceğiniz gibi, Karpatça'da sondan eklemeli sözcükler bazen çok uzun ya da telaffuzu çok zor sözcükler üretebilir. Çok fazla sessiz harfin arka arkaya gelmesini önlemek için (bu da kelimeyi telaffuz edilemez hale getirebilir) son eklerin arasına genellikle sesli harfler eklenir.

İsim durumları. Tüm dillerde olduğu gibi Karpatçada da birçok isim durumu vardır; aynı isim cümledeki rolüne bağlı olarak farklı şekilde "yazılır". İsim hallerinden bazıları şunlardır: nominatif (isim cümleinin öznesi olduğunda), accusatif (isim fiilin doğrudan nesnesi olduğunda), datif (dolaylı nesne), genitif (veya iyelik), instrumental, final, supressive, inessive, elative, terminative ve delative.

Karpatçadaki tüm isim durumlarının isim köklerine standart soneklerin eklenmesini içerdiğini göstermek için örnek olarak iyelik (veya genitif) durumunu kullanacağız. Böylece Karpatçada sahiplik ifade etmek - "benim hayat arkadaşım," "senin hayat arkadaşın," "onun hayat arkadaşı," "onun hayat arkadaşı," vb.- isim köküne ("päläfertii") belirli bir son ek ("-am" gibi) ekleyerek iyelik ("päläfertiiam"- "benim hayat arkadaşım") üretmeyi gerektirir. Hangi ekin kullanılacağı hangi kişiye ("benim", "senin", "onun" vb.) ve ismin sessiz harfle mi yoksa sesli harfle mi bittiğine bağlıdır. Aşağıdaki tabloda sadece tekil isimler için kullanılan ekler gösterilmektedir (çoğul isimler için değil) ve ayrıca günümüz Macarcasında kullanılan eklerle benzerlik göstermektedir. (Macarca aslında biraz daha karmaşıktır, çünkü "ünlü uyumu" da gerektirir: hangi ekin kullanılacağı isimdeki son ünlüye de bağlıdır; bu nedenle aşağıdaki hücrelerde birden fazla seçenek vardır, Karpatça'da ise sadece tek bir seçenek vardır).

person	Carpathian (proto-Uralic)		Contemporary Hungarian	
	noun ends in vowel	noun ends in consonant	noun ends in vowel	noun ends in consonant
1st singular (my)	-m	-am	-m	-om, -em, -öm
2nd singular (your)	-d	-ad	-d	-od, -ed, -öd
3rd singular (his, her, its)	-ja	-a	-ja/-je	-a, -e
1st plural (our)	-nk	-ank	-nk	-unk, -ünk
2nd plural (your)	-tak	-atak	-tok, -tek, -tök	-otok, -etek, -ötök
3rd plural (their)	-jak	-ak	-juk, -jük	-uk, -ük

Not: Daha önce de belirtildiği gibi, çok fazla ünsüzün arka arkaya gelmesini önlemek için (bu da telaffuz edilemeyen kelimeler üretir) genellikle kelime ile son eki arasına ünlüler eklenir. Örneğin, bir önceki sayfadaki tabloda, ünsüzle biten tüm isimleri "a" ile başlayan son ekler takip etmektedir.

Fiil çekimleri. Modern torunları (Fince ve Macarca gibi) gibi, Karpatça da burada anlatılamayacak kadar çok fiil zamanına sahiptir. Biz sadece şimdiki zaman çekimine odaklanacağız. Yine, çağdaş Macarcayı Karpatça ile yan yana koyacağız, çünkü ikisi arasında belirgin bir benzerlik vardır.

İsimlerin iyelik durumunda olduğu gibi, fiillerin çekimi de fiil köküne bir son ek eklenerek yapılır:

Kişi Karpatça (proto-Uralca) Çağdaş Macarca

1. tekil (ben veririm) -am (andam), -ak -ok, -ek, -ök
2. tekil (sen verirsin) -sz (andsz) -sz
3. tekil (o/o verir) -(ve) -
1. çoğul (veriyoruz) -ak (andak) -unk, -ünk
2. çoğul (siz verirsiniz) -tak (vetak) -tok, -tek, -tök
3. çoğul (onlar verir) -nak (venak) -nak, -nek

Tüm dillerde olduğu gibi, Karpatçada da bu kalıba tam olarak uymayan birçok "düzensiz fiil" vardır. Ancak yukarıdaki tablo yine de çoğu fiil için faydalı bir kılavuzdur.

3. KARPAT DİLİ ÖRNEKLERİ

İşte Karanlık kitaplarda kullanılan bazı kısa Karpatça konuşma örnekleri. Köşeli parantez içinde birebir çevirisini ekliyoruz. En uygun İngilizce çeviriden ilginç bir şekilde farklıdır.

Susu.

Ben geldim.

["ev/doğum yeri." Karpatça'da sıklıkla olduğu gibi "ben" anlaşılır].

Möért?

Ne için?

csitri

küçük olan

["bir şeyin küçük sürçmesi," "bir kızın küçük sürçmesi"]

ainaak enyém

sonsuz dek benim

ainaak sívamet jutta

forever mine (başka bir form)

["forever to-my-heart connected/fixed"]

sívamet

benim aşkım

["of-my-heart," "to-my-heart"]

Tet vigyázam.

Seni seviyorum.

["you-love-I"]

Sarna Rituaali (Ritüel Sözler) daha uzun bir örnektir ve konuşmadan ziyade ilahi Karpatçaya bir örnektir. Tekrarlama yoluyla ilahiye müzikalite ve güç kazandırmak için yinelenen "andam" ("veriyorum") kullanımına dikkat edin.

Sarna Rituaali (Ritüel Kelimeler)

Te avio päläfertiilam.

Sen benim hayat arkadaşımsın.

Éntölam kuulua, avio päläfertiilam.

Seni hayat arkadaşım olarak kabul ediyorum.

Ted kuuluak, kacad, kojed.

Ben sana aidim.

Élidamet andam.

Senin için hayatımı sunuyorum.

Pesämet andam.

Sana korumamı veriyorum.

Uskolfertiilamet andam.

Sana sadakatimi sunuyorum.

Sívamet andam.

Sana kalbimi veriyorum.

Sielamet andam.

Sana ruhumu veriyorum.

Ainamet andam.

Sana bedenimi veriyorum.

Sívamet kuuluak kaik että a ted.

Sizinkinin aynısını ben de kendime saklıyorum.

Ainaak olenszal sívambin.

Hayatınız benim için her zaman değerli olacak.

Te élidet ainaak pide minan.

Hayatın her zaman benimkinden üstün olacak.

Te avio päläfertilam.

Sen benim hayat arkadaşısın.

Ainaak sívamet jutta oleny.

Sonsuza dek bana bağlısın.

Ainaak terád vigyázak.

Sen her zaman benim gözetimimdesin.

Bu kelimelerin telaffuzunu duymak için (ve Karpatça telaffuz hakkında daha fazla bilgi için) lütfen [http://www.christinefeehan.com/members/ adresini](http://www.christinefeehan.com/members/adresini) ziyaret edin.

Sarna Kontakawk (Savaşçıların İlahisi) Karpat dilinin bir başka uzun örneğidir. Savaşçıların konseyi yeryüzünün derinliklerinde, magmanın çok altında kristallerden oluşan bir odada gerçekleşir, bu nedenle buhar doğaldır ve atalarının bilgeliği net ve odaklanmıştır. Burası prenslerine ve halklarına kan yemini ettikleri ve savaşçılar ve kardeşler olarak onur kurallarını onayladıkları kutsal bir yerdir. Burası aynı zamanda savaş stratejilerinin doğduğu ve tüm anlaşmazlıkların yanı sıra savaşçıların endişelerinin de tartışıldığı yerdir.

Konsej'e sunmak ve tartışmaya açmak istedikleri konular var.

Sarna Kontakawk (Savaşçıların İlahisi)

Veri isäakank-veri ekäakank.

Babalarımızın kanı, kardeşlerimizin kanı.

Veri olen elid.

Kan hayattır.

Andak veri-elidet Karpatiakank, és wäke-sarna ku meke arwa-arvo, irgalom, hän ku agba, és wäke kutni, ku manaak verival.

Bu hayatı halkımıza onur, merhamet, dürüstlük ve dayanıklılık üzerine kanla yoğrulmuş bir yeminle sunuyoruz.

Verink sokta; verink ka a terád.

Kanımız birbirine karışıyor ve seni çağırıyor.

Akasz énak ku ka a és juttasz kuntatak it.

Çağrımıza kulak verin ve hemen bize katılın.

Bu kelimelerin telaffuzunu duymak için (ve Karpatça telaffuz hakkında daha fazla bilgi için) lütfen [http://www.christinefeehan.com/members/ adresini](http://www.christinefeehan.com/members/adresini) ziyaret edin.

Kepä Sarna Pus (Küçük Şifa İlahisi), En Sarna Pus (Büyük Şifa İlahisi), Odam-Sarna Kondak (Ninni) ve Sarna Pusm O May et (Dünyayı İyileştiren Şarkı) dahil olmak üzere Karpat şifa ilahileri için **Ek 1'e** bakınız.

4. ÇOK KISALTILMIŞ BİR KARPATÇA SÖZLÜK

Bu çok kısaltılmış Karpatça sözlük, bu Karanlık kitaplarda kullanılan Karpatça kelimelerin çoğunu içerir. Of

Elbette, tam bir Karpatça sözlük, bütün bir dil için normal bir sözlük kadar büyük olacaktır (tipik olarak yüz binden fazla kelime).

Not: Aşağıdaki Karpatça isimler ve fiiller kelime gövdeleridir. Genellikle aşağıdaki gibi izole edilmiş "kök" formunda görünmezler. Bunun yerine, genellikle son eklerle birlikte görünürler (örneğin, sadece "ve" kökü yerine "andam"- "veriyorum").

a-fiil olumsuzlama (önek); değil (zarf).

agba-görünür veya uygun olmak.

ai-oh.

aina-body.

ainaak-forever.

O ainaak jelä peje emnimetı amaı -Güneş o kadını sonsuza dek yakar

(Karpat küfürleri).

ainaakfé-eski dost.

Ünsüzle biten bir isimden sonra çoğul yapmak için eklenen ak-son eki.

aka-dikkat etmek; kulak vermek; dinlemek.

akarat-zihin; irade.

ál-kutsamak; bağlamak.

alatt-geçmek. aldyn-

altında; **altında. alə-**

kaldırmak; yükseltmek.

alte-kutsamak; lanetlemek.

ve vermek **için.**

ve sielet, arwa-arvomet, és jelämet, kuulua huvémet

ku feaj és ködet ainaak - anlık zevk ve sonsuz lanet için ruhu, onuru ve kurtuluşu takas etmek.

andasz éntölem irgalomet!-merhamet **et!**

arvo-değer; fiyat (isim).

arwa-övgü (isim).

arwa-arvo-honor (isim).

arwa-arvod mäne me ködak-şerefiniz karanlığa engel olsun (selamlama).

arwa-arvo olen gæidnod, ekäm-onour guide you, my brother (selamlama).

arwa-arvo OLEN isäntä, ekäm-onur tutmak
Sen, kardeşim (selamlama).

arwa-arvo Yıgın sívadet-may onur ışık senin kalp (selamlama).

aşša-no (bir isimden önce); not (emir kipinde olmayan bir fiil ile); not (bir sıfat ile).

aşšatotello-itaatsiz. **asti-tâ ki**.
avaa-açmak.

avio-wedded.

avio päläfertii-lifemate.

avoi-örtüsünü açmak;

göstermek; ortaya

çıkarmak. belsõ -içinde;

içinde. **bur-iyi**; iyi.

bur tule ekämet kuntamak-kuyu met kardeş-kin (selamlama).

čađa-kaçmak; koşmak; kaçmak.

čoro-akmak; yağmur gibi akmak.

csecsemõ-bebek (isim).

csitri-küçük olan (kadın).

diutal-zafer; zafer. **eč** i-
düşmek.

Ünsüzle biten bir isimden sonra çoğul yapmak için eklenen ek-sonek.

ekä-kardeş.

ekäm-kardeşim.

elä-to live.

eläs arwa-arvoval-şerefle yaşayasın (selamlama).

eläs jeläbam ainaak-long ışık içinde yaşayasın (selamlama).

elävä-alive.

elävä ainak majaknak-yaşayanların **ülkesi**.

elid-life.

emä-anne (isim).

Emä Maýe-Doğa **Ana.**

emäen-büyükanne.

embε-eğer, ne

zaman.

embε karmasz-lütfen. **emni-**

eş; kadın.

emnım-karım; kadınıım.

emni hän ku köd alte-cursed woman.

emni ku enak ku aššatotello-itaatsiz deli.

én-l.

en-büyük, çok, **büyük.**

én jutta félet és ekämet-Ben bir arkadaşı ve kardeşi selamlıyorum (selamlama).

én mayenak-l am of the earth.

én oma mayeka-Zaman kadar eskiyim (kelimenin tam anlamıyla: dünya kadar eski).

En Puwe-Büyük Ağaç. Ygddrasil, axis mundi, Meru Dağı, cennet ve cehennem vb. efsanelerle ilgilidir.

beni.

és-and.

ete-önce; önde.

että-that.

fáz-soğuk veya üşümüş hissetmek.

fél-fellow, friend.

fél ku kuuluaak sívam belsö -sevgili.

fél ku vigyázak-dear one. **feldolgaz-hazırla.**

fertiil-fertile one.

fesztelen-

havadar. fü-

herbs; grass.

gæidno-yol, yol. **gond-bakım**;

endişe; sevgi (isim). **hän-he**;

she; it.

hän agba-it is so.

hän ku-önek: bir kişi; o ki.

hän ku agba-truth.

hän ku kas wa o numamet-sky-owner.

hän ku kuulua sívamet-kalbimin **bekçisi**.

hän ku lejka wäke-sarnat-traitor.

hän ku meke pirämet-defender.

hän ku pesä-protector.

hän ku piwtä-yırtıcı hayvan; avcı; iz sürücü.

hän ku vie elidet-vampir (kelimenin tam anlamıyla: hayat hırsızı).

hän ku vigyáz sielamet-ruhumun **bekçisi**.

hän ku vigyáz sívamet és sielamet-kalbimin ve ruhumun **bekçisi**.

hän ku saa ku 3aket-star-reacher.

hän ku tappa-katil; şiddetli kişi (isim). ölümcül; şiddetli (adj.).

hän ku tuulmahl elidet-vampir (kelimenin tam anlamıyla: hayat çalan).

Hän sívamak-Sevgili.

hany-clod; toprak parçası.

hisz-inanmak; güvenmek.

ho-how.

ida-doğu. igazág-adalet.

irgalom-merhamet; acıma; merhamet.

isä-baba (isim).

isäntä-evin efendisi.

Şimdi. Tekrar.

jama-hasta, enfekte, yaralı veya ölmek üzere olmak; ölüme yakın olmak.

jelä-güneş **ışığı;** gün, güneş; ışık.

jelä keje terád-light sear you (Karpát küfürleri).

o jelä peje terád-sun scorch you (Karpát küfürleri).

o jelä peje emnimet-sun scorch the woman. (Karpát küfürleri).

o jelä peje terád, emni-sun kavurmak Sen,
Kadın. (Karpát küfürleri).

o jelä peje kaik hánkanak-sun kavurmak
onlar Hepsí. (Karpát küfürleri).

o jelä sielamak-ruhumun **ışıǵı**.

joma-yolda olmak; gitmek.

jǝ e-gelmek; geri dönmek.

jǝ esz arwa-arvoval-şerefle **geri dönmek**

(selamlamak). **jǝ** rem-unutmak; yolunu kaybetmek;

hata yapmak. juo-içmek.

juosz és elász-iç ve yaşa (selamlama).

juosz és olen ainaak sielamet jutta-iç ve benimle bir **ol**
(selamlama).

juta-gitmek; dolaşmak.

jüti-gece; akşam.

jutta-baǵlı; sabit (adj.). bağlamak; sabitlemek; bağlamak
(fiil).

Ünlü ile biten bir isimden sonra çoğul yapmak için eklenen k-
ekidir.

kaca-erkek aşık.

kadi-yargıç. kaik-

hepsi.

kaı a-Çağırarak; davet etmek; talep etmek; yalvarmak.

kaı k-rüzgar borusu; Adem elması; boğaz.

kać 3-hediye.

kaða-terk etmek; terk etmek; kalmak.

kaða wäkeva óv o köd-karanlığa karşı hızlı **durun**
(selamlama).

kalma-corpse; ölüm; mezar.

karma-istek.

Karpati-Karpatya.

Karpatii ku köd-liar.

käsi-hand (isim).

kaś wa-to own.

keje-pişirmek; yakmak; kavurmak.

kepä-lesser, küçük, kolay, az.

kessa-cat.

kessa ku toro-yaban kedisi.

kessake-küçük kedi.

kidü-uyandırmak; uyandırmak (geçişsiz fiil).

kim-Bütün bir nesneyi bir çeşit örtü ile kaplamak.

kinn-out; dışarıda; dışarıda; olmadan.

kinta-sis, sis, duman.

kislány-küçük kız.

kislány ku enak-little lunatic.

kislány ku enak minan-my little lunatic.

köd-sis; sis; karanlık; kötülük (isim); sisli, karanlık; kötülük (adj.).

köd elävä és köd nime kutni nimet-kötülük yaşar ve bir adı vardır.

köd alte hân -karanlık onu lanetlesin (Karpát küfürleri). **o**

köd belsö -karanlık onu alsın (Karpát küfürleri). **köd jutasz**

belsö -gölge seni alsın (Karpát küfürleri) kelimeler).

koje-man; koca; drone.

kola-ölmek.

kolasz arwa-arvoval-şerefle ölebilirsin (selamlama).

koma- boş el; çıplak el; avuç içi; el çukuru.

kond-bir ailenin veya klanın tüm çocukları.

kont-warrior.

kont o sívanak-strong kalp (kelimenin tam anlamıyla: kalp . savaşı).

ku-who; hangi; o.

ku 3 yıldızlı.

ku 3ak!-yıldızlar! (ünlem).

kuja günü, güneş.

ku e-ay; ay. kule-duymak.

kuly-bağırsak solucanı; tenya; ruhları ele geçiren ve yutan iblis.

kulke-gitmek ya da seyahat etmek (karada ya da suda).

kulkesz arwa-arvoval, ekäm-walk ile Onur,
kardeşim (selamlama).

kulkesz arwaval-jou esz arwa arvoval-şanla git-şerefle dön
(selamlama).

kumpa **dalgası** (isim).

kuñ a-uyuyormuş gibi yatmak; saklambaç oyununda gözleri
kapatmak ya da örtmek; ölmek.

kunta-band, klan, kabile, aile.

kutenken-her nasılsa. kuras-
kılıç; büyük bıçak.

kure-bağlamak; bağlamak.

kutni-taşıyabilmek, taşıyabilmek, katlanabilmek,
dayanabilmek veya alabilmek.

kutnisz ainaak-long may you endure (selamlama).

kuulua-ait olmak; tutmak.

Batıya.

lamti (veya lamt3)-alçak arazi; çayır; derin; derinlik.

lamti ból jüti, kinta, ja szelem - cehennem (kelimenin tam
anlamıyla: gecenin, sislerin ve hayaletlerin çayırı).

lañ a-daughter.

lejkka-çatlak, çatlak, yarık (isim). Kesmek; vurmak;
kuvvetle vurmak (fiil).

lewl-spirit (isim).

lewl ma-öteki dünya (kelimenin tam anlamıyla: ruhlar
diyarı). Lewl ma, lamti ból jüti, kinta, ja szelem'i içerir:
cehennem dünyası, ama aynı zamanda En Puwe'nin,
Büyük Ağaç'ın yukarısındaki dünyaları da içerir.

liha-flesh.

lõuna-south.

løyly-nefes; buhar (lewl: ruh ile ilgili).

ma-land; orman.

magköszun-thank.

mana-kötüye kullanmak; lanetlemek; mahvetmek.

mäne-kurtarmak; kurtarmak.

maye-land; toprak; bölge; yer; doğa.

Ben-biz.

meke-deed; çalışmak (isim). Yapmak; yapmak; çalışmak
(fiil).

miċ a-güzel.

miċ a emni ku enak minan-benim güzel delim.
minan-benim; **benim** (sevgi sözcüğü). **minden-her**, hepsi (adj.).

möért?-ne için? (ünlem). molo-
ezmek; parçalara ayırmak.
molanâ-ufalanmak; dağılmak.

mozdul-hareket etmeye başlamak, harekete geçmek.

muoni-atamak; emir vermek; reçete yazmak; komuta etmek.

muoniak te avoisz te - Sana kendini göstermeni emrediyorum.

musta-memory.

myös-also.

nä-iċin. nâbb -
öyleyse, o zaman.

nautish-zevk

**almak. nélkül-
olmadan. nenä-
öfke.**

nó gibi; aynı şekilde; gibi.

numa-tanrı; gökyüzü; üst; üst kısım; en yüksek (İngilizce kelime ile ilgili: numinous).

numatorkuld-thunder (kelimenin tam anlamıyla: gökyüzü mücadelesi).

nyelv-tongue.

nyál-saliva; tükürük (nyelv: dil ile ilgili).

ama -bu; buradaki; şu; şuradaki.

i 3-solucan; kurtçuk.

odam-rüya görmek; uyumak.

odam-sarna kondak-ninnisi (kelimenin tam anlamıyla: uyku-şarkısı çocukların).

olen-to be.

oma-eski; antik; son; önceki.

omas-stand.

ombo e-diğer; ikinci (adj.).

o-the (ünsüzle başlayan bir isimden önce kullanılır).

ot-the (sesli harfle başlayan bir isimden önce kullanılır).

otti - bakmak; görmek; bulmak.

óv-karşı korumak için.

Borç **kapısı**.

päämoro-aim; hedef.

pajna-to press.

pälä-yarım; yan.

päläfertii-eş veya **eş**.

palj3-daha fazla.

peje-yakmak.

peje terád-get burned (Karpát küfürleri).

pél-korkmak; korkmak.

pesä (n.)-yuva (gerçek); koruma (mecazi). **pesä**

(v.)-yuva (gerçek); korumak (mecazi). **pesäd te**

engemal-benim yanımda güvendesin.

pesäszejeläbam ainaak-long may you stay in the light
(selamlama).

pide-üstünde.

yıǵmak-ateşlemek; yanmak.

pirä-daire; halka (isim). çevrelemek; içine almak (fiil).

piros-red.

pitä-saklamak; tutmak; sahip olmak; sahip olmak.

pitäam mustaakad sielpesäambam-l tutun
anıların ruhumda güvende.

pitäszejaszú, piwtäszej igazáget-novengeance
sadece adalet.

piwtä-takip etmek; av izini takip etmek; avlamak;
avlanmak.

poâr-bit; parça.

põhi-north.

pukta-uzaklaştırmak; zulmetmek; kaçtırtmak.

saǵlıǵına kavuşması için.

irin-saǵlıklı; iyileştirici.

puwe-aǵaç; odun.

rambsolg-köle.

rauho-peace.

reka-ecstasy; trans.

ritüeli.

sa-sinew; tendon; kordon.

sa4-çağırmak; isimlendirmek.

saa-gelmek, gelmek; olmak; almak, almak.

saasz hän ku andam szabadon- özgürce sunduğum şeyi **al**.

salama-yıldırım; şimşek.

sarna-sözler; konuşma; sihirli büyü (isim). İlahi söylemek;
şarkı söylemek; kutlamak (fiil).

sarna kontakawk-warriors' chant.

saro-donmuş kar.

sas-shoosh (bir çocuğa veya bebeğe).

saye-varmak; gelmek; ulaşmak.

siel-soul.

sieljelä isäntä-ruhun **saflığı** zafer kazanır.

sisar-kardeş. **sív-**

kalp.

sív pide köd-aşk kötülüğü aşar.

sívad olen wäkeva, hän ku piwtä-kalbin güçlü kalsın, avcı
(selamlama).

sívamet-kalbim.

sívam és sielam-kalbim ve ruhum. sívdobbanás-

kalp **atışı** (gerçek); ritim (mecazi). **sokta-**

kariştirmek; karıştırmak.

so e-girmek; nüfuz etmek; telafi etmek; yerine koymak.

susu-ev; doğum yeri (isim). Evde (adv.). **szabadon-**
serbestçe.

szelem-ghost.

taka-arkasında; ötesinde.

tappa-dans etmek; ayakla vurmak; öldürmek.

te-sen.

Te kalma, te jama i 3kval, te apitász arwa-arvo-Sen
onursuz, yürüyen kurtçuk bulaşmış bir cesetten başka bir
şey **değilsin**.

Te magköszunam nä ama ka 3 taka arvo-Fiyatın
ötesindeki bu hediye için **teşekkür** ederim.

ted-sen.

terád keje-get scorched (Karpát küfürleri).

töd-bilmek.

Tõdak pitäsz wäke bekimet mekesz kaiket-I know you have the courage to face anything.

tõdhän-bilgi.

tõdhän lõ kuraset agbapäämoroam-bilgi kılıcı amacına uygun olarak **uçurur.**

toja-bükmek; eğilmek; kırmak.

toro-kavga etmek; kavga etmek.

torosz wäkeval-şiddetle **savaşmak** (selamlama).

totello-itaat. tsak-

sadece. tuhanos-bin.

tuhanos löyliyak türelamak saye diutalet-bin sabırlı nefes zafer getirir.

tule-buluşmak; gelmek.

tumte-hissetmek; dokunmak; üzerine dokunmak.

türe-dolu, doymuş, başarılı.

türelam-sabır.

türelam agba kontsalamaval-sabir savaşçının gerçek silahıdır.

tyvi-gövde; taban; gövde.

uskol-faithful.

uskolfertiil-bağlılık; sadakat.

varolind-tehlikeli. **veri-kan.**

veri-elidet-kan-yaşam.

veri ekäakank-kardeşlerimizin **kanı.**

veri isäakank-babalarımızın **kanı.**

veri olen piros, ekäm-literally: kan kırmızı olsun kardeşim; figuratively: hayat arkadaşını bul (selamlama).

veriak ot en Karpatiiak-Prens'in kanıyla (kelimenin tam anlamıyla: büyük **Karpat**'ın kanıyla; Karpat küfürleri).

veridet peje-kanınız yansın (Karpat küfürleri).

vigyáz-sevmek; önemsemek; ilgilenmek.

vii-son; en sonunda; nihayet.

wäke-güç; kuvvet.

wäke beki-kuvvet; cesaret.

**wäke kaḍa-sabırlılık. wäke
kutni-dayanıklık.**

wäke-sarna-yemin; lanet; kutsama (kelimenin tam anlamıyla: güç sözleri).

wäkeva-güçlü. **wara-kuş**;
karga.

bizñe a-tam; bütün.

ıslak su (isim).

New York Times oksatan yazarı **Christine Feehan**'ın yayınlanmış 30'dan fazla romanı bulunmaktadır ve baştan çıkarıcı ve şehvetli 'Karanlık' Karpas hikayeleriyle hayranlarını heyecanlandırmıştır. Kariyeri boyunca Amerika Romantizm Yazarları RITA'sına aday gösterilmek ve Romantic Times'tan Kariyer Başarı dl almak da dahil olmak üzere çok sayıda onur dl alan yazarın romanları birçok dilde ve sesli kitap, e-kitap ve büyük baskı dahil olmak üzere birçok formatta yayımlanmıştır.

Christine Feehan hakkında daha fazla bilgi için web sitesini ziyaret edin: www.christinefeehan.com

Christine Feehan için övgüler:

Bram Stoker, Anne Rice ve Joss Whedon'dan (saygıdeğer Buffy the Vampire dizisini yaratan) sonra Feehan, boyun tutucuyu popülerleştiren en tanınmış kişidir'

Time dergisi

'Paranormal romantizmin kraliçesi'

USA Today

"Feehan, Karanlık Karpat romanlarında vampir Karpatlar'a canlı ve erkeksi bir hayat verme konusunda usta.

Publishers Weekly

Christine Feehan'ın 'Karanlık' Karpatian Serisi'nde de var:

KARANLIK PRENS
KARANLIK ARZU
KARANLIK ALTIN
KARANLIK BÜYÜ
KARANLIK MEYDAN
OKUMA KARANLIK
ATEŞ
KARANLIK EFSANE
KARANLIK
MUHAFİZ
KARANLIK
SENFONI
KARANLIK MELODİ
KARANLIK KADER
KARANLIK SIR
KARANLIK IBLİS
KARANLIK KUTLAMA
KARANLIK ELE
GEÇİRME KARANLIK
LANET
KARANLIK AVCI
KARANLIK
TEHLİKE
KARANLIK PREDATÖR

KARANLIK GECELER
EN KARANLIK ŞAFAK VAKTİ
(OMNIBUS)

[Christine Feehan tarafından da](#)

Sea Haven Serisi:

SUYA BAĞLI
RUHA BAĞLI

GhostWalker Serisi:

GÖLGE OYUNU
AKIL OYUNU
GECE OYUNU
KOMPLO OYUNU
ÖLÜMCÜL OYUN
YIRTICI OYUN
CINAYET OYUNU
SOKAK OYUNU
ACIMASIZ OYUN
SAMURAY OYUNU

Drake Kardeşler Serisi:

ATEŞ
OKYANUSLARI
TEHLİKELİ
GELGITLER
GÜVENLİ LIMAN
ÇALKANTILI DENİZ
GİZLİ AKIMLAR

Leopar İnsanlar Serisi:

ATEŞ YAKAN
VAHŞİ YANGIN
SAVAŞÇI DOĞA

SCARLETTİ LANETİ

ASLANIN İNİ

Telif Hakkı

Hachette Digital tarafından
yayımlanmıştır ISBN: 978-1-4055-
1257-2

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2012 Christine Feehan

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Hachette Digital
Little, Brown Book Group
100 Victoria Embankment
Londra, EC4Y 0DY

www.hachette.co.uk

OKUYUCULARIM İÇİN

Özel kitap duyuru listeme kaydolmak ve Dark Desserts'ın ücretsiz e-Kitabını indirmek için <http://www.christinefeehan.com/members/> adresine gitmeyi unutmayın. Topluluğuma katılın ve ilk elden haberler alın, kitap tartışmalarına katılın, sorularınızı sorun ve benimle sohbet edin. Lütfen bana Christine@christinefeehan.com adresinden e-posta göndermekten çekinmeyin. Sizden haber almak isterim.

TEŞEKKÜR

Brian Feehan, Cheryl Wilson ya da Domini Stottsberry olmasaydı Karanlık Fırtına olmazdı. Fikirler ve sahneler üzerinde beyin fırtınası yapmaktan araştırma ve düzenlemelere kadar her konuda bana yardımcı olmak için uzun saatler boyunca çalıştılar. Onlara olan minnettarlığımı ve sevgimi anlatacak kelime bulamıyorum. Kız kardeşim Anita Toste, garip ritüellerde yardım çağrısına her zaman cevap verir. Ne zaman istesem yardımına koşmak için çılgınca yoğun programında her zaman zaman bulan Dr. Christopher Tong'u da dahil etmeliyim. Ve tüm desteği için Dr. Newell'a özel bir teşekkür. Hepinize çok teşekkür ederim!

İçindekiler

[Christine Feehan için övgüler:](#)
[Christine Feehan'ın 'Karanlık' Karpatian Serisi'nde](#)
[de: Christine Feehan tarafından da](#)
[Telif Hakkı İthafı](#)
[Okuyucularım İçin Teşekkür](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)

[Ek 1: Karpat Şifa ilahileri](#) [Ek 2: Karpat Dili](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.